Maureen Johnson

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII

Imagine fotografică a scrisorii primite la reşedinţa Ellingham pe 8 aprilie 1936

Iată! O cimilitură!
Ah, ce-o să ne veselim!

S-alegem pistol, frînghie?
Trebuie să cumpănim.

Cuţitul taie ca briciul
şi sclipeşte-aşa frumos!

Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos.

Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează.

Spînzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea... aţoasă.

Să-i dai vînt de la-nălţime,
ţeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?

(bombele sunt zgomotoase, scot mulţime de scîntei.

Ce de pedepse... tot felul pentru băieţii cei răi!

Ce s-alegem? Ce s-alegem? Oof, deloc, deloc nu ştim.

Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim.

Ma ha!

Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

13 aprilie 1936, ora 18:00

Ştii că nu pot să te las să pleci...

Destinul a ciocănit la uşa lui Dottie Epştein cu un an

înainte, luînd forma unei convocări în biroul directorului.

Nu era pentru prima dată acolo.

Dolores Epstein nu era trimisă la director pentru vreunul dintre motivele obişnuite — bătăi, copiat, corijențe, absențe. Dottie era chemată la ordine pentru probleme mai complicate: inventa experimente chimice, punea la îndoială abilitatea profesorului de a înțelege geometria neeuclidiană sau citea în timpul orelor fiindcă nu avea nimic nou de învățat la ora respectivă, aşa că măcar îşi umplea timpul cu ceva util.

— Dolores, spunea directorul. Nu se poate să te porți de parcă eşti mai deşteaptă ca toată lumea.

- Dar sunt, răspundea ea.

Nu din aroganță, ci fiindcă era adevărat.

De data asta, Dottie nu prea ştia ce făcuse. Intrase prin efracție în bibliotecă pentru a căuta o carte, dar era aproape sigură că nu ştia nimeni. Dottie cercetase toate colțurile acestei şcoli, reuşise să descuie fiecare încuietoare şi îşi băgase nasul în toate dulapurile, bufetele şi firidele. în acțiunile ei nu era nici urmă de rea intenție.

De obicei, căuta ceva sau voia, pur şi simplu, să vadă dacă putea să facă lucrul pe care şi-l propusese.

Cînd a ajuns, domnul Phillips, directorul, era aşezat la biroul lui masiv. Mai era cineva cu el — un bărbat cu păr grizonant şi costum splendid, cenuşiu. Şedea mai într-o parte, scăldat într-un fascicul dungat de lumină solară, strecurată printre jaluzele. Arăta exact ca din filme, într-un fel, chiar *era* din filme.

— Dolores, a spus domnul Phillips. Dînsul e domnul Albert Ellingham. Ştii cine e dl Ellingham?

Normal că ştia. Toată lumea ştia. Albert Ellingham deținea American Steel, ziarul *New York Evetiing Star* şi casa de producție Fantastic Pictures. Era putred de bogat. Era genul de persoană al cărei chip ți-l puteai imagina cu uşurință tipărit efectiv *pe bani.*

— Domnul Ellingham are să-ți spună ceva extraordinar. Eşti o fată foarte norocoasă.

— Stai jos, Dolores, a spus domnul Ellingham, arătînd cu mîna spre un scaun din fața biroului domnului Phillips.

Dottie s-a aşezat, şi faimosul domn Ellingham s-a aplecat în față, şi-a sprijinit coatele de genunchi şi şi-a împreunat strîns mîinile mari, bronzate. Dottie nu mai văzuse niciodată pe cineva bronzat în martie. Acesta, mai presus de orice, era cel mai evident indiciu al bogăției domnului Ellingham. Putea să dețină însuşi soarele.

— Am auzit multe despre tine, Dolores, a spus el. Domnul Phillips mi-a spus cît eşti de inteligentă. La 14 ani eşti deja în clasa a unsprezecea. Ai învățat singură latina şi greaca? înțeleg că faci traduceri?

Dottie a aprobat timid din cap.

Nu te plictiseşti uneori aici, în timpul orelor? a întrebat el.
,

Dottie i-a aruncat o privire neliniştită directorului, il.it acesta a zîmbit şi a încurajat-o cu un gest din cap.

— Uneori, a spus Dottie. Dar nu e vina şcolii.

Vorbele ei i-au făcut pe amîndoi bărbații să chicotească, iar Dottie s-a relaxat un pic. Nu de tot, doar un pic.

Dolores, am deschis o şcoală, a continuat domnul l llingham. O şcoală nouă, unde persoanele deosebite,
(a tine, pot învăța în ritmul lor, în felul lor, prin orice modalitate li se potriveşte. Eu consider că învățătura e un |oc, un joc minunat.

Domnul Phillips şi-a coborît o clipă privirea spre sugativa de pe birou. Probabil că majoritatea directorilor de şcoală nu erau de părere că învățătura era un joc, dar nimeni nu avea să-l contrazică pe marele Albert Elling- ham. Dacă spunea că învățătura era un joc, atunci era un joc. Dacă ar fi spus că învățătura era un elefant în rochiță verde care se dă pe role, ar fi fost de acord şi cu asta. Cînd ai destulă putere şi bani, poți

dicta înțelesurile cuvintelor.

— Am ales treizeci de elevi proveniți dintr-o varietate de medii ca să vină la şcoala mea şi aş vrea să fii unul din- Ire ei, a continuat domnul Ellingham. N-o să ai niciun fel de restricții în procesul de învățare şi vei avea acces la orice îți trebuie. Nu ți-ar plăcea?

Lui Dottie i-a plăcut foarte mult ideea. Dar a observat o problemă imediată şi iremediabilă.

— Părinții mei nu au bani, a spus ea direct.

— Banii n-ar trebui să stea niciodată în calea învățăturii, a spus cu blîndețe domnul Ellingham. Şcoala mea e gratuită. Dacă accepți să vii, eşti oaspetele meu.

Părea prea frumos ca să fie adevărat... dar era adevărat. Albert Ellingham i-a trimis un bilet de tren şi cincizeci de dolari, bani de buzunar. Cîteva luni mai tîrziu, Dottie Epstein, care nu ieşise în viața ei din New York, era în drum spre munții din Vermont şi înconjurată de mai mulți copaci decît văzuse vreodată.

Şcoala avea o impunătoare fîntînă arteziană care-i amintea de cea din Central Park. Clădirile de cărămidă şi piatră parcă erau din poveşti. Camera ei din Casa Minerva era mare, dar plăcută, şi avea şemineu (era *frig* aici). Aveau cărți, o mulțime de cărți grozave, şi puteai să împrumuți cîte voiai şi să citeşti orice voiai, fără să fii amendat de bibliotecă. Profesorii erau blînzi. Aveau un laborator de ştiințe cu dotări serioase. învățau botanică în seră. învățau dans de la o femeie, Madame Scottie, care purta costume de dans mulate şi eşarfe şi avea brățări enorme pe brațe, pînă sus.

Domnul Ellingham locuia în campus cu soția lui, Iris, şi fiica lor de trei ani, Alice. Uneori, în weekend, veneau pe alee maşini luxoase şi din ele coborau oameni în haine minunate. Dottie a recunoscut cel puțin două staruri de cinema, un politician şi un cîntăreț celebru, în acele weekenduri veneau trupe din Burlington şi New York, iar din Casa Mare se auzea

muzică pînă tîrziu în noapte. Uneori, invitații domnului Ellingham se plimbau pe proprietate şi mărgelele de pe rochii sclipeau în lumina lunii. Dottie nu fusese aşa de aproape de celebrități nici cînd locuia în New York.

Angajații aveau grijă să facă curat, dar proprietatea era imensă şi plină de ascunzători, aşa că rămîneau lucruri peste tot. Un pahar de şampanie ici, un pantof de •satin colo. Nenumărate mucuri de țigară, pene, mărgele >l .illr resturi de la cei bogați şi extraordinari. Lui Dottie ii plăcea să adune aceste obiecte bizare pe care le găsea i a le păstreze în ceea ce numea muzeul ei. Cel mai Inimos lucru pe care l-a găsit a fost o brichetă din argint. (> aprindea şi o stingea încîntată de mişcarea lină a capa- i ului. Bineînțeles că avea să predea bricheta, doar că voia s o mai țină un pic.

Deoarece Ellingham le lăsa elevilor libertatea de a lucra şi învăța cînd voiau şi de-a umbla hai-hui, Dottie îşi petrecea foarte mult timp singură. Vermont era un lot cu totul diferit de ceea ce ştia ea — nu era ca atunci < and cobora pe scări de incendiu sau se cățăra pe burlane. Dottie s-a obişnuit cu pădurea, s-a obişnuit să cerceteze împrejurimile campusului. Aşa a găsit tunelul, în timpul uneia dintre primele ei ieşiri după ce sosise în toamnă la I Ilingham. Explora pădurea. Dottie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu acea boltă deasă de frunziş, cu acea tăcere profundă, întreruptă doar din cînd în cînd de cîte-un foşnet. Apoi a auzit un zgomot familiar — sunetul făcut de ceva subțire şi metalic sub talpă. A recunoscut pe loc sunetul ca de tobă. Suna exact ca atunci cînd călcîi pe o trapă din trotuar.

Dottie a deschis uşa şi a văzut un şir de trepte curate din ciment care duceau în jos, sub pămînt. S-a trezit într-un tunel întunecat din cărămidă, un tunel uscat şi bine întreținut. I-a stîrnit curiozitatea. A folosit bricheta de argint ca să se ghideze în timp ce cobora către o uşă masivă, cu un panou glisant la nivelul ochilor. Şi-a dat seama imediat la ce se uita —

erau peste tot în New York. Era uşa unui bar în care se vindea alcool în mod ilegal.

Uşa era descuiată. Nimic din acest tunel nu părea foarte bine păzit de ochi iscoditori; parcă exista ca să fie explorat. Aşa că l-a explorat. Uşa s-a deschis spre o cameră de aproximativ un metru pătrat, cu tavan înalt. Pereții erau acoperiți cu rafturi şi rafturile erau pline de sticle de vin şi băuturi spirtoase de toate felurile. Dottie a examinat etichetele complicate de pe sticlele colorate, etichete în franceză, germană, rusă, spaniolă, greacă... o întreagă bibliotecă de alcool.

Într-unul dintre pereți era zidită o scară. Dottie a urcat-o şi a deschis chepengul din capătul ei. S-a trezit într-o mică structură ca un dom, cu acoperiş din sticlă. Podeaua era acoperită cu covoare de blană şi perne, mai multe scrumiere şi cîteva pahare de şampanie răzlețe. S-a urcat în picioare pe bancheta fixată în perete de jur împrejurul camerei şi şi-a dat seama că se afla pe o insuliță în mijlocul lacului ornamental din spatele Casei Mari a familiei Ellingham.

O firidă secretă! Cea mai secretă firidă din lume. Acesta avea să fie locul ei pentru citit, a decis ea. Dottie Epstein şi-a petrecut foarte mult timp acolo, ghemuită pe un covor de blană, cu un teanc de cărți lîngă ea. N-o prinsese nimeni în acel loc, niciodată, şi era sigură că, chiar dacă ar fi prins-o, domnul Ellingham nu s-ar fi supărat. Era un bărbat tare blînd şi vesel.

Nici că putea fi mai în siguranță de-atît.

*

Acea zi de aprilie era ciudată şi cețoasă; spațiile dintre copaci erau neclare şi tot domeniul Ellingham era acoperit de o pătură de pîclă lăptoasă. Dottie a decis că vremea se potrivea cu o carte polițistă. Sherlock Holmes avea să fie perfect. Citise toate povestirile cu Sherlock Holmes, dar să n i

Ițească o carte era una dintre cele mai mari plăceri ale el, Iar ceața asta era exact ca ceața londoneză din povestiri.

Învățase care erau momentele cele mai propice ca să ducă în micul dom. Era luni după-amiază — nimeni din Casa Mare nu avea să fie acolo. Domnul Ellingham plecase dimineață şi doamna Ellingham după-amiază. I »oltie a luat din biblioteca şcolii colecția de povestiri cu Sherlock Holmes şi a pornit spre locul ei secret.

în ziua aceea, cupola mică din sticlă parcă plutea I»1 Intre nori. Dottie s-a întins pe podea, a tras peste ea o bl.mă şi a deschis cartea. în scurt timp, rătăcea pe străzile I ondrei, gata de aventură!

I)ottie era aşa de absorbită de lectură, că a fost luată pi iu surprindere de un zgomot venit direct de sub ea. Cineva era în încăperea cu băuturi şi urca pe scară. Cineva i i .1 *chiar acolo.* Fără să mai aibă timp să fugă, Dottie a tras peste ea covorul greu de blană şi s-a lipit cît de tare a putut de perete, încercînd să se facă una cu un morman dr perne. Stai pe podea. Fii o denivelare şi atît.

A auzit geamătul chepengului ridicat şi bufnetul scos ' nul a căzut pe piatră. Persoana a urcat în cupolă şi a i.lmas în picioare la vreo jumătate de metru de fața lui I *i il l ie. Aceasta s-a rugat să nu calce pe ea. S-a strîns şi in.il tare la perete.

Persoana s-a îndepărtat de ea şi a aşezat ceva pe podea. Dottie a riscat şi a ridicat marginea covorului doar un i entimetru-doi şi a văzut cum o mînă înmănuşată si oiea nişte lucruri dintr-un sac şi le aşeza pe jos. O lanternă, un binoclu, o funie şi ceva ce reflecta lumina.

Obiectul lucios era o pereche de cătuşe, asemănă- lo.ire cu cele pe care le avea unchiul ei, polițistul.

O lanternă, un binoclu, funie şi cătuşe?

Corpul i-a fost străbătut de un val de adrenalină care i-a accelerat pulsul. Ceva nu era în regulă. A lăsat covorul să cadă la loc peste ea şi s-a ghemuit şi mai tare, cu fața apăsată de

podea, turtindu-şi nasul. Cîteva minute, persoana s-a foit prin încăpere. Apoi s-a lăsat dintr-odată tăcerea. Plecase? Ar fi auzit dacă ar fi coborît cineva prin trapa de lîngă capul ei.

începu să simtă din nou pe față propria-i respirație fierbinte. Habar nu avea ce se întîmplă, dar o lua cu amețeală. A început să numere în gînd. Cînd a ajuns la cinci sute şi tot nu se auzea niciun sunet, a luat hotărîrea să ridice iar încet marginea covorului. Doar de-un deget. Doar încă puțin.

în cîmpul ei vizual nu era nimeni. A mai ridicat încă un pic. Nimic. Era pe punctul de a ridica covorul cînd...

— Bună, s-a auzit o voce.

Dottie a simțit cum inima i se loveşte de podea.

— Nu te teme, a continuat vocea. Poți să ieşi.

De-acum nu mai avea niciun sens să se ascundă. Dottie a ieşit de sub blană strîngînd cartea la piept. S-a uitat la vizitator, apoi la obiectele de pe podea.

— Alea sunt pentru joc, a spus persoana.

Joc? Bineînțeles. Soților Ellingham le plăceau la nebunie jocurile. Le jucau tot timpul cu invitații — complicate vînători de comori şi ghicitori. Domnul Ellingham umpluse casele elevilor cu jocuri gen Monopoly şi uneori venea chiar şi el să joace. Lanternă. Funie. Binoclu. Cătuşe. Ar putea fi un joc. Şi la Monopoly sunt piese cu forme ciudate.

— Ce fel de joc? a spus Dottie.

— E foarte complicat, a spus persoana. Dar o să fie tare distractiv. Trebuie să mă ascund. Te ascundeai şi tu aici?

(a să citesc, a spus Dottie.

A ridicat cartea încercînd să-şi stăpînească tremurul mîinilor.

Sherlock Holmes? a spus persoana. îl iubesc pe Sher- h •< l I lolmes. Pe care-o citeşti?

Un studiu în roşu.

I bună. Vezi-ți de citit. Nu te opri din cauza mea.

Vizitatorul a scos o țigară şi şi-a aprins-o, apoi a fu- iM.ii o

fără s-o scape din priviri pe Dottie.

l >ottie o mai văzuse pe această persoană. Era cineva ■ .m .1 r fi putut foarte bine să joace unul din jocurile 11 implicate ale soților Ellingham. Dar Dottie era fată de New York, care văzuse destule ca să ştie cînd ceva nu • i i III regulă. Luminițele din ochi. Tonul vocii. Unchiul el, polițistul, îi spusese întotdeauna: „Ascultă-ți instinctul, Dottie. Dacă ceva sau cineva îți dă un sentiment m plăcut, fă bine şi pleacă de-acolo. Vii şi mă chemi pi mine."

Instinctul i-a spus lui Dottie să plece. Dar cu grijă. I'i i.irtă-te normal. A deschis cartea şi a încercat să se con- i mireze la cuvintele din fața ei. Ținea întotdeauna în m.mei ă un ciot de creion ca să-şi ia notițe. Cînd vizita- luiiil s-a uitat afară, a împins creionul în jos, în palmă, o mlşi are pe care o perfecționase în timp, şi a trasat o linie h emu rată sub una din propozițiile de pe pagină. Nu era mate lucru, dar era o modalitate de a lăsa un indiciu pe i an poate că cineva avea să-l înțeleagă dacă...

Nimeni nu avea să înțeleagă, iar acest *dacă* era prea înspăimîntător ca să se gîndească la el.

A împins creionul la loc în mînecă. Nu se mai putea po lar e că citeşte. Ochii ei nu mai reuşeau să urmărească iUmilirile. Totul tremura în ea.

— Trebuie să înapoiez asta la bibliotecă, a spus. N-o să zic nimănui că eşti aici. Nu suport nici eu să fiu pîrîtă.

Persoana i-a zîmbit, dar era un zîmbet straniu. Nesincer. Tras prea tare de colțurile gurii.

Dottie a devenit acut conştientă că se afla într-o structură din mijlocul unui lac, în munți. A trecut în revistă în minte toate posibilele scenarii şi a văzut exact cum aveau să se desfăşoare următoarele secunde. Inima şi-a încetinit bătăile, iar sunetul lor a început să-i bubuie în cap. Timpul se scurgea cu mare încetineală. Citise multe cărți în care moartea era prezentă ca personaj — o forță palpabilă într-o încăpere. Acum exista o

asemenea forță în încăpere, un vizitator tăcut în acelaşi spațiu cu ea.

— Trebuie să plec, a spus, cu voce îngroşată.

A dat să o ia spre chepeng, iar persoana s-a mişcat şi ea în aceeaşi direcție. Parcă erau piese pe o tablă de şah, negociindu-şi mutările către un final inevitabil.

— Ştii că nu pot să te las să pleci, a spus persoana. Aş vrea să pot.

— Poți, a spus Dottie. Ştiu să țin un secret.

Strîngea la piept cartea cu Sherlock Holmes. Nu i se putea întîmpla nimic rău cît îl ținea în mîini pe Sherlock Holmes. Sherlock avea s-o salveze.

— Te rog, a spus ea.

— îmi pare tare rău, a spus vizitatorul pe un ton care părea sincer întristat.

Mai rămăsese exact o mişcare de făcut şi Dottie ştia că era o mişcare proastă. Dar cînd nu mai ai pătrate pe care să te mişti pe tablă, faci ce trebuie să faci. Se aruncă spre deschiderea din podea. Nu era timp să încerce să ajungă la scară — a lăsat cartea să cadă şi a sărit în gaura ıı ı mmi.1 c u mîinile întinse orbeşte. Degetele i-au alune- i .ii |ii' treptele scării, dar nu a reuşit să se apuce de ele. i rtilr.i l'odeaua a întîmpinat-o cu o cumplită finalitate.

(and a aterizat, a avut o clipă pulsatorie de conş-

I leiiț.V I Hirerea era aproape dulce şi în jurul ei se acumula

II v i cald. Persoana cobora scara. Dottie a încercat să se mişte, să se tîrască pe podea, dar n-avea niciun sens.

îmi pare nespus de rău că ai venit aici, a spus vizita- ıı ıı ıı ı. Nespus de rău.

(înd întunericul a venit s-o ia pe Dottie, a învăluit-o litpld şi total.

I RAGMENT DIN *CRIMELE DE PE MUNTE: AFACEREA ELLINCHAM*

Academia Ellingham era situată la jumătatea distanţei dintre poalele şi vîrful muntelui numit în mod oficial Muntele Morgan. însă nimeni nu-i spunea Muntele Morgan. Localnicii îi spuseseră dintotdeauna Muntele Secure sau „Marele Topor" din cauza protuberanţei din vîrf, care semăna cu uneltele respective.

Spre deosebire de munţii din jur, care atrăgeau schiori şi turişti, Muntele Secure era în mare parte împădurit şi neexploatat. Iubitorilor de drumeţii le plăcea, la fel şi singuraticilor şi ornitologilor amatori şi celor care iubeau izvoarele de munte şi îşi doreau să se piardă în pădure. în 1928, cînd îl descoperise Albert Ellingham, oamenii evitau Marele Topor. Nu existau drumuri, nici măcar forestiere, care să ducă spre el. Codrul era prea des, rîul prea adînc. Cădeau prea multe stînci. Era prea sălbatic şi straniu.

Conform legendelor, Albert Ellingham a dat peste acest loc din greşeală, încercînd să ajungă la Burlington, la Yacht Club. Cum de-a nimerit accidental pe versantul unui munte nelocuit în 1928, nu se ştie, dar el reuşise şi a proclamat locul ca fiind perfect. Visa de mult timp să întemeieze o şcoală care să funcţioneze după propriile lui principii şi idealuri — învăţătura ca joc, un amestec de elevi bogaţi şi săraci, toată lumea să înveţe împreună, fiecare în ritmul propriu. Aerul de aici era curat, cîntul păsărilor era pur. Nimic nu le-ar fi distras atenţia elevilor de la scopul lor.

Ellingham a cumpărat un lot imens la un preţ de trei ori mai mare decît preţul de pornire. A durat cîţiva ani să creeze cu dinamită o suprafaţă plată suficient de mare ca să construiască şcoala. Au fost tăiate drumuri forestiere.

Compania de telefonie a tras fire şi a instalat pe traseu cîteva telefoane publice. încet, dar sigur, Muntele Secure a fost conectat la lume printr-un drum noroios, cîteva cabluri şi un flux de oameni şi materiale.

Academia Ellingham, aşa cum urma să fie cunoscută, nu avea să fie doar o şcoală — familia Ellingham şi-a construit şi ea o casă acolo, fix în inima campusului. Şi nu era orice casă. Era cea mai grandioasă reşedinţă din tot statul Vermont, mare cît cele mai mari clădiri din Burlington şi Montpelier.

Albert Ellingham a vrut să trăiască în mijlocul experimentului său, în centrul lui educaţional. Domeniul era plin de statui. Proprietatea era brăzdată în lung şi-n lat de alei care nu aveau nicio logică. Se zvonea că Ellingham şi-a urmărit una dintre pisici şi a pus să se facă poteci pietruite de-a lungul tuturor traseelor pe care le alegea aceasta, fiindcă el considera că „pisicile ştiu cel
Mini hlno". Zvonul nu era adevărat, dar pe Ellingham îl ilhlia aşa de tare, că a apărut un alt zvon, cum că el ar H i.bpAndit primul zvon.

Apoi mai erau tunelurile, ferestrele false, uşile i .«I<· nu duceau nicăieri... toate glumitele arhitecturale ■ in I amuzau enorm pe Albert Ellingham şi făceau ca pHtecerile lui să fie scandalos de distractive. Se spunea i .1 nici măcar el nu ştia locul fiecărui tunel sau spaţiu şl i .1 permisese diverşilor arhitecţi să adauge fiecare i iit'va ca să-i ofere nişte surprize plăcute. Pe scurt, era idilic şi fantastic şi poate că ar fi rămas aşa, dacă n-ar fi lost noaptea aceea ceţoasă din aprilie 1936, cînd a dat diacul Maestrul minciunilor.

Şcolile pot fi celebre pentru multe lucruri: rezultate ac ademice, absolvenţi, echipe sportive.

Dar nu ar trebui să fie celebre pentru crime.

I lanul e o minciună, a spus Stevie Bell.
Mama ei s-a întors spre ea cu o expresie pe care o .iliş.i

deseori — puțin obosită, forțată să reacționeze din I MU ii obligație parentală la ce avea să spună Stevie.

Poftim? întrebă.

Stevie arătă pe geamul microbuzului.

Vezi ăla? şi-a îndreptat Stevie degetul spre un indi- (.dor pe care scria doar ELAN. Am trecut pe lîngă cinci «Ic astea. Adică o mulțime de promisiuni. Nici măcar un clan.

— Stevie...

— Au promis şi căderi de stînci. Unde sunt căderile mele de stînci?

— Stevie...

— Cred cu tărie în publicitatea bazată pe adevăr, a spus Stevie.

Aceste vorbe au avut ca rezultat o lungă pauză. Stevie şi părinții ei avuseseră numeroase conversații despre natura adevărului şi a faptelor, iar în orice altă zi, acest schimb de replici ar fi erupt într-o ceartă. Nu şi azi. Parcă au decis, printr-un fel de înțelegere reciprocă nerostită, că aveau să lase de la ei.

La urma urmelor, nu te muți în fiecare zi de acasă la o şcoală cu internat.

— Nu-mi place că nu ni se permite să urcăm cu maşina pînă în campus, a spus tatăl ei pentru probabil a opta oară în acea dimineață.

Dosarul cu informații de la Ellingham fusese foarte clar în această privință: NU ÎNCERCAȚI SĂ ADUCEȚI ELEVII CU MAŞINA PÎNĂ LA ŞCOALĂ.'VEȚI FI OBLIGAȚI SĂ LĂSAȚI MAŞINILE LA POARTA DE LA POALELE MUNTELUI. FĂRĂ EXCEPȚIE.

;

Această cerință nu ascundea nicio intenție infamă — motivul era foarte bine explicat. Campusul nu fusese gîndit

pentru un număr mare de maşini. Era un singur drum către el şi nu exista parcare. Ca să ajungi sau să pleci de-acolo, luai microbuzul academiei. Părinții ei nu priviseră cu ochi buni chestia asta, de parcă un loc la care se ajungea greu cu maşina era, cumva, inerent suspect şi încălca libertatea lor fundamental americană, dăruită de Dumnezeu, de a merge cu maşina oriunde doreau.

Dar regulile erau reguli, aşa că familia Bell stătea pe scaune în microbuz — unul de calitate, cu douăsprezece locuri, ferestre fumurii şi un ecran video care nu făcea decît să reflecte slab reflexia ferestrei. La volan era un bărbat mai vîrstnic, cu păr argintiu. Nu vorbise de cînd îi luase în urmă cu cincisprezece minute de la popas şi chiar şi atunci nu spusese decît „Stephanie Bell?" şi „Stați unde vreți. Nu mai e altcineva." Stevie auzise de această celebră reticență a nativilor din Vermont şi că le spuneau celorlalți „oameni de şes", dar tăcerea lui avea ceva straniu.

I llte, dacă te răzgîndeşti..., i-a spus încet mama ei.

Stevie îşi încleştă mîinile de brațele scaunului.

N-o să mă răzgîndesc. Am ajuns. Aproape.

Ziceam şi eu..., a adăugat mama ei, apoi s-a oprit.

I i a o altă conversație cicălitoare. Dimineața era plină de i ele mai tari hituri, dar şi ceva material nou.

Stevie se uită în spate pe geam cum imaginea ori- /i nilului de un albastru mistic al Vermontului dispărea, înghițită de copaci şi pereți de stîncă golaşă, care mărgineau drumul tăiat în munte. Creşterea lentă a altitudinii i n ea ca urechile să-i pocnească în timp ce mergeau mai ■ leparte pe 1-89, îndepărtîndu-se de Burlington, Vermont, ;.i Intrînd tot mai adînc în sălbăticie. Simțind că discuția eia în mod normal încheiată, şi-a pus căştile în urechi. « and a dat să apese *Play,* mama ei a atins-o pe brat.

Poate că nu e cel mai bun moment să asculți poveştile alea sinistre cu crime, a spus.

— Crime reale, a răspuns Stevie înainte să se poată opri.

Corectarea o făcea să pară pedantă. Şi-apoi, fără cer-
turi. Fără certuri.

Stevie scoase mufa căştilor si încolăci firul.

— Mai ai veşti de la prietena ta? a întrebat mama ei. Iazelle?

— Janelle, a corectat-o Stevie. Mi-a trimis un mesaj ca să-mi spună că era în drum spre aeroport.

— Ce bine, a spus mama ei. O să-ți prindă bine să ai prieteni.

Fii drăguță, Stevie. Nu-i spune că ai deja prieteni. Ai o mulțime de prieteni. Nu contează că mulți dintre ei sunt oameni pe care îi cunoşti doar online, de pe forumuri de discuții pe teme de crime şi cazuri nerezolvate. Părinții ei habar nu aveau că puteai să cunoşti oameni şi în afara şcolii şi că nu era nimic bizar, şi că internetul era modul prin care găseai oameni cu aceleaşi preocupări ca ale tale. Şi, bineînțeles, avea prieteni şi la şcoală, dar niciodată aşa cum aveau alte fete, lucru care se pare că presupunea petreceri în pijamale şi machiaj şi mers la mall.

Dar asta nu mai conta acum. Viitorul era aici, în munții învăluiți în ceață.

— Deci, ce ziceai că o interesează pe Janelle? a întrebat mama ei.

— Ingineria, a spus Stevie. Face lucruri. Maşinării, aparate.

Urmă o tăcere sceptică.

— Iar băiatul ăla, Nate, e scriitor? a spus mama.

— Băiatul Nate e scriitor, a confirmat Stevie.

Aceştia erau ceilalți doi colegi din anul întîi despre care ştia că urmau să locuiască în noul cămin al lui Stevie. Despre cei din anul doi nu ți se spunea nimic. Din nou, acestea erau informații care circulaseră săptămîni în şir în jurul mesei din bucătărie a familiei Bell —Janelle Franklin era din Chicago. Era reprezentanta națională a organizației GROWING STEMS, un program care încuraja fetele de culoare să intre în domeniile ştiinței, tehnologiei, ingineriei şi matematicii. Stevie primise o mulțime de informații, cum ar fi faptul că Janelle fusese prinsă reparînd (cu succes) prăjitorul de pîine la vîrsta de şase ani. Stevie ştia tot ce-i plăcea lui Janelle: să facă maşinării şi

dispozitive, să sudeze şi să lipească, să-şi întreţină panourile de Pinterest dedicate tehnicilor de organizare, fetele cu ochelari, romanele pentru adolescenţi, cafeaua, pisicile şi cam orice serial TV.

Stevie şi Janelle comunicau deja regulat prin mesaje. Deci ăsta era un lucru bun. Prietena numărul unu.

(elftlult boboc din Casa Minerva era Nate Fisher. «pili HM mai puţine şi nu răspundea niciodată la dar despre el erau mai multe informaţii de aflat.

.... case o carte numită *Cronicile Argint de lună*

i and avea 14 ani — şapte sute de pagini de naraţiune fan- t«Mi. n, scrise în cîteva luni, publicate mai întîi online, «pi a 11| ».irite. Se spunea că acum lucra la cartea a doua din «t ii.i *iglnt de lună.*

Ai esta era genul de oameni acceptaţi la Academia **I llingbam.**

I'.n să fie nişte persoane impresionante, a spus tatăl M Şi iu eşti la fel. Suntem mîndri de tine. Ştii asta.

Slcvie pricepea mesajul codificat în acele propoziţii: i *lihii ducă te iubim, nu pricepem în ruptul capului de ce ai* /hW *pi imită la şcoala asta, copilă ciudată apărută din noi.*

Aşa fusese toată vara, acest amestec bizar de mîndrie mărturisită şi îndoială nerostită, ambele apărute pe fondul buimăcelii stîrnite de toată această înşiruire de evenimente. Părinţii lui Stevie nu ştiuseră cînd contactase ea Academia Ellingham. Nu era genul de şcoală la care mergeau cei din familia Bell. De aproape un secol, aca- i le mia fusese căminul unor genii creatoare, al unor gînditori revoluţionari şi al unor mari inovatori. Ellingham nu avea formular de înscriere, nu avea listă de condiţii, IUI avea niciun fel de instrucţiuni în afară de îndemnul: „Dacă vrei să ocupi un loc la Academia Ellingham, te rugăm să ne contactezi."

Atît.

O frază simplă, care îi înnebunea pe toţi elevii ambiţioşi. Oare ce voiau? Ce căutau? Era ca o ghicitoare tlintr-un basm sau o povestire fantastică — ceva ce te pune vrăjitorul să faci înainte să-ţi dea voie să intri în

Peştera Secretelor. înscrierea la o şcoală ar fi trebuit să includă liste de condiții rigide şi note la examene şi eseuri] şi recomandări şi poate chiar o mostră de sînge şi fredonarea a două măsuri dintr-un spectacol muzical la modă. Nu şi la Ellingham. Trebuia doar să bați la uşă. Doar să bați la uşă în modul acela special, corect, pe care refuzau să ți-l descrie. Nu trebuia decît să inițiezi contactul prin... *ceva.* Căutau o sclipire. Dacă vedeau în tine acea sclipire, puteai fi unul dintre cei cincizeci de elevi pe care îi primeau în fiecare an. Cursurile durau doar doi ani/ doar primul şi ultimul an de liceu. Nu plăteai nimic. Dacă intrai, totul era gratuit. Trebuia doar să intri.

Microbuzul a virat pe banda de ieşire de pe auto-l stradă şi a tras la un alt popas, unde aştepta o altă familie. î O fată şi părinții ei îşi studiau telefoanele. Fata era foarte drăguță, cu păr lung şi negru.

— Ce păr frumos are! a spus mama lui Stevie.

Deşi vorbea despre altcineva, bătea apropo la părul lui Stevie, pe care şi-l tăiase singură în baie la începu-] tul primăverii, într-un puseu de reinventare personală, 1 ; Mama ei plînsese cînd văzuse părul blond al lui Stevie ' în chiuvetă şi o dusese la coafor ca să i-l fileze şi să-i dea o formă. Părul fusese unul din principalele motive de certuri, care ajunseseră pînă în punctul în care părinții 1 îi spuseseră că, drept pedeapsă, n- aveau să-i dea voie să meargă la Ellingham... dar pînă la urmă cedaseră. Amenințarea fusese făcută într-un moment de furie. Mama ei ținuse mult la părul lui Stevie, şi, într-un fel, de-asta hotărîse Stevie să renunțe la el. Totuşi principalul motiv | fusese că fata credea că-i stă mai bine cu el scurt.

Aşa era. Tunsoarea scurtă, ciufulită, i se potrivea şi era uşor de întreținut. Mai fuseseră probleme cînd şi-l j V»i|i i r roz, şi albastru şi-apoi roz cu albastru. Dar acum H'vriilM la normal: blond-cenuşiu, scurt.

Bagajele fetei au fost încărcate în compartimentul
- li MIL> microbuz, iar ea şi familia sa au urcat. Toți trei i iau bruneți, cu un aer studios, cu ochi mari, încadrați
- li U< lielari. Arătau ca o familie de bufnițe. S-au schim-

bai saluturi politicoase, mormăite, iar fata şi familia ei t au aşezat în spatele familiei Bell. Stevie a recunoscut-o |H lal.l din ghidul trimis celor din anul întîi, dar nu-şi amintea cum o chema.

Mama ei o înghionti, dar Stevie încercă să o ignore. I ala se uita iar în telefon.

— Stevie!

I rase adînc aer în piept. Trebuia să se aplece peste mama ei ca s-o strige pe fată, care era cu un rînd mai în pale, pe cealaltă parte a culoarului. Jenant. Dar trebuia

• ai facă.

Salut, a spus Stevie. fata ridică ochii.

— Salut! a spus ea.

- Eu sunt Stevie Bell.

Fata a clipit încet, digerînd informația.

— Germaine Batt, a spus.

Doar atît s-a sinchisit să spună. Stevie a dat să se îndrepte la loc în scaun, cu senzația că ambele părți făcuseră un efort lăudabil, dar mama ei a înghiontit-o din nou:

— împrieteneşte-te cu ea, a şoptit.

Puține cuvinte dau fiori mai reci decît acest *imprieteneşte-te.* Ordinul de a crea o legătură cu fata îi îngheță lui Stevie sîngele în vene. Voia căderi de stînci. Dar ştia ce avea să se întîmple dacă ea nu vorbea... aveau să vorbească părinții ei. Iar dacă se porneau părinții ei, se putea întîmpla orice.

— Vii de departe? a întrebat Stevie.

— Nu, a spus Germaine ridicînd ochii din telefon.

— Noi venim din Pittsburgh.

— Aha, a spus Germaine.

Stevie s-a lăsat la loc în scaun, s-a uitat la mama ei şi a ridicat din umeri. Nu putea s-o *oblige* pe Germaine să vorbească. Mama ei îi spuse din priviri: *ei, măcar ai încercat.* O bilă albă pentru efort.

Microbuzul trepidă cînd ieşi de pe autostradă şi-o luă pe un drum mai îngust, denivelat, de-a lungul căruia se înşirau magazine şi ferme şi panouri de reclame la schiat, sticlărie şi

dulciuri cu sirop de arțar. Apoi clădirile s-au rărit şi au început iar terenurile agricole, pe care nu se vedeau decît camioane vechi şi roşii şi din cînd în cînd cîte-un cal.

Urcau tot mai mult, prin pădure.

Deodată, microbuzul luă o curbă strînsă şi-o apucă printre copaci, azvîrlind-o pe Stevie într-o parte, cît pe ce s-o arunce din scaun. Pe un mic indicator maro-roşcat scria cu litere aurii: Către Academia Ellingham. Era aşa de discret, de parcă şcoala se ascundea în mod deliberat.

Drumul pe care erau acum abia dacă putea fi numit drum. Cu mare generozitate putea fi numit potecă. în realitate, era de fapt o fisură artificială în peisaj — o cicatrice şerpuită pe obrazul pădurii. La început, microbuzul a luat-o în jos, foarte repede, gonind spre unul din cursurile de apă care mărgineau proprietatea. La bază era o construcție la care te puteai referi în glumă ca fiind un pod, ce părea făcut din lemn, frînghii şi vise. Parapeții săi aveau cam

de metru înălțime, iar podul părea gata să se

■iflIMiyască dacă păşea pe el un iepure mai dolofan.

Microbuzul a trecut în goană peste el. Podul s-a sculului violent, scaunul lui Stevie zgîlțîindu-se.

Apoi au luat-o iar în sus, într-un unghi rezervat de lihu ci telescaunelor şi avioanelor la desprinderea de pe pi .i.i Dar nimic nu putea opri microbuzul. Umbra copai llor întuneca total poteca. Ramurile zgîriau laturile Vehiculului ca zeci de unghii. Microbuzul a scos nişte zgomote scrîşnite, părînd să lupte din răsputeri ca să un f poteca tot mai îngustă. Stevie ştia că n-avea de ce llt se teamă, dar microbuzul părea să sfideze înseşi forțele universului ca să se cațăre pe această potecă. Era puțin piohabil ca aceasta să fie cursa — cu ea şi părinții ei — în lImpui căreia microbuzul să cedeze şi să o ia la vale cu • 1 uleie, înapoi pe unde venise, scăpat de sub control, gonind de capul lui ca să se prăbuşească orbeşte în rîu şi în dulcele întuneric rece, acvatic... dar nu se ştia niciodată.

Panta devenea tot mai lină şi copacii făceau loc unei poteci mai netede, care se deschidea către o privelişte cu păşuni verzi. Microbuzul s-a apropiat de o poartă păzită de două statui pe

piedestaluri, creaturi înaripate cu chipuri surîzătoare şi ochi goi, cu patru labe şi cozi.

— Ce îngeri ciudați! a spus mama ei întinzînd gîtul ca să se uite.

— Nu sunt îngeri, a spus Stevie. Sunt sfincşi. Creaturi mitice care te pun să dezlegi ghicitori înainte să-ți dea voie să intri undeva. Dacă greşeşti, te mănîncă. Ca în *Oedip.* Ghicitoarea Sfinxului. Ăla e un sfinx. A nu se confunda cu Spanx, care e o armă eficientă din arsenalul complexului industriei regimurilor de slăbire.

Mama ei i-a aruncat din nou acea privire. *Noi ne-am cam dorit genul de fată care iese în oraş, se duce la cumpărături, merge la balul de absolvire, şi ne-am ales cu ciudata asta cam înfricoşătoare, pe care o iubim, dar despre ce naiba tot vorbeşte?*

Uneori lui Stevie îi era milă de părinții ei. Ideea lor despre ce e *interesant* era incredibil de limitată. N-aveau să se distreze niciodată aşa de bine ca ea.

Germaine se uita la Stevie cu ochi mari, luminoşi. Expresia ei era la fel de indescifrabilă ca a sfincşilor.

în clipa aceea, o pătură de îndoială se lăsă peste tot ce însemna mintea lui Stevie. N-ar fi trebuit să fie primită aici. Scrisoarea greşise adresa, venise la altă Stevie decît cea care trebuia. Era un truc, o glumă, o eroare cosmică. Nimic din toate astea nu putea fi real.

Dar, chiar dacă toate aceste lucruri erau adevărate, era prea tîrziu, fiindcă ajunseseră la Academia Ellingham.

rrlmul lucru pe care l-a văzut Stevie a fost spațiul Vi ni. i ircular, cu o fîntînă arteziană în mijloc şi o stalul- i lui Neptun care te întîmpina printre stropii de apă.

- mu verde era înconjurată de o perdea groasă de copaci. I'ilnlre spațiile dintre ei se țeau cu sfială fragmente de
- l.tdui, frînturi de cărămidă, piatră şi sticlă. în capătul îndepărtat al rondului, gazda întregii poveşti, se afla o
- il.i grandioasă: Casa Mare, un conac gotic fantezist, cu /ei l de ferestre ca de catedrală, patru arcade în jurul uşii .1 acoperişul cu mai multe vîrfuri.

I'entru o clipă, Stevie aproape că amuți. Văzuse sute de

lotografii ale domeniului Ellingham. Cunoştea hărţile ■a unghiurile şi priveliştile. Dar cînd s-a trezit aici, pe peluza imensă, în aerul proaspăt, rarefiat, auzind susurul apei în fîntîna lui Neptun şi simţind pe faţă razele de soare... a început să i se învîrtă capul.

Şoferul a descărcat valizele lui Stevie din burta microbuzului, împreună cu trei sacoşe cu provizii pe care părinţii ei insistaseră să le ia. Erau jenant de grele, pline ochi cu gigantice recipiente de plastic cu unt de arahide,

prafuri pentru ceai rece, o tonă de gel de duş, produse de igienă şi alte lucruri cumpărate la reducere.

— Trebuie să-i dăm bacşiş? a întrebat mama ei încet, în timp ce toate acestea erau descărcate din microbuz.

— Nu, a spus Stevie, forţîndu-se să pară sigură pe ea.

Habar nu avea dacă se dădea bacşiş şoferului şcolii sau nu. Asta nu apărea nicăieri în documentarea pe care-o făcuse.

— Eşti bine? a întrebat tatăl ei.

— Îhî, a spus, sprijinindu-se de valiză. Doar că e... incredibil de frumos.

— E altceva, a spus el. Asta e clar.

O maşinuţă încăpătoare de golf a întors pe alee şi s-a oprit în faţa lor. Un bărbat i-a salutat. Era mai tînăr ca şoferul, poate să fi avut 30 şi ceva de ani, solid şi musculos, îmbrăcat în bermude uzate largi, cu multe buzunare, şi un tricou polo cu emblema Ellingham. Era genul de persoană normală, dintr-o bucată, care i-a făcut pe părinţii ei să se relaxeze, aşa că s-a relaxat şi Stevie.

— Stephanie Bell? a întrebat el.

— Stevie, l-a corectat ea.

— Eu sunt Mark Parsons, a spus. Administratorul domeniului. Ai primit Minerva. E o casă frumoasă.

Lucrurile lui Stevie şi toată familia Bell au fost încărcate în maşinuţă. Germaine şi familia ei s-au urcat în alta, care a pornit în direcţia opusă.

— Toată lumea vrea să primească Minerva, a adăugat Mark cînd nu mai putea fi auzit de cealaltă familie. E cea mai

bună casă.

Proprietatea era plină de cărări pietruite netede, care se întortocheau printre crînguri. Au mers pe sub frunzişul care arunca o umbră deasă, iar Stevie şi părinții ii| >1111 îl/ut într-o tăcere impresionată, intimidați de clădiți!)' >i ulii. Unele erau mari, grandioase, din piatră şi cără- llllliU roşie, legate între ele de arcade gotice şi cu colțurile îmblînzite de mici turnulețe. Unele erau dezgolite şi Impunătoare, în timp ce altele erau înfăşurate complet

10 iederă, încît arătau ca nişte cadouri oferite unui zeu al l- oli111i. Acesta era departe de liceul ei de cartier. Acesta i oi in mod evident un centru educațional.

In spatele copacilor se vedeau statui greceşti şi mm.me din piatră albă, rece, stînd singuratice în luminişuri. J'

(.ineva şi-a făcut de cap la magazinul de grădinărit, .1 spus tatăl ei.

A, nu, a răspuns Mark, conducînd maşinuța pe lîngă iui grup de capete cu ochi inexpresivi şi goi, dar cu ex- I o osii hotărîte, care-i făceau să semene foarte mult cu un

11 unitet pe cale să ia o decizie importantă. Toate acestea sunt originale, a adăugat el. Statui valorînd o avere, lă- s.ito în aer liber.

Cinstit vorbind, poate că erau prea multe statui. Poate i ă cineva ar fi trebuit să stea de vorbă cu Albert Ellin- gliam şi să-i spună să o lase mai moale cu achiziționarea statuilor. Dar Stevie şi-a spus că dacă eşti destul de bogat şi destul de celebru, poți să faci cam orice vrei cu bîrlogul lău din creierii munților.

Maşinuța de golf a oprit în fața unei case joase, respectabile, construite din cărămizi roşii şi aurii care alternau. Părea să aibă mai multe secțiuni — în dreapta era o porțiune mare care arăta ca o casă obişnuită, apoi într-o parte era o extensie care se termina cu un turn. I oată clădirea era acoperită cu un strat de iederă canadiană ascunzînd chipurile în basorelief de sub acoperiş şi de deasupra ferestrelor. Uşa era vopsită într-un albas- tru-viu şi era larg deschisă, lăsînd să intre adierea vîntului şi muştele.

Stevie şi părinții ei au intrat într-o încăpere ce părea a fi un fel de cameră comună, cu podea din piatră şi un şemineu lat, în jurul căruia erau balansoare. Camera era răcoroasă şi umbrită şi încă mai mirosea a lemn şi focuri demult stinse. Era decorată cu un tapet roşu catifelat un pic prea încărcat, mai ales dacă erai claustrofob, şi un cap de elan pe perete care purta o coroană cu luminițe de Crăciun. în încăpere mai erau un hamac atîrnat lîngă foc, nenumărate perne pe podea, o canapea mov uzată, dar care arăta teribil de confortabilă, şi o masă din lemn masiv, care ocupa cea mai mare parte a spațiului. Pe masă erau o cutie de pescar, cu multe compartimente pentru cîrlige şi momeli, şi nişte obiecte micuțe care arătau a materiale pentru lucru manual — mărgele sau alte chestii misterioase folosite la împodobirea albumelor de amintiri. Din peretele de lîngă uşă ieşeau opt cuiere mari, de vreo douăzeci sau douăzeci şi cinci de centimetri lungime — mult prea mari pentru haine. Stevie a atins unul cu vîrful degetului, ca o manifestare fizică a întrebării:

Ce mai esti si tu?

/ /

— Bună!

Stevie s-a întors şi a văzut o femeie ieşind din bucătăria mică, ținînd în mînă o cană deV:afea. Avea capul ras, cu doar o urmă de puf pe el, şi o siluetă minionă, dar extrem de musculoasă şi bronzată. Avea brațele tatuate elegant cu mîneci din flori. Purta un tricou larg pe care scria MOR DUPĂ SĂPĂTURI şi pantaloni scurți cu buzunare, care lăsau să se vadă o pereche de picioare puternice şi păroase.

Stephanie? a întrebat-o femeia.

Stevie, a precizat ea din nou.

Sunt dr. Nell Pixwell, a spus femeia dînd mîna cu liet are membru al familiei. Spuneți-mi Pix. Sunt directoa- n a (laşei Minerva.

Stevie îndrăzni să se uite mai bine la obiectele minuscule de lîngă cutia cu momeli. La o examinare mai atentă, şi-a dat seama că nu erau materiale pentru lucru manual — erau dinți.

O grămadă de dinți dispărați. Aici. I'e masă. Stevie nu ştia dacă erau adevărați sau falşi şi nu era sigură că asta avea vreo importanță. O masă plină de • linți e o masă plină de dinți.

Ați avut o călătorie plăcută? a întrebat Pix împărțind tapid dinții rămaşi pe masă în compartimentele cutiei.

(Pîc, a făcut un dinte cînd a căzut în cutia de plastic.

Păci)

Scuze, tocmai făceam puțină ordine în lucrurile astea. Ai ajuns cel mai devreme...

(Pîc, a făcut un molar.)

— Vrea cineva cafea?

Grupul a fost condus în bucătărioara casei, unde fie- t are a primit o cană de cafea şi Pix le-a explicat părinților lui Stevie cum stătea treaba cu mîncarea. Micul dejun era servit în casă, iar celelalte mese, în sala de masă. Elevii veneau şi-şi făceau aici de mîncare oricînd doreau şi exista un sistem de comandat alimente online. Cînd s-au întors în camera comună, mama lui Stevie a decis să abordeze subiectul cel mai evident:

— Ăia sunt dinți? a întrebat.

— Da, a spus Pix.

Nu le-a fost oferită imediat nicio explicație, aşa că Stevie a intervenit:

— Dr. Pixwell e specialistă în bioarheologie, a spus ea. Face săpături arheologice în Egipt.

— Exact, a spus Pix. Mi-ai citit biografia pe site-ul şcolii?

— Nu, a spus Stevie. Dinții, tricoul, ai pe încheietură un tatuaj cu Ochiul lui Horus, pe ambalajul ceaiului de muşețel din bucătărie explicațiile sunt în arabă şi ai pe frunte o dungă albă de la o pălărie sau bandană. Am ghicit.

— Sunt extrem de impresionată, a spus Pix dînd din cap aprobator.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. O muscă bîzîia în jurul capului lui Stevie.

— Stevie se crede Sherlock Holmes, a spus tatăl ei.

îi plăcea să facă remarci de genul ăsta, care păreau glume şi poate că la un anumit nivel erau bine intenționate, dar aveau întotdeauna o tentă ironică.

— Cine nu şi-ar dori să fie Sherlock Holmes? a spus Pix, zîmbind şi privindu-l în ochi. Cînd eram mică, citeam mai ales Agatha Christie, fiindcă a scris mult despre arheologie, dar toată lumea îl iubeşte pe Sherlock. Haideți să vă arăt casa...

în acea clipă, cu acea unică frază, Pix a cîştigat pe vecie loialitatea lui Stevie.

Cele şase camere ale elevilor din Casa Minerva erau poziționate toate pe latura aflată în stînga camerei comune: trei camere jos şi trei sus. La parter era o baie comună, cu gresie şi faianță care n-aveau cum să nu fie originale, fiindcă nimeni nu mai producea culoarea aceea. Dacă era să numească acea nuanță, Stevie i-ar fi zis „somon cu indigestie".

La capătul coridorului se afla o uşă mare care dădea în turnuleț.

Aici avem ceva mai deosebit, a spus Pix deschi- . md uşa. înainte să se deschidă şcoala, Minerva era folosită pentru invitații lui Ellingham, aşa că are nişte particularități care nu se găsesc în celelalte cămine...

A dat uşa de perete, dezvăluindu-le o magnifică în- i Ipere rotundă, o baie, cu un tavan înalt. Podeaua era .111 iperită cu dale de un gri-argintiu sidefat. în centru era 11 (adă mare, cu picioare de leu. Ferestrele lungi aveau \ lira Iii înfățişînd flori şi vițe stilizate, care scăldau încăperea în curcubeie.

- încăperea asta e foarte populară în sesiuni, a spuS l'lx. Elevilor le place să învețe în cadă, mai ales cînd e irig. Altfel nu prea e folosită, fiindcă avem o mică problemă cu păianjenii. Şi acum, hai să-ți arăt camera ta!

Stevie a decis să ignore ceea ce tocmai auzise despre păianjeni şi a mers mai departe, către camera ei, Minerva I >oi. Minerva Doi mirosea de parcă se cocea de luni de zile la foc mic şi avea aerul îngroşat de izul unui spațiu închis, amestecat cu cel de vopsea proaspătă şi lac de mobilă. Una dintre cele două ferestre cu ochiuri multiple, i are dădeau spre fața casei, fusese deschisă în încerca- rca de a aerisi camera, dar adierea era prea leneşă. Două muşte intraseră şi dansau sub tavanul înalt. Pereții aveau o culoare crem, dulce, cu care şemineul negru făcea un contrast dur.

în timp ce aduceau lucrurile lui Stevie, s-a discutat despre unde ar trebui pus patul şi dacă se putea intra de .ilară pe geamul ăla şi la ce oră se dădea stingerea. Pix a ținut piept cu uşurință întrebărilor (ferestrele se puteau deschide de sus şi toate aveau încuietori solide, iar stingerea era la zece în timpul săptămînii şi la unsprezece în weekend, monitorizată electronic cu ajutorul cîrdurilor de identificare ale elevilor şi de Pix în persoană).

Mama ei se pregătea să despacheteze bagajele lui Stevie, cînd Pix a intervenit şi i-a tîrît după ea ca să le facă un tur personalizat al campusului, oferindu-i lui Stevie un moment de calm. Afară ciripeau păsările şi vîntul aducea sunetul unor voci îndepărtate. Minerva Doi scoase un scîrțîit blînd cînd Stevie traversă podeaua. îşi plimbă mîna pe pereți

ca să le simtă textura ciudată — erau îngroşaţi de vopseaua atîtor ani, strat peste strat de vopsea, care acoperea semnele lăsate de locatarul precedent. Stevie văzuse recent un documentar poliţist despre cum se pot decoji straturile de vopsea ca să scoţi la iveală inscripţii ascunse de decenii. De atunci, îşi dorise cu ardoare să umezească şi să cojească un perete, doar ca să vadă dacă era ceva dedesubt.

Probabil că pereţii ăştia aveau poveşti de spus.

13 aprilie 1936, ora 18:45

(leaţa se lăsase cu iuţeală în ziua aceea — dimineaţa înflorise senină şi strălucitoare, dar imediat după ora patru, peste ţinut s-a lăsat o perdea de fum gri-albăstrui. \» est a a fost lucrul pe care o mulţime de oameni l-au pomenit mai tîrziu: ceaţa. Pînă la sosirea amurgului, totul • i i învăluit într-un întuneric perlat şi nu vedeai nimic la doi metri în faţă. Rolls-Royce-ul Phantom se mişca încet prin ceaţă, urcînd drumul periculos care ducea la domeniul Ellingham. A tras pe dreapta la jumătatea .1 leii circulare din faţa Casei Mari. Maşina se oprea întotdeauna la jumătate. După ce se dădea jos din maşină, Im Albert Ellingham îi plăcea să meargă pe jos către casă şt s.1 cuprindă cu privirea regatul montan. A coborît de pe bancheta din spate înainte ca maşina să oprească de tot Secretarul lui, Robert Mackenzie, a aşteptat cîteva set unde înainte să coboare şi el.

I rebuie să te duci la Philadelphia, a spus Robert din spatele şefului său.

Robert, nimeni nu *trebuie* să se ducă la Philadelphia.

Trebuie să te duci la Philadelphia. Şi ar trebui să tre- t i ni măcar pentru două zile şi pe la biroul din New York.

Ultimul autobuz plin cu bărbaţi care lucrau la etapele Imale ale construcţiei a trecut pe lîngă ei, întorcîndu-se la Burlington şi diversele orăşele de pe parcursul drumului. A încetinit pentru ca pasagerii să-i poată face cu mîna şefului lor, în semn de rămas-bun.

— Aţi făcut treabă bună astăzi! le-a strigat Albert Ellingham. Ne vedem mîine, băieţi!

Cînd s-au apropiat de intrare, majordomul a deschis uşa şi cei doi bărbaţi au intrat în magnificul antreu al casei. De fiecare dată cînd intra, Ellingham era încîntat de efectul încăperii, de felul în care lumina se juca în spaţiu, ricoşînd din fiecare frîntură de cristal, colorată de vitraliile scoţiene pe care dăduse o avere, dar meritaseră cheltuiala.

— Bună seara, Montgomery, a spus Ellingham.

Vocea lui tunătoare stîrni ecouri în atriul deschis.

— Bună seara, domnule, a spus majordomul, luîndu-le pălăriile şi hainele. Bună seara, domnule Mackenzie. Sper că nu a fost o călătorie prea obositoare pe ceaţa asta.

— Ne-a luat o veşnicie, a spus Ellingham. Robert mi-a vorbit tot drumul numai despre şedinţe şi întîlniri.

— Spune-i, te rog, domnului Ellingham că trebuie să se ducă la Philadelphia, a spus Robert dîndu-i pălăria.

— Domnul Mackenzie doreşte să vă informez...

— Sunt lihnit de foame, Montgomery, a spus Ellingham. Ce avem în seara asta?

— Supă-cremă de ţelină şi filé de calcan cu sos de migdale, pentru început, domnule, urmate de friptură de miel, mazăre cu mentă, sparanghel cu sos olandez şi cartofi à la Lyonnaise, iar la final, un sufleu rece de lămîie.

— Grozav! Mîncăm cît de repede posibil. Mi-am făcut poftă de mîncare. Cîţi paraziţi mai avem pe-aici?

— Domnişoara Robinson şi domnul Nair încă sunt cu noi, deşi nu s-au simţit prea bine mai toată ziua, aşa că
Iul ii ii iese că o să fie la masă doar doamna Ellingham, di Mimul Mackenzie şi dumneavoastră, domnule.

Hun. Cheamă-i. Hai să mîncăm.

Domnule, doamna Ellingham încă nu s-a întors. A irşlt după-amiază cu duduia Alice la o plimbare cu m.işlna.

Şi nu s-au întors nici acum?

Presupun că ceața trebuie să o fi încetinit, domnule.

Pune nişte oameni cu lumini să o aştepte la capătul diurnului, ca s-o ajute să vadă calea la întoarcere. De cum ii ii I I in casă, spune-i că ne aşezăm să mîncăm. N-o lăsa II li I să-şi scoată haina. Adu-o direct la masă.

Prea bine, domnule.

Hai, Robert, a spus Ellingham luînd-o înainte. Mergem la mine în birou să jucăm o partidă de Rook[1]. Şi nu Im crea să mă refuzi. Nimic nu e mai serios decît un joc.

Secretarul răspunse profesibnist, prin tăcere. Să joace diverse jocuri cu şeful său era una din îndatoririle sale in negociabile, iar unul din numeroasele motto-uri ale Iul l llingham era „nimic nu e mai serios decît un joc". De aceea elevii aveau întotdeauna acces la jocuri, iar imul joc numit Monopoly era obligatoriu pentru elevi, pentru cei care locuiau în casă, dar şi pentru personal. 11 ut.i lumea trebuia să joace măcar o dată pe săptămînă, i n acum aveau loc campionate lunare. Aşa era viața în lumea lui Albert Ellingham.

Robert luă corespondența zilei din tăviță şi o trecu în irvlslă cu ochi de expert, aruncînd unele plicuri imediat înapoi la locul lor şi îndesîndu-şi altele sub braț.

[1] de cărţi pe bază de levate, jucat cu un pachet de cărţi special, fără lli|iiri. (N.t.)

— Philadelphia, a spus iar.

Era treaba lui să se asigure că marele Albert Ellingham rămînea concentrat la ce avea de făcut, fără să se lase distras. Robert se pricepea bine la asta.

— Bine, bine, pune-o în calendar. Ah...!

Ellingham luă de pe birou o chitanță Western Union. Aceste bucățele de hîrtie erau preferatele lui, să-şi ia notițe pe ele.

— Am început dimineață o nouă ghicitoare. Spune-mi cum ți se pare.

— Răspunsul e, cumva, Philadelphia?

— Robert, a spus Ellingham cu severitate. Ghicitoarea mea. E una bună, cred. Fii atent. *Ce-i ambelor părți utilă? De duşman ea te piteşte; sau te dă-n vileag mişeleşte?* Ei? Ce zici?

Robert a oftat şi s-a oprit din sortarea corespondenței ca să se gîndească.

— *E ambelor părți utilă,* a repetat el. Ca un spion. Un trădător. O persoană duplicitară.

Ellingham a zîmbit şi i-a făcut semn secretarului său să-şi continue şirul gîndurilor.

— Dar, a spus Robert, nu e o persoană. E altceva. Un obiect care funcționează din două direcții...

Se auzi o bătaie în uşă şi Ellingham se grăbi să deschidă el uşa.

— E uşa! a spus deschizînd-o cu emfază, dînd la iveală chipul alb ca varul al majordomului. Uşa!

— Domnule..., a spus Montgomery.

— O clipă. Pricepi, Robert? Uşa poate fi folosită din ambele părți...

— Şi poți să te ascunzi după ea, sau poate arăta unde te-ai dus, a spus Robert. Am înțeles. Da...

Domnule! a spus Montgomery.

Tonul lui nerăbdător era complet necunoscut celor di ii bărbați, aşa că l-au privit nedumeriți.

I :e s-a întîmplat, Montgomery? a spus Ellingham.

Vă caută cineva la telefon, domnule, a răspuns Mi nitgomery. Trebuie să veniți imediat. Pe telefonul ad-ministrativ. în cămară. Vă rog, domnule, grăbiți-vă!

Comportamentul lui Montgomery era aşa de neaşteptat, încît Ellingham s-a supus fără o vorbă. L-a urmat III cămară şi

a luat receptorul care îi era întins.

Soția şi fiica ta sunt în mîinile noastre, a spus o voce.

Stevie Bell avea o singură dorință: voia să vadă un cadavru la picioarele ei.

Nu voia să omoare oameni — nici pe departe! Voia doar să fie persoana care afla de ce murise un om, atîta tot. Voia să aibă pungi de plastic cu eticheta PROBĂ şi un costum de protecție din hîrtie, cum purtau criminaliştii. Voia să fie prezentă în camera de interogatoriu. Voia să descurce ițele cazului.

J

Ceea ce era foarte bine şi frumos şi probabil că mulți oameni îşi doreau acelaşi lucru dacă ar fi fost mai sinceri cu ei înşişi. Dar vechiul ei liceu nu era genul de şcoală unde simțea că şi-ar putea exprima pe deplin această dorință. Vechiul ei liceu era un liceu bun, dacă-ți plăcea la liceu. Nu era prost, nici malefic. Era exact aşa cum trebuia să fie: kilometri de linoleum şi neoane zumzăitoare, duhoare caldă de cantină inhalată prea de dimineață, scîntei de inspirație rapid înăbuşite de lungi perioade de rutină plicticoasă şi dorința permanentă de a fi în altă parte. Şi cu toate că Stevie avea prieteni acolo, niciunul dintre ei nu înțelegea pe deplin cît de mult iubea ea misterele polițiste. Aşa că scrisese un eseu plin de pasiune

||t MM l>l pusese tot sufletul şi-l trimisese mai mult în l
lllngham oricum n-avea s-o accepte vreodată.
l »ui i dor de la Ellingham le-a plăcut ce citiseră. Şi îi 1.1
această cameră.

Mi ilill.i era din lemn şi surprinzător de masivă. Avea o BjRlimdă mare care s-a clătinat cînd Stevie a atins-o; lacul |pi iei isc,i să acopere numeroasele crestături de pe suprafața N I Inele erau doar zgîrieturi de uzură, dar cîteva erau f |m Inie şi inițiale

cît se poate de clare. Stevie a deschis r leiliiicle şi, spre surprinderea ei, a descoperit că în ele ţluu dc)a nişte lucruri: o pătură de flanel în carouri, o |«ti lictă groasă mov, din polar, cu blazonul Academiei tflllngham pe piept, un fel de lanternă militară cu un set IU ⁱⁱⁱ dc baterii, un halat albastru din flanel şi nişte rachete 1 ni i leme pe ele. Pe acestea Stevie a trebuit să le scoată ca l,i Ic studieze cîteva minute, pînă a stabilit că probabil t i.iii rachete de zăpadă, iar cuierele mari pe care le văzuse lîngă uşa de la intrare erau destinate atîrnării acestora.

Stevie ştiuse că se ducea în Vermont şi ştia că în \ ci mont se făcea frig, dar obiectele astea îi sugerau *ui>niviepiirea.*

S-a apucat să-şi deschidă cutiile şi genţile. Şi-a scos i carşafurile vechi, cenuşii, plapuma dungată pe care o avea de la zece ani şi două dintre pernele mai puţin îngălbenite din dulapurile de acasă. Uitîndu-se la aceste obiecte în lumina limpede de Vermont, păreau toate i ,un... ponosite. Avea şi cîteva lucruri noi, precum obligatoriul suport cu produse pentru baie şi şlapii, dar nu se putea spune că aceste obiecte înviorau camera.

Dar nu era nicio problemă. în imaginaţia ei, camera de internat avea să arate ca reşedinţa lui Sherlock Holmes ilin Baker Street — sărăcăcioasă, dar cu caracter.

Şi-a băgat căştile în urechi ca să asculte, în sfîrşit, mai departe înregistrarea emisiunii descărcate de pe internet. Aceasta era despre H.H. Holmes, criminalul în serie din Chicago: *au descoperit numeroasele încăperi din castelul morții creat de Holmes: camerele cu instalații de gaz, camera spînzurătorii, seiful izolat fonic...*"

însemnase una dintre cutii cu stele şi acum a deschis-o. Această cutie conținea obiectele ei de strictă necesitate pentru supraviețuire: romanele polițiste (sau cel puțin o selecție atent făcută, formată din cîteva zeci de volume esențiale). Acestea au fost aranjate cu afecțiune în bibliotecă, în ordinea în care simțea nevoia să le vadă.

„... toboganul către cuptorul din subsol, unde cadavrele puteau fi..."

Sherlock Holmes deasupra lui Wilkie Collins. Apoi Agatha Christie împrăştiată pe două rafturi, care duceau apoi către Josephine Tey şi Dorothy L. Sayers. Şi-a croit drum către epoca modernă şi a încheiat cu cărțile ei despre criminalistică şi psihologie criminalistică. A făcut un pas înapoi ca să studieze efectul general, apoi a mai umblat pe ici, pe colo, pînă ce aranjamentul a fost exact cum îşi dorea. Unde erau cărțile ei, acolo era şi ea.

Aranjează cărțile perfect şi restul va veni de la sine. Acum se putea ocupa de restul camerei.

„... acid, o colecție de otrăvuri, o roată de tortură..." Stevie era mai puțin preocupată de obiectele traiului cotidian, precum hainele ei. O interesau foarte puțin hainele şi oricum nu avea bani să şi le cumpere, aşa că garderoba ei înclina în mare parte spre blugi şi tricouri simple. Tînjea după un pulover gros, ca de pescar, fiindcă aşa purta detectivul din romanul polițist scandinav favorit şi prefera în loc de poşete o geantă practică,

cu curea lungă

ii«- ,i curmezişul corpului, cum purta detectivul ei favorit .11.. .crialele englezeşti.

Avea totuşi un obiect de preț în materie de haine: im li etici retro din vinii roşu, scos direct din anii '70, pe . .in I găsise în fundul dulapului bunicii ei. îi venea aşa ile bine lui Stevie, de parcă fusese croit pe ea, şi şi-l decolase cu o selecție de mici insigne pe rever, care omagiau Impele, emisiunile audio şi cărțile ei favorite. Haina avea Imi/imare adînci şi o curea lată, iar cînd o purta, Stevie < Mințea puternică, pregătită şi extrem de impermeabila Pînă şi mama ei, care detesta gusturile în materie de Im Ine ale fiicei sale, fusese de acord cu trenciul roşu. („A iliil Domnul să te văd şi pe tine cu ceva roşu!")

îşi atîrnă haina în dulap şi închise uşa, cînd s-a în- lius şi l-a văzut pe zombi.

*

Stevie citise deseori că actorii arată puțin diferit l.ită de restul populației deoarece camera distorsionează înfățişarea unui om. Cineva care arată bine pe cameră .mită aşa de bine în persoană, că realitatea începe să se . urbeze un pic. Aşa stăteau lucrurile cu silueta care stătea ıı ı pragul uşii lui Stevie. Era un tip îmbrăcat într-o cămaşă .ilbă de in şi o pereche de pantaloni scurți de un albas- li u-aprins, şi arăta ca o reclamă la hainele J. Crew rătăcind in căutarea unei şedințe foto pentru vreo revistă lucioasă.

Chipul lui era de neconfundat. Cînd îl văzuse ultima dată era sumbru, plin de praf şi de lacrimi. Acum zîmbea . ıı blîndețe. Avea trăsăturile moi şi rotunjite — obraji Icriciți, un nas mic, rotunjit jucăuş la capăt, gropiță în bărbie. Părul castaniu era mai lunguț în creştet şi cădea în valuri lejere. Sprîncenele n-aveau cum să nu fie pre lucrate de mîna omului. Nu exista în natură

niciun arc aşa de arcuit. Arăta tonifiat din cap pînă în picioare, dar pulpele în special. De fapt, pulpele lui deveniseră prea mari pentru restul corpului. Pulpe vînjoase.

— Salut, a spus el.

Avea vocea profundă şi mătăsoasă şi plină, un sunet pe care l-ar scoate smîntînă, dacă smîntînă ar putea vorbi. (Ceea ce, din fericire, nu poate. E posibil ca smîntînă să aibă o voce minunată, dar probabil că ar fi o conversație plicticoasă.)

— Eşti Hayes Major, a spus Stevie.

— Îhî.

Chicoti moale, cumva autoironie, cu toate că Stevie era aproape sigură că nu era autoironie *pe bune.*

Hayes era star pe YouTube. La începutul verii, lansase un serial online în zece părți numit *Sfîrşitul* despre supraviețuitorul unei invazii de zombi. Toate clipurile erau filmate dintr-un buncăr subteran — doar Hayes vorbind cu camera despre supraviețuirea lui în ceea ce numea Oraşul Flămînd, un orăşel de la marginea mării în care mai erau cîteva mici enclave de rezistență umană. Serialul lui era unul dintre acele lucruri care acum nu existau, iar o clipă mai tîrziu erau peste tot.

Stevie ştiuse că Hayes era elev la Ellingham şi că era posibil să-l vadă la un moment dat. Nu se aşteptase să-l vadă în uşa ei în timp ce-şi despacheta bagajele. Nu ştia că avea să fie în casă cu ea.

— Scuze, eram la telefon, a spus el. Vorbeam cu unii din L.A.

Şi-a ridicat telefonul de parcă voia să indice prezența în el a unor minusculi cetățeni din Los Angeles. Stevie nu pH'ii pricepea de ce îşi cerea scuze şi cu atît mai puțin de ti ' \plică motivul pentru care vorbea la telefon înainte i i .1 să dea ochii cu el. Dar, oricum, a dat aprobator • Im < .ip, ca şi cum era normal. Poate că era o chestie pe ■mic o făceau celebritățile — probabil

că Hayes intra în t'ulcgoria celebrităților adevărate. Vorbeau la telefon, iar Mp< >1 vorbeau cu tine despre faptul că au vorbit la telefon.

Deci, fii atentă, a spus el. Crezi că ai putea să mă

••Juţl?

Stevie a clipit nedumerită.

Cu ce? a întrebat.

(:u lucrurile mele.

A! a spus Stevie cu gheara rece a panicii înfiptă în i c.ifa ei.

I)ădea deja impresia că e o gură-cască imbecilă.

- Sigur.

1,-a urmat în camera comună, unde genţile şi cutiile Iul (mai frumoase şi mai multe decît ale ei) aşteptau să fie ■ .li a te. El a făcut semn cu mîna către o cutie.

Te rog să ai grijă cu aia, a spus el.

Stevie a luat-o drept o indicație să ia în brațe cutia .II cea. Era cam grea, plină de un fel de aparatură ine- i'.il distribuită, care aluneca dintr-o parte în alta cînd o mişca.

Mda, a spus el, luînd o geantă mai mică şi pornind pe coridor către scările circulare din capăt. A fost o vară i îndată. De aceea eram la telefon.

Aha, a spus Stevie. Păi, da, sigur.

A încercat să manevreze cutia prin spațiul circular. Treptele au scîrțîit tare, iar cutia s-a prins de perete. I l.iyes şi-a văzut de drum, dar Stevie era blocată şi în- i c rea să se răsucească şi să schimbe unghiul cutiei fără s-o zgîlțîie prea tare. S-a oprit o clipă, aşteptîndu-l pe Hayes să se întoarcă să-i dea o mînă de ajutor, dar cînd acesta n-a apărut, a tras adînc aer în piept şi a împins înainte, lăsînd cutia să zgîrie peretele pînă la etaj.

Camera lui Hayes era Minerva Şase, chiar în capăt. Era ca a ei, dar mai încinsă şi cu o fereastră în plus.

— A, bun, a spus el. Pune-o oriunde. Mersi.

— E bun serialul tău, a spus ea. Mi-a plăcut mult.

Nu era tocmai adevărat. Serialul era cel mult mediocru.

Pregătindu-se de venirea la şcoală, Stevie se uitase la toate episoadele. Nu erau lungi, vreo zece minute fiecare, şi erau OK. Povestea era bunicică. Jocul lui Hayes, mai puțin. Consta în mare parte din pometi şi o voce joasă, senzuală. Uneori asta-i tot ce-ți trebuie. Stevie încerca întotdeauna să fie onestă, dar nu voia să întîlnească primul om din noua ei casă şi să-i spună: „Serialul tău a fost mediocru şi mult supraestimat, dar înțeleg de ce eşti apreciat: pentru înfățişare şi vocea groasă." Oamenii nu prea aveau tendința să se entuziasmeze la auzul unor astfel de remarci.

— Mersi, a zis el şi a ieşit pe uşă într-un fel care sugera că ea trebuia să vină cu el şi să aducă şi alte bagaje.

Era un lucru bun. Hayes Major, celebritate a inter- netului, vorbea cu ea. Totodată, Hayes Major, celebritate a internetului, o punea să care cele mai grele bagaje, dar chiar şi aşa, tot era ceva bun.

încă o chestie bizară, şi-a spus Stevie coborînd treptele în spirală — ştia totul despre viața amoroasă a lui Hayes. Acesta fusese implicat în vară într-o altercație publică la o convenție, cînd se combinase cu o altă celebritate de pe YouTube pe nume Beth Brave, vedeta serialului *Beth nu e aici.* Beth era iubita lui Lars Jackson, llln '.('rialul *Tipii ăştia.* Cînd Hayes s-a cuplat cu Beth M l/bucnit un scandal filmat de zeci de martori, în care n i lu i s-au certat în gura mare pe un coridor. Pe net H zvonea că Beth avea să apară într-un al doilea sezon din *Sfîrşitul.*

Asta era viața pe care-o ducea Hayes. Era foarte dife- IIM de viața lui Stevie.

()ameni din L.A., a spus el neîntrebat în timp ce luau rtllc i utii. Serialul a stîrnit mare interes acolo pentru po- «II ii li*

filme, deci...

A lăsat suspansul să plutească în aer pînă ce Stevie M rxi lainat:

Dau!

Mda, a zis el. Agentul meu vrea să fac imediat un alt cu.il acum, cît sunt interesați.

încă un drum anevoios în sus pe scări.

Alți zombi? a întrebat Stevie cînd a reuşit să-şi tragă - •mirtul.

Ştiu şi eu? Pe aia poți s-o pui pe pat... Adică... am llli ut deja unul cu zombi, nu?

l a final te-ai transformat într-unul, a spus Stevie. lan ,1 aşa, nu? A fost un final oarecum deschis.

Mda..., a spus el pe un ton care arăta că nu mai era • nlii/iasmat de conversație. Păi, eu mai am de dat nişte bidoane acum, că am ajuns. Mulțumesc mult. Ne vedem |M* aici, da?

- (Jar, a spus Stevie ştergîndu-şi fruntea de sudoare >l Ieşind cu spatele din cameră. Ne vedem... ştii tu... |n aici.

El forma deja un număr.

Cînd a ieşit pe hol şi a coborît scările, Stevie şi-a dat vama de două lucruri.

Primul era că aici era opt dimineața, deci în L Angeles era cinci dimineața. într-o zi de weekend. Or avînd ei program de lucru bizar acolo, la Hollywood, d era puțin probabil ca Hayes să aibă cu cine purta discuț: de afaceri importante la ora aia.

Al doilea era că, deşi locuia în aceeaşi clădire cu ea Hayes Major nici n-o întrebase cum o cheamă.

13 aprilie 1936, ora 19:15

Soția şi fiica ta sunt în mîinile noastre. Fă exact ce-ți (punem dacă vrei să trăiască. Nu suna la poliție. O să ştim iltit A o faci. Supraveghem secția de poliție. Scoate din seif douăzeci

şi cinci de mii. Ieşi din casă şi vino personal l i l.u . Urcă cu banii într-o barcă şi vino pe insulă. Ai la i li •.poziție cincisprezece minute.

C '.onexiunea a fost întreruptă.

I'rei bărbați stăteau în cămara majordomului: Albert l llingham avea telefonul în mînă. Robert Mackenzie şi Mi mtgomery, majordomul, erau lîngă uşă. Albert Elling- Ii,IIII a pus receptorul la loc în furcă şi a urmat o tăcere i Irnsă, frenetică.

Montgomery, a spus încet Ellingham, spune-i domnişoarei Pelham să ia măsuri de protecție a copiilor de la şi oală. Toată lumea înapoi în casele lor. Uşile încuiate. I imperiile trase. Toată lumea înăuntru. Acum. Robert, hal cu mine.

Din nou, Robert Mackenzie a urmat paşii rapizi ai țelului său spre birou. Odată ajunşi înăuntru, Ellingham a închis şi a încuiat uşa, apoi s-a dus la uşile mari de sticlă şi s-a uitat afară. Bezna coborîse peste munți. Bezna • oborîse peste tot.

Ellingham s-a dus hotărît spre unul dintre corpurile bibliotecii de pe peretele fără ferestre. A tras în jos o cîrti de pe raftul de sus, dar numai pînă la jumătate. S-a auzii un *clac* tipic şi toată porțiunea de zid s-a deschis. Ellingj ham a deschis larg ascunzătoarea, scoțînd la iveală un seif imens în perete. A introdus combinația şi a răsucit mînerul încuietorii. între timp, Robert alerga de la o fereastră la alta ca să închidă draperiile.

— *Trebuie* să chemăm poliția, a spus Robert. Trebuie să-chemăm *acum.*

— Caută o lampă şi aprinde-o, te rog, a spus Ellingham! scoțînd mai mulți săculeți cu bani.

— încă mai sunt cîțiva muncitori pe domeniu, a insistat Robert, trăgînd de draperiile grele care s-au închişi peste uşile de sticlă cît peretele, aflate în spatele încăpe-] rii. Ar putea fi afară în cinci minute, în jurul proprietății I şi pe drumurile din jur. Unii au puşti. Toți sunt suficient! de îndemînatici.

— Robert, *nu avem timp de aşa ceva.* Duc banii ăştia la lac.

Aprinde o lampă şi *ajută-mă să număr.*

Mai tîrziu, cînd a fost întrebat despre acest moment, Robert Mackenzie a spus că, într-adevăr, nu au avut timp I să se gîndească. De aici şi sclipirea de geniu a cererii: nu era timp să se gîndească, nu era timp să facă planuri. A înşfăcat una dintre lămpile cu gaz pe care le ţineau în fiecare cameră din casă (căderile de curent erau frecvente), a aprins-o şi apoi a căzut în genunchi şi s-a apucat de 1 numărat banii. La sfîrşit, aveau acolo douăzeci şi trei de I mii şi cîteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Nu e de-ajuns. Ne trebuie mai mult.

Probabil pentru prima dată în viaţa lui, Albert Elling-l ham avea un ton disperat.

- Nu mai am decît cinci minute ca să ies cu banii din Mtfl Ne trebuie *ceva.*

Unul dintre cei mai bogaţi oameni din America a Rli igat cîteva clipe prin biroul său, trăgînd sertare, cău- Uiid mormane de bani pe care sigur nu le avea sau orice ulii «v.ı ar fi putut valora atîţia bani.

*• t) să trebuiască să fie de ajuns, a spus.

(ieanta cu bani cîntărea vreo zece kilograme. Elling- ıımıı .1 ridicat-o cu greu şi a deschis uşile de sticlă.

înainte să-i dea lampa cu gaz, Robert s-a oprit:

. Ştii că odată ajuns acolo, te pot lua. Probabil că pe Mnc le şi vor!

• Atunci să mă ia.

Şi după aia? a spus Robert. E o *nebunie.* Avem nevoie • **li a|utor.**

Preţ de o secundă crucială, Albert Ellingham s-a oprit. Marsh, a spus. Sună-l acasă. Nu-i spune ce s-a întîm- plat I)oar găseşte un pretext ca să-l faci să vină. Nimeni rtll< lucva, ai înţeles? Nimeni în afară de Marsh.

Iti >bert a încuviinţat din cap. Albert Ellingham a luat

lampa şi a ieşit cu o geantă de bani în negura munților tlln Vcrmont. A parcurs cei vreo cincizeci de metri pînă l<i malul lacului, unde se afla un mic debarcader. A pus hunii mtr-una din bărcile cu vîsle legate la mal pe partea dinspre casă şi a urcat cu grijă în ea, apoi a pus lampa Im bancheta goală. Cînd a împins cu vîsla în marginea |;ninului, tremura din tot trupul. Cu toate acestea, a <«11iiis intr-un minut-două la movilă şi a aruncat funia în |mul stîlpului de acostare.

Am ajuns, a strigat în întuneric.

() lanternă se aprinse spre el, orbindu-l pentru o clipă. (oboară, a spus o voce. Ia şi banii!

— Soția şi fiica mea... unde sunt?

— Nu mai vorbi!

Ellingham a aruncat geanta. Aceasta a aterizat pe fîşia de iarbă din jurul domului. El a coborît cum a putut, avînd în vedere că abia vedea.

Persoana a ținut lanterna îndreptată direct spre fața lui Ellingham, forțîndu-l să se uite în jos şi să-şi umbrească ochii cu palma. Aproape că s-a tîrît în patru labe din barcă pe uscat.

— Deschide uşa, a spus vocea.

Ellingham a scos cheile din buzunar şi a deschis uşa] de pe partea laterală a cupolei. Acest dom era micul luij loc de gîndire — insula lui de pace. Persoana l-a izbit tare, împingîndu-l înăuntru, unde a aterizat pe podea.

— Aruncă banii în trapă, a spus vocea.

Persoana vorbea printr-un fular, aşa că vocea îi erai înăbuşită. Se putea sesiza un accent, un accent pe care] încerca să-l ascundă pronunțînd cuvintele într-un mod] bizar. Ellingham avea pupilele contractate încă din cauza] luminii, aşa că a pipăit orbeşte podeaua în căutarea] chepengului. L-a găsit, l-a deschis şi a împins geanta în] gaură. A auzit cum a dărîmat în cădere nişte sticle de pe j rafturi, care apoi s-au făcut bucăți pe jos. S-a întors spre] străin, dar acesta i-a împlîntat iar lumina direct în

ochi, I orbindu-l din nou.

Pentru o clipă, în Ellingham s-a dat o luptă. Să se] repeadă la individul ăsta? Să-l pună la pămînt acum şi I să-l dea cu capul de marginea de piatră a observatorului 1 întrebîndu-l la fiecare lovitură unde era familia lui? Frica I şi furia îl umpleau în egală măsură. Dar Ellingham nu] ajunsese aşa de departe în viață cedînd fiecărui impuls.]

I tot ce aveam în seif, a spus. îmi lipsesc aproape IlIHI.I mii, dar ți-am dat tot ce aveam. Dacă aveam mai miill timp... îți dau orice. Orice.

(eva s-a abătut asupra capului său şi apoi totul s-a lupii m întuneric.

După impresia fenomenală pe care i-o făcuse lui Hayes Major, Stevie s-a plimbat cîteva minute prin ca mera ei şi şi-a analizat strategia de prezentare personală Mai multă încredere în sine. Asta îi lipsea. Cînd avea să intre în FBI, urma să fie nevoită să se ducă direct la oameni şi să dea mîna cu ei, să-i privească în ochi şi să le pună întrebări. Hayes o luase doar prin surprindere, atîta tot.

Următoarea ei ocazie era deja aici, dînd şuturi într-un coş de rufe plin ochi cu mape de desen, creioane, creioane cerate şi vopsele, aflat lîngă uşă. îşi făcu apariția o fată, presupusa proprietară a piciorului care dădea şuturile sus-menționate.

Purta un tricou galben, spălăcit şi intrat la apă, cu un logo de service auto, şi o fustă veche de majoretă, albastru-închis, cu pliuri ascunse, roşii. Avea picioarele pline de mici vînătăi şi tăieturi — nimic grav, din cîte se vedea, mai degrabă genul de răni pe care le dobîndeşti cînd încerci să te cațeri într-un copac sau să te cațeri pe obiecte, în general. O pereche de balerini cu baretă din pînză roşie, zdrențuită, abia reuşeau să-i acopere

hI,Iide, ținuți laolaltă de ace de siguranță. Dar părul t'i.i adevărata piesă de rezistență a stilului ei personal: lu nespălat şi

încîlcit şi fusese adunat în mici smocuri Bhil capul, apoi legat în moţuri cu ceva ce păreau a fi ■ni |dc de bebeluşi. Pe braţul stîng avea un lung tatuaj, ■ li.i/.i imensă cu un scris complicat. Pe braţul drept avea Witl|c şl schiţe cu creionul de diferite culori.

I cald ca *curu'* aici, a spus fata în loc de salut. Ca piru', pe bune! Cînd naiba o să pună şi ei nişte aer f|Hidl|lonat?

Stevie a păşit înainte, a cumpănit ideea de a-i întinde ttlAiia, a ales în schimb să se sprijine nonşalant de unul (liniic scaune.

I u sunt Stevie, a spus. Stevie Bell.

I lai salut, a spus fata. Eu sunt Ellie.

IV lista elevilor de la Ellingham nu exista nicio Ellie, iliii exista o persoană pe nume Element Walker. Iar per- |f uii I.I asta arăta ca un Element. Ellie, sau Element, a tras tiu şut într-o cutie care conţinea un şal din pene, un likulele, un melon şi o mulţime de pungi de plastic pline i II larduri folosite, împrăştiind sclipici pe toată podeaua.

Pot să te ajut? a spus Stevie.

Ellie a ridicat din umeri, dar a părut încîntată de ıtıtıtă.

I ucrurile lui Ellie erau mult mai alandala decît ale lui llnycs sau Stevie — avea două cutii de carton, o geantă Imensă din pînză tare, ca ale soldaţilor, un rucsac auriu şi un sac negru pentru rufe murdare, tot numai gîlme. N-a iliu.it mult să depoziteze aceste obiecte în Minerva Trei, mie era lîngă baia cu turnuleţ.

Pix, a spus Ellie tîrîndu-şi în cameră ultimele bagaje, iipui revenind în camera comună. De ce e cald ca curu' aici?

(De reţinut — îşi făcu Stevie o notiţă mentală —, aic poţi să spui *cur* de faţă cu profesorii.)

— E vară, a răspuns Pix intrînd în camera comună Salut, Stevie. I-am lăsat pe părinţii tăi să facă turul cam pusului. O să se întoarcă repede. Şi, Ellie, căldura n-o s ţină mult, iar după aceea o să îngheţi de frig. Aşa că ai u motiv să priveşti cu speranţă spre viitor.

— De ce nu pun aer condiționat? a spus Ellie lăsîndu-s să cadă de sus în hamac.

S-a învîrtit şi s-a întors cu fundul în sus, lăsîndu-ş capul să atîrne în jos, măturînd podeaua cu moțurile e de păr.

— Fiindcă e o clădire veche, cu instalație electric veche, a răspuns Pix. Fiindcă... incendii. Cum a fost la| Paris?

— Cald, a spus Ellie. Ne-am dus la Nisa pentru o vreme. Mama are un nou iubit şi el are o casă acolo.

Paris. Ellie fusese la Paris. Desigur, Stevie ştia că Parisul e un loc real, unde se duc oameni reali. Şcoala ei sponsorizase anul trecut o excursie a Clubului de franceză şi cunoştea trei persoane care se duseseră. Durase doar o săptămînă şi cea mai importantă povestire cu care se întorseseră era că pe Toby Davidson îl lovise o bicicletă şi fusese cît pe ce să-şi piardă un deget. *(Aproape că şi-a pierdut un deget: Povestea lui Toby Davidson.* Nu era o carte pe care să n-o poți lăsa din mînă.)

La uşă s-au auzit nişte zgomote şi Stevie s-a întors şi-a văzut acolo o persoană nouă. Cu toate că era un soare orbitor, arăta ca cineva prins de furtună, cu un rucsac imens în spate. Avea pe el un tricou pe care scria DACĂ VEZI CE SCRIE PE TRICOU, EŞTI PREA APROAPE. Ochii lui aveau o ciudată culoare gri spălăcit. Avea o claie de

|tlli l<lond-roşcat care fusese turls de cineva cu mai mult
l|t»li!/i.ism decît talent.

K Nate! a spus ea.

Mîna întinsă. Ochii în ochii lui.

I II sunt Stevie.

P N.ite s-a uitat la mîna ei întinsă, apoi la fața ei, parcă VIflnd să vadă dacă nu făcuse gestul la mişto. Cu un oftat fim[1] probabil (probabil?) că nu intenționase să fie auzit de i ril.ilți, i-a scuturat-o o dată şi apoi i-a dat repede drumul.

stevie a decis să renunțe la faza cu strîngerea de HiAn$.

I'lx l-a întîmpinat pe Nate şi a scos cîrdul lui, timp In i ne

Ellie l-a examinat din poziția ei cu susul în jos. i *m* Nate e scriitor, a sărit Stevie. A scris o carte. *Cronicile Atslut tle lună.*

>• N-am citit-o, a răspuns Ellie. Foarte tare. Şi tu?

Eu am citit-o, a spus Stevie.

• Nu, a spus Ellie. Tu. Tu cu ce te ocupi?

A, da, a spus Stevie fără să se lase distrasă de greşeală.

împrumutase tehnica de la unul dintre detectivii • i preferați din acest moment, de la televizor — Sam Weiitherfeld din *Vreme de furtună.* Sam nu se împotmolea lih lodată în astfel de momente; îşi vedea mai departe de lonvcrsație şi nu încerca să meargă împotriva curentului Era momentul să-şi declare identitatea. Se gîndise la numeroşi termeni care să o descrie. Ar fi fost o absurditate | țl o îngîmfare prea mare să spună că era detectiv; nu era iili Iun fel de reprezentant al legii sau detectiv particular, ;.i nici nu rezolvase vreodată de-adevăratelea vreun caz. *..» spună că era pasionată de mistere polițiste o făcea să p.uă că are un hobby bizar şi aere de superioritate. „Isto- ₁1« în criminalistică" nu era tocmai corect şi era categoric prea plicticos. Soluția ei a fost să nu-şi dea un titlu, ci 9 declare o activitate.

— Studiez infracțiuni, a spus ea.

— Ca să le comiți sau ca să le pui capăt? a întrebat Ellie

— Ca să le pun capăt, a spus Stevie, dar probabil că a merge în ambele sensuri.

— Deci ai venit aici din cauza infracțiunilor? a spu Ellie. A crimelor?

— Oarecum, a spus Stevie.

— Super! Cineva trebuia s-o facă odată şi-odată. Sun nişte crime foarte tari, corect?

A executat o jumătate de salt pe spate ca să se dea joi din hamac. Fusta i s-a prins la spate dezgolindu-i fundul.

Ellie o acceptase pur şi simplu, fără ezitare. Preț de o clipă, lui Stevie i s-a umplut capul de endorfine şi curcu>j beie. Atît

fusese de ajuns: o vorbă amabilă, aprobatoare din partea altui elev, iar ea şi-a dat seama că totul avea! să fie OK.

Şi da, *erau* nişte crime foarte tari.

Apoi a zărit ceva cu coada ochiului — părinții ei veneau pe alee cu o altă pereche de părinți, cel mai probabil ai lui Nate. Părinții lui Nate erau oameni foarte rigizi,] îmbrăcați impecabil în tricouri polo aproape identice şi;
bermude. Culorile erau diferite, dar efectul era acelasi.l

'1 l

Tatăl lui Stevie vorbea şi gesticula, iar mama ei aproba ! din cap. Tatăl lui Nate asculta, iar mama lui scruta casaj şi împrejurimile.

Endorfinele au rupt-o la fugă şi au fost înlocuite de sudori reci. Oare ce spuneau părinții ei? Vorbeau,] cumva, despre opiniile lor privind presa? Despre faptul] că guvernul încearcă să controleze viețile americanilor

iii"' i .ulc? Despre mitul încălzirii globale? Sau despre a ni.ii simpatic, cum ar fi prețul hîrtiei igienice cum- fulc en-gros? Acestea erau toate subiecte preferate şi ii posibilități cît se poate de reale.

Stevie s-a uitat la Nate, care se holba la uşă de parcă iii .1 .ipropiindu-se un nor de lăcuste. Şi el simțea în- iril.iicu dată de întîlnirea dintre perechile de părinți.

A I II ie îşi scărpina fundul dezgolit. (Mă rog, nu fun- ilnl propriu-zis, ci partea de sus unde coapsa se întîlneşte i II fundul. Teoretic, coapsa, dar la drept vorbind, fundul.) Slevie s-a apucat de scaun şi s-a pregătit de impact. A Al văzut vreun elan? l-a întrebat pe Nate, în încercați n i Ir a face o conversație oarecare.

- (e? a spus el.

(cea ce era un răspuns corect la asemenea întrebare, l oți părinții au ajuns ghem la uşă, ca apoi să se prelingă unul cîte unul în camera comună.

.. doar evitînd drumurile cu plată, l-a auzit Stevie

«punînd pe tatăl ei.

Din cîte se părea, conversația fusese despre călătorie, i i i'ii ce probabil că era foarte plictisitor, dar era un teren ««•lul. Şi atunci, opt ochi părinteşti s-au întors spre fundul i spus de pe podea. Ellie s-a rostogolit în poziția şezînd, do i .i fost cu doar cîteva secunde prea tîrziu. Pentru o i lipii, părul ei încîlcit, prins cu şosețele, a stat la verticală.

Părinții lui Nate n-au avut nicio reacție evidentă, il.ii Stevie şi-a văzut părinții cum absorbeau scena. Tatăl rl şi-a ferit privirea. Gura mamei s-a strîmbat într-un /Ainbet slab şi buimac.

Haideți să vă arăt cum mi-am aranjat camera, a spus IM luîndu-i de cîte un braț şi trăgîndu-i în jos pe coridor.

— Ce, Doamne iartă-mă, avea pe ea fata aia? a întreba mama ei un pic prea tare, cînd Stevie a închis uşa came' rei în urma lor.

— N-am văzut în viața mea aşa țoale pe cineva, a adă ugat tatăl ei.

Părinții lui Stevie trăiau cu convingerea că Ceea ce purta o persoană avea o legătură directă cu valoarea acelei persoane ca ființă umană. Existau haine normale (bine) şi haine drăguțe (foarte bine), apoi restul. Ellie tocmai retrasase limitele acestei ultime categorii.

— V-a plăcut campusul? a spus Stevie zîmbind. Aşa-i că e extraordinar?

Campusul chiar era extraordinar — asta era de ne-tăgăduit, iar părinții ei au făcut un efort vizibil să nu zăbovească asupra lui Ellie, ci să se concentreze în schimb asupra acestui paradis montan cu conacuri şi fîntîni arteziene şi artă şi frumusețe naturală.

— O să trebuiască s-o luăm înapoi spre casă, a spus tatăl ei. Ai... tot ce-ți trebuie?

La aceste vorbe, Stevie a fost copleşită de o emoție

complet neaşteptată. Părinții ei se pregăteau să plece, ceea ce ea ştiuse şi, sinceră să fie, îşi dorise, dar acum, că sosise momentul, a năpădit-o un val fierbinte de emoție, îşi înghiți nodul din gît.

— Aşa, a spus mama ei. Pastilele le ai? Hai să le vedem, ca să fim siguri.

Punga de plastic cu medicamentele lui Stevie a fost scoasă la iveală şi examinată.

— Ai o sută douăzeci de pastile de Lexapro şi treizeci de Ativan, dar nu lua Ativan decît la nevoie.

— Ştiu.

— Iar dacă ai nevoie, ai grijă...

1 »- Şl iu, mamă...

- Ştiu că ştii. Şi să ne suni în fiecare zi.

Să fii cuminte, a spus tatăl ei strîngînd-o tare în lu.ițe. Dacă ai nevoie de noi, să suni. La orice oră.

l atăl ei părea efectiv în pragul lacrimilor. Nu se putea in.il rîu de-atît. Cei din familia Bell nu plîngeau. Cei din lilinllia Bell nu-şi arătau emoțiile. Aşa ceva trebuia oprit.

Nu uita, i-a şoptit la ureche mama, poți să te întorci MI ii ,'ind acasă. Venim imediat şi te luăm.

Mica îmbrățişare de despărțire a mamei spunea: *Nu til i* c *căuta tu într-un loc ca ăsta. Ai să vezi. O să te întotci*

După cîteva clipe fără plîns (dar cu mult clipit des) în care s-a holbat îndelung la medicamentele ei înainte să le bage într-un sertar, Stevie a ieşit din cameră şi a descoperit că sosise Janelle Franklin şi că Nate dispăruse. Janelle era mai scundă decît îşi imaginase Stevie. Era îmbrăcată cu o salopetă cu pantaloni scurți roşie, înflorată, şi părul împletit în codițe era înfăşurat într-o eşarfă cu nuanțe de galben şi auriu. îşi dăduse cu un parfum uşor, văratic, al cărui iz a rămas să plutească în urma ei cînd s-a repezit s-o îmbrățişeze pe Stevie.

— Am ajuns! a spus apucînd-o pe Stevie de brațe. Am ajuns! Au venit şi părinții tăi?

— Au plecat acum cîteva minute. Ai tăi...?

— Nu, a spus Janelle. Azi sunt amîndoi de gardă, aşa că ne-am luat rămas-bun de la toți săptămîna asta — cine în familie, prieteni, am mers la picnic...

Janelle sporovăia fericită despre numeroasele evenimente care avuseseră loc înainte de plecarea ei. Provenea dintr-o familie numeroasă din Chicago, cu rude |M in tot statul Illinois. Avea trei frați, doi la MIT² şi unul l.i M.mford. Părinții ei erau doctori.

I lai să vezi camera mea!

A apucat-o pe Stevie de încheietura mîinii şi a con- ilus-o alături, într-o cameră foarte asemănătoare, dar cu ln.ile obiectele poziționate în oglindă. Şemineurile lor t i .ni spate în spate.

Probabil că o să am nevoie de mai mult spațiu de Im iu, a spus Janelle, dar cred că pot să folosesc masa din i lunera comună. Pix a spus că pot să sudez acolo. Poți să < iezi că suntem aici? *j>*

Ştiu, a spus Stevie. Mă cam ia cu amețeală.

-- Cred că s-ar putea să fie de la altitudine, a spus Ja- nelle. Nu suntem foarte sus. Cel mai înalt punct din \ rimont are doar o mie trei sute zece metri înălțime şi iilliludinea n-ar trebui să devină o problemă decît de la n inie cinci sute douăzeci în sus, totuşi s-ar putea să fie nevoie să neutralizezi efectul nivelului mai scăzut de oxigen bînd un pic mai multă apă. Poftim.

A deschis geanta şi a scos o sticlă nouă de apă, pe i are i-a pus-o în mînă lui Stevie.

— Cred că sunt pur şi simplu emoționată, a spus Stevie.

Posibil şi asta. Soluția e tot apa. Şi respirațiile profunde, lente. Bea!

Stevie a deschis sticla şi a băut îndelung, cum i se ••pusese. Apa nu strică niciodată.

Massachusetts Institute of Technology — Universitate politehnică din Cambridge Massachusetts, considerată cea mai bună universitate de ştiinţe aplicate din lume. *(N.t.)*

— Nate a venit? a întrebat Janelle.

— Da. Cred că s-a dus sus.

— Cum e în carne şi oase?

— Cam cum părea şi din mesaje, a spus Stevie.

— Păi, acum suntem aici. Hai la el!

Janelle schimbase complet energia din casă. Era mişcare, era acţiune. Stevie s-a trezit trasă în vîltoarea stîrnită de Janelle, urmînd-o cînd a traversat iute holul şi a urcat rapid scările circulare. Nate era în Minerva Patru, prima de pe coridor. Avea uşa închisă, dar se auzea cum se mişca înăuntru.

Janelle a bătut. Neprimind imediat un răspuns, i-a trimis un mesaj.

O clipă mai tîrziu, uşa s-a crăpat şi a apărut chipul lung al lui Nate. Un moment a stat aşa, fără să facă nimic, după care, cu un oftat abia auzit, a deschis uşa suficient cît să le lase să intre.

— Te bagi la îmbrăţişări? a spus Janelle.

— Nu prea, a răspuns Nate trăgîndu-se înapoi.

— Atunci fără îmbrăţişări, a spus Janelle.

— Cu saluturile cum stai? a spus Stevie.

— Alea sunt tolerabile.

Stevie l-a salutat soldăţeşte.

Camera lui Nate era mai mult sau mai puţin identică cu ale lor, doar că deja era vraişte. Pe podea erau o încîl- ceală de cabluri şi un teanc de cărţi. îşi organizase cărţile, exact la fel ca Stevie.

— Conexiunea Wi-Fi e de tot rahatul aici, a spus în loc de bun venit. La fel şi semnalul de mobil.

A dat un şut în mormanul de cabluri — purta pantofi sport Converse.

— încă nu le-am încercat, a spus Stevie.

l i, să ştii că sunt de rahat.

< utia cea mai apropiată de Stevie părea să fie plină tti

Iragmente de obiecte. Pur şi simplu, fragmente. Pi- 1'lIMIC de scaun. Un fel de disc de metal. Janelle s-a dus H M uite în ea.

(ie sunt astea? a întrebat. Şi tu construieşti?

Nate s-a repezit să se-aplece, disperat să-şi apere cutia, ki Mă duc... la tîrguri de vechituri, a spus fluturînd • liM mînă de parcă subiectul era o problemă ce trebuia u i »1 vată. Adun lucruri. îmi plac ceasurile de cameră. Şi Iul lelul de chestii.

A închis cutia şi, cu acest gest, a pus capăt convertii! lei.

I. ui Stevie îi plăcea atitudinea tonică, energică, sigură ilr sine a lui Janelle la fel de mult cît îi plăcea comporta- lliciitul morocănos al lui Nate. Ea avea un pic din fiecare aii şi se potrivea foarte confortabil la mijloc, între cei «Iul.

începe turul! a strigat Pix de la poalele scărilor. Toată lumea vă aşteaptă afară. Haideți, copii!

Nate a părut să ezite, dar Janelle nu intenționa să se tleii bătută.

(!red că e obligatoriu, a spus.

lanelle, Nate şi Stevie au ieşit afară, unde un mare grup «li' | »'rsoane se foiau în aşteptarea lor. Ca elevi în anul doi, I layes şi Ellie evident că nu trebuiau să vină cu ei.

Se părea că grupul mersese de la o casă la alta ca să ,nimic membri, iar Minerva era ultima oprire. Stevie s-a mlai la ceilalți boboci ca ea. Nu ştia prea bine la ce se iişlcptase — dacă credea că elevii de la Ellingham aveau d se prezinte toți în halate albe, de laborator, sau dacă n\ eau să arate toți ca Ellie.

în general, arătau ca oricare alt asortiment de elevi de la oricare liceu. Erau cîțiva cu păr lucios şi perfect, care se lipiseră deja unii de alții cu ajutorul acelei stranii alchimii care uneşte toți oamenii cu păr lucios şi perfect. Era o fată într-o rochie retro în pătrățele roşu-aprins cu alb, cu ochelari ochi de pisică, cu linii lungi trasate pe pleoape cu tuş, terminate cu cozi lungi, o poşetă retro roşie şi o mică pălărie-ornament roşie. Era cea mai elegantă, iar cînd mergea, tocurile i se scufundau în iarbă. Mai era o fată cu păr verde şi tricou cu NASA, care îşi manevra cu multă

îndemînare scaunul cu rotile pe terenul moale, acoperit cu iarbă. Era o fată cu păr negru, tăiat cu precizie sub ureche, piele albă şi ruj roşu viu, care arăta ca o vedetă din filmele mute, îmbrăcată cum era, cu o rochie gri, fără formă, dar vădit rafinată, prinsă la mijloc cu o curea neagră lată. Altă fată avea pe cap un superb hijab înflorat şi făcea o mulțime de poze cu telefonul. Mai era un tip care nu şi-a scos deloc căştile cu urechi de pisică pe parcursul întregului tur.

Ghidul lor era un elev pe nume Kazim Bazir, care vorbea repede şi entuziast. Kaz avea ochi sclipitori, plini de încîntare, şi tonul energic al unui agent de vînzări care ținea morțiş să te convingă să-ți cumperi propriul tău refugiu montan dezaxat.

— Academia Ellingham a fost construită între 1928 şi 1936 de Albert Xavier Ellingham şi soția lui, Iris Ellingham, a spus Kaz. Partea din dreapta a campusului, unde se află casele noastre, e cunoscută drept campusul ud, din cauza pîrîului care face un cot şi delimitează proprietatea. Cîmpurile şi sălile de clasă şi majoritatea celorlalte clădiri sunt pe campusul uscat. Sigur, tot campusul e pe uscat...

Niciun zîmbet. Un public dificil.

Ellingham era superb în lumina soarelui. Era singurul IV .ml care-l putea descrie. Lumina cădea ca ploaia, în i nt uri fine care rămîneau suspendate în aer. Un norişor lli' astfel de picături minuscule înconjura fîntîna care |4»n r.i vesel în mijlocul spațiului verde, creîndu-şi pro- |MIul ecosistem de curcubeie. Lumina găsea fiecare ungher |l nişă a clădirilor din cărămidă roşie. Făcea şi garguii să | M I . I că zîmbesc. Făcea verdele copacilor şi mai intens. I'fli i .1 statuile... mă rog, statuilor nu le făcea nimic, doar t ă si otea în evidență cît de multe erau în campus.

C i ezi că, cu timpul, o să ni se pară mai puțin înfricoşăm are? a întrebat Nate cînd au trecut pe lîngă încă un |iui|> de greci sau romani goi.

Sper că nu, a răspuns Stevie.

Kaz a condus grupul pe alei, arătîndu-le toate clă- illille şi la

ce erau utilizate. Albert Ellingham fusese un admirator înfocat al culturii romane şi al celei greceşti.

I ucru vizibil şi din numele clădirilor: Eunomia, Genius, luplter, Cibele, Dyonisos, Asteria şi Demetra.

în timp ce traversau peluza, Stevie a ridicat privi- ir.i spre Casa Mare. Numele ei era simplu şi corect. Casa Mare era un personaj în sine în această poveste — prima i lădire ridicată în locul acesta, creată ca să satisfacă orice t ipriciu al familiei care locuia în ea, servind în acelaşi timp ca centru educațional. Aceasta era casa din care Iris si Alice Ellingham plecaseră în dimineața aceea, chiar pe ■K castă alee. Stevie a numărat ferestrele de la primul etaj.

- Ce e acolo? a întrebat Janelle. Te uiți foarte scrutător ¡¡¡ sus, la ele.

Acolo, a spus Stevie indicînd cu degetul două dintre Icrestrele din stînga. De acolo a spus Flora Robinson că s a uitat afară în noaptea răpirii.

— Cine e Flora Robinson?

— O prietenă de-a familiei Ellingham. Cea mai bună prietenă a lui Iris Ellingham. A fost suspectată multă vreme, pentru că în acea noapte a dat o declarație tare ciudată. Interogatoriul ei a fost foarte straniu.

Nu era timp de Flora şi povestea ei. Turul a continuat cu biblioteca Ellingham, o structură de piatră care semăna puțin cu o biserică datorită marii roze mistice de deasupra intrării, a turlei ascuțite şi a uşii roşii duble, arcuite în partea de sus.

— E special creată aşa, a spus Kaz. Albert Ellingham spunea că religia lui este cunoaşterea şi biserica lui este biblioteca, aşa că a construit o biserică.

înăuntru, biblioteca era răcoroasă şi tăcută, străbătută de o lumină colorată ce se strecura prin ferestrele cu vitralii. Toate clădirile erau impresionante, dar aceasta avea ceva maiestuos. Un ieşind lat umplea cam jumătate din spațiu, dar odată ce treceai de el, o mare parte din clădire era deschisă şi

puteai vedea în sus încă două etaje de rafturi cu cărți care tapetau pereții clădirii. Complicate scări în spirală făcute din dantelării răsucite de viță-de-vie din fier forjat duceau către nivelurile de sus. Dintre toate clădirile, aceasta ar fi trebuit, probabil, să fie cea mai tăcută şi neclintită, în schimb părea un pic... Stevie s-a chinuit să găsească cuvîntul cel mai potrivit. Sălbatică? Un vînt dezlănțuit se învîrtejea şi şuiera pe sub tavan. Vița din fier părea să se tîrască cu adevărat în sus pe scări. Bibliotecara, care parcă intrase în fugă cu o clipă înainte, avea răsuflarea tăiată. Purta un echipament de ciclism care arăta foarte profesionist, iar părul ei scurt şi negru avea amprenta unei căşti de protecție abia scoase.

Salut! a spus ea gîfîind uşor. Sunt Kyoko Obi. Eu ,iul bibliotecara voastră, dar conduc şi clubul de ci**li** in Pe-aici toți ocupăm cîte două funcții. Scuzați-mă li i llpfi...

A băut îndelung dintr-o sticlă reutilizabilă de apă cu miiblcma Ellingham.

i - Avem aproximativ o jumătate de milion de cărți l i i.ița locului, a spus ea, atît aici, cît şi în depozit. Avrm acces la alte cîteva milioane în format digital. Am Instituit parteneriate cu majoritatea bibliotecilor universităților de top din lume, aşa că vă putem obține nun orice carte pe care v-ați putea-o dori. Treaba mea e «A lac rost de tot ce aveți nevoie.

Stevie răsuci un moment în minte informația. Unul • lin lucrurile bune cînd trăiai în Pittsburgh era că Bibli- nlei a Carnegie era una dintre cele mai bune din țară. «t uşise să găsească acolo tone de cărți şi materiale. Dar m' putea ca aici să existe lucruri legate de caz, lucruri care .1 nu fie disponibile nicăieri în altă parte. Stevie voia să in.ii stea, dar Kazim i-a condus mai departe, tocmai în ■ mlaltă parte a campusului, către un cort imens, circular, o structură cu aspect semipermanent.

Aceasta e iurta pentru studiu, a spus Kaz, împingînd n c lapă grea ce servea drept uşă. Podeaua din interior rr.i acoperită de

un talmeş-balmeş de frumoase covoare ţesute şi mormane de perne şi fotolii puf umplute cu polistiren.

- Foarte mulţi oameni dorm aici, a spus Kaz. E pentru studiu, dar... are tot felul de utilizări.

Fata cu părul tuns drept a început să rîdă cu subînţeles. O fată cu păr argintiu scurt, din care o porţiune mai lungă se ridica ascuţită de pe frunte, îşi făcea de lucru prin preajmă. Avea ochelari rotunzi, salopetă albă şi pe sub ea un maiou scurt. Se ţinea de cîteva minute bune după Janelle, Stevie şi Nate. Soarele a ieşit de după un nor, scăldîndu-i pe toţi într-o lumină puternică, orbitoare, de vară. Fata şi-a ciocănit ochelarii cu degetul şi lentilele s-au întunecat.

— Sunt fermecate, a spus ea.

— Lentile heliomatice, a răspuns Janelle rîzînd. Plastic fotocromatic.

— Sunt Vi Harper-Tomo, i-a spus fata lui Janelle, întinzîndu-i mîna. Şi chiar *sunt* fermecată.

între cele două se produse o descărcare electrică aproape vizibilă cu ochiul liber, ceea ce a speriat-o o clipă pe Stevie. Abia o întîlnise pe Janelle, Janelle era şansa ei cea mai mare de a avea o prietenă apropiată şi deja apărea altcineva în peisaj.

Era un gînd absolut aiurea.

Stevie a încercat să-l alunge din minte şi să se concentreze la trofeul acestui tur: o privire aruncată în interiorul Casei Mari din Ellingham, fosta reşedinţă a familiei Ellingham. Studiase ani de zile fotografiile casei. Văzuse schiţele arhitecturale. Ştia povestea. însă Kaz i-a condus pe lîngă ea.

— Nu intrăm? a întrebat Stevie.

— La sfîrşitul turului! a spus el trecînd cu grupul pe lîngă grădina împrejmuită cu ziduri şi înapoi într-un luminiş din mijlocul copacilor, unde se afla o clădire modernă vastă, întinsă, din piatră şi lemn nelăcuit de Vermont.

Avea un acoperiş înalt, ascuţit, ca o cabană de schi.

— Acesta e şopronul artelor, a spus Kaz. E singura clădire

care a fost adăugată la campusul original şi continuă să crească. Iar acum se lucrează la extinderea lui.

IM mîntui de pe una din laturi era săpat şi construcția u i nouă. Stevie nu s-a putut abține să nu remarce că tinca era aproape lipită de zidul grădinii — faimoasa Adină împrejmuită cu zid, care adăpostea lacul unde mese loc livrarea răscumpărării de către Ellingham.

I'oarta grădinii era deschisă şi intrau oameni cu căşti protecție. Stevie şi-a întins gîtul ca să se uite, dar grupul Intra în şopronul artelor. Avea timp. Şi categoric avea iii intre în grădină.

L Şopronul artelor nu e doar pentru artă, a spus Kaz înaintînd cu spatele în încăpere. Cam totul se întîmplă-' MI« i Yoga şi dans, întruniri, unele ore.

Kaz era cum nu se putea mai entuziasmat cînd a Vorbit despre construcția ecologică a şopronului artelor, despre podelele de bambus şi amplasarea toaletelor care liiinslormau deşeurile în îngrăşămînt natural. Stevie în- i cpca să trepideze de nerăbdare. După o prelegere care parcă a ținut o veşnicie despre canalizare, au plecat şi i au întors la Casa Mare.

('.înd au păşit înăuntru, pentru o clipă lui Stevie i s-a i.li.it respirația. Casa era construită în jurul unui foaier uriaş, cu balcoane la etajele superioare care dădeau în spațiul vast. în fața ochilor ei se aflau scara principală, i are se unduia spre balconul de la primul etaj şi de acolo • răsucea elegant spre al doilea. Pe peretele din capătul primului rînd de trepte se afla o pictură imensă, făcută de • Hobrul pictor şi prieten al familiei Ellingham, Leonard 1 liilmes Nair. Imaginea reprezenta lacul cu observatorul in Iundai, pe timp de noapte. Cu toate că acest lucru era loarte clar, stilul adoptat era aproape halucinant. Iris şi Albert pluteau în prim-planul tabloului — siluete mitice din tuşe lungi albastre şi galbene. Părul scurt şi negru al

lui Iris părea să se întindă dinspre capul ei către copaci, împletindu-se în crengile lor. Chipul lui Albert Ellingham era contopit cu luna plină care atîrna deasupra observatorului şi-şi revărsa lumina peste lac. Se uitau în direcții opuse, cu chipuri prelungi peste limită, ochi întinşi, alungiți, guri aproape dreptunghiulare.

Stevie văzuse multe imagini cu această pictură. Pe net nu era cine ştie ce. Dar văzută în realitate, a fascinat-o şi i-a captat atenția. Era tulburătoare. Avea ceva... ceva ce părea să bîntuie tenebrele din fundal, ceva ce părea să existe dincolo de observator. Tabloul fusese pictat cu doi ani înainte de răpire, dar părea să prevestească destinul sumbru aflat la orizont şi faptul că observatorul avea să facă parte din el.

Pictura părea să prezideze peste toată casa.

— Vi-l prezint pe Larry, a spus Kaz arătînd spre un bărbat aşezat la un birou mare de lîngă uşa de la intrare.

Era un bărbat mai în vîrstă, în uniformă, cu păr grizonant tuns milităreşte.

— Sunt Larry de la Pază, a spus el. Aşa mi se spune. La numele ăsta răspund. Sunt şeful securității pe tot domeniul Ellingham. Ştiu deja cum vă cheamă pe toți. Am grijă să cunosc pe toată lumea înainte să sosească aici.

— Larry de la Pază cunoaşte pe toată lumea! a spus Kaz.

Larry de la Pază nu păru prea încîntat de întrerupere.

— Suntem în siguranță aici, dar dacă aveți vreodată nevoie de noi, puteți să apăsați butonul albastru de la alarmele pe care o să le vedeți în clădirile din campus şi pe unii stîlpi de iluminat. Regulile de aici nu sunt complicate, dar trebuie să le respectați. Dacă nu, o să vă treziți cu mine la uşă. Locuiesc chiar în capătul aleii, lîngă poartă, aşa că sunt mereu aici. Dacă undeva scrie

K{

Uitarea interzisă", înseamnă că intrarea e interzisă. Nu M anină „Intră fiindcă te-a provocat cineva sau fiindcă nii/it că alții o fac". Unele dintre structurile originale li proprietății nu mai prezintă siguranță. S-ar putea să

11. iți, dar s-ar putea să nu mai ieşiți. S-a întîmplat să MV rm oameni blocați cu zilele într-un loc, aşa că erau k|n ii.iți şi

morți de foame cînd au fost eliberați. Conside- i.ijl vă preveniți.

| - (v înseamnă asta? a spus janelle încet în timp ce Kaz Ir lăcea semn să intre într-una dintre camerele din față. IUI i ni turile originale nu prezintă rezistență?

Se referă la tuneluri, a spus Stevie. Şi la pasajele MM unse.

în dreapta uşii de la intrare, în partea opusă biroului Iul l arry, se afla o cameră de zi cu magnifice lambriuri de Irmn pictat, reprezentînd vițe răsucite şi trandafiri roz |iiil, toate decorate cu modele delicate în relief, din ipsos liglntiu. Mobila era tapițată cu mătase violet şi podeaua ₁*₁.₁ acoperită cu un imens covor decorativ. Această încăpem de secol al optsprezecelea fusese importată de soții I lllngham din Franța, de la Lyon — mobila, covoarele,

• Imperiile şi decorațiunile de pe pereți, toate fuseseră ambalate, trimise în America, apoi redimensionate şi asamblate aici.

Camera următoare, sala de bal, avea o uşă dublă din sticlă cu ochiuri dispuse într-un complicat stil art nou- M au. Uşile erau întredeschise, aşa că Stevie le-a împins ca

• a le deschidă de tot şi a păşit într-o încăpere gigantică ce a întindea în fața lor şi în sus pe două niveluri. Podeaua era alcătuită din romburi de marmură albe şi negre; pereții erau despicați din podea pînă la tavan de oglinzi, sculptate şi înrămate în argint delicat. Lambriurile de pe pereți zugrăveau scene de bal mascat. Draperiile tranda firii ce cădeau din tavan pînă la podea arătau ca nişt cortine de teatru. Tavanul era pictat în albastrul-deschi. al cerului la căderea serii, cu constelațiile şi siluetele lo reprezentative pictate cu auriu. în anii '30, majoritatea înaltei societăți americane dansase în această sală de bal.

— Iar acesta, a spus Kaz conducîndu-i spre o uşă din stejar masiv, a fost biroul părintelui nostru fondator.

Biroul era de proporții masive — se înălța pe două niveluri —, dar spre deosebire de holul principal vast, care stîrnea ecouri, această încăpere era acoperită de la un capăt la altul cu o mochetă groasă, de un verde-închis, profund,

peste care erau covoare persane. Lîngă şemineu era întinsă o piele de leopard cu cap cu tot, care era vădit şi tulburător de adevărată. Ferestre lungi se întindeau pînă în tavan şi erau acoperite cu draperii grele din satin, care blocau intrarea soarelui. Al doilea nivel al încăperii era tot numai rafturi cu cărți, avînd doar o pasarelă de jur împrejur, care dădea acces la bibliotecă.

Şemineul din această cameră era făcut din marmură trandafirie. Două birouri masive umpleau o parte a încăperii. Pe unul se aflau şase telefoane negre, cu disc rotativ. Mai era un glob pămîntesc care se învîrtea şi care, bănuia Stevie, avea pe el nume de țări care încetaseră de mult timp să mai existe, fişete uriaşe din lemn şi o piesă de mobilier ciudată, din care ieşeau tuburi şi pe care Stevie a recunoscut-o ca fiind un dictafon — un aparat de înregistrare de la începutul secolului douăzeci. Dictafoa- nele erau vedetele multor povestiri polițiste.

Aici şi-a conceput Albert Ellingham planul de salvare a familiei sale. Pe podeaua asta număraseră banii pentru

i mu parare. Stevie n-ar mai fi plecat niciodată din ca-

i.i asia.

I >ai erau invitați afară, să meargă spre foaier. Un băr- I in t ostum din bumbac creponat cu dungi subțiri albe Hlbaslre şi, pe sub haină, cu un tricou cu Omul de Fier Apucă să coboare scările cu mişcări ce imitau alergarea *₁₁ ii etinitorul. Părul lui rar şi blond era dat pe-o parte b| I s.flta un pic la fiecare treaptă.

► >1 acum, a spus Kaz, vă urează bun venit directorul ■ "III. dr. Charles Scott!

Iii ne ați venit! Bine ați venit! a strigat el. Spuneți-mi lliiiilcs. Bun venit tuturor în noua voastră casă. Spun fftt sunt directorul şcolii, dar îmi place să mă consider K|vn|ăcelul-Şef...

!*► 'Ai de capu' meu, mormăi Nate în barbă.

I Acum, că ați ajuns la finalul turului, a spus Charles, Iftthuie să spunem cîteva cuvinte despre Alice. Alice l'llingham a fost fiica fondatorului nostru, Albert Elling- I ui ni Teoretic, Alice e sponsorul şcolii noastre şi inaugu- (>'«ni

liccare an şcolar cu o mulțumire adresată ei. Aşa că Vil mg să spuneți împreună cu mine: *Mulțumim, Alice.*

A fost nevoie de cîteva clipe şi ceva gesticulări ca să s> pi ludă toată lumea că vorbea serios şi literal. Pînă la iu ni.i, mulțimea a mormăit:

- Mulțumim, Alice.

*

Parcă eram într-o sectă, a spus Nate în timp ce se întorceau pe pajişte, unde se pregătea un picnic. De ce I iun mulțumit unui copil mort?

— Totul e explicat în regulament, a spus Stevie. Şcoala e proprietatea lui Alice Ellingham, în caz că tipa apare vreodată. Practic, toți suntem aici pe banii ei, aşa că trebuie să-i mulțumim. Ea ne întreține.

— Dar e moartă, a spus Nate.

— Aproape sigur, a răspuns Stevie. A fost răpită în 1936. Dar locul ăsta e al ei... dacă e în viață şi dacă îşi face apariția. Ar fi bătrînă, dar, teoretic, ar putea fi în viață. I

— Chestia asta e pe bune? a spus Janelle. Credeam că e doar o poveste.

— E pe bune, a spus Stevie.

— Spuneai că ştii multe despre asta? a zis Vi, care ieşise împreună cu ei.

— A, Stevie ştie *tot,* a spus Janelle. Hai, povesteşte-ne şi nouă!

Stevie avea senzația ciudată că era pusă să arate ce poate, ca un cîine care ştia să folosească o tabletă. în acelaşi timp, acum avea un public format din persoane care voiau s-o audă vorbind despre ceea ce iubea ea, iar acest sentiment îi era fetei complet străin, dar minunat. Soarele era cald, iarba primăvăratică, plus că ea se afla chiar la locul crimei.

Se îndreptau spre pajişte, dar grădina împrejmuită cu zid era acolo, în spatele lor. Stevie s-a întors să arunce o privire. Poarta grădinii era tot întredeschisă şi nu se vedea nimeni în jur.

— Haideți să vă arăt, a spus ea.

— Avem voie să intrăm acolo? a întrebat Nate.

— Poarta e deschisă! a spus Vi luînd-o înainte.

Poarta grea a grădinii era neagră şi, păşind dincolo de ea, Stevie a avut senzația că a ajuns într-un vis. Au intrat într-o grădină imensă, luxuriantă, înconjurată de

ii i ere de copaci înalți aflați la o distanță egală unul de Iftl.ilt. Iarba era de un verde strălucitor, saturat. Casa «ir se înălța la un capăt, iar terasa ei joasă din piatră ilnu.i către gazon. Mai erau şi mici fîntîni şi bănci şi lilv i-ce cu modele complicate. Era o grădină regală, cre- II de oameni care se inspiraseră din grădinile regale illn Anglia şi Franța. Dar era acolo un lucru uluitor care llhV.ea atenția.

(va mai mare parte din suprafața grădinii era ocu- jinl.i de o gaură gigantică, acoperită cu un covor bogat iii Iarbă. *

(e naiba mai e şi asta? a spus Nate.

Acela, a spus Stevie, a fost un lac. Iris Ellingham era ■ ampioană la înot. Asta era piscina ei. Albert Ellingham a deturnat cursul unui pîrîu ca s-o umple şi foloseau bărci i II vîsle ca să ajungă acolo.

A arătat spre o colină din mijloc, pe care se afla o 11instrucție rotunjită, cu un dom de sticlă drept acoperiş.

Acolo l-au pus răpitorii să se ducă să lase banii, a spus i i După ce Iris şi Alice au fost răpite, oamenii veneau Iniruna la Albert Ellingham cu tot felul de teorii. Cred că " i l.irvăzătoare i-a spus că Alice era în lac, aşa că l-a secat. I ».ir fata nu era acolo. Apoi el nu l-a mai umplut nicio- d.ită. Probabil că-i amintea prea tare de ce se întîmplase. I .1 lăsat exact aşa cum e.

Pe hartă i se spune grădina scufundată, a spus Vi. \i um înțeleg de ce.

Explică-ne faza cu copilul mort, a spus Nate.

Treaba stă aşa, a spus Stevie. Şcoala şi toată averea I llingham îi aparțin lui Alice, dar Ellingham avea o bănuială că era moartă, chiar dacă nu putea să recunoască .ista nici în sinea sa. După doi ani, el a redeschis şcoala.

— Şi au venit elevi? a spus Vi. în ciuda acelor crime? J

— Fusese o întîmplare unică, fără precedent, a răspuns Stevie. Şi țara era încă în depresiune economică. Iar acesta era unul din cele mai celebre locuri din America.

Să primeşti educație gratuită de la unul din cei mai bogați oameni din țară... era ceva fantastic. Şi nu credea nimeni că răpitorii aveau să se întoarcă. Luaseră cam tot ce era de luat. Deci şcoala asta trebuia să fie un loc minunat, pregătit s-o întîmpine pe Alice la întoarcerea ei. Albert Ellingham îl voia plin de viață. într-un fel... se asigura că Alice ar fi avut cu cine să se joace cînd s-ar fi întors.

— Asta sună teribil de macabru, a spus Janelle. înduioşător, dar... macabru.

— Şi cîte milioane de oameni au spus că ei erau Alice? a I întrebat Nate. înainte de posibilitatea analizei ADN-ului, I probabil că toată lumea s-a dat drept Alice.

— Asta a fost o problemă, a confirmat Stevie dînd I din cap. Dar Ellingham avea un plan. Dădaca lui Alice I era profund loială ei şi familiei. A refuzat să dezvăluie I orice fel de detalii despre Alice. Ellingham avea un dosar 1 secret cu informații despre Alice, astfel încît, dacă îşi I făcea apariția cineva, să poată verifica autenticitatea 1 afirmațiilor lor.

— Adică cum? Semne din naştere sau chestii de-astea? j

Stevie a ridicat din umeri.

— Păi, asta e. Nimeni nu ştie, cu excepția membrilor] consiliului de administrație, iar ei nu pot moşteni ave- | rea. Cei care administrează trustul sunt tutorii lui Alice. I Iar acum, dacă ar fi cazul, ar apela la un test ADN, aşa I că dosarul secret despre Alice nu mai are cine ştie ce 1 importanță.

1,1, mă bucur să aflu că suntem elevi la cea mai mor- I• I• 1.1 şcoală din America, a spus Nate. Şi acum, hai să Utergem! Mi-e foame şi încă sunt aproape sigur că nu Iveam voie să intrăm aici.

■p* Iți zic încă o dată, poarta era deschisă, a spus Vi.

Probabil că are dreptate, ar trebui să plecăm, a spus luncile. Dar e extraordinar!

Şl chiar era extraordinar. Din nenumărate motive.

1 3 aprilie 1936, ora 20:00

Flora Robinson avea un nas foarte bine dezvoltat I pentru mirositul belelelor iminente, talent pe care şi-l 1 antrenase pe vremea cînd lucra la un bar unde se servea I ilegal alcool. Trebuia să fii în stare să simți unda care străbătea încăperea cînd poliția se apropia de uşă. Trebuia să faci diferența dintre o alarmă falsă şi una adevă- j rată. Trebuia să-ți dezvolți reflexul de a apăsa butonul de 1 alarmă exact în clipa în care era nevoie — acel buton care I înclina rafturile şi deschidea toboganul pe care se duceau I băutura şi paharele în valoare de sute, uneori chiar mii de dolari, către o zonă de evacuare ascunsă. Dacă o făceai I cum trebuia, salvai clubul de la închidere şi pe clienți de arestare. Dacă n-o făceai cum trebuia, stricai, efectiv, I totul.

în seara asta, Flora simțea în nări mirosul de frică şi presimțiri. S-a întors să se uite la micul ceas de argint de pe noptieră. Iris şi Alice erau plecate de mult timp. Le condusese la prînz la maşină. De obicei, cînd Iris pleca în plimbările ei cu maşina, se întorcea într-o oră, două. i Acum lipsea de opt ore. Nimeni n-o chemase pe Flora la cină.

Această abatere de la rutină o nelinişte a teribil. Ne-

y a

cazul dădea tîrcoale pe undeva, prin conacul ăsta tăcut, j

Illi.Tirlt în inima munților. S-a aşezat pe patul din camera şl, di genunchii strînşi la piept, a ascultat şi a aşteptat. Mii irită auzului ei extrem de fin şi a acusticii casei, a li/ll cînd a sosit cineva la uşa din față. Se întorsese Iris. * ii dat imediat jos din pat şi a ieşit pe balconul de pe jiul ier ca să vadă ce-o reținuse atîta pe prietena ei.

însă nu era Iris, majordomul vorbea cu un bărbat, ha George Marsh, prieten apropiat al familiei, făcînd jiiiilc din cercul intim al lui Ellingham.

în mod normal, George ar fi intrat şi ar fi schimbat amabilități cu Montgomery în timp ce acesta îi lua pă- l.tiia şi haina. în seara asta, pălăria şi haina au rămas la ha IIl lor şi cei doi au pornit cu paşi iuți şi tăcuți către bl II >ul personal al lui Ellingham.

George fusese detectiv la New York. Cu cîțiva ani înainte, îi salvase viața lui Albert cînd un anarhist îi pusese o bombă în maşină. Plin de recunoştință şi im- jireslonat de inteligența şi curajul lui, Albert l-a sunat pe I l.dgar Hoover, directorul FBI-ului, şi i-a recomandat i.Vl angajeze pe George ca agent. George tindea să fie i iiinnde se afla Ellingham şi cei din cercul lui — dacă erau la New York, el lucra în biroul FBI de acolo. Dacă erau în Vermont, George era mutat la Burlington ca să lucreze la i a/uri de trafic ilegal de produse din Canada, pe filiera lai ului Champlain.

George Marsh era, de fapt, şeful securității lui Albert, lai Flora si-a dat seama că în seara asta venise aici cu

t

treabă. în viața particulară, George era frivol şi sociabil. I >ar acum era George care-şi făcea datoria profesională: i II pasul iute şi zgîrcit la vorbă. George şi Montgomery vorbeau foarte încet, totuşi Flora a reuşit să desluşească (¡îteva cuvinte.

— ... treizeci şi cinci de minute, a spus George. Ai... jj

— Nu, domnule, a răspuns Montgomery. Fără poliție..!

în cîteva secunde, dispăru în biroul lui Albert, împreună cu Montgomery.

Poliția. Nu era un cuvînt pe care Flora să-şi dorească să-l audă. Trebuia să acționeze.

A coborît un etaj pe scara servitorilor şi apoi, mergînd pe lîngă perete, s-a îndreptat către budoarul lui Iris. A scos din buzunarul rochiei o cheie şi a descuiat uşa către o vastă încăpere — o oază de confort. Covorul gri-perlă era moale sub tălpile ei goale. Draperiile lungi, din satin argintiu, erau încă deschise lăsînd să intre pe fereastră lumina palidă a lunii, care dădea un luciu blînd țesăturilor şi ajururilor aurii ale mobilei stil Ludovic al XV-lea.

Iris avea o mulțime de lucruri; dintre care Florei îi trebuia unul singur. A început cu măsuța de toaletă cu oglindă, unde ampla colecție de farduri a lui Iris era păstrată într-o ordine riguroasă de către menajera ei — rujuri aliniate ca soldații, parfumuri franțuzeşti aranjate plăcut ochiului, perii de păr şi oglinda de argint ordonate unele lîngă altele. Flora a răscolit prin sertarele cu pudre, farduri, clame, creme, loțiuni... unde era? Nu aici. A trecut la servanta cu douăsprezece sertare care adăpostea mănuşile lui Iris, acele de pălărie, tabacherele, ochelarii de soare şi o mulțime de alte accesorii. Nici aici. A luat la mînă toată camera, meticulos şi rapid, sertar cu sertar, pînă le-a terminat.

Flora a auzit pe cineva ciocănind în uşile de pe coridor şi apoi strigînd-o pe nume. O căuta menajera. Nu mai avea timp. Trebuia să se gîndească. Unde o văzuse ultima dată?

() poşetă de seară. Cea din mătase roz pe care o lua- Ifi.t illn Paris în ziua aceea cînd plouase aşa de tare, încît mtrscră nevoite să alerge desculțe pe stradă.

Plora s-a repezit la dulap. A deschis uşa tapetată cu jiflu/.î groasă şi a aprins lumina. Dulapul nu era tocmai im dulap — era o altă încăpere, plină cu umeraşe şi raf- IIMi încărcate cu mătase şi satin, mărgele şi blană, cu lli'sltii pantofi cît să umpli un magazin, toți aliniați pe iiiliui i. Poşetele ocupau un perete întreg. Flora le-a trecut In icvistă pînă a găsit poşeta roz. A smuls-o de pe raft, a llrsi liis-o şi a scos din ea pudriera Schiaparelli în forma i li * «lise de telefon.

Ciocăniturile se apropiau. Flora trebuia să se in .ibeascâ. Menajera era la uşa salonaşului, bătînd şi Mtlgînd-o.

- Vin imediat! a spus Flora.

Avînd la dispoziție doar cîteva secunde, şi-a îndesat pudriera în sîn şi şi-a încrucişat brațele la piept ca să as- i undă o eventuală umflătură care putea s-o dea de gol, Npoi s-a dus la uşă ca să-i deschidă menajerei.

Sunteți aşteptată jos, a spus menajera. Imediat, domnişoară.

De ce? Ce se întîmplă?

Nu prea ştiu, domnişoară. Doamna Ellingham şi duduia Alice n-au sosit acasă, în schimb a venit domnul Marsh. Asta-i tot ce stiu.

în timp ce o urma pe menajeră către parter, Flora a împins pudriera în jos, lîngă cureaua din talie; n-avea în- ' i a ro, urma să se ocupe de ea mai tîrziu. A fost condusă In birou. Mai intrase acolo doar de două ori. Era centrul numeroaselor afaceri ale lui Albert, zona lui privată. în scara asta, încăperea vastă era straniu de claustrofobică, cu draperiile lungi închise şi căldura sufocantă emanată de focul din şemineu.

— Flora, a spus Albert.

Tonul lui era disperat, cum nu-l mai auzise niciodată.

— Ți-a spus cumva Iris pe unde avea de gînd să se plimbe azi?

— Nu, a răspuns Flora. Doar că iese la o plimbare cu maşina.

— Şi n-a spus unde? Se ducea spre Waterbury? Burlington? în ce direcție?

— Nu ştiu, Albert, a spus Flora. Ce se întîmplă?

Albert s-a întors spre foc.

Flora s-a uitat la George. Ea şi George se cunoşteau foarte bine. în mod normal îi putea descifra expresia într-o clipă. Avea o față lată, cu maxilare pătrățoase, şi ochi mari, căprui — genul de față care putea primi un pumn, putea băga în sperieți un pungaş sau se putea topi într-un rîs molipsitor. în seara asta, era o enigmă.

— Vă rog, a spus. Ce s-a întîmplat? Unde e Iris? Unde e Alice?

— Nu s-a întîmplat nimic, a zis George.

Era un mincinos groaznic de neconvingător şi, pînă la urmă, ce sens avea să mintă în situația de față?

— Dacă ai vrea să te întorci la tine în cameră...

— Vreau să ştiu ce s-a întîmplat cu Iris, a spus Flora.

— Te rog, Flora! a strigat Albert.

Disperarea din vocea lui a făcut-o efectiv să simtă cum o ia cu frig din cap pînă-n picioare. Secretarul lui, Robert, a clătinat din cap, dîndu-i de înțeles să nu insiste cu întrebarea.

— Sigur, mă duc sus, a spus Flora. Montgomery, nu e nevoie să mă conduci.

Menajera era în foaier, foindu-se aiurea. Pentru Flora ffit evident că încerca să-şi facă de lucru prin preajma uşii iii l,i birou, ca să poată afla ce se întîmpla înăuntru.

Am nevoie ca de aer de o cană de cafea, i-a spus Flora. I'oțl să pui pe cineva să-mi aducă una în cameră, te rog?

I)a, domnişoară, a răspuns şi a tulit-o la bucătărie.

I)upă plecarea menajerei, Flora s-a întors iute, fără un »unei, către sala de bal de lîngă biroul lui Albert. Aceste «liMIA

încăperi fuseseră construite intenționat una lîngă nll.i, liindcă rareori se întîmpla să fie folosite în acelaşi IImp, şi ambele aveau tavanul înalt.

l uminile erau stinse în sala de bal şi toate draperiile • mii închise. Podeaua împestrițată cu alb şi negru încă in.ii era aspră şi murdară după petrecerile din weekend; personalul încă nu o curățase. Acolo, sub moliciunea Ml pi lor ei, erau panglicile de hîrtie, pietrişul aleii adus pe tălpile pantofilor de dans, nenumăratele pete lipicioase ■ le şampanie vărsată.

Iris îi arătase Florei o şmecherie la camerele acestea: oglinzile din încăpere alternau cu lambriuri acoperite i u lapet imprimat cu personaje din commedia dell'arte. IV ultimul lambriu din stînga era o aplică în formă de mască venețiană. Flora s-a urcat fără zgomot pe unul din M .urnele aurii de lîngă perete şi s-a întins să ajungă la ea. ŞI a băgat degetele prin găurile pentru ochi ale măştii şi a tras tare în jos. Lambriul a basculat dînd la iveală un pațiu aflat în spatele lui. Flora a împins lambriul, care s-a deschis pe verticală pe o balama bine făcută.

Cu toate că păreau să aibă un perete comun, sala de bal şi biroul aveau de fapt în comun un spațiu secret, de vreo jumătate de metru lățime. Pe partea care dădea spre IM unzătoare, oglinzile din sala de bal se transformau în geamuri transparente şi puteau fi folosite ca să vezi tot ce se întîmpla în sala de bal. Mai erau acolo şi butoane cu care puteai scădea intensitatea luminilor din sală sau le puteai face să pîlpîie, precum şi mici panouri glisante pe care le puteai deschide ca să smulgi un pahar din mîna vreunui petrecăreț buimac. Al doilea mod de folosire, cel mai probabil accidental, era că ascunzătoarea era perfectă ca să asculți ce se întîmpla în biroul lui Ellingham. Flora s-a strecurat prin spațiul îngust pînă a găsit uşița care dădea în biroul lui Albert. Uşa era suficient de

departe de bărbaţi şi destul de bine ascunsă în perete, încît ea să considere că o putea deschide liniştită, doi centimetri, fără să observe cineva, exact aşa cum îi arătase Iris.

„Aproape tot ce aud e destul de plictisitor", a spus Iris cînd i-a arătat Florei pasajul şi uşa. „Mi-aş dori să-şi facă o amantă ca să am ceva mai interesant de ascultat."

Flora presimţea că în seara asta nu o să audă nimic plictisitor.

— ... cea venită joi, spunea George. O mai ai?

— Sigur, s-a auzit Robert Mackenzie. Poftim.

I-a întins lui George o hîrtie.

— „Iată! O cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim! S-alegem pistol, frînghie? Trebuie să cumpănim. Cuţitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos! Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos. Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează. Spînzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea... aţoasă. Să-i dai vînt de la-nălţime, ţeasta să i se zdrobească? Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească? Bombele sunt zgomotoase, scot mulţime de scîntei. Ce de pedepse... tot felul, pentru băieţii cei răi! Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim. Dar

Ş|-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim. Ha ha! Cu sin- i I Iil.ite, Maestrul minciunilor."

n » Ştampila de pe plic este de Burlington, a adăugat Hnbcrt.

A sunat un telefon şi receptorul a fost smuls din furcă lllnlnte să se termine primul apel. Albert Ellingham a spus Uit „alo" gîtuit. Bărbaţii s-au adunat în jurul telefonului tir |>e birou, fiind dificil pentru Flora să mai audă răspunsurile, pînă ce vocea lui George s-a detaşat din grup.

1,-am văzut pe omul tău, a spus o voce cu accent lil/ar, greu de identificat. Ai chemat poliţia.

Nu, a răspuns Albert. George e prietenul nostru. A venit

pur şi simplu în vizită.

Ştim cine e, a răspuns vocea. Ți-ai înrăutățit situația. I Mie ce-o să faci acum. Aduni toate bijuteriile, toți banii, li ti ce ai. Le pui în fețe de pernă. îți trimiți prietenul sin- gur, cu maşina lui. O ia spre est pe autostrada doi şi face îl a uga spre West Bolton. De acolo ne ocupăm noi, iar tu al să le primeşti pe fete înapoi. Ai face bine să te pui în mişcare. Ai la dispoziție o oră din momentul ăsta.

Vocea de la celălalt capăt al firului a amuțit. Albert a spus „alo" de cîteva ori, dar n-a răspuns nimeni. Flora i riscat şi a deschis uşa încă doi centimetri ca să vadă ce sr întîmpla. Bărbații stăteau în jurul biroului, neclintiți,
1.1 rS să scoată o vorbă.

Mă duc singur, a spus George, în cele din urmă.

Nu, a răspuns Albert. E vorba de soția şi fata mea...

Albert, ai auzit ce au spus, a răspuns George. Pe mine mă vor, aşa că mă duc eu.

Robert Mackenzie scosese o hartă şi a întins-o pe biroul în jurul căruia erau adunați bărbații.

— Uită-te, a spus. Vor să mergi spre est pe autostrada I interstatală doi şi să faci stînga ca s-o iei spre West Bol-B ton. E un drum de țară. S-ar părea că tot drumul ți-ar lua 1 o jumătate de oră, poate mai mult, în funcție de ce sofl întîmplă după ce faci stînga.

— Deci trebuie să ne mişcăm repede, a spus George. ■ Pune-l pe Montgomery să înceapă să adune lucrurile. I Bijuterii, ceasuri, tot ce e la îndemînă.

— De ce tu? a întrebat Robert. Eşti reprezentant al legii. I Eşti antrenat.

— Eu nu contez, a răspuns George. Dacă s-ar duce Al-l bert şi ar păți ceva — dacă i-ar răni sau l-ar omorî — asta 1 ar fi o ştire de interes mondial. Asta le-ar aduce pedeapsa I cu

moartea. Dar un agent FBI de care n-a auzit nimeni...■ nu-i mare lucru. Se întîmplă. Nu-şi pot permite să păţeşti **B** ceva, Albert.

— Ai dreptate, a spus Robert. Şi nici nu şi-ar mai primi I banii dacă s-ar ajunge la asta.

— Trebuie să ne grăbim, a răspuns George. Trebuie s.1 | adunăm ce vor. Unde sunt bijuteriile?

— Sunt două seifuri la etaj, unul în dressingul meu şl I unul în budoarul lui Iris. Combinaţia e aceeaşi pentru amîndouă: cinci stînga, douăzeci şi şapte dreapta, opt-l sprezece stînga, nouăsprezece dreapta. Du-te, Robert. Ia-I I pe Montgomery să te ajute. Goleşte-le.

Robert Mackenzie a plecat în grabă, lăsîndu-i pol' George şi pe Albert uitîndu-se pe hartă.

— Ar trebui să mă duc eu, a spus iarăşi Albert.

Vocea lui George era calmă, totuşi a reuşit să umplal încăperea şi să rezoneze în aer:

— Trebuie să mă asculţi. M-ai adus aici dintr-un motiv bine întemeiat. Par să fie pregătiţi să le dea drumul, dedl nu trebuie decît să ne păstrăm calmul. Le respectăm regulile, dar cu cap. Mă duc şi ţi le aduc înapoi. Ştiu că **ilinjl** că tu trebuie să fii cel care se duce după ele, dar ■Hmlc să laşi sentimentele deoparte.

Albert s-a sprijinit de spătarul unui scaun şi a rămas **lA*** ui cîteva clipe.

I >ACă mi le aduci, a spus în cele din urmă, tot ce am Iţi aparţine.

•> O să mă mulţumesc cu ceva tare de băut, a spus ■ruine luîndu-şi haina.

(:înd a făcut asta, Flora i-a văzut privirea alunecînd ʲ' Iii direcţia în care se afla ascunzătoarea ei, dar n-a părut ■ vadă deschizătura minusculă din lambriu. După ce şi-a Iu.d li.lina, s-a

întors.

închide campusul, să nu poată intra aici nici măcar lin şoarece. Ai un pistol?

I unul în sertarul biroului, a spus Robert. încarcă-1. încuie şcoala. Pune oameni la fiecare uşă. ||i voi doi rămîneți aici, cu uşa încuiată şi pistolul la îndemînă pînă mă întorc. Dacă nu apar pînă la... să Aii « ni, unu noaptea, chemați întăriri. Aşa trebuie să pro- li il.im. Aşa le aducem acasă.

(diemuită în coridorul secret, cu capul lipit de cră- pAlm.i uşii, Flora a simțit inima bătîndu-i aşa de repede, tlt i luat-o cu leşin. S-a lăsat să alunece pe podea cît de tllrnțlos a putut.

în Casa Minerva, ceilalți doi locatari erau tolăniți comod pe canapea. Cu picioarele aruncate nonşalant la Hayes în poală, Ellie vorbea despre Paris. Hayes nu părea s-o asculte. Butona telefonul. Pix era aşezată din nou la masă, dar colecția ei de dinți dispăruse, fiind înlocuită de pliante lucioase ale Academiei Ellingham şi tot felul de hîrțoage.

— Te-ai întors! spuse ea. Bun. Am nevoie de cîteva minute ca să trecem în revistă informațiile esențiale...

— N-ar trebui să-l aştepți totuşi şi pe David? mîrîi Ellie.

— Avionul cu care vine de la San Diego are întîrziere, or, cu cît începem mai repede, cu atît terminăm mai repede. E mai eficient.

— Dar vine şi el, da?

— Vine, spuse Pix.

Stevie, Nate şi Janelle s-au aşezat în jurul mesei. Ellie şi Hayes au rămas unde erau, îngrămădiți unul în altul, Hayes tot cu ochii în telefon.

— Hayes, spuse Pix. Ridică şi tu privirea cinci minute.

I layes îşi ridică privirea spre ea şi, cu un zîmbet rela- HiH pe chipul său cu trăsături frumoase, îşi puse telefonul pe t .mapea.

Aşa..., spuse Pix uitîndu-se pe o listă, bine-ați venit la I llingham! Cîrduri de identificare. Vi s-a emis fiecăruia illiitre voi un card de identificare, programat să vă ofere in i es în clădirile în care aveți treabă.

1,1 lie se rostogoli teatral de pe canapea pe podea, tinde ateriză pe burtă. Pix continuă:

Vizitatorii din alte clădiri trebuie să rămînă în zonele 11 imune, deci pot sta în camera asta sau în bucătărie, dar iil.it. Ați primit toți regulamentul oficial de comportament, al Academiei Ellingham, care include informații despre consimțămînt între parteneri şi despre respectul iu ordat celorlalți elevi. Aici „Nu" înseamnă „Nu". Bun...

Pix trecu rapid în revistă lista.

- Chestii de bun-simț. Fără alcool, fără droguri. Orice aliment din bucătărie trebuie să fie în recipiente închise ri.inş, cu etichete pentru cei care suferă de alergii, dar nimeni de aici nu are alergie la alune, deci n-ar trebui s.1 avem probleme în privința asta. Nu faceți focul. Doar tn camera asta şi numai în prezența mea. Vorbesc serios,

1 Mie, e interzis să faceți focul...

Ellie mîrîi nemulțumită.

Janelle ridică mîna.

- Lampa de sudură e permisă? întrebă ea.

— E permisă în încăperea comună. Cuptor cu microunde nu are nimeni, aşa... Nu părăsiți campusul fără permisiune. în weekenduri avem microbuze care pleacă la zece dimineața spre Burlington şi se întorc la patru. Mă anunțați imediat dacă apare în casă o urgență medicală.

Avem o asistentă permanentă în campus, doctorul vine de trei ori pe săptămînă, iar dacă aveți nevoie imediat de ajutor, cei de la pază se pot ocupa de orice urgență. Dacă vreți să vorbiți cu cineva, puteți vorbi cu mine, iar eu voi ține secret discuția respectivă; din personal fac parte şi doi psihologi, la care puteți să vă programați pentru şedințe online sau în carne şi oase. Cam atît, cred...

Se uită iar pe pagină.

— Puteți să citiți singuri ce mai e pe-aici. Am spus deja că e interzis să faceți focul, nu? Vorbesc serios, Ellie...

— Fără foc..., mormăi Ellie cu fața lipită de podea.

— Bun! Atunci am terminat. Luați fiecare cîte o mapă.

Nate înşfăcă rapid un dosar şi plecă grăbit în camera lui. Pix urcă înapoi în apartamentul ei. Ellie se ridică de pe duşumea, veni la masă şi se aplecă peste Stevie şi Janelle.

— Baia cu cada, spuse cu voce scăzută. Amîndouă, într-un sfert de oră. Aduceți cîte o cană.

Părea să fie un ordin, şi ordinele trebuie respectate.

Un sfert de oră mai tîrziu, cu cîte-o cană în mînă, Janelle şi Stevie băteau la uşa băii. Ellie era în cadă, îmbrăcată în ceva ce semăna cu o fustă-pantalon din secolul al nouăsprezecelea şi un corset. Ținuta ar ii fost de ajuns ca să-i atragă atenția lui Stevie, dar ceea ce a fascinat-o definitiv a fost apa, care era roz-bombon.

— închideți uşa, spuse ea. Trebuie să dăm o mică petrecere ca să sărbătorim sosirea voastră.

Arătă spre o grămadă de prosoape ude, folosite, aflate pe podea lîngă ea, de parcă le invita să ia loc pe cel mai confortabil divan.

Stevie nici nu ştia de unde să înceapă cu întrebările. De la faptul că tocmai li se ținuse o prelegere despre

liHtitură? De la faptul că Ellie era în cadă, îmbrăcată în In'.lă-pantalon, vopsindu-se toată roz? Sau de la faptul i .1 de cadă era sprijinit un saxofon? Da, mai era şi asta.

Se hotărî s-o lase baltă şi să vadă unde ducea i miversația. Era una din tehnicile folosite în investigații i nul voiai să-ți faci o părere despre cineva — lăsai oamenii să vorbească, îi lăsai să conducă discuția şi îți dezvăluiau cine sunt.

îmi vopsesc ținuta din seara asta, spuse Ellie.

Şi Janelle, şi Stevie hotărîră să ignore faptul că Ellie Işl vopsea roz şi corpul. N-avea niciun sens să sublinieze i eva atît de evident.

— Ce e în seara asta? întrebă Janelle.

— Petrecerea! spuse Ellie. Hai, dați-mi cănile. Hai!

Se întoarse stîngaci ca să scoată din spatele ei o sticlă de şampanie.

— Cănile, spuse Ellie iar, întinzînd sticla.

Dar Pix tocmai ne-a zis..., dădu să spună Janelle.

— *Cănile!*

Stevie întinse cana şi, după o clipă, Janelle făcu la fel.

Ellie turnă şampanie spumoasă în fiecare.

— E caldă, spuse ea. N-am reuşit să aduc decît cîteva •.(¡ele din Franța, şi e ieftină, dar chiar şi aia ieftină de la l'.iris e mai bună decît ce se găseşte pe-aici. Aşa. O să vă explic toate chestiile alea. Dar mai întîi...

înălță cana, iar Stevie şi Janelle pricepură aluzia şi ciocniră cănile cu ea.

— *Skăl.*

Ellie trase o duşcă zdravănă. Janelle se uită în cana ci. Stevie ezită doar o clipă, apoi îşi luă inima-n dinți.

Nu băuse decît de cîteva ori în viața ei, dar dacă erau vreodată momentul şi locul perfect pentru asta, atunci

acestea erau. Şi probabil că aveau timp să scape de căni dacă venea cineva. Probabil. Şampania era caldă, avea un gust aspru, mineral, şi-i gîdila nasul. Nu era o experienţă neplăcută.

— Consumul de alcool, spuse Ellie golindu-şi cana. Ei ştiu că se bea aici. Suntem la dracu-n praznic, aşa că asta ne cam limitează activităţile. Ăsta chiar că e genul de loc în care poţi să ţipi pînă nu mai poţi, că nu te aude nimeni.

Janelle continua să studieze conţinutul cănii ei. O ridică de vreo două ori la gură, prefăcîndu-se cît se poate de clar că bea.

— Adevărul e că nu prea le pasă, cu condiţia să nu te faci muci, continuă Ellie, întorcîndu-se pe-o parte ca să-şi aranjeze hainele ude. Dacă te prinde Pix, te pune doar să arunci toată băutura. Sfatul meu? Cumpăraţi alcool ieftin, cumpăraţi des şi puneţi-l în alt recipient. Cei mai mulţi aduc băutură din Burlington, cu microbuzele din weekend. Acolo trebuie doar să fiţi atente la informatorii pe care-i are Larry de la Pază în magazinele de băuturi şi care-l sună dacă apare pe-acolo careva de la Ellingham. Din cauza lor e greu să cumperi alcool, dar nu imposibil. Sunt o groază de oameni dispuşi să-ţi cumpere dacă le dai cinci dolari. Dar să nu vă prindă Larry, că nu vă iartă. Bun! Subiectul următor.

îşi mai turnă puţină şampanie.

— Stingerea. Aici e simplu. Sunt mai multe moduri în care vă puteţi descurca cu asta. Unu: puteţi pune pe cineva să vă ducă la Minerva cîrdul de identificare şi să vi-l scaneze ca să pară că v-aţi întors în casă. Uneori funcţionează, dar dacă Pix e în camera comună şi vede că nu sunteţi voi, e de rău. O soluţie mai bună e să vă

întoarceți în casă şi să ieşiți afară pe fereastră. Din nou:
I ,ii ry vă arde dacă vă prinde, dar nu aşa de rău ca pen- 11ii alcool. Cît despre ceilalți oameni de la pază... cît de Inllexibili sunt depinde de cît de tare a pus biciul pe ei I ai ry. Să aduci oameni în camera ta nu e aşa de greu. Pix im prea face controale. E mişto. Dar e şi foarte distrată.
I toarte deşteaptă, dar e mereu cu mintea în altă parte.

felul în care-şi ținea Ellie brațele îi permitea lui Ste- vlr să-i vadă foarte bine tatuajul. De fapt, era aproape ilgură că Ellie ținea brațul în poziția universal cunoscută drept „hai, întreabă-mă de tatuaj". Pe al ei era un scris rlcgant. Cerneala era foarte închisă la culoare şi, cu toate i ,1 nu se vedea urmă de roşeață, dacă te uitai atent se vedeau cîteva cojițe albe, de la vindecarea recentă. Era nou şi se întindea pe interiorul antebrațului de la cot la încheietură:

Mon coeur est un palais flétri par la cohue...

- E din Baudelaire, spuse Ellie cînd văzu că Stevie era loial fascinată de tatuaj. Mi l-am făcut în vară la Paris. Vorbiți franceză? întrebă ea.

— Eu da, spuse Janelle. Mă rog, un pic. Cred că înseamnă... *Mi-e sufletul un templu...* şi încă ceva?

— *... prea-pîngărit de gloate*[3].

Stevie habar n-avea ce naiba însemna asta, dar dădu aprobator din cap.

— Cînd eram la Paris astă-vară, citeam într-o seară o poezie, spuse Ellie întorcîndu-şi cu eleganță brațul, şi pur şi simplu mi-a mers la suflet. Aşa că i-am spus mamei

' **Poezia „Convorbire intimă", din volumul *Florile răului* de Charles Bau- delaire, traducere de Radu Cîrneci, Editura Minerva, BPT, Bucureşti, 1978. (N.t.)**

că trebuie să-mi scriu versul pe braț. Pe tot brațul. Şi a fost de acord. Am băut vin, apoi ne-am dus şi-am găsit un salon de tatuaje pe Canal Saint-Martin. Noul iubit al maică-mii e artist stradal pe-acolo şi ştia un loc bun.

Pentru o clipă, Stevie se gîndi la cum şi-a petrecut ea vara. Cea

mai mare parte a timpului lucrase la mallul Monroeville, în cafeneaua care încerca să imite un Starbucks. Cînd nu lucra, citea. Asculta emisiuni radio pe internet. Se ducea pînă la magazinul de înghețată. Cumpăra cărți polițiste ieftine de pe mesele cu reduceri din fața librăriei. Făcea tot ce putea ca să țină la distanță zgomotul politicii din jurul ei. Viața ei era exact opusul vacanțelor la Paris cu mama şi iubitul ei şi cu tatuaje.

— încă ceva, spuse Ellie. Semnalul de mobil e de tot rahatul aici. Şi conexiunea Wi-Fi se întrerupe tot timpul.

— Şi cum ne uităm la televizor? întrebă Janelle.

Stevie avu senzația că Ellie urma să spună că nu se uita la televizor.

— Nu mă uit la televizor, spuse Ellie.

Stevie îşi acordă în gînd o bilă albă.

— Nu te uiți la *televizor*? spuse Janelle pe un ton de parcă ar fi întrebat-o pe Ellie: „Tu nu respiri *oxigen*?"

— Eu fac artă, spuse Ellie.

— Eu, maşinării, răspunse Janelle. Şi lucrez cu televizorul pornit. Am nevoie de televizor. Mă ajută să mă concentrez.

Janelle se uită la Stevie cu ochi înspăimîntați. Din conversațiile de peste vară, Stevie ştia că Janelle nu glumea deloc. Părea să fie la curent cu toate serialele si emisiunile. Avea o atenție distributivă nativă de excepție —- putea să vorbească, să construiască un robot şi să se uite la un serial, toate în acelaşi timp.

N-am cum să te-ajut, spuse Ellie oferindu-le din nou '.il(la.

Cînd Stevie şi Janelle au refuzat-o, şi-a umplut din in MI cana si a continuat:

Nu mă uit deloc la televizor. Nu m-am uitat nicio- iliită. Cînd eram mică, nici nu aveam televizor. în casa nii.istră, preocuparea principală a fost dintotdeauna ,nla. Am crescut într-o colonie de artişti din Boston, ,i|)oi într-o comunitate de artişti din Copenhaga, apoi Iu New Mexico şi după aceea am plecat pentru o vreme la

l'aris.

- Unde ai mers la şcoală? o întrebă Janelle.

Peste tot, pe unde eram. Comunitatea avea o şcoală Imnă. Dacă aş putea face orice aş vrea — dacă m-aş îmbogăți sau ceva de genul ăsta —, aş întemeia o comunitate. Aici s-ar putea face o comunitate grozavă. Şi-acum, povestiți-mi despre viețile voastre amoroase.

Ellie punctă ordinul punînd ferm sticla pe podea, i II un pocnet. Pe Stevie o trecură un fior rece şi o uşoară senzație de greață. Nu era deloc subiectul ei preferat de conversație.

— Eu m-am despărțit de prietena mea, spuse Janelle ultîndu-se lung în cană. Atunci am reprogramat cuptorul cu microunde.

— Creativitatea poate fi stimulată atunci cînd viața e de rahat, spuse Ellie. Primăvara trecută intrasem într-o perioadă de plafonare şi am văzut-o pe Roota într-un magazin de amanet din Burlington. Trebuia să fie a mea. Nu aveam bani atunci, dar am găsit o soluție. Am lucrat ceva, am făcut nişte bani şi am luat-o pe Roota. De atunci suntem nedespărțite.

Mîngîie uşor saxofonul.

— Am să vă mai spun ceva, zise Ellie. în locul ăsta, oamenii se transformă în adevărați iepuri. Izolarea e de vină. Blocați aici, în creierii munților, înzăpeziți. Cînd se întrerupe curentul, se încinge rău de tot atmosfera. Şi tu?

întrebarea îi era adresată lui Stevie.

Exact în acea clipă, bulele şampaniei au ajuns la creierul ei. Şi stînd aşa, în semiîntuneric, în turnulețul cu tavan înalt, alături de noua ei prietenă Janelle şi de artista aceea ciudată, dar amuzantă, care se vopsea în roz... se simți deodată plină de căldură şi de un fel de relaxare lentă. Decise să fie sinceră şi gata.

— N-am cunoscut pe nimeni de care să fiu cu adevărat... nu ştiu. Nu provin dintr-un loc prea interesant. Adică, părinții mei sunt... ştiți cine e Edward King? întrebă Stevie.

— Senatorul? întrebă Janelle. Ticălosul ăla?

— Exact, spuse Stevie.

— Cine? întrebă Ellie.

— Edward King e un nemernic din Pennsylvania, spuse Janelle. Vrea ca toate să se întoarcă la cum erau în vremurile rele de demult.

— Părinții mei îl adoră, răspunse Stevie sprijinindu-se de caloriferul din spatele ei. Lucrează pentru el. Ştiți unde e sediul lui local? La noi acasă.

— Doamne fereşte! spuse Janelle. Asta nu mi-ai spus.

— Nu e genul de informație pe care s-o divulgi într-un mesaj, răspunse Stevie. Dar am făcut tot ce-am putut ca să ajut opoziția. în noaptea dinaintea ultimei sesiuni de telefoane către potențiali votanți, am intrat în lista pentru voluntarii de la telefoane şi am schimbat toate numerele de telefon. A doua zi, voluntarii au dat o mulțime de telefoane interesante — la sediul companiei de gogoşi Krlspy Kreme, la Ambasada Canadei, la Disney World, la i i iilrul de Scientologie pentru Celebrități, la parcul de illstracții SeaWorld...

Splendid, a spus Ellie dîndu-şi capul pe spate şi izbucnind în rîs. îmi place de mor!

Ellie îşi scosese mai devreme inelul şi şi-l pusese pe m.irginea rotunjită a căzii. Cînd izbucni în rîs, îşi flutură I>i.ițele şi inelul căzu pe jos, rostogolindu-se sub cadă.

Ah, fir-ar să fie! spuse ea.

Stevie se aşeză pe podea şi începu să pipăie cu mîna pe sub cadă. Cînd îşi retrase brațul, ceva îi zgîrie pielea.

Ai grijă, spuse Ellie punîndu-şi inelul la loc pe deget. Sunt pe-acolo nişte țevi vechi sau aşa ceva şi poți să te ilneşti.

Părea a fi genul de informație pe care Ellie ar fi treimii s-o împărtăşească înainte ca Stevie să-şi bage mîna iul) cadă. Ce-i drept, Ellie părea a fi genul de om care si aruncă cu capul înainte fără să verifice dacă e apă în IM/IU, aşa că probabil că şi sfaturile ei erau în acelaşi stil.

I >eci, de acolo vin, spuse Stevie. Iar părinții mei sunt aproape obsedați de ideea ca eu să-mi găsesc pe cineva. IVntru ei, realizarea supremă a oricărui adolescent e să albă succes la sexul

opus, aşa că...

Am priceput, spuse Ellie. Deci poți să faci ce vrei aici. — (:iar, spuse Janelle. Păi, părinții mei sunt practic la jiului opus. Nimic nu e mai important pentru ei decît V i iala. Acum îți vezi de şcoală şi poți să alergi după fete in.il tîrziu. Iar acum sunt aici, deci...

lanelle scoase un oftat prelung.

Ar trebui să ne pregătim de plecare, spuse Ellie ridi- i Andu-se brusc, punînd capăt conversației exact cînd Slcvle începea să se simtă în largul ei.

Din hainele ei grele de apă curgeau şiroaie roz.

— Vin să vă iau în cîteva minute. E timpul să mergem la petrecere. Duceți-vă să vă pregătiți!

în întunericul cald al coridorului, Janelle şi Stevie se opriră să schimbe impresii.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Janelle. Adică... îmi place de ea...? Cred... Dar faza cu poezia, chestiile franțuzeşti, viața într-o comunitate închisă, faza cu viața fără televizor... Nu ştiu ce să zic.

— Poate că exact de aceea am venit aici, nu crezi? spuse Stevie.

— Poate, spuse Janelle. Mă cam calcă pe nervi oamenii care se bat cu pumnul în piept şi fac pe superiorii fiindcă nu se uită la televizor. Cred că n-am prea avut de-a face cu artişti. Crezi că o să fie o mare problemă Wi-Fi-ul care se tot întrerupe? Pe bune, am nevoie de televizor! O să trebuiască să găsesc o soluție. Nu se poate să nu existe o cale ca să avem o conexiune mai bună. în fine! Cred că trebuie să ne îmbrăcăm. Ne vedem în cinci minute.

întoarsă în camera ei, Stevie şi-a trecut repede în revistă garderoba. Nu luase în calcul o petrecere care să aibă loc aşa de curînd. Nu fusese niciodată genul care e mereu gata de petrecere. Cînd colegii ei de liceu căutau pe net ținute de petrecere şi *stiluri,* ea era sincer nedumerită că existau oameni care nu numai că înțelegeau aceste lucruri, dar cărora chiar le reuşeau. O bluză în dungi, o pălărie cu boruri largi şi pantaloni scurți pentru „un weekend special la plajă". Rujuri de toamnă, blugi perfecți pentru o tură în carul cu fîn, cercei lungi pentru petrecerea de Revelion şi pentru o bătaie cu bulgări. Cine avea aşa o viață?

Ținuta ei de petrecere avea să constea într-o pereche llr pantaloni scurți negri şi un maiou negru. Stevie nu »\r:i nicio bijuterie. Singura ei concesie făcută ocaziei era i> pereche de şlapi roşii.

Janelle apăru la uşa ei îmbrăcată într-o rochie bleu Imprimată cu lămîi, purtînd cercei asortați, în formă de lămîie, dată cu un parfum proaspăt, cu aromă citrică, luată această combinație era normală pentru Janelle, fiindcă avea sens. Dacă Janelle putea crea o maşinărie, putea crea şi o ținută.

De la etaj se auziră nişte behăituri haotice, discordante. Ellie cînta la saxofon şi era cît se poate de clar: habar n-avea să cînte.

Aha, făcu Janelle uitîndu-se în tavan. S-ar putea să ni v ia rapid de chestia asta.

— Ce zici? Arăt OK pentru o petrecere? întrebă Stevie.

Arăți grozav, spuse Janelle pe ton sincer. Doar că... am emoții. Cînd am emoții, îmi pun lămîile.

O clipă mai tîrziu, tot roz, tot udă leoarcă, Ellie coborî scările înghiontindu-l pe Nate, care era vădit nefericit. îl scosese din ascunzătoare terorizîndu-l cu saxofonul.

Era timpul să se ducă la petrecere.

m

Amurgul de vară se lăsa leneş şi licuricii se ridicau din iarbă şi săltau prin aer. Grupuri-grupuri de oameni se îndreptau spre petrecere, care se ținea în iurtă. Ferestrele Casei Mari a familiei Ellingham reflectau ultimele raze ale soarelui muribund şi străluceau în tonuri portocalii şi aurii. Ellie se afla în fruntea găştii, suflînd din toți rărunchii în Roota şi scoțînd o serie de zbierete care făceau păsările să-şi ia zborul din copaci la trecerea lor.

— Mai trebuie să vină şi David, spuse ea. O să vă placă mult de el. E cel mai tare.

Cînd treceau printr-una din numeroasele zone împădurite, ornate cu statui, Ellie se opri o clipă în fața uneia dintre statui, băgă mîna în geantă şi scoase un mic spray cu vopsea. Scrise cuvintele ASTA E ARTĂ pe pieptul statuii, cu litere albastre, care se prelingeau, puse recipientul la loc în geantă şi apoi îşi văzu de drum țopăind în pasul ştrengarului şi behăind din saxofon.

— Cineva se străduieşte cam tare să facă pe artista, mormăi Nate.

La sosirea lor, iurta era deja arhiplină. Dinăuntru venea zumzet de voci. Ellie dădu deoparte pînza care

in uperea intrarea şi păşi înăuntru, ridicînd-o pe Roota ilr.isupra capului. Un grup de pe o canapea mică din Imului încăperii îi ovaționară sosirea, iar ea li se alătură. In două secunde, era înfăşurată într-un şal boa de pene lu gru, apărut nu se ştie de unde. în grupul respectiv era şi o l.i13 din anul întîi, cu o înfățişare frapantă — ruj negru şi
o rochie roşie, zdrențuită. O chema Maris Coombes, după
1 IIm avea să afle Stevie pe parcursul serii, şi era cîntăreață dr operă. Stevie a aflat asta fiindcă fata tot izbucnea în fronturi din arii, emise cu voce înaltă, limpede.

Un tip impresionant, cu părul în toate direcțiile şi o i ăi naşă elegantă, imensă pentru el, care arăta ca o pînză |»r care şi-ar pune-o pe el un pictor ca să nu se murdă- i r.iscă, gesticula cu o țigară electronică. Hayes era şi el acolo, cufundat în pernele canapelei. Maris stătea foarte aproape de el şi vorbeau nas în nas.

Janelle se uită prin încăpere şi o zări pe Vi care stătea pe un covor, cu încă trei persoane, şi juca un joc cu pietre.

Hai să stăm acolo, le spuse ea lui Nate şi Stevie.

De ce nu? Vi se dădu mai încolo şi făcu loc pentru loji, apoi îi prezentă celorlalți.

- Ei sunt Marco, DeShawn şi Millie, spuse ea. Vă place „< astelele din Arcadia"? Ne pregăteam să jucăm.

— Sigur! spuse Janelle. Nu ştiu să joc, dar arată-mi tu.

Nici Stevie nu ştia cum se joacă, dar Nate ştia şi asta insuflă un strop de entuziasm în atitudinea lui. începu imediat să explice valoarea pietrelor cu imagini cu cereale şi cărămizi, importanța diferitelor pătrate verzi, de ce l rebuia să construieşti pe marginea rîurilor şi să aduni oile şi vacile minuscule, din lemn, ca să le pui în țarcuri, lanelle se concentră la joc, dar Stevie nu se putea abține să nu se uite în jur şi, în scurt timp, pierdu şirul jocului.

Prin deschizătura cortului intră o fată cu o atitudine regală.

Avea o coamă de păr lung, roşu-aprins, des şi cîrlionțat. Stevie mai întîlnise oameni cu părul lung, oameni cu părul cîrlionțat şi oameni cu părul roşu, dar părul acesta era ca o adevărată forță a naturii. Nu era creț, creț — cîrlionții erau desfăcuți, bogați şi aurii. Nu era atît păr, cît fenomen meteorologic. Cineva strigă numele Gretchen, şi Ellie traversă încăperea țopăind ca să-i iasă înainte. Stevie se uită cum fata înfruntă din priviri grupul de pe canapea, îngustîndu-şi ochii cînd se uită la Hayes şi Maris. Vorbi cu Ellie, apoi îşi aruncă părul pe spate cu un gest teatral şi, cît se poate de ostentativ, nu se alătură celor de pe canapea. Hayes se mulțumi să-şi încline o clipă capul spre umăr, apoi se întoarse iar spre Maris.

Acolo se petrecea ceva interesant.

Germaine Batt, fata din autocar, stătea de vorbă cu Kaz, deşi părea să fie şi ea mai atentă la ce se petrecea în cort. Butona încontinuu telefonul, cu o intensitate cum rar mai văzuse Stevie.

— Face emisiunea aia..., spuse Janelle. Raportul Batt. E un fel de ziaristă.

în încăpere zgomotul era tot mai mare şi aglomerația creştea, şi era clar că se cam terminase cu Castelele din Arcadia. Millie, Marco şi DeShawn s-au despărțit de ceilalți alcătuind propriul lor grup, iar Vi şi Janelle se apucară să stea de vorbă. Nate şi Stevie rămaseră împreună, Nate strîngînd jalnic în pumn cîteva văcuțe din lemn.

— Ce mişto! spuse Nate. Şi noi ce-ar trebui să facem acum?

— Să ne facem noi cunoştințe, spuse Stevie.

Nate scoase un sunet de balon dezumflat.

Nu-ți place să-ți faci noi cunoştințe, trase concluzia Stevie.

Nimănui nu-i place.

Nu sunt prea sigură că ai dreptate, spuse Stevie uilAndu-se la Janelle şi Vi.

Descoperi cu uimire că devine tot mai neliniştită vli/înd cum Janelle şi Vi vorbeau şi la fiecare schimb de • i*l>lici capetele li se apropiau tot mai mult şi rîsetele le erau tot mai sonore. în ea se înălță un balon de gelozie şi ll opri repede să iasă la suprafață.

- E adevărat, spuse Nate. Toți se prefac că le place. E' unul din lucrurile care trebuie să ne prefacem că ne plac.

Şi eu sunt o cunoştință nouă, spuse Stevie.

Nate nu avu nicio replică la asta.

- Şi? spuse ea ca să facă conversație. Lucrezi la o con-llnuare la cartea ta?

— Poftim?

Parcă Nate fusese prins în lumina unui reflector şi acum era lipit de un zid, înconjurat de gardieni. îşi strînse văcuțele la piept.

— Am început-o, spuse el.

— Cîte capitole ai scris?

— Nu aşa se pune problema, o repezi el. De ce mă în- t rebi aşa ceva?

— Poftim?

— Vreau să spun..., zise Nate foindu-se. Nu scrii ceva şi gata. Nu o *faci* aşa, pur şi simplu. Scrii fragmente şi rescrii şi-ți vin idei noi şi muți chestii de colo-colo. Nu vreau să vorbesc despre carte.

— Bine, spuse Stevie.

Se cufundă mai adînc în fotoliu, pînă simți că rama de lemn îi apasă coloana.

Nate se foi şi el stingherit.

— M-au primit aici datorită cărții, spuse el. *De aceea sunt aici.* Ştii cîte pagini am scris?

— Credeam că nu vrei...

— Două mii. *Două mii.*

— Asta e bine... nu? spuse Stevie buimăcită.

— Două mii de pagini în care *nu se întîmplă nimic.* Sunt toate absolut *îngrozitoare.* Am scris prima carte şi după aceea *am uitat să scriu.* înainte, mă aşezam să scriu şi intram în cu totul altă lume — vedeam totul aievea. Eram complet în alt loc. Dar în clipa în care scrisul a devenit o sarcină ce trebuie îndeplinită, ceva s-a rupt în mine. Parcă ştiam cîndva cum să ajung într-un ținut magic şi am pierdut harta. Mă detest.

Se afundă în perne şi oftă din rărunchi.

— Aşa că nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

Stevie îl privi neliniştită cu coada ochiului pînă ce a fost clar că n-avea să mai spună nimic. Apoi se uită atentă prin încăpere.

Hayes se trăgea mai aproape de Maris. în scurt timp, erau iar cufundați în conversație. Stevie se întrebă ce-ar spune Beth Brave dacă l-ar vedea — probabil că n-ar fi fost prea încîntată că Hayes se lipea de alte fete acum, că era la şcoală. Stevie a mai remarcat şi că nu era singura atentă la Hayes şi Maris. Germaine Bratt îi urmărea atent pe cei doi şi, la un moment dat, a ridicat telefonul şi a făcut o poză. Fata cu păr roşu, Gretchen, părea şi ea să fie deranjată de ce vedea, fiindcă îşi tot întorcea ostentativ privirea de la cei doi.

Multe ițe păreau să ducă la Hayes şi-l trăgeau în direcții diferite.

A venit David! țipă Ellie azvîrlindu-şi brațele în sus şi distrăgîndu-i atenția lui Stevie de la Hayes şi cei ce gravitau în jurul lui. David, David, David!

Cînd David David David intră în iurtă, şirul de be- i mi se scutură şi, odată cu el, intră o pală de vînt noc- lin n parfumat. Ridică brațele deasupra capului, în semn de triumf. Ellie țîşni spre el şi-l prinse într-o îmbrățişare strînsă, strivind între ei şalul de pene negre. El o ridică şi ca-şi încolăci picioarele în jurul taliei lui rămînînd aşa, i u el o cără de colo-colo.

Ellie îl îndrumă pe triplul David către grupul casei Minerva. Era înalt, cu o claie de păr negru în parte ondulat, în

parte ciufulit, care nu părea să fi văzut o foarfecă tIc luni de zile. Mulți dintre cei din iurtă erau îmbrăcați neprotocolar, dar David era de-a dreptul ponosit: ber- nuide vizibil rupte şi uzate, un tricou subțire bleumarin i u o siglă care abia se mai vedea de decolorată ce era, Icnişi jerpeliți.

în acel prim moment, Stevie avu senzația că-l mai văzuse pe David undeva. Avea ceva care-i dădea impresia de... ceva ce nu reuşea să identifice. Ceva ce-i stătea pe (reier.

— El e David, spuse Ellie de unde era, încolăcită pe trupul lui. E ultimul membru al Casei Minerva. Spune „salut", David.

în mod ciudat, Stevie speră din toată inima că el n-avea să răspundă cu „salut, David", dar exact asta s-a întîmplat. încă o bilă albă pentru ea. Poate că, la o adică, cei de la Ellingham nu erau aşa de diferiți de restul lumii.

Ochii lui David, căprui-închis şi sclipitori, se înfip- scră direct într-ai ei, de parcă îi sesizase dezaprobarea.
Sprîncenele curbate se arcuiră şi mai tare şi el îi aruncă un surîs lung, vag. O puse pe Ellie pe spătarul canapelei şi se lăsă să cadă între Stevie şi Nate, deşi spațiul nu era tocmai suficient ca să încapă. Ellie făcu prezentările împletindu-i lui David în păr pene căzute din lungul ei şal boa.

David băgă mîna în buzunar şi scoase un pachet de cărți jerpelite.

— Trage una, spuse el întinzîndu-i pachetul lui Stevie.

Cînd s-a aplecat, Stevie a detectat mai multe arome:
una grea şi neplăcută pe care nu reuşi s-o identifice, combinată cu aerul stătut tipic avioanelor.

Stevie nu voia să tragă o carte, dar pachetul era întins spre ea, aşa că trase una.

— Uită-te la ea, spuse David. Nu mi-o arăta.

Stevie se uită la valetul de cupă din palma ei.

— Bun, spuse David lăsînd capul pe spate şi privind tavanul iurtei. E cumva... treiul de treflă?

— Nu.
— OK. Şasele de caro?
— Nu.
— Asul de pică?
— Nu.
— Hmmmm.

Nate se foi plin de compasiune pentru rateurile lui David, dar Janelle îi aruncă un zîmbet amabil. Ellie se cocoță pe spătarul canapelei.

— Şapte de cupă? întrebă el.
— Poate-ar fi bine să renunți, răspunse Stevie.
— Nu, nu, obiectă el. O nimeresc întotdeauna din primele cincizeci şi două de încercări.

Gluma lui obținu un hohot de rîs de la Janelle, dar Stevie bănui că era pură politețe din partea ei.

Bun, spuse David uitîndu-se iar în jos şi inspirînd MI.inc. Ultima încercare. E... popa de treflă?

Stevie ridică valetul de cupă.

Mda, spuse el. Nu-l ghiceam în veci pe ăsta. Ziceam i ,ırți la întîmplare.

îi luă cartea din mînă şi-o băgă la loc în pachet. Sievie simți cum îi năvăleşte sîngele în obraji. Făcea mişto de ea? Ce naiba însemna asta? Stevie putea face

l. ijă mişt ourilor. Dar nu suporta să *nu înțeleagă.* lurta era aglomerată şi aerul închis.

Ellie îi dădu o palmă uşoară peste ceafă lui David, tăcînd să-i zboare penele din păr.

- Tare eşti prost, David, spuse ea afectuos.

îi aruncă lui Stevie un zîmbet liniştitor peste i reştetul lui David.

- începusem să mă tem că nu mai vii.
— A fost cît pe ce să nu ajung, spuse el.

Apoi, adresîndu-se tuturor:

— Anul trecut mi-a cam stat mintea în altă parte.

— A stat în camera lui fumînd iarbă şi jucînd jocuri video, explică Ellie.

— Dai impresia că nu făceam nimic, răspunse David. I ra muncă de documentare.

— David creează jocuri video, spuse Ellie. Sau aşa zice el.

— Deci, spuse David. Voi cine sunteți?

Avură loc alte prezentări, de data asta datorită lui lanelle. Nate a fost din nou scos în evidență ca fiind cel care a scris cartea aia, cu ceva timp în urmă. Apoi au ajuns la Stevie.

— Ea cercetează crime, spuse Janelle.

— Cercetează crime? repetă el. Cum adică?

— Cum auzi, spuse Stevie.

— Adică... te uiți mult ia Discovery ID? întrebă el.

Adevărul era că, întîmplător, chiar se uita mult la Discovery ID. Era un post TV numai despre crime. însă nu spuse asta.

— Face cercetări criminalistice şi chestii de-astea, spuse Janelle, poate pe un ton cam înțepat. Şi ştie totul despre cazul Ellingham. De aceea e aici.

— Cum adică? Ai venit ca să rezolvi cazul? întrebă el.

Stevie înghiți în sec.

Da, cam ăsta era planul ei. însă nimeni altcineva nu ar fi trebuit s-o spună şi în niciun caz s-o spună pe tonul ăla. Parcă tocmai îi luase visele, care plutiseră blînd toată ziua în înălțimi, şi cu o singură împunsătură, le făcuse să dispară, cu un pocnet exploziv. Şi-acum erau bucăți cauciucate de vis prin toată iurta.

— Nu aveai de gînd să spui asta, aşa-i? zise el.

Ochii lui o sfredeleau, strălucitori.

în colțul lor se lăsă o tăcere jenantă. Ca să-i pună capăt, Ellie se răsturnă de pe spătarul canapelei în poală la David.

— Credeam că a fost rezolvat cazul ăla, îi spuse ea lui Stevie. Nu? N-a mărturisit nimeni?

— Cineva a fost găsit vinovat, răspunse Stevie. Probabil că n-a făcut-o el. A mărturisit fiindcă...

Din spate se auzi un hohot de rîs şi Ellie ridică privirea ca să vadă ce se întîmpla. Nimeni nu voia să afle de ce mărturisise Anton Vorachek, anarhistul local care fusese arestat şi judecat pentru infracțiune.

— A mărturisit fiindcă era în boxa martorilor..., încercă Stevie să continue.

Dacă înainte o asculta toată lumea, acum lumea în- t t?pea să danseze, David avea pe chip un rînjet ciudat, iar lăncile, Vi şi Nate păreau uşor stingheriți.

E bine să ştii cînd momentul tău a trecut.

De undeva apăru o sticlă. Ellie bău din ea. David o n'luză. Ellie întinse sticla în direcția lui Janelle, Nate şi Stevie, dar toți clătinară din cap. Lui Stevie i se părea ■.< .irbos să bei din recipiente din care băuseră şi alții.

11.1 adepta principiului lui Locard: fiecare contact lasă o ıı ı mă, iar în cazul ăsta, urma era saliva altora.

Ellie şi David se duseră să stea de vorbă cu alți elevi < 1ıı ı anul doi, lăsîndu-i singuri pe nou-veniți.

l'are simpatic, spuse Janelle cu veselie forțată.

Nate nu reuşi să mintă.

Mă simt ceva mai bine, îi spuse el lui Stevie. Cred că i şti şi mai în rahat decît mine.

*

Nopțile veneau întotdeauna cu temeri. Era dificil noaptea.

Era trei dimineața şi Stevie era cît se poate de trează. I >ACă avea să aibă un atac de panică, cel mai probabil urina să-l aibă în noaptea asta. Şcoală nouă, prieteni noi, un nou început, o nouă locuință în vîrf de munte, în i ondițiile în care nu fusese niciodată plecată de acasă şi i le lîngă părinți mai mult de cîteva zile. Noaptea aducea i u ea un aer mai răcoros, dar chiar şi aşa, camera părea cam sufocantă. Cînd deschise geamul, un imens fluture de noapte intră, îşi croi grăbit drum spre becul din tavan şi ateriză pe el cu un *poc.*

— Te înțeleg perfect, îi spuse Stevie.

Atacurile de panică începuseră cînd avea 12 ani. Nimeni nu ştia de ce. Părinții ei încercaseră s-o ajute, dar erau complet depăşiți de situație. Medicamentele amelioraseră problema, iar Stevie rezolvase restul cu ceva ajutor din partea terapeutului de la şcoală şi citind cam tot ce era pe internet despre subiect.

Era un an şi trei luni de cînd Stevie nu mai avea atacuri tot timpul şi cel puțin şase luni de cînd avusese unul puternic. Dar tot o mai îngrijorau nopțile. încă se mai plimba prin cameră înainte de culcare, măsurînd din ochi patul, întrebîndu-se dacă avea să urmeze una din acele nopți în care era smulsă din somn de bubuitul inimii, care gonea ca o maşină de curse fără şofer, cu o cărămidă pe pedala de accelerație.

Se aşeză pe podea, sub fereastră, închise ochii şi lăsă adierea răcoroasă să se joace pe ceafa ei. Inspiră. Expiră. Unu. Inspiră. Expiră. Doi. Lasă gîndurile să vină şi să plece aşa cum au venit.

N-aveai de gînd să spui asta, aşa-i?

Nu-i nimic.

Poți să te întorci oricînd acasă.

Pe bune, nu-i nimic. Fă ca Elsa din *Regatul de gheață:* s-a întîmplat, e în trecut.

Esti si mai în rahat decît mine.

/ /

Deschise ochii şi se uită spre birou. Putea să ia un Ativan si să adoarmă ca lemnul, dar a doua zi ar fi fost amețită toată ziua.

Nu. O să treacă prin asta fără medicație. O să fie bine.

Aşa că apelă la celălalt medicament — misterele ei dragi. Stevie îndrăgise întotdeauna poveştile misterioase, încă de cînd era mică. Cînd începuseră atacurile, descoperise că poveştile polițiste erau salvarea ei. Dacă era trează noaptea, avea la îndemînă romanele polițiste, t .1 rțile despre crime adevărate, serialele şi emisiunile tadio. Poate că cei mai mulți oameni nu s-ar calma citind despre crime în baie de acid, despre Lizzie Borden sau H.H. Ilolmes, despre omoruri pe autostradă, despre vecinul liniştit care are un secret întunecat, despre cadavre ascunse 111 pereți şi amprente, despre treisprezece invitați la o cină i .ire pentru unii e ultima... Dar acestea erau probleme l.i care mintea ei putea lucra, iar cînd mintea ei lucra la dezlegarea unui mister, nu avea timp să intre în panică.

Aşa că Stevie a devenit o enciclopedie a crimelor, iar intre orele de clasă şi în timp ce umplea cutiile cu boabe de cafea la cafeneaua de

la mall, asculta necontenit în căşti documentare despre crime reale. Intrase în comunitatea online a detectivilor virtuali, unde găsise oameni ca ea, oameni care-şi petreceau timpul studiind vechi cazuri nerezolvate. Acolo devenise fascinată de cazul Ellingham.

Ce-i drept, ideea că ea avea să rezolve cazul părea Improbabilă. Era o puştoaică de 16 ani din Pittsburgh. (lazul acesta era vechi de decenii. Toată lumea încercase să-l rezolve. FBl-ul nu reuşise. Zecile de anchetatori serioşi (sau mai puțin serioşi) nu reuşiseră. Mii de oameni e rau obsedați în permanență de el. însuşi Ellingham, un geniu, încercase să afle ce se întîmplase şi căutările îl băgaseră în mormînt.

Nu rezolvai, aşa, fluierînd, Afacerea Ellingham.

Se uită fix la pereții cu vopseaua lor groasă şi potențialele secrete.

Nu era în rahat. Ea era Stevie Bell şi intrase la Academia Ellingham prin propriile puteri. Şi se ştie că aici nu primeau oameni din greşeală.

Doar dacă nu cumva *a fost* o greşeală.

Dacă greşiseră? Dacă, pentru prima dată în existența academiei, se făcuse o greşeală? De ce îi făcuseră aşa ceva?

Nu. Nu. Nu. Nu.

Stevie îşi puse un serial audio, se tîrî pe podea şi deschise o cutie încă sigilată. Scoase mai multe dosare pline cu copii şi materiale imprimate perfect organizate, o rolă de bandă adezivă zdravănă şi o foarfecă țeapănă. Cînd cutia a fost goală, se apucă să o desfacă în bucăți plate, îndreptînd marginile capacului ca să facă dreptunghiurile egale şi perfecte. Lucră iute, cu atenția împărțită între emisiunea din căşti şi ceea ce făcea.

în serialele polițiste exista întotdeauna un panou al cazului — un loc unde erau puse imaginile victimelor şi suspecților, hărți şi diagrame. Un rezumat vizual care te ajuta să analizezi toate datele. Cutia avea să servească de panou.

Sus puse trei fotografii: Iris Ellingham, Alice Elling- ham şi Dottie Epstein. Adăugă şi planul Casei Mari, aşa cum era în momentul răpirii.

Panoul cazului începu să capete formă pe măsură ce se umplea.

în centrul panoului ei, Stevie puse cea mai faimoasă probă a cazului, cea despre care se vorbea întotdeauna: scrisoarea de la Maestrul minciunilor:

lată! o cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim!
S-alegem pistol, frînghie? Trebuie să cumpănim.
Cuțitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos!
Otrava lucrează alene, si-atunci nu ni-i de folos.
Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează.
Spînzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea... ațoasă.
Să-i dai vînt de la-nălțime, țeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?
Bombele sunt zgomotoase, scot mulțime de scîntei.
Ce de pedepse... tot felul, pentru băieții cei răi!
Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim.
Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim.
Ha ha!
Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

Scrisoarea în sine se pierduse în haosul anchetei, aşa t .1 n-a putut fi analizată şi nici nu s-au prelevat amprente de pe ea. Rămăsese doar o fotografie a ei — o declarație de intenție clară şi înfricoşătoare, care sosise la reşedința l.imiliei Ellingham cu o săptămînă înainte de răpire, fusese alcătuită din cuvinte tăiate din reviste şi ziare, în înfiorătorul stil clasic folosit de cei care vor să-şi ascundă scrisul de mînă.

Dintre toate aspectele ciudate ale Afacerii Ellingham, ista era cel la care tot revenea — această declarație bizară I unei persoane necunoscute care spunea: „Sunt un om rău. Am de gînd să fac rău altora. Vă fac rău chiar acum băgînd spaima în voi. Eu sunt lama tăioasă. Eu sunt Maestrul minciunilor."

Era un fel de *trolling,* doar că mult, mult mai complicat. în anii '30

ai secolului trecut era nevoie de eforturi mari ca să scoți din minți o persoană faimoasă. Trebuise să ia o colecție de reviste şi ziare, să găsească cuvintele de care avea nevoie, să le decupeze cu atenție şi să le lipească deliberat şui, după care să trimită rezultatul prin poştă, Iară să aibă habar de efect.

De ce ți-ai anunțat prezența, Maestru al minciunilor? I)e ce le-ai spus ce-aveai de gînd?

Stevie adăugă pe panou încă o fotografie — Anton Vorachek. Scrisoarea Maestrului minciunilor era proba care o convingea întotdeauna pe Stevie (şi pe alții) că Voracheck era nevinovat. Vorachek abia lega două vorbe în engleză — probabil că n-ar fi ales să scrie *o poezie* în engleză, şi încă una inspirată de Dorothy Parker. Nimeni nu crezuse vreodată că avea vreun sens ca Vorachek să fi comis fapta, dar găsiseră asupra lui bancnotele marcate, nu-l plăcea nimeni şi tipul mărturisise în instanță.

Maestrul minciunilor bîntuia cazul ca o fantomă.

în ora următoare, Stevie asamblă imaginile şi organiză dosarele. Avea schițe arhitecturale, copii după interogatorii, rapoarte de poliție. Fusese nevoie de foarte mult timp, de o bibliotecară serviabilă şi de ajutorul altor detectivi virtuali ca să adune toate astea. Ca să tipărească tot acest munte de informații consumase două tonere de imprimantă şi un bax de hîrtie care aparținea campaniei electorale a lui Edward King (bonus!). Şi chiar *era* un munte de informații — totul cîntărea foarte mult. Lui Stevie îi plăcea să țină în mînă dosarele şi teancurile de hîrtii, să le studieze iar şi iar, pînă ce toată informația îi alerga prin creier ca un străvechi rîu. Cu siguranță că mai veniseră şi alții la Ellingham atraşi de caz. Unii dintre ei veniseră înainte să existe internetul, aşa că nu avuseseră acces la tot ce avea acces Stevie. Iar ceilalți...

Nu. Niciunul nu fusese aşa de pasionat ca ea. Ştii cînd eşti finul numărul unu — cel care ştie toate cuvintele, simte sincopele şi lacunele. Ştii cînd eşti *cel care înțelege.*

Se lumina de ziuă cînd Stevie a terminat de pus cap la cap panoul şi de organizat toate documentele pe birou şi în bibliotecă. Se duse la fereastră şi descoperi o

dimineață blîndă, prietenoasă, cu o briză uşoară, plăcută, lii< liise ochii şi trase adînc aer în piept.

Scena în care îşi face apariția detectivul e crucială in povestirile polițiste. Acțiunea se mută în salonul lui Sherlock. Micul belgian cu mustață cerată apare la IIH epția hotelului de lux. Bătrînica blîndă cu tricotajul in sacoşă vine în vizită la nepoată cînd prin sat încep să • ll cule scrisorile otrăvite. Detectivul particular se întoarce
l.i birou după o noapte prin baruri şi o găseşte acolo pe Icineia cu țigara în mînă şi pălărie cu voaletă. Acesta e momentul în care totul se va schimba.

La Academia Ellingham apăruse detectivul.

14 aprilie 1936, ora 04:00

Cînd George Marsh s-a oprit în fața porților domeniului Ellingham, l-au întîmpinat doi bărbați în salopete, înarmați cu puşti. I-au făcut semn să treacă, şi el a condus maşina pe drumul periculos, pentru a doua oară în doar cîteva ore.

Albert Ellingham şi Robert Mackenzie îl aşteptau pe aleea din fața casei. Mackenzie era zgribulit în paltonul lui, pe cînd Ellingham părea să nu simtă deloc frigul. S-a repezit la portieră şi, cînd a dat cu ochii de George, a făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întîmplat? Unde sunt? Ce-i cu fața ta? Ce s-a întîmplat?

Se referea la vînătăile de pe maxilarul lui Marsh şi din jurul ochiului său şi la rana de pe obrazul stîng. Ochiul lui stîng era aproape închis de umflat ce era.

— Nu erau acolo, spuse Marsh coborînd din maşină.

— Cum adică nu erau acolo? Nu le-ai văzut?

— Cînd am virat spre West Bolton, am făcut cam o milă şi m-am oprit, fiindcă blocaseră drumul cu o maşină şi m-au atacat. Vor încă două sute de mii. N-am văzut nici urmă de Iris sau Alice.

Robert a oftat lung.

Ai avut dreptate, Robert, a spus Ellingham. Vor mai mult. Aşa că

o să le dăm mai mult. Cît timp avem la dispoziție?

Douăzeci şi patru de ore, a răspuns Marsh. O să primim încă un telefon. Au spus să punem pe cineva să .iştcpte lîngă cabina telefonică de pe Church Street în v,ira asta la unsprezece. Voiau să le duci tu banii, dar i ,1111 convins să accepte să-i livrez eu.

- Ei, acuma sigur o să chemăm poliția şi FBI-ul, nu? i ,i spus Robert lui Marsh. Putem pune pe cineva să-l treze,iscă pe J. Edgar Hoover. Nu se poate s-o ținem tot aşa,

— Au spus că au mărit răscumpărarea fiindcă ai impli- i ,it poliția, a spus Marsh. Adică pe mine.

- Nu vor să implicăm poliția, a spus Ellingham. Pot să le dau orice doresc.

- N-o să se termine niciodată, a răspuns Robert cu voce spartă din cauza stresului. Eşti o sursă nesfîrşită de fonduri. Chiar nu înțelegi?

O bufniță a străbătut cerul țipînd.

— Ar trebui să discutăm înăuntru despre asta, a spus mcet Marsh. Vocile se aud noaptea pînă departe.

Casa Mare era acum cufundată în linişte, dar nu era deloc liniştită. în vîrful muntelui, electricitatea lluctua deseori. Luminile din holul principal pîlpîiau. (asa în sine părea să pulseze. Alți doi bărbați în salopete aşteptau înăuntru, lîngă uşă, cu armele pregătite. Păreau buimăciți, speriați, şi fața învinețită a lui Marsh n-a lost tocmai ce le trebuia ca să se calmeze. Majordomul, Montgomery, era încă treaz şi la datorie.

— Să aduc apă şi bandaje, domnule? a întrebat el.

— Poftim? a spus Ellingham.

Apoi, amintindu-şi de rănile lui Marsh, flutură din mînă.

— Da, da. Adu!

Ajuns în birou, Ellingham s-a dus agitat la măsuța cu băuturi şi, cu mîini tremurînde, a turnat whisky în două pahare şi i-a dat unul detectivului, păstrînd unul pentru el.

— Ce le-ai spus celor din casă? a întrebat Marsh. Trebuie să fi observat că doamna Ellingham şi Alice nu s-au întors.

— Le-am spus că ne confruntăm cu una din obişnuitele ameninţări din partea anarhiştilor şi că doamna Ellingham a fost sfătuită să rămînă peste noapte în Burlington, cu o prietenă, pînă rezolvăm situaţia.

— Crezi că te-au crezut? a întrebat Marsh.

— Puţin probabil.

Cîteva minute, tăcerea se aşternu peste cei trei. Marsh s-a lăsat într-un scaun. Ellingham a rămas în picioare lîngă foc, cu o mînă încleştată pe marginea şemineului. Mackenzie s-a aşezat să studieze din nou scrisoarea. Montgomery a apărut cu apa şi bandajele. Marsh şi-a curăţat faţa de sînge.

— O să le aducem înapoi, s-a răstit brusc Ellingham. O să le dăm tot ce cer. Iris e puternică şi inteligentă. O să ştie să aibă grijă de ea şi de Alice.

— Cu tot respectul, a spus Robert, în condiţiile de faţă mă văd nevoit să vorbesc deschis. Da, doamna Ellingham e inteligentă. Are caracter puternic şi e atletică. E campioană la înot şi schi. Credeţi că ar permite ca ea şi fiica ei să fie răpite fără să opună rezistenţă? O să se lupte cu răpitorii. Situaţia asta a mers din rău în mai rău. Cu fiecare moment care trece fără să anunţăm poliţia, ea e lulr-un pericol din ce în ce mai mare.

- Deja s-au înfuriat că am implicat pe altcineva. Uite i c ¡-au făcut lui Marsh! Putem să ne ocupăm singuri de ■ista. Le dăm ce vor, fără să atragem şi mai multă atenţie asupra noastră.

— S-ar putea să nu avem de ales, a răspuns Robert. (liiar dacă am vrea, crezi că n-o să se afle? Numai în i asă avem douăzeci de oameni, plus cei din şcoală, iar în i Ateva ore, încă o sută de bărbaţi vor veni la muncă. Cum vreţi să păstrăm secretul ca să nu ajungă în presă?

— Contramandează lucrările din weekendul ăsta şi ai grijă ca oamenii să fie totuşi plătiţi.

— Asta n-o să-i oprească să vorbească, a spus Robert. Pînă în zori, o să afle tot Burlingtonul.

Ellingham s-a uitat la Marsh, care sorbea cu grijă din whisky ca să

nu-l usture buzele umflate.

— Poți să faci rost de o asemenea sumă pînă mîine? a întrebat Marsh.

— Banca din Burlington n-o să poată face față unei asemenea retrageri de fonduri fără notificare prealabilă, a spus Ellingham. Robert, trezeşte pe cineva din New York, spune-i să fie la bancă în clipa cînd deschide şi să trimită banii aici cu avionul. Pune în legătură omul cu banii cu piloții. Vreau să fie toți treziți acum. Eu o să mă asigur că proprietatea e păzită.

După plecarea lui Ellingham, polițistul şi secretarul s-au uitat unul la altul în lumina focului din semineu.

— Îți înțeleg dezaprobarea, Mackenzie, a spus Marsh. Nici mie nu-mi place chestia asta. Dar cred că aşa trebuie să procedăm deocamdată.

— Scrisoarea aia... *S-alegem pistol, frînghie? Cuțitul taie ca briciul şi sclipeşte-aşa frumos! Maestrul minciunilor.* Cine a scris asta vorbea despre *crimă,* nu răpire.

— Continuăm în felul ăsta încă douăzeci şi patru de ore, a spus Marsh. Cine-a făcut asta... cunoaşte bine locul. Trebuie să presupunem că ne supraveghează. Dacă proprietatea colcăie de agenți FBI, individul ar putea să intre în panică şi să facă ceva necugetat. Ne păstrăm cumpătul şi facem ce ni se spune.

Ellingham şi-a făcut apariția în uşa biroului.

— Tocmai am fost anunțat că a dispărut o elevă — o fată pe nume Dolores Epstein. Trebuie să o căutăm pe tot domeniul. E imposibil ca dispariția ei să nu aibă legătură cu răpirea. E o fată cuminte. N-ar fugi de aici. Dumnezeule, trebuie să ne protejăm elevii! Dar nu ne putem da de gol. Va trebui să găsim un pretext ca să-i scoatem pe toți de-aici.

Robert Mackenzie închise ochii, obosit. I se părea că se pregăteşte un dezastru şi nu putea face nimic ca să-l împiedice.

A doua zi, Stevie se trezi în patul necunoscut şi tresări. Pe podea

se afla toată munca ei din noaptea precedentă. Chipurile familiei Ellingham o priveau în timp ce-şi aranja obiectele de toaletă în suportul compartimentat din plastic albastru pe care îl alesese cu atîta grijă. împinse şamponul într-o margine, gelul de duş m cealaltă margine, căutînd un loc potrivit ca să aşeze vertical aparatul de ras. Trase pe ea pantalonii de pijama şi un halat, îşi puse şlapii, luă suportul pentru baie şi rămase în faţa uşii închise două minute bune, făcîndu-şi curaj să iasă pe coridor.

Era aiurea. De ce i se părea aşa de aiurea? Doar ştia că era la cămin. Mai dormise la prieteni. Dar acum era altceva — cu oamenii aceştia avea să locuiască pe termen lung şi unii dintre ei erau tipi. Jumătate erau tipi.

Şi ce dacă? Era îmbrăcată în halat şi... şi ce dacă?

Deschise uşa. Nu era nimeni pe coridor. Se îndreptă alene, cu paşi măsuraţi, către baie, cu un aer triumfător. Mai era o baie la etaj; era puţin probabil ca toată lumea din casă să se înghesuie la asta. însă nu era prea mare şi

era deja plină de abur, iar singura cabină de duş era deja ocupată.

Stevie îşi aşează cutia cu obiectele de toaletă pe pervaz şi studie cît de opac era geamul ca să se asigure că era imposibil să vezi ceva de afară. Perdeaua de la duş a fost dată brusc în lături şi şi-a făcut apariția Ellie, şiroind de apă. Teoretic, avea prosop, dar îl folosea ca să-şi usuce părul. Practic, Ellie era în pielea goală.

— A, salut! spuse ea. Apa e cam rece. Scuze.

îşi văzu de drum, trecînd pe lîngă Stevie şi lăsînd băltoace la fiecare pas. Cînd ajunse la uşă, îşi înfăşură prosopul în jurul corpului, abia reuşind să acopere zonele principale, şi ieşi.

Asta înseamnă să fii sigur pe tine, şi-a spus Stevie.

Mai era şi chestia că Ellie era desculță, în timp ce Stevie avea în picioare şlapii ei stupizi. Maică-sa o convinsese că, dacă îi scotea fie şi pentru o secundă, picioarele aveau să-i fie atacate de microbi oribili. Duşul părea curat, dar nu poți să ştii.

Iar apa nu era cam rece, ci de-a dreptul rece.

însă un duş rece nu e neapărat ceva rău într-o dimineață de vară, cînd eşti deja obosit. Era apă cristalină, de izvor de munte. (Probabil că era apă din conductele municipalității, dar era important să-ți spui o poveste frumoasă cînd stai sub un duş rece ca gheața.)

Janelle era deja aşezată la masa din lemn, citind atent ceva de pe tabletă şi mîncînd un castron cu cereale. Pix era instalată în hamac şi tricota. Nimeni altcineva nu părea să se fi trezit.

— 'Neața! spuse Pix. Găseşti în bucătărie tot ce-ți trebuie pentru micul dejun.

Stevie se duse în bucătărie şi se repezi la cafea. Cotrobăi prin mica încăpere, studiind conținutul distribuitoarelor de cereale şi al frigiderului.

Brusc, lîngă ea apăru din neant un castron, făcînd-o să tresară.

— E gratis, spuse David. Pix nu cîntăreşte cerealele ca să-ți trimită nota de plată.

Stevie nu înțelegea dacă remarca voia să fie un fel de înțepătură legată de bani sau, mai degrabă, de lipsa lor. (ane spunea chestii de-astea? Oameni ca David, care mai aveau şi obiceiul să se furişeze prin spatele tău în zorii zilei, cînd erai pe jumătate adormit. Oare ştia că familia ei nu avea bani?

Voia să se dueleze? Fiindcă ea nu se dădea în lături. N-ai de ce să fii drăguță, Stevie. Ai undă verde.

îl cîntări din priviri. Purta aceleaşi haine din seara precedentă şi în păr încă mai avea înfipte vreo două pene rătăcite. Fie nu dormise, fie dormise îmbrăcat. Inspiră cu grijă. Respirația lui mirosea a vin. Cel mai probabil, stătuse la o băută cu Ellie.

Interesant, dar nu suficient. Uită-te mai atent. Ea lumina zilei, îşi putea face o impresie mai corectă despre el decît reuşise în întunericul din iurtă. Avea nasul lung si subțire. Cînd el îi întinse castronul, ea observă muşchii subțiri şi bine definiți care-i coborau pe braț, iar la încheietura mîinii un ceas care părea să fie scump, dar cu urme de uzură. Cadranul de cristal era zgîriat, însă refuza să se spargă de tot, iar cureaua de piele, cu toate că era roasă, tot mai rezista. Stevie reuşi să-i vadă cadranul. Rolex.

Acum chiar că mirosise ceva. David avea pe brațe un model neobişnuit de bronz si arsuri. Un brat era roşu ca

racul, celălalt doar bronzat. La fel, o parte a feței era mult mai roşie decît cealaltă. Era genul de arsură asimetrică pe care o căpătai dacă erai acoperit doar pe o jumătate din corp sau stăteai prea mult la soare pe o singură parte.

— Deci, spuse ea, apucînd strîns castronul, băgîndu-l cu un gest hotărît sub distribuitorul de Froot Loops şi umplîndu-l cu cereale. Eşti din California?

— Aşa s-ar părea, spuse el luîndu-şi o cană.

Stevie se uită iar la bronzul inegal, la fîşiile de arsuri vindecate, la petele palide. Şi îi ascultă vocea. Nu avea tonul lent, relaxat, al californienilor.

— Recent? spuse ea.

— Recent ce? întrebă el cu o urmă de tensiune în voce.

Foarte bine.

— Te-ai mutat acolo recent? spuse ea, aruncîndu-şi în gură cîteva cereale fără lapte.

— De ce crezi asta?

Băiatul zîmbea, dar zîmbetul era forțat. Şi tonul vocii îi era vag tăios. Mutarea era recentă şi avusese loc în circumstanțe nu prea plăcute. Puştan bogat, mutare recentă, subiectul îl făcea să se cam aricească şi era evident că se răzvrătea şi cerşea atenție.

— Pur şi simplu, m-am prins, spuse ea.

— Te prinzi de multe? întrebă el zîmbind, de data asta sincer, dar pieziş.

Se sprijini cu spatele de frigider, şi cafetiera scoase un şuierat. Răsuci puțin ceasul pe încheietură.

Stevie urmări o clipă gestul. David se opri, părînd să-şi dea seama la ce se uita fata, şi-şi băgă mîna în buzunar.

Ceasul ăla e legat de ceva neplăcut.

— Poți să te dai un pic la o parte? spuse ea. Vreau să iau nişte lapte. Măcar să ştiu pe ce dau banii.

El zîmbi şi mai larg şi se îndepărtă de uşa frigiderului.

— Bineînțeles. Fata-detectiv trebuie să-şi ia micul dejun.

Stevie îi răspunse la zîmbet turnîndu-şi lapte şi pu-
nîndu-l la loc în frigider.

— Pentru problemele cu tati e nevoie de terapie, îi dădu ea replica.

El izbucni în rîs — un mic hohot, ca o tuse. Stevie ll găsise punctul nevralgic. Era mare cît China şi uşor de nimerit, iar săgeata ei îşi atinsese ținta.

Acel mic schimb de replici ar fi trebuit să fie de-ajuns. Ar fi fost perfect dacă totul s-ar fi terminat acolo, pur şi simplu. Dar, desigur, nu exista cale de scăpare. Locuia şi el în aceeaşi casă. David se aşeză în capul mesei şi se uită la ceilalți aşezați la masă.

Cu părul ciufulit, Nate li se alătură, furişîndu-se în încăpere. În dimineața asta părea un pic mai vivace şi chiar salută pe toată lumea.

— Şi? spuse David puțin cam tare. Ce planuri are toată lumea azi?

— întîlniri cu consilierii, spuse Janelle. Cum sunt? Eu ¡1 am pe dr. Hinkle.

— îți place să asculți poveştile oamenilor despre cum s-au rătăcit în Marele Accelerator de Hadroni[1]? întrebă David.

— La nebunie, spuse Janelle.

— Atunci n-o să ai probleme. Tu la cine eşti, Nate?

— La dr. Quinn, spuse Nate.

— Of, clătină David din cap. Bandajează-ți bine rănile, că simte mirosul de sînge de la mare depărtare.

— Poftim?

— Si tu, Stevie?

; 7

Zîmbetul ăla pieziş îi era din nou adresat ei.

— Dr. Scott, răspunse Stevie.

---

[1] **Cel mai mare accelerator de particule din lume, construit la Centrul European de Cercetări Nucleare, de lîngă Geneva. (A/.t.)**

— O, Căpitanul Entuziasm! răspunse David.

Stevie o surprinse pe Pix zîmbind uşor, fără să-şi ia ochii de la tricotat.

— E plin de vioiciune. O să rezolvați împreună mistere?

— David! îl atenționă Pix.

— întreb şi eu, răspunse David.

— Ce-ai vrut să spui cu sîngele? insistă Nate. E dură?

— Ține minte: nu e nicio ruşine să plîngi, răspunse David. După aceea, vreau să spun. Ca mine după ce mi-am pierdut virginitatea.

— *David,* spuse iar Pix. Nu speria oamenii! Dr. Quinn e-n regulă. O să-ți fie bine, Nate.

Stevie rămăsese blocată la faza cu virginitatea. Era o glumă? Trebuia să fie o glumă. Ce voia să spună? Era, cumva, o fază de-aia cînd spui ceva foarte intim ca să dai impresia că eşti mai presus de chestiile astea? Rostise oare „virginitate" mai tare decît celelalte cuvinte din propoziție? Făcea cumva aluzie la virginitatea ei?

Ah, şi acum tipul o studia cu atenție. Aruncase vorbele acelea ca pe o capcană în calea ei.

Stevie îşi îndesa în gură cereale Froot Loops, dar nu le simțea gustul, iar zahărul îi scrîşnea în dinți.

— O să-mi pună multe întrebări despre cartea mea? întrebă Nate.

— Cum ar fi? întrebă David. Adică despre intrigă? Sau care e cel mai tare dragon?

— Adică... am terminat-o sau mai lucrez la ea.

— A! făcu David. Îhî. Probabil că asta o să întrebe. Ce grupă sanguină ziceai că ai? Ca să ştim, pentru orice eventualitate.

— *David!*

David ridică mîinile.

— Glumesc şi eu. Ştie că glumesc. Ştii că glumesc, nu, Nate?

Nate nu părea să ştie asta. Iar Janelle, care urmărise tăcută scena, era acum gata să intervină.

— Stevie, hai cu mine mai tîrziu, spuse Janelle. Mă duc să văd atelierul. I'rebuie să văd unde țin sculele pentru sudură. Abia aştept să pun mîna pe noua mea lampă de sudură.

Exact cînd Janelle spunea „lampă de sudură", îşi făcu apariția Hayes, ud de la duş. Părul auriu îi era lipit de cap. Spre deosebire de David, era îmbrăcat impecabil, în şort alb şi o cămaşă albastră. Chiar şi la prima oră a dimineții, tot arăta nefiresc de bine. Mai puțin ochii, care erau cumplit de injectați.

— La ce oră te-ai trezit? întrebă David măsurîndu-l cu privirea. Mahmur?

— N-am prea dormit azi-noapte, spuse Hayes cu un zîmbet şmecher.

— Serios? zise David. Ia spune, ne inviți pe toți la nuntă? Inclusiv pe Beth?

Hayes ridică din umeri şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Şi? întrebă David. Acum eşti celebru sau cum?

— Ceva în genul ăsta, spuse Hayes zîmbind. Mda, poate că da.

— Afacerea cu zombie e o afacere la scară globală, spuse David. Oamenii sunt înnebuniți după morții vii.

— Parcă e povestea vieții mele, spuse Stevie. Lucrez la Monroeville Mall.

Hayes nu răspunse nimic.

— în Pittsburgh, spuse Stevie. Monroeville Mall.

Hayes înclină capul şi-i zîmbi, dar era un zîmbet care parcă spunea: *Habar n-am despre ce vorbeşti.* în expresia lui era categoric o urmă din felul în care o priveau uneori părinții ei. începură să-i ardă obrajii.

Nate ridică ochii din străfundurile lăptoase ale castronului său cu cereale şi se uită mai întîi la Hayes, apoi la Stevie.

— Ce te-a făcut să vrei să scrii despre zombie? întrebă Janelle, încercînd să întrețină o conversație normală.

Ellie intră poticnindu-se, îmbrăcată într-o pereche de şalvari jerpeliți şi un tricou pe care scria FĂ ARTĂ CA LUMEA. în loc de salut, se aşeză pe un scaun şi-şi puse cu degajare un picior gol pe masă, examinîndu-l o clipă.

— Nu ştiu, răspunse Hayes. M-am dus anul trecut acasă, în Florida, am făcut cîteva zile surf şi ideea mi-a venit dintr-o dată. Uneori, cînd te duci undeva şi te relaxezi şi ai timp să te gîndeşti, ideile încep să curgă.

— Nu se ştie niciodată cînd îți vin ideile, spuse Ellie. în Paris, stăteam cu toții la un pahar de vin şi le lăsam să vină de la sine.

— Sunt oarecum în discuții cu P.G. Edderton pentru un film, spuse Hayes.

— P.G. Edderton? spuse Nate. P.G. Edderton, cel cu *Motelul Silver Moonlitel*

— Doar discutăm, spuse Hayes cu un zîmbet blînd. Dar, da.

Chiar şi Ellie ciuli urechile auzind asta. P.G. Edderton era genul de regizor de care ea ar fi auzit. Făcea filme de

artă excentrice, despre silfide minione, frumoase, istețe, nebune şi pline de viață, filme care erau transformate într-o mie de gif-uri, filme pline de replici pe care le cita toată lumea.

— Păi, baftă, spuse David.

Din nou, sensul vorbelor lui era neclar. Nu părea să fie o urare de bine.

— E cazul să vă pregătiți, strigă Pix de pe scara care ducea la apartamentul ei. Trebuie să ajungeți la întîlnirile programate.

îi aştepta viața de zi cu zi la Ellingham.

Stevie păşi în strălucirea senină a dimineții tipice de Vermont şi se îndreptă pe potecile şerpuitoare, pe sub bolta de copaci, către Casa Mare. Sună la uşa masivă. Pe vremea lui Ellingham, ar fi deschis majordomul lui, Montgomery. Montgomery era pomenit des în cărțile despre caz. Era şeful personalului lui Ellingham. Instruit în Anglia, lucrase pentru fețe regale şi fusese furat de la una dintre cele mai mari case din Newport ca să fie capul Casei Ellingham. După răpiri, a continuat să lucreze pentru Ellingham, dar era zguduit, traumatizat şi a murit după cîțiva ani.

Acum nu mai exista majordom. Doar un bîzîit uşor care semnaliza că uşa era deschisă. Intră în spațiul cavernos. Larry de la Pază stătea la biroul lui cufundat în umbră, chiar lîngă uşa de la intrare.

— Mergi la dr. Scott, corect?

Stevie încuviință din cap.

— Ia loc acolo, spuse el arătînd spre scaunele de lîngă semineul masiv.

Cîțiva oameni erau deja acolo, inclusiv Germaine Batt, care era absorbită de ceea ce lucra pe telefon.

— Cînd îți vine rîndul, urcă la etaj şi fă stînga, pe co- i idor, spuse arătînd cu degetul spre balconul aflat exact deasupra capului său. îl găseşti în ultima cameră care dă ni fată.

— Fostul dormitor al lui Iris Ellingham, spuse Stevie ridicînd privirea spre tavan.

— Exact, spuse Larry lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Te interesează cazul? Care e cartea ta preferată despre el?

— *Crimă în munți,* de Sanderson, spuse Stevie fără ezi- lare. Are un stil enervant, dar cred că el explorează cel mai în profunzime cazul.

— Da, e o alegere bună, spuse Larry dînd aprobator din cap. Ai citit *Dosarele Ellingham1*

— Aia cred că se cam grăbeşte să tragă o mulțime de concluzii nefondate, spuse ea.

El dădu din cap, aprobîndu-i spusele.

Aerul din Casa Mare era răcoros şi avea un foarte vag iz de fum, în ciuda faptului că era foarte puțin probabil ca cineva să mai fi fumat acolo după perioada interbelică. Ea ştia totul despre clădirea aceasta. Holul acesta — holul principal — era făcut din lemn de trandafir importat din India. Şemineul înalt de doi metri şi jumătate era construit din marmură roz din regiunea italiană Carrara, de unde provenea şi marmura lui Michelangelo. Aplicele erau toate din cristal austriac, alese personal de unul dintre cei şase arhitecți care au lucrat la proiect. Vitraliile în stilul şcolii din Glasgow (ceea ce însemna ceva foarte elegant, dar Stevie nu prea ştia ce anume) erau prezente peste tot, inclusiv la o verandă cu acoperiş de sticlă pictată cu flori întrețesute şi păsări ascunse printre ele.

— Stevie? Stevie Bell?

Auzindu-se strigată, ridică privirea. Spuneți-mi- Charles era la etaj, sprijinit de balustradă şi se uita în jos, la ea. Purta un tricou cu Lanterna Verde şi pantaloni de tercot, iar părul lui lunguț era încîlcit ca al unui băiețel.

— Hai sus, spuse Spuneți-mi-Charles.

îi ieşi înainte în capul scărilor şi-i întinse mîna.

Pe o uşă din apropiere ieşi o femeie. Primul lucru pe care l-a observat Stevie a fost înălțimea ei, accentuată de o pereche de pantofi negri cu toc cui şi un luciu subtil, untos. Cînd s-a răsucit pe călcîie, Stevie a zărit o clipă tălpile roşii. Nu era expertă în modă, dar ştia că pantofii de genul ăla erau scumpi, la fel şi fusta conică impecabil croită şi puloverul fin mare, complicat, care se plia şi cădea în falduri, ca printr-o vrajă. Părul ei lung era vopsit delicat, într-o paletă întreagă de nuanțe de arămiu şi auriu. Femeia butona telefonul.

— Bună dimineața, Jenny! o salută Charles.

— Bună, spuse ea, fără să ridice privirea.

îşi văzu ţanţoşă de drum, fără să se oprească nicio clipă din butonat. Era imposibil să nu-i observi atitudinea disprețuitoare. Stevie nu văzuse aşa ceva la fosta ei şcoală. Charles zîmbi, prefăcîndu-se că n-a observat.

— Dînsa e dr. Quinn, spuse Charles. Ține cu cei din anul întîi un seminar de istorie şi cultură americană. Hai să mergem la mine în birou.

Podelele de lemn care scîrțîiau erau acoperite cu traverse care amortizau zgomotul. Fiecare uşă de la etajul acesta era din lemn masiv, închis la culoare, cu mînere rotunde, din cristal şlefuit în fațete tăioase, care păreau periculoase.

Ultima uşă, cea de la camera lui Iris şi a lui Spuneți-mi- Charles, avea pe ea un panou din plută acoperit în întregime cu însemne, mici postere şi abțibilduri: PUNE I OTUL LA ÎNDOIALĂ; PĂZEA, CĂ OSĂ ÎNCERC SĂ PAC ŞTIINȚĂ!; RELUZ REALITATEA TA ŞI O ÎNLOCUIESC CU A MEA. Cel mai mare însemn era în mijloc şi părea făcut de mînă. Spunea: PROVOACĂ-MĂ!

Era, efectiv, tot ce-i speria mai tare pe părinții ei, şi asta o entuziasma la fel de mult pe cît o dezgusta.

Camera fusese categoric modificată. Probabil că tapetul de un argintiu palid era original, dar acum încăperea era ticsită cu rafturi, cîteva scaune, un birou şi o canapea micuță. Erau cărți peste tot — pe toate rafturile corpurilor de bibliotecă, aşezate în şiruri înclinate peste alte cărți, puse teancuri pe podea, pe spătarul canapelei, înşirate pe şemineu. Pe perete erau şase diplome şi certificate, toate în rame masive — Harvard, Yale, Cambridge. Mai era o poză cu o echipă de canotaj, o fotografie de grup de la Cambridge... peste tot dovezi ale unei lungi şi importante cariere academice.

Charles îi făcu semn lui Stevie să ia loc.

— Aşa, spuse el. Trebuie să-ți mărturisesc, Stevie: candidatura ta a fost una dintre cele mai interesante pe care le-am citit vreodată.

Stevie trase scurt aer în piept. „Interesant" era unul dintre acele cuvinte care puteau însemna orice.

— Te entuziasmează foarte mult povestea acestui loc, dar şi crimele şi metodele de investigație. Ți-ar plăcea să lucrezi pentru FBI?

Stevie încuviință scurt din cap.

— Excelent! Hai să vedem ce avem aici pentru tine.

Își consultă laptopul, nu înainte de a-şi pune ochelarii.

— Aşadar, pornind de la interesele tale, ăsta e rezultatul la care am ajuns. O să faci anatomie şi fiziologie, statistică şi spaniolă... astea o să fie cursurile de bază, care se şi potrivesc subiectelor care te interesează. Toate sunt foarte utile. Apoi ți-am desemnat un meditator pentru lecturi despre dreptul penal şi istoria dreptului american. De trei ori pe săptămînă o să mergi la yoga, pentru educație fizică. Toată lumea merge la dr. Quinn la seminarul de literatură şi istorie. De obicei, studenții lucrează în primul an la un mic proiect, care se leagă apoi de proiectul principal din anul al doilea. Te-ai gîndit cumva la asta peste vară?

Stevie înghiți în sec. O spusese cu voce tare în seara precedentă, dar acum, față în față cu Charles, față în față cu realitatea situației, oare mai reuşea s-o spună încă o dată? împinse vorbele cu greu dincolo de nodul din gît.

— Proiectul meu e... să rezolv cazul.

— Să-l rezolvi? spuse Charles înclinînd capul într-o parte. Adică să scrii o lucrare despre caz?

— Nu, spuse ea. Adică... să descopăr ce s-a întîmplat.

Charles îşi scoase ochelarii, îi strînse şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— E un țel foarte ambițios, spuse el. Defineşte-l mai clar, te rog.

— Am citit toate teoriile, spuse Stevie îndreptîndu-se în scaun. Am citit toate rapoartele.

— Presupun că sunt o mulțime.

— Interogatoriile principale au cam opt mii de pagini, spuse ea. Cred că răspunsul se află aici. Cred că vinovatul era în casă în ziua aceea.

— Ia stai aşa, spuse Charles.

Se lăsă pe spătar, o cîntări o clipă apăsîndu-şi bărbia cu pumnul. Cu fiecare secundă de tăcere, Stevie se cufunda tot mai tare în scaun.

— Am o idee, spuse el. Hai cu mine!

Zîmbi larg, ca un prezentator de emisiune educativă cu un cățel animat, un zîmbet care părea să spună: „Hai cu mine dacă vrei să *înveți.*"

/

Stevie sări în picioare şi-l urmă pe coridor pînă la scara din dos. Urcară încă un etaj şi ajunseră la o uşă cu o plăcuță care anunța politicos INTRAREA OPRITĂ şi cu o încuietoare cu tastatură digitală. Lui Stevie îi plăceau mult camerele pe uşile cărora scria INTRAREA OPRITĂ şi aveau tastaturi digitale. Se uită cum Charles introducea codul de acces, fără să facă niciun efort ca să ascundă cifrele, ceea ce o făcu pe Stevie să tragă concluzia că voia ca ea să le vadă.

— 1936? întrebă ea.

— Ştiu, nu e o alegere prea creativă, răspunse el zîmbind. Dar e uşor de ținut minte.

Treptele către pod erau înguste, simple şi aveau pete întunecate. Odată ajunsă în capăt, Stevie se trezi într-un spațiu imens, care acoperea suprafața întregii case. Era foarte întuneric; ferestrele erau acoperite cu jaluzele şi draperii care blocau complet lumina.

— Evident că familia Ellingham avea foarte multe lucruri, spuse Charles atingînd cu degetele panoul digital pentru lumini. Hîrtiile au fost trimise la Yale, unele dintre ele la Biblioteca Congresului. Obiectele cele mai valoroase au ajuns fie la Institutul Smithsonian, fie la Muzeul Metropolitan, fie la Luvru, fie la diverse muzee de artă din lume. Aici avem ce a mai rămas din viețile lor. Decorațiunile. Vesela. Hainele. Obiectele casnice.

Clic, clic, clic. încăperea se lumină.

Peste tot erau numai nişe şi cotloane, în toate direcțiile — rînduri, rînduri de rafturi de metal înalte

pînă în tavan. Cutii de arhivare şi cărţi într-o direcţie, cufere în cealaltă. Lămpi, vaze, piese de mobilier desperecheate — rame de pat puse unele peste altele lîngă o fereastră, scaune adunate laolaltă în strînsă comuniune, taburete, măsuţe de toaletă împinse spate în spate. Mai erau acolo suluri de tapet vechi, globuri pămînteşti, cutii cu mînere de uşă rotunde, din cristal.

Stevie avu impresia că creierul îi fusese înlocuit de un roi de albine, rotindu-se nebuneşte şi izbindu-i-se de teastă.

— Pe aici, spuse el.

Îl urmă fără o vorbă. Charles o conduse către peretele din celălalt capăt al încăperii, pînă la o vastă formă, de vreun metru jumate înălţime şi doi metri lăţime, acoperită cu un cearşaf din satin argintiu. Ridică pînza cu grijă. Era Casa Mare în miniatură. O copie perfectă, sub formă de căsuţă de păpuşi, identică cu originalul pînă la detalii precum vasele cu flori din faţă, pline cu floricele minuscule.

— Albert Ellingham a comandat-o pentru Alice la cîteva luni după dispariţia ei, spuse el.

Întinse mîna într-o parte şi apăsă pe un buton ascuns, apoi deschise căsuţa pe o balama verticală, ca pe o carte imensă, dînd la iveală atriumul şi scara uriaşă. Totul era perfect — lămpile, micile mînere de cristal ale uşilor. Dar partea cea mai bună era că totul era aranjat exact aşa cum fusese atunci.

— Am citit despre căsuţa asta, spuse Stevie. N-am ştiut că mai e aici.

— Poţi să vezi în celelalte camere deschizînd spatele şi una din laturi, spuse Charles. Nu-i aşa că e frumoasă?

Stevie se apropie şi se aplecă pentru a studia micile încăperi. Se vedea camera lui Alice, completă pînă la

ursuleții de pluş de pe pat. în budoarul lui Iris erau perii de păr minuscule din argint şi cosmetice imposibil de micuțe. Bucătăria era plină de farfurii de porțelan cît o unghie. Şi iată şi biroul lui Albert Ellingham, cu două pupitre, telefoane mici, tablouri pe pereți... o miniatură a trecutului.

— E o capodoperă, spuse Charles. A costat zece mii de dolari în 1936, adică o avere în banii de azi. Am fi trimis-o la un muzeu, dar toate lucrurile lui Alice trebuie să rămînă în casă, ca parte a proprietății. Tot ce-i aparține lui Alice rămîne aici.

Stevie îl ajută să închidă căsuța şi să pună la loc cearşaful.

— Deci, de ce crezi că ți-am arătat-o? întrebă el.

— Fiindcă e extraordinară? spuse Stevie.

— Este. Dar nu ăsta e motivul.

O căsuță de păpuşi. Casa în miniatură. Lumea redusă la scară.

— E simplu, spuse Charles trecînd direct la subiect. Un bărbat îndurerat a făcut pentru fiica lui jucăria perfectă, pe care ea nu avea s-o vadă niciodată. Sunt ființe umane reale, nu personaje fictive. Ştiu că acest caz e foarte popular — că, în general, crimele sunt populare. Dar crimele au o față umană. Dacă o să studiezi crime, trebuie să nu uiți niciodată de oamenii implicați în fiecare caz.

Stevie nu-şi dădea seama dacă era un fel de mustrare, ori doar una din acele lecții de viață pe care le ofereau adulții, dar i se părea corectă. Măcar tipul o lua în serios.

— De aceea, înainte să te dedici complet încercării de a rezolva cazul, vreau să te implici într-un proiect mai mic, ceva care să redea latura umană acestei tragedii, spuse el.

— Ce proiect? întrebă Stevie.

— A, nu, nu e treaba mea. E treaba ta. Tu hotărăşti.

— Dar... e vorba despre o lucrare sau...?

Charles clătină din cap.

— Restul depinde de tine. Trebuie să ajung la următoarea întîlnire. Abia aştept să văd ce faci!

Coborînd scările, lui Stevie îi vîjîia capul de tot ce văzuse. Germaine Batt ieşi de la dr. Quinn din birou şi coborî în grabă scările,

trecînd pe lîngă Stevie. Arăta de parcă tocmai văzuse un document în care era descris în detaliu propriul deces.

Nate aştepta la parter. Se uită după Germaine, apoi se întoarse spre Stevie.

— Ei? întrebă el.

— A fost bine, spuse Stevie. Mi-a arătat podul şi nişte lucruri care au aparţinut familiei.

Nate dădu din cap şi-şi încrucişă braţele la piept, ui- tîndu-se în jur, dar fără să fie atent la ce vedea.

— Ai observat ceva ciudat azi-dimineaţă la Hayes? întrebă Stevie.

Nate se întoarse iar spre ea.

— Te referi la faptul că Hayes habar n-avea de Monroeville Mall, locul unde are loc acţiunea din filmul *Dawn of the Dead* şi din chestia aia super-celebră cu zombie? Îhî.

Stevie era încîntată de rapiditatea cu care ea şi Nate păreau să îşi priceapă gîndurile.

— Ce crezi de asta?

— N-am idee. Tipul arată de parcă a ieşit dintr-o imprimantă 3D.

— Nathaniel, se auzi o voce de sus.

Dr. Quinn se aplecă peste balustradă.

— Poţi să urci.

— O să te descurci de minune, spuse Stevie arborînd o expresie cît putea ea de încurajatoare.

— Mda, termină cu de-astea, spuse Nate.

— Bine. O să fie oribil.

— Merci, spuse el. Ne vedem la masă... probabil.

îşi aşeză rucsacul din pînză maro pe umeri şi o luă în sus pe scări ca un om care merge la ghilotină.

Larry urmări toată scena de la biroul lui şi o opri pe Stevie la ieşire.

— Dr. Scott ţi-a arătat cîte ceva prin casă? întrebă el.

— Prin pod, spuse Stevie.

Larry se lăsă pe spate cu tot cu scaun şi luă în mînă un pix, ţinîndu-l ca pe o săgeată de darts.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Cred că e cel mai grozav loc pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse ea.

Expresia lui Larry rămase neschimbată. Chipul lui era la fel de împietrit şi imobil ca munţii în care se aflau.

— Altfel, ţi-a plăcut întîlnirea? întrebă el.

— Cred că am multe de făcut, spuse Stevie.

— O să te descurci. Te pun la muncă aici, dar n-a murit nimeni din asta.

— Şi chiar dacă moare cineva aici, poţi să duci pur şi simplu cadavrul în pădure să-l îngropi.

Larry nu zîmbi. Doar colţurile ochilor i se încreţiră foarte puţin, într-o expresie pe care Stevie nu reuşi s-o descifreze.

Poate că ăsta era genul de loc unde nu se făceau glume despre cadavre îngropate.

14 aprilie 1936, ora 10:00

Leonard Nair Holmes era obişnuit cu pauzele în calendar, zile care, pur şi simplu, dispăreau. Odată, în 1928, pierduse toată luna iunie. Şi nu avea nicio dovadă concretă că anul 1931 existase vreodată. Oamenii i-au spus că existase — i-au arătat chiar şi ziare —, dar nu poţi să crezi tot ce citeşti.

Aşa că, în acea dimineaţă de marţi, cînd Leo s-a trezit în reşedinţa Ellingham, în camera lui cufundată în întuneric, şi-a văzut, pur şi simplu, de treabă după somnul lui plăcut, revigorant. Era timpul să caute de mîncare. Ieşi cu paşi tîrşîiţi din cameră, în papuci şi un halat maro de mătase, jerpelit şi prea lung, pe care-l tîrîia pe jos ştergînd podelele cu el. Ceea ce era mare lucru, avînd în vedere că Leo avea peste un metru nouăzeci înălţime. Comandase halatul ca pentru un uriaş — mîneci largi, buzunare imense şi lung de parcă ar fi avut trenă. Abia a ajuns pe palier, cînd Flora Robinson l-a înşfăcat şi l-a tras înapoi în camera lui.

— Chiar dacă aş vrea, draga mea, o să am nevoie mai întîi de un

grapefruit, patru ouă şi cam o sută de grame de gin înainte să...

Flora i-a astupat gura cu palma şi-a închis uşa.

— Ce te-a apucat? a spus el, băgîndu-şi mîna cu degete lungi în buzunarul halatului, după tabacheră.

— Leo! Iris şi Alice au fost *răpitel*

Leo a ridicat încet din sprîncenele sale arcuite şi a scos o ţigară din tabachera de argint şi jad. A bătut-o uşor de cîteva ori de marginea tabacherei şi apoi şi-a pus-o în gură. Şi-a pipăit buzunarele. Cînd n-a găsit uimic, s-a dus la pat şi a cotrobăit pe-acolo. A aprins lumina, şi-a mijit ochii. A scormonit prin mormanul de cărţi şi mărunţişuri, găsind în cele din urmă o cutie <le chibrituri turtită ca să-şi aprindă ţigara.

— Au fost luate cînd s-au dus ieri la plimbare cu maşina şi răpitorii au sunat şi au cerut răscumpărare, a spus Flora avînd grijă să vorbească încet. Albert l-a adus înapoi pe George Marsh. Le servesc angajaţilor un basm ele adormit copiii, cum că ar fi rămas peste noapte la o prietenă, în Burlington, şi încearcă să nu implice deo-camdată poliţia. Ştiu că azi-noapte au livrat răscumpărarea şi lucrurile n-au mers deloc cum trebuia. Răpitorii «iu luat banii, dar nu li le-au dat înapoi pe Iris şi Alice. Au cerut şi mai mulţi bani. Albert îi adună acum.

Leo a tras cîteva fumuri lungi, umplîndu-şi plămînii, ca să-şi pună creierul în mişcare.

— Aha, a spus el.

— Aha? Asta-i tot? Au fost *răpite.*

Leo a tras cu sete din ţigară, arzînd tutunul cu un sunet care s-a auzit pînă în celălalt capăt al camerei. Şi-a mîngîiat barba crescută cît dormise cu mîna cu unghii albastre, apoi şi-a studiat o clipă marginile ojei.

— Ai făcut curat? a întrebat.

— Am făcut ce-am putut, a răspuns Flora. Pentru *ea.* M-am dus la ea în cameră de îndată ce mi-am dat seama că se întîmpla ceva.

— Pentru noi toţi, Flora. Furtuna scufundă tot ce-i iese în cale.

— Trebuie să facem ceva, a spus ea.

— Cum ar fi? Nu ştiu unde e. Abia dacă ştiu unde sunt *eu.*

— Trebuie să ne *gîndim.* Cine-ar face aşa ceva? Poate că ar fi bine să le spunem tot. Poate că trebuie să le spunem.

— Flora, a spus cu grijă Leo. îmi dau seama că ai o conştiinţă şi că ea vorbeşte acum, dar la ce-ar ajuta asta? Nouă nu ne-ar fi de niciun ajutor şi cu siguranţă nu le-ar fi de ajutor lui Iris şi Alice.

— N-ai de unde să ştii...

— *Gîndeste-te.* Florie. Gîndeste-te! Nu vezi unde sun-
/'1
tem? Suntem în reşedinţa izolată a marelui magnat Al- bert Ellingham. Oricine iubeşte banii putea să le ia pe Iris şi Alice, şi toată lumea iubeşte banii. Şi putea s-o facă oricine, fiindcă suntem în creierii munţilor. Albert o să plătească.

Flora a dat înapoi şi s-a sprijinit moale de perete.

— Tu, draga mea, ai nevoie de ceva ca să te calmezi, a spus el.

— Ba nu! s-a răstit Flora. Nu am.

Au fost întrerupţi de o bătaie puternică în uşă. Leo i-a făcut semn Florei să deschidă.

— Bună dimineaţa, Albert, a spus Flora. Tocmai îl dădeam pe Leo jos din pat. S-a întîmplat ceva?

— Da, a spus Albert, renunţînd să se mai prefacă. S-a întîmplat. Nair, vreau să faci o porţie din cerneala ta invizibilă.

— Nu am la mine echipamentul.

— Avem aici un laborator complet echipat.

— Sigur că da, a spus Leo. Lasă-mi cîteva ore...

— Nu! a spus Albert. Imediat. în clipa asta. Fă cît de multă poţi, cît de repede poţi. Cît o să-ţi ia?

— O oră? a spus Nair uitîndu-se nesigur la Flora. Poate două. Depinde de cantitate.

— Atunci ai la dispoziţie o oră. Ia orice îţi trebuie de oriunde vrei, numai grăbeşte-te.

— Stai să mă îmbrac şi mă apuc imediat.

Flora a închis uşa după Albert.

—

Cerneală? a întrebat Leo. *j>*

— Banii pentru răscumpărare, a răspuns Flora. Probabil că îi marchează. Tu apucă-te de treabă şi eu o să văd ce mai pot afla.

Odată Flora plecată, Leo a încuiat uşa şi s-a dus la dressing. înăuntru, pe o măsuță, era amenajat un mic aranjament cu cîntar, arzătoare şi pahare Bunsen. Mai erau şi sticluțe albastre delicate, care conțineau o cantitate deloc neglijabilă de substanțe chimice de tot felul. Lui Leo îi plăcuse mult chimia încă din copilărie, îşi amesteca singur vopselele şi de aceea aveau o tentă neobişnuit de vie. Făcea şi cosmetice, motiv pentru care avea unghiile albastre, iar Iris şi Flora aveau farduri atît de deosebite. De aceea obrajii lui sclipeau deseori subtil, pudrați cu argintiu.

Dar aceasta nu era o instalație pentru vopsele. Nici pentru farduri.

Fără să piardă nicio clipă, îşi puse sticlele şi paharele în geantă, trase o pereche de pantaloni peste pijama şi coborî de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

Stevie avea mari aşteptări de la cantina şcolii. Ştia că nu era cazul să spere la lumînări plutind sub tavan şi la fantome, ca în *Harry Potter,* dar mesele lungi, din lemn, păreau să fie o posibilitate reală. Mesele lungi apăreau în nenumărate cărți polițiste, în scenele în care toți invitații casei erau aşezați la masă, studiindu-se peste paharele cu vin şi întrebîndu-se pe cine o să treacă în testament lordul Dudley sau care dintre ceilalți l-ar fi putut omorî pe Ratchets cu crosa de golf.

Dar cu ce s-a ales, de fapt, a fost ceva care aducea puțin cu zona bufetului din hotelul în care stătuse cu clubul de criminalistică al liceului, cînd fuseseră cu toții la un concurs în Hershey, doar că puțin mai artizanal şi poate combinat cu elemente de cabană de schi. (Sau aşa credea ea că arătau cabanele de schi. Nu văzuse niciodată una.) Avea un tavan înalt, boltit, şi pereți luminoşi, din lemn şi piatră. Mese de diverse forme şi mărimi erau risipite aleator în încăpere — mese rotunde, la care putea sta un grup numeros, mese pătrate, de patru persoane şi foarte multe mese mici, la care nu încăpeau decît una sau două persoane. Pe lîngă peretele opus bufetului cu

mîncare erau înşirate canapele şi fotolii-puf cu tapițerie în carouri, iar în fața lor erau măsuțe joase — evident, un fel de cafenea pentru oameni care trăiau prea sus pe munte ca să ajungă la un Starbucks.

Meniul scris cu creta pe o tablă părea să sublinieze cu tot dinadinsul că totul provenea din surse locale şi conținea sirop de arțar. Friptura de vită la grătar era făcută cu sos cu sirop de arțar şi aromă de fum. Macaroanele cu brînză erau făcute cu brînză afumată cu arțar.

Meniul mai conținea şi tofu cu sirop de arțar şi sos cu sirop de arțar pentru salate.

— Nu cumva ai uitat vreo clipă că eşti în Vermont? îi spuse Stevie lui Janelle în timp ce-şi luau tăvile. Uită-te în jos. Stai într-o baltă de sirop de arțar.

— Mda, răspunse Janelle puțin descurajată, luîndu-şi nişte tofu şi legume. Nu e pe lista mîncărurilor mele preferate.

Nate se uită în jos, prin sticla vitrinei, la cărnurile însiropate.

— O să beau sîngele viu al copacilor, spuse el. Bagă!

în zona băuturilor, era apă minerală la bidon cu robinet (fiță) şi un frigider plin cu sucuri naturale scumpe, la liber, inclusiv unul cu aromă de arțar, limetă şi molid, pe care Stevie îl studie atent, curioasă la culme. Era unul din acele lucruri pe care ea nu le văzuse niciodată şi n-ar fi avut oricum bani ca să le cumpere, şi acum acel lucru era, pur şi simplu, în fața ei. Chestia asta părea să indice mai clar decît orice altceva ce fel de loc era acesta. Un loc cu sucuri de fițe pline de arțar, puse la dispoziție gratuit.

Luă unul. N-avea cum să nu-l ia.

Fiindcă încă era cald şi soare, se puseseră mese afară. Ellie rechiziționase o masă de picnic şi se apucă să fluture

din mînă către ei, făcîndu-le semn să i se alăture. Hayes era aşezat la masă în faţa ei.

Janelle şi Stevie porniră spre uşa deschisă, dar Nate ezită.

— E cel mai naşpa să mănînci afară, spuse Nate, alungînd o muscă din preajma farfuriei lui care părea să fie plină numai cu diverse tipuri de carne.

— Vitamina D, spuse Stevie. Ai nevoie de ea.

— De unde ştii tu? întrebă el. Vreau să-mi mănînc carnea la mine în cameră, Cu lumina stinsă.

— Ca scriitor, eşti *sigur* că vrei să rosteşti exact aceste cuvinte? întrebă Stevie.

— Da, răspunse el.

— Hai să stăm azi cu ceilalţi, ce zici? spuse Janelle. Data viitoare stăm înăuntru.

Nate oftă şi le urmă.

— Ei? Cum a fost? întrebă Ellie cînd se aşezară la masă.

— A fost grozav, spuse Janelle. îmi dau acces la atelier şi o să primesc şi un loc în şopronul artelor ca să lucrez la maşinăria Rube Goldberg pentru concursul Sendell Waxman. Versiunea pentru licee. Avem chiar şi buget pentru materiale. Locul ăsta e incredibil!

— La mine a fost OK, să zicem, spuse Stevie. Trebuie să-mi găsesc un proiect săptămîna asta care să adauge o latură umană infracţiunilor.

Nate nu spunea nimic.

— Ei? făcu Janelle.

— Mă urăşte, răspunse el pe şleau.

— Ei, hai, spuse Janelle clătinînd din cap. Termină! Nu se poate să fii aşa chiar din *prima zi.*

— Mda, nu glumesc.

— A *spus* ea că te urăşte? întrebă Janelle.

— Nu s-a uitat deloc la mine. A zis ceva cum că în zilele i mastre oricine poate publica orice cu prea mare uşurință, ,ipoi mi-a citit o listă de cursuri şi mi-a zis să plec.

— Asta nu înseamnă că te urăşte.

— Dacă erai acolo, înțelegeai, spuse Nate.

Stevie se simți privită. Din spate. Din lateral. Se uită m jur cît de subtil putea şi îşi dădu seama că nu se uita nimeni la ea — lumea se uita la Hayes. Parcă era un mic centru gravitațional.

— Ce naiba bei acolo? întrebă Nate întorcînd către el eticheta sticlei de suc.

— Suc natural, spuse Stevie. Era la bufet. Am hotărît să-l încerc.

— De ce?

— Fiindcă vreau să stiu cum e.

/

— O să fie rău, spuse Nate. Ce e de ştiut?

— N-ai de unde să ştii.

— Of, Doamne, spuse Janelle, frecîndu-şi fața cu mîna. Nate, pe bune. Trebuie să-ți placă ceva. Nu se poate să fii tot timpul posomorît, să te deranjeze tot.

Nate îi făcu semn lui Stevie să bea şi-şi încrucişă brațele la piept. Stevie trase o duşcă zdravănă din sticlă. De cum îi atinse băutura gîtlejul, Stevie simți cum îi atacă papilele gustative un gust lemnos, usturător, ca de dezinfectant, care-i urcă rapid în nări. Se repezi în față, astupîndu-şi gura cu palma, cît pe ce să-l scalde pe Nate într-o arteziană de arțar, limetă şi molid. Tuşi aşa de tare, că cei de la mesele vecine se întoarseră să se uite la ea.

— Da, spuse Nate. Acum înțeleg.

— Cum spuneai că stai cu cartea? ripostă Stevie cînd reuşi să vorbească din nou.

Nate se apucă să-şi studieze atent farfuria plină de cărnuri.

Brusc, Janelle se ridică pe jumătate şi flutură din mînă.

— Vi! strigă ea. Vino să stai cu noi!

Vi îşi făcuse iar apariția, cu ochelarii ei cu lentile colorate, îmbrăcată într-o salopetă cu pantaloni scurți, maiou roşu şi şosete dungate, pînă la genunchi. Părul ei era parcă un pic mai țepos decît în ziua precedentă. Se strecură lîngă Janelle.

Din nou, o minusculă bulă de panică bolborosi în Stevie. Dacă n-o să aibă niciun prieten? Dacă Janelle nu forma o legătură cu ea, iar Nate nu vorbea niciodată şi gata, asta îi era soarta? Poate că renunțase la viața ei de dinainte, venise în creierii munților şi nimeni n-o s-o placă şi o să se întoarcă acasă ca o mare ratată nenorocită.

Era vocea anxietății. Janelle o plăcea. Nu făcuse decît s-o cheme pe Vi să stea cu ele, fiindcă voia să flirteze cu Vi. Şi Nate, era şi el acolo. Doar că era mai greu de pătruns prin carapacea lui.

Lucrurile se aşezară la locul lor pentru o clipă, dar apoi David ieşi din sala de mese, cu părul zbîrlit țîşnind în unghiuri ciudate. încă nu se schimbase de hainele din seara precedentă. Stevie avu aceeaşi tresărire interioară, de parcă-l mai văzuse undeva, ca şi cum era o persoană pe care o cunoştea bine. Dar era imposibil să se mai fi întîlnit.

— Salut! spuse el mult prea tare, aşezîndu-se. Tare-ți mai place să te uiți la mine. Nu-i nimic, te înțeleg. Spune-mi că n-ai băut din chestia aia!

Arătă spre sticla de suc din fața lui Stevie.

— Am luat-o pentru tine, spuse Stevie împingînd sticla spre el.

Ellie zîmbi şi se întinse pe bancă punîndu-şi picioarele goale în poală la David.

— Am veşti proaste, Hayes, spuse el. Cineva a stat aseară cu ochii pe tine.

îşi împinse telefonul pe masă, către Hayes.

— Se pare că avem propriul nostru TMZ[2], spuse David. Cineva pe nume Germaine Batt?

în timp ce el vorbea, Stevie simți un freamăt în aer. Oamenii se holbaseră pînă acum, iar în clipa asta se formase un curent subteran

---

[2] **Celebru site de bîrfe despre celebrități.** (*N.t.*)

de şuşoteli.

— Prietena ta o să fie furioasă, remarcă David.

Hayes se uită la ecran, dar nu părea tulburat de ce vedea.

— Ei, asta e, spuse dîndu-i înapoi telefonul lui David.

— Probabil că asta se întîmplă cînd eşti celebru, zise David. Eşti urmărit peste tot.

Fără niciun motiv vizibil pentru Stevie, Ellie îşi puse talpa pe faţa lui David şi el o muşcă. Ea ţipă hohotind de rîs. Se întîmplase uite-aşa, sub ochii ei, absolut din senin — un gest atît de bizar şi familiar! Stevie se în- cordă, apoi simţi o frămîntare interioară, fiind inundată de un val de anxietate.

Vi şi Janelle se uitară una la alta. Nate refuza cu încăpăţînare să ridice privirea. într-un fel, Hayes nu părea să facă, de fapt, parte din grup.

Stevie se simţi cumplit de singură, doar o albină se hotărîse să-şi facă de lucru pe lîngă urechea ei,

bîzîind furios. în general, Stevie n-avea nimic împotriva singurătății, dar acum simțea că legăturile ei cu grupul se rupeau una cîte una.

Poți să te întorci oricînd acasă...

*

Întorcîndu-se în camera ei, Stevie s-a aşezat pe podea, unde a rămas cîteva clipe uitîndu-se la panoul cu documentarea ei.

Dacă locul ăsta nu era cu nimic diferit de altele? Dacă era, cum spunea Ellie, doar o adunătură de iepuri excitați, în vîrf de munte? Venise aici fiindcă se presupunea că o să fie ceva diferit. La ce se aşteptase?

Cîteva clipe bătu darabana cu degetele în podea, uitîndu-se la chipurile celor din familia Ellingham. Apoi îşi scoase computerul din geantă. Nu putea să stea aşa şi să se gîndească la asemenea lucruri. Poate că i-ar fi fost de ajutor să afle mai multe despre oamenii din jurul ei.

Mai întîi, David. Care era treaba cu el? De pe lista cu elevi aflase că numele lui de familie era Eastman. David Eastman era un nume relativ comun, deci avea de luat la mînă foarte multă informație, zeci şi zeci de rezultate ale căutărilor. A adăugat la cuvintele-cheie „Ellingham". A mai adăugat şi „California". A cotrobăit prin toate platformele de socializare existente. Trecuse o oră şi îi amorțise fundul de cît stătuse în aceeaşi poziție, ghemuită, cu laptopul pe genunchi. Cu cît căuta mai mult, cu atît mai inexistent părea să fie David. Niciun profil, nicăieri.

— Unde naiba eşti? bombăni ea.

Se auzi o bătaie la uşă, apoi uşa a fost împinsă uşor. în spațiul îngust a apărut Janelle.

— Salut, spuse ea. Pot să intru?

— Sigur, răspunse Stevie trîntind capacul laptopului.

Janelle parcă plutea prin încăpere. Avea un fel al ei, delicat, de a păşi pe vîrfuri, ținîndu-şi ridicate de pe podea poalele rochiei lungi, vaporoase. Spre deosebire de Stevie, care era din nou în pantaloni scurți negri (fusese o ofertă de genul trei-perechi-la-preț-de-două, aşa că îşi luase trei perechi, toate negre), Janelle arăta ca un picnic intr-o zi de vară. Cînd se mişca, emana o vagă aromă de parfum cu nuanțe citrice. Părul împletit în codițe era încolăcit cu precizie fix în creştetul capului. *j-*

— Iartă-mă, spuse ea aşezîndu-se pe podea lîngă Stevie.

— Pentru ce?

— Te-am ignorat la prînz. N-am făcut-o intenționat.

— Nu-i nimic, spuse Stevie. Erai...

— Îhî, spuse Janelle fără să-şi poată stăpîni zîmbetul.

îşi înfăşură rochia înflorată strîns în jurul genunchilor.

— Ştii că astă-primăvară m-am despărțit de prietena mea.

— Mi-ai spus.

— Şi n-am crezut că... dar Vi? Nu ştiu. Doar că... nu vreau să fiu una dintre acele persoane care devin obsedate cînd se îndrăgostesc şi-şi ignoră prietenii.

Stevie simți cum o învăluie o senzație caldă şi în su- lletul ei — încordat, fără ca ea să-şi fi dat măcar seama — se relaxă.

— îți place de fata asta?

— îmi place de acest om, o corectă Janelle.

— Scuze. Păi, şi omul pare să te placă pe tine.

— Trebuie doar s-o iau mai încet, spuse Janelle, scoțînd un luciu de buze de sub banda laterală a sutienului, aplicîndu-şi un strat perfect şi punîndu-l la loc. Abia am ajuns aici. Poate că e un fel de... nici nu ştiu ce. Trebuie să mă concentrez. Am de făcut o maşinărie, iar programul pe care l-am primit azi-dimineață este... o nebunie! îmi place mult matematica, dar mă sperie ce mă aşteaptă. Ecuații diferențiale dimineața, analiză matematică după-amiaza, fizică între

ele.

— Pentru tine e floare la ureche, spuse Stevie.

— îmi place panoul tău, spuse Janelle.

— Toată lumea are nevoie de un panou cu schițe ale unor conspirații, spuse Stevie.

— Nu, zise Janelle arătînd cu degetul. Tu pentru asta ai venit aici. Te-am auzit vorbind despre asta. Dacă şi mie mi-ai stîrnit interesul, care nu mă omor după chestii de-astea. Tu şi cu mine o să ne descurcăm fără probleme. Şi, orice s-ar întîmpla, anul ăsta o să fim una alături de cealaltă. Eu o să-mi fac maşinăriile, iar tu o să dezlegi un mister.

După plecarea lui Janelle, Stevie se lungi pe spate pe podea şi privi în tavan.

O avea pe Janelle. Şi da, o să dezlege misterul. Dar acum avea altul. Cine era David? Ceva era putred aici. Simțea asta pînă-n măduva oaselor.

Stevie nu se temea de morți, pare-se că viii erau cei care-i cam dădeau uneori fiori reci.

A doua zi dimineață, Stevie îşi tîrşîi picioarele pînă la fereastră frecîndu-se la ochi, dădu puțin deoparte un colț al perdelei şi, privind afară, văzu că cerul era verde. Dacă ar fi crezut în semne, ar fi putut foarte uşor să ia asta drept un semn rău pentru prima zi de cursuri. Dar Stevie nu credea în semne. Un cer verde era o anomalie meteorologică şi poate o ocazie să pui o poză pe Instagram. Dar nu un semn.

Stevie îşi luă umbrela cu ea.

Prima oră, cea de anatomie, se ținea într-un loc ce purta un nume deloc subtil: Sala Genius. Erau doar şase persoane la oră. A ajutat-o mult faptul că profesoara era Pix — măcar era cineva cunoscut.

— Bun venit la cursul de anatomie şi fiziologie, spuse ea. Vom discuta despre corpul uman fără piele, despre corpul format din muşchi şi oase şi organe. Aici...

Se duse la scheletul care atîrna lîngă tablă şi îl luă de mînă.

— ... avem cele două sute şase oase ale corpului uman, complet articulate. Una dintre primele întrebări care mi se pun legate de schelet este... dacă-i adevărat. De obicei sunt din plastic, dar acesta e cît se poate de adevărat. A fost donat academiei de cineva care a ținut să-şi păstreze anonimatul şi, în fiecare an, cineva încearcă să-l fure. E conectat la un dispozitiv de alarmă. Nu furați scheletul, îl cheamă dl Nelson. Purtați-vă frumos cu dl Nelson. E aici ca să vă învețe despre ce e înăuntrul vostru, înăuntrul tuturor oamenilor.

Dl Nelson, scheletul adevărat, le rînjea privindu-i cu orbitele mari şi goale.

— Oasele au propria lor geografie — culmi şi văi, acolo unde se îmbină cu muşchi şi țesut. Veți învăța care sunt relațiile dintre acestea, dintre toate aceste sisteme: cel osos cu cel muscular, nervos şi endocrin, digestiv, reproducător, excretor, tegumentar, cardiovascular, respirator. Odată ce veți învăța ce sunt toate acestea, veți afla şi cum funcționează.

S-a mai vorbit despre extemporale şi teste (o mulțime), ore de laborator (de două ori pe săptămînă) şi disecții (mult prea multe pentru gustul lui Stevie). Pix profesoara era cu mult mai dură decît Pix supraveghetoarea de cămin.

Cînd Stevie ieşi afară, începu să plouă şi, într-o secundă, era în mijlocul unei grindine cît oul de porumbel care se prăbuşea peste ea. Deschise umbrela, dar loviturile erau prea violente. O rupse la fugă. Reuşi să ajungă la cupola din capătul de jos al pajiştei, unde rămase naufragiată cîteva minute. Cînd grindina se mai potoli şi nu-i mai punea viața în pericol, alergă pînă la Eunomia, unde trebuia să se întîlnească cu dr. Velman, pentru lecția particulară de criminologie şi sociologie.

Dr. Velman părea să aibă în jur de 70 de ani şi, după ce i-a citit lista de cărți pe care îi cerea lui Stevie să le citească — descoperind şi că ea citise deja două dintre

cele mai importante manuale —, petrecu următoarea jumătate de oră vorbind despre arta şi meşteşugul călăului şi despre cum cei mai buni ştiau să lege nodul lațului spînzurătorii exact unde trebuie, astfel încît să rupă rapid gîtul victimei, în loc să o sufoce încet. în ultima

jumătate de oră, vorbi despre creşterea şoricarilor.

După oră, Stevie zăbovi puțin în fața clădirii, ploaia răpăindu-i pe umbrelă. Următorul curs era peste două ore. Ellingham funcționa ca o facultate — te duceai la cursuri, iar între ele puteai să faci ce voiai cu timpul tău. Gata cu şuvoiul de oameni de pe holurile liceului, care te purta în înghesuială de la o oră la alta. Gata cu sălile de clasă în care mirosea a pufuleți şi în care se simțea aburul de la maşina de spălat vase din cantină. Aici te simțeai ca un adult.

Aşa că stătea în ploaie, ca o fraieră. Toți ceilalți păreau să aibă ceva de făcut. Se întrebă dacă să se ducă să mănînce sau să meargă în camera ei sau poate să rămînă pentru totdeauna aici, în mijlocul drumului. Trase adînc în piept aerul umed de munte. Avea timp. Unde-şi dorea cel mai tare să se ducă? Ce simțea că i-ar fi plăcut să facă?

Se întoarse şi o luă spre bibliotecă.

Cînd intră, văzu că înăuntru nu era decît Kyoko, care stătea singură la pupitrul ei masiv şi mînca un măr.

— Salut! îi strigă lui Stevie. Intră! Eşti nouă, nu?

— Îhî, spuse Stevie. Mă numesc Stevie Bell şi aş vrea să văd...

— Vrei să vezi cartea lui Dolores, spuse Kyoko, punînd cu grijă mărul pe pupitru şi ştergîndu-se pe mîini.

Stevie se pregătise să întrebe dacă aveau ceva materiale despre caz, aşa că amuți de uluire cînd auzi că i se oferea cartea lui Dottie.

— Primesc un dosar pentru fiecare nou elev, spuse Kyoko. E treaba bibliotecarei să ştie de ce materiale e nevoie. Te interesează cazul Ellingham. Hai în spate!

îi făcu semn lui Stevie să înconjoare pupitrul de la recepție şi s-o urmeze spre o uşă maro-închis, pe care era scris cu auriu cuvîntul BIROU.

Dincolo de uşă se afla o încăpere mare, dar caldă. Totul era original — mese şi birouri din lemn, dulapuri din lemn. Pe mese mari se aflau cărți pe cale să fie legate sau reparate.

— Deci ştii că în 1993, cartea ne-a fost înapoiată, spuse Kyoko.

Datorită semnificației sale istorice nu o împrumutăm. Poftim!

Scoase dintr-o cutie o pereche de mănuşi albastre, din latex, şi-i făcu semn lui Stevie să şi le pună, ceea ce Stevie abia aştepta. Nimic nu se compara cu satisfacția de a auzi fîsîitul unor mănuşi chirurgicale trase pe mînă. Era un detaliu minor, dar făcea ca investigația ei să pară un pic mai oficială.

— Uite, zise Kyoko, punîndu-şi şi ea mănuşi şi deschizînd o vitrină ca să scoată un volum gros.

îl aşeză pe una din mese şi-i făcu semn lui Stevie să se apropie.

Cartea era bine păstrată datorită anilor petrecuți în depozitul de dovezi şi în arhiva bibliotecii. Supraco- perta era impecabilă şi avea pe ea o imagine cu Sherlock Holmes purtînd celebra lui căciulă cu cozoroc şi cu pipa de spumă de mare în gură, desenat cu roşu pe fundal alb.

Cînd Stevie deschise cartea, se auzi un pîrîît slab. Paginile erau gălbui şi scrisul era foarte înghesuit şi compact. în buzunăraşul pentru fişa de bibliotecă, pe care scria BIBLIOTECA ACADEMIEI ELLINGHAM, nu era nicio fişă. Cartea fusese împrumutată, dar nu fusese înapoiată, în fapt, niciodată. Stevie dădu cu grijă paginile, iar cînd ajunse la prima povestire, *Un studiu în roşu,* se opri.

Pe una din primele pagini se vedea un semn scrijelit cu creionul, o linie neregulată care sublinia oarecum o frază. Era o frază foarte cunoscută, una dintre cele mai cunoscute din toate povestirile.

> *Sherlock spuse: „Cred că, inițial, creierul uman e ca o mică mansardă goală, pe care trebuie s-o mobilezi după preferințele tale."*

— Dottie a făcut asta? întrebă Stevie.

— Habar n-am. Cartea asta a fost împrumutată de mai multe ori înaintea ei, de alți elevi. Oricare dintre ei ar fi putut face însemnarea. Dar am observat-o şi eu.

Stevie frunzări cartea, dar nu mai era nimic altceva în ea. Era

doar o carte cu povestiri cu Sherlock Holmes. Dar era *cartea.* Doar asta conta.

— întîmplarea face că ştim foarte multe despre lecturile lui Dolores, spuse Kyoko. S-ar putea să te intereseze şi asta.

Deschise unul dintre fişetele de lemn şi scoase un dosar cu burduf.

— Prima bibliotecară de la Ellingham, Diana Cloakes, era o persoană remarcabilă — unul dintre cei mai buni bibliotecari specializaţi în documentare de la Biblioteca Municipală din New York. Albert Ellingham a angajat-o să vină să lucreze aici. A angajat cei mai buni oameni din toate domeniile. Ea a cumpărat o colecţie extraordinară şi a documentat totul cu meticulozitate.

Kyoko scoase din dosar un teanc gros de foi scrise la maşină şi se uită prin ele, apoi aşeză cu grijă cîteva teancuri pe una din mesele mari, pline cu cărţi.

— Cînd Albert Ellingham a înfiinţat şcoala, a stabilit regula ca orice carte pe care-o voiau elevii să fie comandată, iar noi avem toate fişele din primul an. Acest teanc...

Arătă spre una dintre grămezi.

— ... conţine toate cererile de cărţi din anul şcolar 1935-1936. Numai Dolores a făcut cereri pentru mai bine de cinci sute de cărţi. Şcoala a comandat patru sute optzeci şi şapte dintre ele. Restul de treisprezece erau în biblioteca unei universităţi din Turcia, care a refuzat să le vîndă. Dacă e una din cărţile lui Dolores, o să vezi că după titlu apar literele *DE*.

Stevie trecu în revistă lista. Dolores ceruse mai multe lucrări în greacă, o mulţime de romane de care Stevie nu auzise niciodată, cîţiva clasici. Alţi elevi ceruseră tot felul de cărţi, printre care şi o mulţime de titluri ciudate.

— *Revista Gun Molls*, citi Stevie. *Detectivul de la Moravuri, Detectivul de doi bani, Povestiri poliţiste sută la sută reale...*

— A, da! spuse Kyoko. Da, îmi plac de nu mai pot. Numai publicaţii de scandal, scriitură populară de mîna a zecea. Cele mai

multe biblioteci sau bibliotecare nu le-ar fi comandat niciodată, dar regula lui Ellingham era clară: tot ce se cere. Tare-mi doresc să le mai fi avut, dar cred că elevii le-au luat şi nu le-au mai adus înapoi.

Stevie avea senzația că s-ar fi înțeles de minune cu elevii aceia.

*

Primele două zile la Academia Ellingham au trecut ca fulgerul. În primul rînd, era *presiunea* care venea din toate părțile. Lecturile. Gîndurile. Scrisul. Speranța de a avea un bagaj semnificativ de cunoştințe. Parcă era un fel de raliu academic cu camioane gigantice. Totul se întîmpla cu mare repeziciune. De la curs la curs, de la lectură la lectură.

Mesele ajunseră să aibă un ritm al lor.

Grupările generale începură să aibă sens — unii se aşezau la mese în funcție de case. Alții erau gameri. Alții citeau. Unii luau mîncarea cu ei şi nu stăteau niciodată la cantină. Germaine Batt avea tendința să stea deoparte şi să urmărească totul cu atenție, întotdeauna cu un dispozitiv în mînă. Gretchen şi incredibila ei coamă roşie domneau de obicei peste una din mesele lungi dinăuntru. Hayes se mută de la masa Minerva ca să stea cu Maris şi un grup foarte pestriț de oameni cu aspect boem. Vi era o prezență regulată la masa Minerva. Nate începu să vorbească un pic mai mult. Ellie venea şi pleca, la fel şi David, dar nu veneau şi plecau împreună. Nu păreau să formeze un cuplu — păreau mai mult să fie doar doi oameni care se simțeau foarte bine în propria piele şi nu erau prea atenți la ce îi stingherea pe alții.

După ora de literatură de miercuri, Stevie traversa pajiştea cînd i se alătură şi începu să țină pasul cu ea o pereche de picioare încălțate în tenişi jerpeliți. Să țină efectiv pasul, imitîndu-i întocmai ritmul şi mişcările. Nu era nevoie să ridice privirea ca să ştie cine era şi nici nu voia s-o ridice, dar capul i se răsuci în direcția lui cu de la sine putere, ca o floare întorcîndu-se către soare, asta dacă soarele era o persoană enervantă care locuia la etaj. În ultimele cîteva zile reuşise să evite să

vorbească cu

David. Dacă era la masa lor, ea se aşeza în celălalt capăt, în casă, el prefera să stea în cameră. Dar acum era aici, zîmbind, cu părul ciufulit săltînd la fiecare pas şi tricoul bleumarin suspect de uzat. Pantalonii lui scurți aveau găuri aşa de mari, că puteai pierde un telefon prin ele.

— Salut, Fata cu Crimele, spuse el. Cum merge investigația? Ai pus ochii pe vreun răufăcător? Pe vreun făptuitor? Zic bine? Răufăcător? Făptuitor? Suspect?

Stevie strînse din dinți. Puteai să-i pui piedică. Puteai să-i tragi un şut în fluierul piciorului. Rezista la lucrurile de genul ăsta. Dar nimeni nu avea voie să se ia de misterele ei polițiste. Asta o ustura pînă-n măduva oaselor.

— Ştii că într-o carte polițistă tu ai fi deja mort? spuse Stevie.

El zîmbi şi mai larg şi o aprobă dînd din cap. Corpul lui era... *ațos.* Cuvîntul din scrisoarea Maestrului minciunilor i se potrivea. Era lung şi subțire şi probabil puternic. Părea făcut din noduri.

— Ce vrei? întrebă ea grăbind pasul.

— Merg şi eu în direcția asta, spuse David. Locuim în aceeaşi casă. Care-i problema?

— N-am nicio problemă.

— Ce bine!

în drum spre Minerva, au trecut pe lîngă grupul de statui. Era un punct de reper bizar în drumul lor spre casă. Stevie începea să se obişnuiască cu statuile, dar gruparea asta de capete fără trup încă îi dădea fiori. Parcă erau în toiul unei conversații şi se opriseră la trecerea străinilor.

— Mi-a povestit Ellie de conversația voastră, spuse el.

— Ce conversație? întrebă Stevie.

Avusese mai multe conversații cu Ellie, dar niciuna nu părea să merite să fie povestită altcuiva.

— Despre tine, spuse el.

Stevie se simți nevoită să-şi cam stoarcă creierul. Vorbea cumva despre conversația din jurul căzii? Cea în care Ellie întrebase despre viețile lor amoroase şi ea explicase că nu avea aşa ceva?

— A spus că părinții tăi lucrează pentru Edward King, zise el.

Răsuflă uşurată. Aceeaşi conversație, alt subiect.

— Mda, spuse ea alungînd o albină cu mîna. Cred că unii au, pur şi simplu, noroc cu carul.

— Şi tu eşti mare fan?

— *Tu* ce crezi? spuse ea.

— Cine ştie? răspunse el. Nimeni nu cunoaşte cu adevărat pe nimeni altcineva. Iar ție îți plac legea şi ordinea.

Nu exista insultă mai mare ca asta, iar şi mai rău era faptul că se vedea nevoită să declare răspicat că nu-l plăcea pe Edward King. Edward King era absolut dezgustător şi asta o ştia toată lumea — bogat, corupt, arogant. Era sursa multor necazuri din viața lui Stevie. în mai puțin de treizeci de secunde, David reuşise să arunce două săgeți dureroase în cele mai vulnerabile puncte ale psihicului ei.

— Nu sunt fan, spuse ea cu voce scăzută.

— Aha! Chiar voiam să spun că părinții tăi par să...

— Nu ştiu de ce îl plac, îl repezi ea. îmi storc creierii tot timpul ca să aflu răspunsul. Dar aici aş cam vrea să mă distanțez de chestia asta, aşa că...

— Sigur, spuse el săltînd alături de ea. Nu ne putem controla părinții. Adică, mama e apicultor şi tata a inventat bufetul suedez.

Ajunseseră la uşa albastră a casei Minerva. David tastă codul ca să descuie uşa.

— Avem tot timpul să ne cunoaştem, spuse el. Tot timpul din lume. La revedere!

Se întoarse şi o luă înapoi, pe unde veniseră. Nu intră deloc în casă. Stevie rămase în loc, întrebîndu-se ce naiba fusese asta?

★

Nu avea să fie singura întîlnire bizară din ziua aceea. Următoarea a avut loc după vreo oră, două, cînd ea încerca să citească la ea în cameră şi Hayes Major a băgat capul pe uşă.

— Salut, spuse el. Pot să vorbesc ceva cu tine?

Purta un tricou alb, strîmt. Impecabil. Era posibil să fi fost nou-nouţ. (Stevie nu cumpăra tricouri albe. Ţineau prea puţin.)

— Pot să intru? întrebă el.

— Sigur, răspunse ea.

Intră în felul acela al lui, firesc, relaxat, lăsînd uşa larg deschisă în urma lui. Ea îi făcu semn să ia loc pe podea, dacă dorea. El nu s-a aşezat; doar s-a lăsat pe vine. Părea o poziţie deloc confortabilă, doar că îi scotea în evidenţă musculatura tonifiată a picioarelor şi relieful patelelor. (Cuvînt din anatomie! Rotule. Deja folosea cunoştinţele acumulate aici.)

— Mi-a venit o idee, spuse el stînd în echilibru pe micul lui taburet invizibil. Spuneai acum vreo două zile că ai nevoie de un proiect. Şi eu la fel. Mă gîndeam: ce-ai zice să lucrăm împreună la ceva?

În spaţiul dintre Hayes şi Stevie dansau fire de praf. În lumina strălucitoare a după-amiezii tîrzii, părul lui emana efectiv lumină, de parcă era tors din fire de aur.

în Grecia sau Roma ar fi putut fi model pentru sculptori. Lumina era aşa de bogată, că el arăta acum ca o statuie, o creaţie de pe altă lume, făcută din lumini şi umbre, cu accent sudist şi tricou mulat. Stevie nu era sigură dacă ameţeala care o lua în prezenţa lui era cauzată de atracţie sau de buimăceala stupefiată a creierului ei, care încerca să determine exact cărei specii îi aparţinea Hayes. „Arată uman", îi spunea creierul, „dar n-are cum să fie. Pometii ăia sunt imposibili. E o simulare. Origine necunoscută."

— împreună? spuse ea smulgîndu-se din gîndurile rătăcitoare.

— Chestia e că *agentul* meu...

Rostind acest cuvînt, înfipse sfios o unghie atent manichiurată în podeaua de lemn.

— ... crede că ar trebui să fac un alt serial. M-am gîndit la asta şi mi-am spus... ce-ar fi să fac ceva despre ce s-a întîmplat aici? Despre crime. Despre faza cu răpirea. Tu ştii totul despre asta.

— Despre ce?

Era foarte greu să te concentrezi cînd vorbeai cu Hayes stînd aşa de aproape de el, iar acum spunea ceva despre un serial nou. Nimic nu avea sens.

— Despre crime, repetă el. Tu ştii chestii despre crime, corect? Despre cazul de aici? Despre crime?

— Despre crime, repetă ea. Îhî. Ştiu. Dar... ce?

Nu făcea o impresie prea bună.

— Tu ai fi un fel de director tehnic. Experta. Am o idee chiar şi pentru trailerul de promovare. L-am putea filma în tunelul ăla, cel de sub grădina scufundată.

într-o clipă, buimăceala se risipi şi totul deveni limpede ca cristalul.

— Tunelul? întrebă ea. Cel folosit de răpitori?

— De sub grădina scufundată, repetă el.

— Tunelul ăla a fost umplut cu pămînt în 1938, spuse Stevie.

— L-au dezgropat astă-primăvară, spuse Hayes zîmbind şi mai larg. Pentru construcție. S-au apucat la sfîrşitul anului şcolar trecut. Am fost deja înăuntru.

— Ai fost în tunel? întrebă Stevie cu voce tensionată, aplecîndu-se spre el.

— O dată, spuse el. Anul trecut, cînd l-au excavat.

Lui Stevie nici nu-i trecuse prin cap gîndul că tunelul ar putea fi deschis din nou. Nu credea deloc în soartă, dar coincidența sosirii ei cu golirea tunelului era incredibilă.

— Chiar mă gîndeam că ar fi un loc perfect ca să fac ceva. Şi acum eşti şi tu aici şi ştii tot felul de chestii despre caz... Oamenilor le-ar plăcea să vadă aşa ceva. Am fi primii care am arăta interiorul tunelului.

Inima lui Stevie bubuia să-i spargă pieptul.

— Avem voie în el?

— Păi...

Pe chipul lui Hayes apăru încet un zîmbet tot mai larg.

— Teoretic, nu se ştie nimic de el. Au încercat să ascundă faptul că l-au deschis, dar într-o zi eram pe-acolo şi am văzut că scoteau tone de pămînt.

— Şi chiar ai intrat în el?

— Chiar am intrat, spuse Hayes. Dar e doar o idee. Te înțeleg dacă eşti prea ocupată...

— Mă bag, spuse Stevie. La scris. Sau la ce-o fi. Mă bag.

— Super! răspunse Hayes. Deci îl iei tu pe Nate şi scrieți ceva în weekend? Pînă luni?

— Stai aşa! Ce?

— Nu e nevoie să fie ceva lung, spuse Hayes. Vreo cinci pagini. Zece. Doar ceva despre caz, ceva ce se întîmplă în tunel. N-a murit acolo o elevă? Sau faza cu răscumpărarea? N-a fost ceva cu o răscumpărare? Ceva cu o barcă? în grădina scufundată?

Stevie aprobă din cap.

— Atunci, aşa facem, spuse Hayes. Asta o să faci. Scrie ceva despre tunel şi despre răscumpărarea din grădina scufundată. Putem face asta. O să fie grozav!

Cîteva minute mai tîrziu, el dispăruse, iar Stevie se întreba cum se scrie un scenariu. Era un detaliu nesemnificativ. O să intre în tunel şi asta era tot ce conta.

*

Conversația bizară cu numărul trei a fost inițiată de Stevie.

— Ia gîndeşte-te, spuse Stevie mai tîrziu în aceeaşi seară, stînd în scaunul de la biroul lui Nate. Ți-aş putea servi eu toate informațiile. Există transcrieri. Există dosare. Povestea e, practic, deja scrisă. N-ar trebui să faci mai nimic.

— Nu ştiu nimic despre cum se scriu scenariile, spuse Nate.

— Dar scrii!

— Scenariile sunt cu totul altceva, zise Nate. Scenariile sunt... sunt ca un fel de radiografie a unei cărți. Doar oasele. Cuvintele pe care le spun oamenii şi acțiunile lor. Cărțile sunt... totul. Ce văd şi ce simt personajele şi cum e spusă povestea.

— Păi, pare mai simplu, sublinie Stevie.

— E altceva, spuse Nate. Trebuie să merg la dr. Quinn să-i arăt o schiță a următoarelor trei capitole dn cartea mea, plus că am de citit toate cărțile astea...

— Poate, spuse Stevie, dacă scrii asta, dr. Quinn o să te lase să lucrezi la carte mai mult timp. Ai putea să scrii deocamdată *asta* în loc de *aia,* ce zici? Ăştia de aici se dau în vînt după proiectele de grup.

Aşa cum Stevie fusese ademenită cu tunelul, Nate n-a putut rezista ocaziei de a trage chiulul de la scrisul cărții.

— Deci iau toate astea şi le transform în nişte scenarii, spuse el. Şi tu ce faci?

— Eu sunt consilier tehnic.

— Adică?

— Explic ce s-a întîmplat, spuse ea. Te ajut pe tine. I-am putea spune *Maestrul minciunilor.*

Nate expiră prelung pe nas.

— Bine, spuse el. Orice e mai bine decît să fac ce-ar trebui să fac.

14 aprilie 1936, ora 15:00

Robert Mackenzie supraveghea livrarea unor mari sume de bani de la New York. De-a lungul întregii zile, două sute de mii de dolari au stat într-un morman pe podea. în timp ce el şi George aranjau banii, Ellingham a scos dintr-un dulap două sticluțe albastre şi o pensulă subțire.

— Ce-i acolo? a întrebat Marsh.

— O soluție făcută de Nair pe care o folosim în jocurile noastre, a spus Ellingham. Cînd se usucă e complet transparentă. Ca s-o vezi, e nevoie de o altă soluție şi o lumină specială. Chestia asta e aşa de bună, că i-am sugerat de multe ori lui Nair s-o vîndă guvernului. Dacă din cine ştie ce motiv lucrurile n-or să meargă cum trebuie în noaptea asta, vreau să pot urmări bancnotele astea.

Teancurile de bancnote au fost marcate pe cant cu o dungă trasată cu pensula. Ellingham a luat şi măsura suplimentară de a-şi marca amprenta pe banderola de hîrtie a fiecărui pachet de bancnote. Au pus ventilatoare peste tot prin încăpere ca totul să se usuce rapid şi apoi au pus banii în patru genți.

— Am pus nişte oameni să urmărească intersecțiile în noaptea asta, a spus Marsh. Nu le-am spus de ce sau pentru ce — doar să noteze numere de înmatriculare şi orice li se pare ciudat. Le-am dat fiecăruia cîte cincizeci de cenți ca să vină cu informații solide.

— Dă-le cîte cinci dolari, a spus Ellingham. Dă-le tot ce vor!

— La cinci dolari o să-şi dea seama că e ceva important şi-o să înceapă să inventeze poveşti. Cu cincizeci de cenți mă asigur că sunt cinstiți şi că nu se află despre ce e vorba.

Robert Mackenzie a urmărit neliniştit toată discuția.

*

Telefonul cu instrucțiunile a venit în seara aceea, la ora 19:07. Indicațiile spuneau să ducă banii în Burlington şi să aştepte lîngă o anume cabină telefonică. Ellingham a condus el însuşi maşina, în care

mai erau Robert Mackenzie şi George Marsh. Fiecare dintre ei era înarmat cu un revolver. Au ajuns exact înainte de ora 20:00, oră la care a sunat telefonul. De acolo, li s-a spus să meargă cu maşina către Rock Point.

Rock Point e o culme stîncoasă aflată în apropiere de Burlington, care se prăbuşeşte abrupt în lacul Champlain. Vîrful e aproape nelocuit şi terenul e foarte denivelat. Odată ajunşi, au găsit o săgeată trasată cu creta pe pămînt, care arăta către poteca îngustă de pămînt şi bolovani, ce ducea la apă.

— Robert, tu rămîi la maşină, a spus Ellingham.

Robert s-a uitat la poteca cufundată în beznă deplină, care ducea şi mai adînc în culmea împădurită şi bolovănoasă.

— Domnule Ellingham, dar e...

— Ai auzit ce-am spus, Robert. Stai aici. Dacă nu dăm tiiciun semn de viață într-o oră, întoarce-te şi du-te în oraş după ajutor.

Ellingham şi-a aprins lanterna. Cînd a pornit spre în- luneric, pantofii i-au alunecat puțin pe pietrele lucioase.

— Se vede lumină în față, a spus el.

Calea le era marcată cu o serie de felinare făcute din cutii de tablă care, s-a descoperit ulterior, proveneau de la un restaurant din oraş. Restaurantul nu avea nicio legătură cu infracțiunea — pur şi simplu, cei de-acolo îşi scoseseră afară gunoiul cu o seară înainte. Gunoierii de pe traseul cu restaurantul au raportat că dimineață tomberoanele erau goale. Cineva furase gunoiul.

Chiar şi cu luminițele din cutiile de tablă, poteca era periculoasă şi întunecată şi a devenit tot mai întunecată cînd luminițele s-au rărit şi i-au condus către faleza abruptă. în sfîrşit, pe una din muchiile bolovănoase ale peretelui de stîncă au găsit trei cutii de conserve şi o funie încolăcită. Dedesubt a licărit un felinar.

— E o barcă jos, a spus Marsh uitîndu-se cu grijă peste margine, cu pistolul pregătit.

— Luați funia, a strigat o voce. Coborîți banii.

— Nu facem nimic pînă nu ni le arătați pe doamna Ellingham şi pe Alice, a strigat şi Marsh.

— Uitați-vă lîngă voi.

Ellingham a alergat în stînga şi-n dreapta strigîndu-şi soția, dar a găsit pe jos doar o poşetă şi un pantofior de copil.

— Avem nevoie de o dovadă mai solidă, a spus Marsh. O dovadă că sunt în viață.

Ellingham a lăsat geanta din mînă şi a început să lege capătul funiei de mînere. Marsh a oftat şi l-a ajutat.

— Pun banii pe funie, a strigat Ellingham. Vă implor, duceți-mi soția şi copilul undeva unde să fie în siguranță pînă ne ducem să le luăm. Nu ne interesează ce faceți voi, le vrem doar pe ele.

Banii au trecut dincolo de marginea falezei şi au coborît pe perete — toate cele patru genți. Ellingham a aruncat peste margine capătul funiei.

— Ăştia au fost toți! a strigat Ellingham.

Dedesubt, felinarul a început să pîlpîie, aruncînd forme ciudate.

— Ce fac? a spus Ellingham. Ce-i aia? Nu e codul Morse.

— Habar n-am, a spus Marsh trăgînd cocoşul revolverului.

— Nu trage în barca aia! Fetele ar putea fi acolo! Felinarul s-a stins.

Timp de un minut bun, nu s-au auzit decît vîntul şi clipocitul blînd al apei.

— Ce se întîmplă? a întrebat Ellingham, părînd cu adevărat vulnerabil şi înspăimîntat pentru prima dată în noaptea aceea.

— Nu ştiu, a spus Marsh.

— Alo? a strigat Ellingham. V-am dat banii! Ce fac acum? Unde sunt?

Barca a dispărut în neant, luînd cu ea orice şansă de a le mai recupera pe Iris şi Alice.

Scrierea serialului *Maestrul minciunilor* nu a fost deloc aşa de simplă cum promisese Stevie.

În prima zi, Nate a întîmpinat-o dimineaţă pe Stevie cu un zîmbet larg.

— Am scris aseară două capitole din noua mea carte! spuse el. Bine, sunt doar o primă variantă. Scriam iute ca fulgerul, Stevie. Jur că am scris vreo cincisprezece mii de cuvinte aseară.

— Adică... mult? întrebă ea.

— Nu ştiu! spuse el. Dar se pare că faptul că m-ai pus să scriu scenariul ăsta m-a făcut să vreau să scriu orice altceva, numai scenariul nu, deci am lucrat la cartea mea!

— Stai puţin! spuse Stevie. Stai puţin! Să înţeleg că n-ai scris scenariul?

Nate dădu fericit din cap.

— Îhî! spuse el.

La cină, se schimbase povestea.

— Tot ce am scris aseară e groaznic, spuse el. Şi nici scenariu nu avem. Hai să-l scriem odată. Mai arată-mi o dată documentele.

Toată povestea s-a repetat de mai multe ori. Stevie îi dădea copii după transcrierile interogatoriilor poliţiei. Acestea erau deja la îndemîna oricui, online. Nate se retrăgea să scrie. Nate făcea orice altceva. Pînă la urmă, Stevie a stat cu Nate la masa de lemn timp de cinci ore şi, unul lîngă altul, trecînd computerul de la unul la altul, au pus cap la cap zece pagini de scenariu.

Scena începea în tunel, cu Hayes citind scrisoarea de la Maestrul minciunilor. Apoi trecea la scena cu livrarea răscumpărării, în care Hayes îl juca pe Albert Ellingham. Cum avea să-l joace Hayes pe Albert Ellingham, un bărbat cu 30 de ani mai bătrîn, nu era problema lor. Aşa cum nu era problema lor nici faptul că scena presupunea ca Albert Ellingham să traverseze cu barca un lac care nu mai exista. Ceea ce conta era că totul se petrecea în grădina scufundată, fiindcă, dacă filmau acolo, poate că Stevie reuşea să intre în observator.

Priorităţi.

Una peste alta, era mulţumită de ce făcuseră. Rezultatul aducea

a scenariu — aveau personaje, replici şi acţiune.

Luni seara, pe fundalul tunetelor de afară, Stevie şi Nate au înmînat scenariul unei mici echipe adunate în şopronul artelor. Pe lîngă ea şi Nate, mai era acolo Maris, care era imaginea perfectă a femeii fatale, în puloverul ei negru, strîmt, pufos, mult prea gros pentru vremea de afară. Avea buzele de un roşu aprins, ca macul, şi purta ciorapi negri subţiri, cu dungă la spate, pe care avea grijă s-o arate întinzîndu-şi picioarele pe podea şi rotindu-şi-le ca să i se vadă gambele. Ţinea în mînă o cană cu ceai fumuriu, al cărui abur parfuma încăperea.

Maestrul minciunilor

— Cred că o cunoaşteţi pe Maris, spuse Hayes. Ea o să ne ajute cu filmarea şi regia.

Mai era acolo cineva pe care Stevie îl mai văzuse — în iurtă, în prima seară. Avea chipul prelung, cu frunte înaltă şi bărbie ascuţită şi proeminentă, iar pe frunte avea riduri premature de îngrijorare. Purta o haină lungă şi neagră, iar pe umeri avea aruncată o eşarfă stacojie.

— El e Dash, spuse Hayes. O să fie regizorul secund. Dash e cel mai tare.

Hayes citi scenariul cu voce tare de pe ecranul lap- topului, iar Maris completă cu indicaţiile regizorale. Pe ici, pe colo era stîngaci rău, iar în mare parte era, practic, copiat cuvînt cu cuvînt din diversele documente ale cazului, dar Nate îi dăduse o formă acceptabilă. Stevie alesese cele mai suculente părţi din transcrieri. Şi, spre cinstea lui, Hayes îl juca bine pe Albert Ellingham. Nu se ştie cum, dar chiar reuşeau să creeze ceva ce aducea a serial.

— E fantastic, spuse Hayes cînd termină. Maris, fă, te rog, nişte poze. Ca să documentăm procesul de creaţie.

— Sigur, spuse ea scoţînd telefonul şi făcînd cîteva poze cu Hayes studiindu-şi laptopul.

— Am nevoie de mai multe detalii, spuse Dash. Cum era vremea în noaptea aia?

— Era ceaţă, răspunse Stevie.

— Putem face ceaţă, spuse Dash scoţîndu-şi telefonul. Vrei

ceață? Facem ceață fără probleme.

— Multă ceață, spuse Hayes.

— Ooooo, da! aprobă Dash din cap. Pot să instalez nişte I -90-uri prin toată grădina scufundată. Ceața aia chimică e grea, pluteşte aproape de sol. Putem face să pară că deasupra lacului e plin de ceață.

— Super, spuse Hayes. Ceață.

— O să-mi trebuiască maşini de ceață, nişte stîlpi ca să montez lumini... Cred că o să reuşim să punem totul cap la cap.

*

în următoarele etape au încercat să facă lucrurile să meargă, iar Stevie şi Nate încă nu scăpaseră. Mai erau costume de asamblat şi recuzită de pregătit.

Pentru costume, Maris şi Stevie s-au dus la teatrul Academiei Ellingham. Era un spațiu mic, special creat în acest scop, care de afară arăta ca un mic templu grecesc. Teatrul avea o sală de spectacole lungă, cu tavanul jos şi pereții negri, cam de o sută de locuri. La depozitul de costume se ajungea urcînd o scară din colțul holului de la intrare, care ducea într-un pod alcătuit din două camere lungi, separate de un coridor de numai o jumătate de metru lățime.

Garderoba era într-o parte şi avea un tavan foarte înclinat, de care Stevie se tot lovea cu capul. Era ticsită de stative pentru haine care dădeau pe-afară de tot felul de obiecte de îmbrăcăminte oarecum grupate după un anume criteriu. Un stativ era plin ochi cu felurite ținute bărbăteşti, alt stativ plin cu paltoane, unul cu rochii din toate epocile, stative cu chestii pufoase, armuri de plastic şi gips, obiecte amorfe, care probabil că aveau sens în anumite contexte, precum şi o friteuză uriaşă din polisti- ren şi un sac maro acoperit cu ochi din fetru.

Podeaua era acoperită cu o mare de pantofi şi cizme, iar pe rafturile de sub tavan erau pălării, coifuri, poşete, scuturi, pene (doar pene? doar pene... dar pentru ce?) şi lucruri de natură şi proveniență necunoscute. Toată încăperea mirosea ca un magazin de haine de mîna a doua copt la cuptor şi îți dădea senzația unei îmbrățişări prea

lungi şi prea strînse din partea unui personaj Muppet respins la casting.

Pînă la urmă, au ales două costume, o pălărie şi un pardesiu. în dulapul cu recuzită, care era la fel de sufocant şi chiar mai prost organizat, au găsit o geantă de pînză şi o vîslă pentru barca falsă.

Seara de miercuri a adus ceva neaşteptat — construcții. Grupul se adună în atelier, o structură ca un hambar aflată pe lîngă zona administrativă. Era un spațiu vast deschis, friguros, şi conținea lucruri care nu-şi prea făceau apariția în viața de zi cu zi a lui Stevie: mese cu ferăstraie circulare, stative cu unelte, containere mari, industriale. Aici veneau elevii de la Ellingham ca să creeze obiecte care necesitau spațiu şi unelte şi foc. în această categorie nu intrau prea mulți oameni, dar cu siguranță intra Janelle, care avea pe față o mască de sudură şi se uita lung la două bucăți de metal. Cînd Stevie intră, ea îşi ridică masca şi-i făcu cu mîna.

— Taie-mi astea în două pe lungime, îi spuse Dash lui Stevie arătînd către nişte lemne. Uite măsurătorile.

îi întinse lui Stevie o bucată de hîrtie.

Ea se uită năucă la cifrele de pe ea.

— Poftim? spuse ea.

— Taie lemnele pe lungime!

Dash arătă cu degetul lemnele, apoi ferăstrăul circular.

— Cred că glumeşti, îi spuse Stevie.

— Le tai eu, zise Maris pe un ton plin de dispreț, de parcă ar fi vrut să spună: *îți vine să crezi că tipa asta nu ştie să folosească un ferăstrău circular?*

Se duse agale spre ferăstrău, în puloverul ei pufos, şi se aplecă peste el cu mişcări experte.

Unealta începu să se învîrtă bîzîind, iar Maris puse pe masă o scîndură pe care o tăie în două. Aerul se umplu de miros de rumeguş. în timp ce lumea lucra, Hayes îşi făcu şi el apariția, îi salută pe toți, apoi se aşeză pe jos ca să studieze scenariul.

— Alo! strigă Janelle cînd Dash luă nişte stîlpi metalici dintr-un container din colț. Ce faci cu ăia?

— Instalații de lumini, spuse Dash.

— Nu cred. Ăia sunt *stîlpii mei.*

— Doar n-ai nevoie de toți, spuse Dash.

— Ba da, răspunse Janelle.

— Ne trebuie doar pentru cîteva zile.

— Stîlpii ăştia sunt măsurați special pentru maşinăria mea. Nu sunt nişte stîlpi oarecare, spuse Janelle.

— Auzi? E imposibil să ai nevoie de toți stîlpii ăştia. Iau şi eu cîțiva.

— Putem să împrumutăm cîțiva? întrebă încet Stevie. O să am grijă să-i primeşti înapoi.

— Pentru tine, spuse Janelle. Nu aş da stîlpii mei nimănui în afară de tine.

într-o clipă, Dash scoase stîlpii din găleata în care se aflau şi ieşi grăbit cu ei din atelier.

Maris se oprise o clipă din tăiat lemne şi se uita într-un container industrial albastru de lîngă un perete.

— Am găsit gheață carbonică, îi strigă lui Dash. Multă!

— Am destule maşini de ceață, spuse el. E mai uşor de lucrat cu lichidul.

Maris ridică din umeri şi închise containerul.

După ce au construit rampele şi au organizat stîlpii şi tot ce le trebuia ca să filmeze sîmbătă în grădina

scufundată, au planificat incursiunea în tunel. Urma să aibă loc în noaptea următoare şi toată lumea trebuia să se adune la ora şapte în spatele şopronului.

încă mirosind a rumeguş, Stevie s-a dus acasă şi s-a prăbuşit în pat. Zăcu aşa cîteva minute cu faţa în sus, complet îmbrăcată, lăsînd aerul răcoros care intra pe fereastră să-i mîngîie faţa. Amurgul tîrziu de toamnă se prăbuşi în întuneric. Deasupra ei se auzea scîrţîit de podele sub paşi. David era acasă. îi ştia pe toţi cei din casă după sunetul paşilor. începea să înţeleagă cum se aşeza şi se foia casa Minerva, cu un sunet aproape muzical. Ridică mîna deasupra capului şi dădu de metalul rece al patului. Trase peste ea pilota, izolîndu-se sub ea cu mirosul de rumeguş pe care încă îl emanau pantalonii ei de trening. Dincolo de peretele ăsta era Janelle, dincolo de celălalt perete era Ellie. Ea era la mijloc şi i se părea cît se poate de normal. Şi atunci o străfulgeră un gînd. Se instalase de-a binelea. Era acasă şi aproape că terminase un proiect important despre cazul Ellingham, împreună cu prietenii ei. Mă rog, Nate era prietenul ei şi poate că şi Hayes, Maris şi Dash. Prietena ei, Janelle, îi dăduse materiale pentru proiect.

O străbătu un val plăcut de satisfacţie, care o făcu să se întindă şi să ia telefonul de pe noptieră. Avea în el o aplicaţie de notiţe, în care avea fişiere atent organizate cu imagini şi informaţii despre cazul Ellingham. Deschise fişierul numit SOCIAL. Conţinea documentarea făcută de ea despre viaţa dusă aici de familia Ellingham înainte de tragedie, pe vremea cînd casa era doar un specimen montan unic, excepţional şi ciudat, iar prietenii celebri ai familiei veneau să schieze iarna, să privească frunzele toamna şi să bea tot timpul. Unii dintre ei probabil că au stat în clădirea asta, în camera asta, pe vremea cînd şcoala încă nu fusese deschisă şi Minerva era casă de oaspeţi. Stevie trecu în revistă conţinutul fişierului şi se opri la una din preferatele ei: poza listei de invitaţi de la o petrecere din 1929. Habar nu avea cine erau oamenii ăia, dar îi plăcea la nebunie să le citească numele: Gus Swen- son, gemenii Billbody, Esther Neil şi Buck Randolph, surorile Davis (Greta şi Fio), Bernard Hendish, Lady Isobella de Isla, dr. Frank Dodds, Frankie Sullivan, soţii Van-Warner, McMurray „Telegraf" şi

Lorna Darvish...

Şi lista continua. Veniseră aici să bea şampanie şi să danseze sub stele. Actori, scriitori, artişti, lume bună. Şi apoi, aici a locuit Dottie Epstein. Stevie citise despre Dottie — unul dintre cei mai inteligenți elevi din şcoală. Puternică. Sclipitoare. O fată dură, din Lower East Side, care ştia să fure mere şi să-l citeze pe Virgil. Stevie luă telefonul în mînă ca să se uite poate pentru a mia oară la poza lui Dottie. Avea bucle şaten, obraji rumeni ca merele şi strungăreață. Era deseori uitată, fiindcă nu era bogată. Nu deținea o şcoală. Era doar o fată deşteaptă care încerca să facă ceva cu viața ei la Academia Ellingham. Citea povestiri polițiste. Se dusese în observator ca să citească şi lăsase după ea o carte.

Stevie îşi lăsă telefonul pe burtă şi privi îndelung în tavan. Cazul trebuia rezolvat pentru toți cei implicați, dar poate că în primul rînd pentru Dottie. Pentru Dottie, care iubea misterele. în noaptea următoare o să se ducă în tunelul care fusese blocat din 1938. Era ceva ce categoric nu mai făcuse niciunul dintre cei care studiaseră cazul în ultimele decenii. O să fie, efectiv, pe teren virgin. Prin tunelul acela trecuse Dottie. Murise în el, lîngă el sau din cauza lui. Tunelul marca locul unde Dottie trecuse din viață în moarte.

Stevie adormi în poziția asta, cu telefonul pe burtă, gîndindu-se la Dottie şi la tunel. O trezi un fascicul de lumină.

Stevie clipi buimacă. Preț de o fracțiune de secundă, creierul ei încercă să identifice sursa luminii. Faruri de maşină?

Nu.

încă aproape adormită, se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se într-un braț.

Lumina, sau ceva făcut din lumină, era pe perete. Umplea spațiul de lîngă şemineu. Bule de culoare. Litere, cuvinte.

Toate se amestecau haotic în creierul ei, pînă-şi dădu seama că bulele erau un mesaj făcut din litere tăiate din
ziare:

Pe perete-o ghicitoare Crima vine ca o boare Un cadavru-n

cîmp, vai, bietul!
Oare o să-i ştim secretul?
Dar trupul din lac, femeia?
Oare ea să fie cheia?

Alice, Alice, unde eşti?
Nu vrei să ne lămureşti?

Detectivul a sosit.
Poate să înceapă jocul!
Maestrul minciunilor vine Să se joace iar cu focul.

încă o străfulgerare, şi mesajul dispăru.

într-o secundă, Stevie sări din pat şi căzu ca un bolovan pe podea. Ochii îi zvîcneau puțin din cauza trezirii bruşte, a trecerii de la beznă la lumină.

Cuvintele i se învălmăşeau în minte în timp ce se tîra spre fereastră. Cînd ajunse, se ghemui o clipă sub pervaz, tremurînd din tot trupul de la adrenalină. Era cineva afară? Dacă se ridică un pic cît să se uite pe geam, o să dea nas în nas cu acea persoană? Fereastra era deschisă vreo cincisprezece centimetri. Oare o să bage cineva mîna pe-acolo?

Nu putea afla decît într-un singur fel.

Cu o mişcare iute se ridică în genunchi. Afară era întuneric şi nu se clintea nimic. Apucă rama ferestrei, fără să fie sigură dacă să o închidă sau să o deschidă mai mult ca să se uite afară. Strînse mai tare cerceveaua.

îi veni altă idee: scoase de pe raft cea mai grea carte de criminologie, cea pe care o obținuse cu doar trei dolari la un tîrg organizat de bibliotecă, cea care era comoara ei cea mai de preț. O scoase pe fereastră şi o lăsă să cadă.

Nu se auzi niciun țipăt. Auzi cartea căzînd pe iarbă cu o bufnitură. Se furişă pînă la dulap, scoase lanterna

I n i mită de la şcoală şi o aprinse ca să cerceteze împreju- i miile. Nimic. Doar întuneric şi iar întuneric, şi foşnetele uşoare ale nopții.

închise şi încuie fereastra, trase draperiile şi-şi băgă capul între picioare. Cum era? *Peperete-o ghicitoare, crima nu mai stiu cum si nu mai stiu cum…*

Şi atunci, o lovi.

Atacurile de panică sunt nişte javre afurisite.

Mai întîi veni senzația de viteză. Apoi gheara din gît, amețeala, senzația de goană oarbă spre buimăceală. Apoi, vîntul bizar vîjîindu-i în creier, răsturnînd totul şi transformînd totul într-o caricatură a realității. Toate căile i-au fost blocate. Fiecare opțiune ducea la pieire. Nimic nu mai avea niciun sens. Parcă cineva o strîngea de gît cu amîndouă mîinile. Stevie înghiți cu greu, ca să-şi dovedească faptul că o putea face, că avea căile respiratorii deschise.

— N-am nimic, îşi spuse ea. Respiră: unu, doi…

Dar nu putea respira unu, doi, pentru că tot universul se strîngea într-un punct. Leşinul ar fi fost o opțiune binevenită dacă n-ar fi fost groaza că acest carusel ar continua cumva să se învîrtească, chiar şi în stare de inconştiență.

Se spune că depresia te minte. Ei, bine, anxietatea e pur şi simplu proastă. E incapabilă să facă diferența între ceea ce e cu adevărat înspăimîntător (să fii îngropat de viu, de exemplu) şi ceea ce nu e înspăimîntător deloc (să fii în pat, sub plapumă). Erau apăsate exact aceleaşi butoane şi într-un caz, şi în celălalt. Stop. Mergi. Sus. Jos. Pentru anxietate sunt acelaşi lucru. Draperiile erau făcute din frică, podeaua era şi ea făcută din frică. întunericul era făcut din frică şi, dacă ar fi aprins lumina, cu

siguranță că şi ea ar fi fost făcută tot din frică. Aprinse oricum lumina. Chipurile membrilor ucişi ai familiei Ellingham o priviră acuzator de pe panoul cazului. Se duse repede la servantă şi deschise cu mîini tremurînde un sertar. Aruncă în gură un Ativan, apoi se întoarse în grabă la noptieră şi-l dădu pe gît cu o duşcă de apă din sticla de lîngă pat.

Avea să dureze pînă-şi făcea efectul, iar universul încă-i urla în urechi.

Avea nevoie de ajutor.

Se strecură pe hol, lovindu-se în drum de tocul uşii. Se duse şi bătu la uşa lui Janelle. După o clipă, se auzi vocea ei somnoroasă:

— Da?

Stevie apăsă pe clanță şi descoperi că uşa era descuiată. Era prea buimacă să mai fie jenată sau să se simtă prost că o trezea.

— Ce e? întrebă Janelle ridicîndu-se în capul oaselor. Ți-e rău?

— Atac de panică, spuse Stevie. Poți... ai putea să...

Janelle se ridică din pat, îşi luă halatul şi-l puse pe umerii lui Stevie. O conduse spre pat şi o aşeză, cuprin- zînd-o cu brațul de umeri.

— Iartă-mă, gîfîi Stevie. Iartă-mă.

— Aşa, spuse Janelle luînd-o de mînă. Nu-i nimic. O să trecem împreună peste asta. Ține-mă de mînă.

Strîngerea mîinii lui Janelle readuse o fărîmă de realitate în lumea lui Stevie.

— Pot să stau un pic aici? întrebă Stevie.

— Stai pînă-ți trece, răspunse Janelle. Oricît ar dura. S-a întîmplat ceva?

Lui Stevie nu-i veni să explice. Totul se clătina. Se sprijini de Janelle şi de peretele din spatele patului şi aşteptă i a lumea să se oprească din mişcare, ca vorbele să înceteze să i se mai învîrtă prin minte, ca Maestrul minciunilor să plece.

*

A doua zi dimineaţă, cînd Stevie ieşi din camera ei, Janelle era în încăperea comună şi arăta incredibil de vioaie avînd în vedere că stătuse trează aproape toată noaptea ca să-şi ajute prietena. Purta un tricou gros, moale, pe care scria ÎNTREABĂ-MĂ CE-MI FACE PISICA şi o pereche de pantaloni comozi, din bumbac, iar codiţele îi erau încolăcite sub o eşarfă de un roşu vesel. Pe de altă parte, Stevie purta tot pantalonii de trening plini de rumeguş. Nu se uitase să vadă cum îi stătea părul. Putea să arate oricum. Nu se obosise să-şi dea cu apă pe faţă sau să-şi curepte puchinii de la ochi ori să se spele pe dinţi. Nu voia decît să se dea jos din pat şi să se scuture de amintirea nopţii trecute.

Uitîndu-se la prietena ei, Stevie se simţi ruşinată. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă, în care altcineva decît părinţii ei să aibă grijă de ea în felul ăsta. Janelle o băgase la loc în pat chiar înainte să se crape de ziuă şi Stevie dormise profund cîteva ore. Acum era ameţită şi se mişca greoi, încet.

— Cum te simţi? întrebă Janelle cu voce scăzută.

— Bine, răspunse Stevie. Mi-e puţin greaţă şi sunt obosită. Dar mă simt mai bine.

Nu reuşi să spună „datorită ţie", dar încercă să transmită mesajul cu privirea şi apoi comportîndu-se stîngaci în general. Janelle se mulţumi să clatine din cap într-un fel care spunea: *nicio problemă.*

Stevie ieşi din casă. Dimineaţa era proaspătă şi luminoasă — un cer albastru, nesfîrşit, şi nori zdrenţăroşi, fericiţi, care alergau peste munţi. Era genul de dimineaţă care dădea cu tifla fricii din noaptea precedentă. Atîta farmec aproape că înrăutăţea lucrurile. Cum putea să fie aşa de anxioasă cînd totul era atît de încîntător şi vesel?

Ei bine, foarte uşor, se pare. Substanţelor chimice din creier nu le

pasă de cît de frumos e totul în jur.

Merse pe lîngă zidul casei Minerva prin iarba umedă ca să-şi recupereze cartea de sub fereastră. Era un pic udă, dar o cercetă cu atenţie şi nu descoperi vreo stricăciune.

Ce se întîmplase? Citise materiale despre caz pînă adormise. Se gîndea la răpire şi la tunel. Putea foarte uşor să fi visat mesajul de pe perete. Dar imaginea era foarte vie, clară. Se dăduse jos din pat. Aruncase o carte pe geam încercînd să prindă un străin.

Se uită o clipă la cer strîngînd cartea udă la piept şi încercă să determine ce era real, după care se frecă la
ochi — o usturau de oboseală. Trebuia să se ducă totuşi la
ore. Şterse coperta cu tricoul şi duse cartea în casă.

în drum spre camera ei se ciocni de David, care cobora scările.

N-a fost mai nimic. Doar i-a aruncat un mic zîmbet. Cu gura lui mare, cu colţuri ridicate. Doar un zîmbet. Dar ceva a făcut-o pe Stevie să dea în clocot. îi blocă drumul.

— Ai avut o noapte plăcută? îl întrebă ea.

— Ce drăguţ din partea ta să mă întrebi! răspunse el sprijinindu-se de perete. Sigur. Tu?

întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar zîmbetul lui se lărgi cu vreo doi milimetri.

— Ai fost ocupat aseară? continuă ea.

— Pui cam multe întrebări.

Tot neutru, tot cu o umbră de zîmbet. Dar era ceva în ochii lui. O străfulgerare. Era imposibil să-ţi dai seama ce, dar *ceva* era.

— Nu că nu m-aş distra, dar pot să mă duc la micul dejun? spuse el.

Stevie se dădu la o parte, dar se întoarse să se uite după el. Oare era posibil să fie David cel care-i proiectase mesajul pe perete?

*

în acea dimineaţă n-a fost prea atentă la discuţia despre *Fire de*

iarbă. Stevie îşi petrecu mare parte din timp încercînd să-şi aducă aminte cuvintele pe care le văzuse.

O ghicitoare... ceva cu crimă, ceva cu lac, ceva cu Alice. Sigur apărea pe undeva şi Maestrul minciunilor. Dar cu cît încerca mai mult să-şi amintească, cu atît mai iute îi alunecau cuvintele printre degete şi parcă nici nu mai semănau a cuvinte.

Acum se amestecau şi cu Walt Whitman:

Şi cu privire la bătrîni şi mame şi la vlăstarele luate degrabă din poala lor.
Ce crezi că se întîmplă cu tinerii şi bătrînii?
Ce crezi că se întîmplă cu femeile şi copiii?

Ei sunt bine si vii, undeva...[3]

[3] Poezia „Un copil a spus: Ce este iarba?" de Walt Whitman, din volumul *Fire de iarbă,* traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora M, Tîrgovişte, 2000. (N.t.)

Ghicitoare, ghicitoare... O femeie într-un lac, o fată într-o groapă...

Şi ea o să fie în noaptea asta o fată într-o groapă, cînd o să intre în tunel.

La anatomie, explicațiile despre funcțiile scheletului axial şi ale celui apendicular ajunseră la ea sporadic. Prînzul o scoase aproape de tot din gîndurile în care era pierdută, iar cînd a ajuns la laboratorul de spaniolă, groaza începea să se risipească şi Stevie începu să se concentreze la incursiunea în tunel. Simți o fluturare de nerăbdare în stomac, iar senzația o ajută să suporte mai uşor restul după-amiezii.

Stevie se întoarse în grabă la Minerva ca să-şi ia lanterna şi mănuşile, apoi se întîlni cu Janelle la cinci pentru prima lor lecție de yoga. Din opțiunile oferite de Ellingham pentru educația fizică obligatorie, Stevie alesese yoga. Suna mai bine decît Fitness şi serenitate prin alergare, Instrucție militară prin cooperare sau Perspective asupra mişcării. La liceul lui Stevie, te puneau doar să alergi jumătate de oră pe bandă şi te lăsau în pace să-ți asculți emisiunile, ceea ce era, efectiv, singurul lucru care-i plăcea mai mult la liceu decît la academie.

Janelle o aştepta în fața şopronului artelor cu un covoraş rulat sub braț.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— Îhî, făcu Stevie. Aşa cred.

— Visele provocate de anxietate sunt oribile, spuse ea.

în noaptea precedentă, tîrziu, Stevie reuşise să-i explice lui Janelle ce văzuse. Probabil că-i povestise ca şi cum fusese categoric un vis, şi nu o întîmplare dubioasă care era posibil să fi fost reală sau nu.

— Poate... Poate că am visat? spuse Stevie. Nu ştiu.

Janella aprobă dînd din cap, de parcă acesta era singurul răspuns la care se aşteptase.

— Dar, hai să zicem că n-am visat, spuse Stevie intrînd în şopronul artelor. Cît de dificil e să proiectezi ceva pe un perete, în felul ăla? Presupun că ai avea nevoie de un proiector, nu?

— A, asta-i simplu, spuse Janelle. Poți să faci unul din carton, bandă adezivă şi o oglindă. Nu e imposibil, dar...

— Vreau să spun... m-am trezit, zise Stevie. Eram în pat şi am văzut mesajul pe perete. Mi-am aruncat cartea pe geam ca să-l prind pe făptaş. Adică am încercat să-i arunc cartea în cap.

— Şi ai prins pe cineva? întrebă Janelle. Ai văzut pe cineva?

— Nu.

— Dacă eşti trezit în anumite faze ale somnului, realitatea şi visele se amestecă pentru cîteva clipe. Şi faptul că eşti prima dată aici, probabil că era normal să-ți provoace vise anxioase. Ale mele sunt totdeauna despre cum nu mă duc niciodată la ore. Şi e sfîrşitul anului şi am chiulit de la tot. în nopțile bune, visez despre noi descoperiri în imprimarea 3-D şi Gina Torres îmbrăcată în Femeia Fantastică. Dar ştii care-i treaba?

O opri pe Stevie înainte să intre în sala de yoga.

— Cred că toți venim aici fiindcă avem în cap ceva ce ne obsedează şi de care nu putem scăpa, spuse Janelle. Toți avem un fel de fixație. Eu vreau să fac maşinării, tu vrei să rezolvi mistere, Nate vrea — sau nu vrea — să scrie, iar Ellie vrea să trăiască în propria ei comunitate de artişti. Hayes face seriale. Probabil că David creează jocuri. L-am văzut scriind coduri, aşa că ştiu că poate. Toți suntem oarecum în propria noastră lume. Doar că aici, lumea ta e un loc real. Cred că creierul tău e un pic cam ocupat cu procesarea acestei informații. Ai avut un vis foarte viu. Ceva te-a trezit. Poți să treci prin unele din etapele somnului văzînd lucruri şi crezînd că eşti treaz, cînd de fapt nu eşti pe deplin ieşit din starea de somn. Aşa e somnul, ciudat.

Văzute din perspectiva asta, lucrurile păreau să aibă sens.

— Cum ai ajuns să fii aşa de deşteaptă? a întrebat Stevie.

— Citesc mult, zise zîmbind Janelle.

Deschise fermoarul buzunarului din faţă al genţii, băgă înăuntru cîrdul de acces, îi prinse şnurul cu un clips şi închise la loc fermoarul. Orice făcea, Janelle făcea temeinic, chiar şi cînd îşi băga cîrdul în geantă.

— Plus că sunt fenomenală.

Ora se ţinea într-un mic studio deschis. Toată lumea şi-a lăsat genţile pe coridor şi s-a înghesuit înăuntru. Yoga era foarte populară, aşa că între covoraşe erau doar cîţiva centimetri. Stevie folosi unul pus la dispoziţie de şcoală; era cauciucat, mov şi mirosea un pic a dezinfectant şi a picioare.

Profesoara, Daria, avea un fel de mic pian-acordeon la care cînta, punîndu-i pe toţi să se aşeze la începutul cursului pe nişte pături, cu ochii închişi. Trebuia să se concentreze la propria respiraţie, dar Stevie se tot întorcea cu gîndul la acea clipă fulgerătoare din noaptea precedentă, cînd sărise din somn şi citise cuvintele de pe perete. Dădu filmul înapoi şi revăzu momentul de nenumărate ori. Cît de trează era cînd atinsese podeaua cu picioarele, cînd încercase să memoreze cuvintele?

Era imposibil de ştiut. Somnul avea şi el misterele lui, iar Daria le spunea să ia poziţia cîinelui. Pentru Stevie, laza asta cu yoga era ceva nou, aşa că, în scurt timp, Daria era lîngă ea şi-i aranja mîinile, şoldurile şi tălpile. înainte să vină la curs, Stevie se uitase la cîteva clipuri ca să se pregătească, dar cînd veni vremea să pună în practică ce văzuse, se zăpăci complet şi orice mişcare pe care-o făcea era cumva greşită. Era mereu cu cel puţin două mişcări în urma celorlalţi. Genunchiul nu era unde trebuia, braţul nu era ridicat suficient, răsucirea nu era destul de amplă. Daria o supraveghea atent şi, cu o voce dulce, şoptită, îi corecta poziţiile de fiecare dată; pînă la urmă s-a instalat lîngă Stevie şi a condus cursul de-acolo. De unde ştiau ceilalţi să facă yoga?

Singurul avantaj era că-i alunga din minte orice alt gînd. Auzise

că sportul avea această proprietate. Oare la asta se referea lumea? Erai atît de preocupat de propria buimăceală şi de faptul că îți alunecau palmele pe covoraş din cauza transpirației, că nu te mai puteai gîndi la nimic altceva?

Dar lui Stevie îi plăcu faptul că la finalul şedinței de yoga a zăcut pe podea, ca un cadavru.

— în seara asta filmați, nu? întrebă Janelle cînd ieşiră pe hol ca să-şi ia lucrurile. Fiindcă eu şi Vi vrem să...

Cotrobăia cu sîrg prin geantă, băgînd mîna pînă la fund şi prin buzunare.

— Cîrdul meu de acces, spuse ea. A dispărut. L-am băgat în buzunar şi am închis fermoarul, doar ai văzut şi tu.

— Aşa e, spuse Stevie. Eşti sigură că nu e acolo?

Cu o smucitură, Janelle deschise buzunarul din față. Nici urmă de card.

— Cum naiba de s-a pierdut? se întrebă Janelle. L-a luat cineva? Trebuie să-l găsesc. Cu el intru în diverse locuri, iar dacă îl pierd...

— îl căutăm împreună, spuse Stevie, deja în genunchi pe podea, cotrobăind prin mormanul cu restul genților, în timp ce lumea ieşea de la curs şi şi le lua.

— Unul nou costă o sută cincizeci de dolari, spuse Janelle. Of, fir-ar a *naibii!*

— Nu-i nimic, o linişti Stevie. Probabil că cineva a făcut, pur şi simplu, o greşeală.

— Cum? Mi-a deschis din greşeală geanta şi l-a luat? Trebuie să-i spun lui Pix. Ce fel de om fură cîrduri? Cine mi-a umblat în geantă?

Janelle începea deja să se enerveze. Genul ăsta de dezordine o dădea peste cap. Şi categoric îşi pusese cîrdul în geantă.

— Poate a făcut cineva o farsă?

— Furîndu-mi cîrdul?

Stevie a fost cît pe ce să spună: „Sau proiectînd o scrisoare la mine pe perete." Dar fiindcă încă nu era sigură dacă fusese ceva real

sau nu, s-a abținut. Era a doua întîmplare stranie într-un interval scurt de timp. O scrisoare şi o cheie. Parcă era un joc bizar, unul care-o umplea pe Stevie în străfundul sufletului de o îngrijorare ce nu prevestea nimic bun.

Jocurile nu sunt amuzante dacă nu ştii că le joci.

Era o noapte perfectă pentru intrat sub pămînt.

La ora opt seara, în timp ce mergea împreună cu Nate către şopronul artelor, Stevie observă că toamna era foarte diferită aici, în munți. Era mai... sălbatică. Probabil că era de aşteptat, dar chiar şi aşa, experiența o luă prin surprindere. Era mai multă foşgăială în tufe, coroanele întunecate ale copacilor erau mai frapante, vîntul era mai puternic. Aerul era greu de mirosul fecund al primelor frunze căzute şi de parfumul putreziciunii straturilor de vegetație de sub tălpi. Cu toată apropierea morții, totul era plin de viață şi sonor. Mirosul, senzația... de *asta* insistase Albert Ellingham să construiască aici.

— Dau un regat pentru un Starbucks, spuse Nate. Şi tu ai impresia că suntem aici de o veşnicie? Cînd începem să ne mîncăm între noi sau să ne batem pe scoica şefului de trib?

Pentru această misiune nocturnă, şi Stevie, şi Nate erau îmbrăcați în haine închise la culoare. Nate era îmbrăcat în blugi largi, negri, şi un pulover negru lălîu, ale cărui mîneci îi atîrnau peste degete, făcînd ca brațele

lui lungi să pară şi mai lungi. Arăta aproape la fel de morocănos ca de obicei, dar Stevie era de-acum obişnuită. Nate era un nor negru, de ploaie, dar era norul ei negru prietenos şi lumea mai are nevoie şi de ploaie. Stevie era echipată pînă-n dinți pentru incursiune, îmbrăcată în pantaloni negri, cu buzunare, şi în hanoracul ei negru. Garderoba ei n-o dezamăgise. Amîndoi aveau în genți lanternele militare date de şcoală.

— Şi tunelul ăsta..., spuse Nate în timp ce treceau pe lîngă capetele şuşotitoare din piatră. Ce a fost acolo?

— Era un tunel de aprovizionare cu alcool pe vremea Prohibiției, spuse Stevie. Comandau camioane cu alcool din Canada. Țineau

băutura sub observator ca să nu fie găsită dacă avea loc vreun raid al poliției. Nu că ar fi îndrăznit poliția să facă raiduri la Albert Ellingham.

— Mă refer la *tunelul în sine,* spuse Nate. Am auzit ceva, cum că a fost redeschis?

— Fiindcă a fost o vreme astupat cu pământ, spuse vag Stevie.

Nu voia să spună: „Din 1938, şi tocmai a fost dezgropat din nou, Dumnezeu ştie ce-o fi acum acolo."

— Şi avem voie să intrăm?

— N-a spus nimeni că n-avem voie, răspunse Stevie.

— Şi nici nu trebuie să spunem nimănui.

— Mai întîi acționează şi apoi cere-ți scuze.

Simți cum Nate se uita lung la ea, dar întoarse capul şi se uită la un cap de statuie cu o grimasă pe chip.

— Nu ştiu dacă proiectul ăsta o să fie socotit într-ade- văr ca fiind echivalentul a trei capitole, spuse Nate îndesîndu-şi mîinile în buzunare. Lucrăm la asta doar de o săptămînă.

— Ce-a spus dr. Quinn?

— Că o să se gîndească la sugestia mea după ce o să vadă proiectul. Dar pare să creadă că sticla pisată trebuie să facă parte dintr-un mic dejun echilibrat.

— Cred că-ți faci prea multe griji, spuse Stevie.

— Normal că-mi fac prea multe *griji,* răspunse Nate. Dar de obicei am dreptate. Oamenii care-şi fac griji au întotdeauna dreptate. Aşa merg lucrurile.

Stevie se hotărî să nu-l contrazică în privința asta.

*

Hayes, Maris şi Dash îi aşteptau deja în capătul cel mai îndepărtat al şopronului artelor, unde se găseau echipamentele de construcție şi tomberoanele, lîngă poteca pentru mentenanță. Şi ei erau îmbrăcați în negru — Hayes în ceva mulat, Dash în ceva larg şi boem, iar Maris în colanți negri şi un pulover imens, pufos, iar pe cap cu o căciulă strîmtă,

neagră. îşi dăduse şi cu parfum, un iz moscat, greu, care se asorta cu ocazia.

— Bun, spuse Hayes aprinzînd lanterna. Hai să mergem!

Au intrat în pădure — inelul de sălbăticie adevărată care învăluia Academia Ellingham, locul unde copacii nu erau aliniaţi şi în care nu răsărea nicio statuie. Mă rog, au intrat în mica porţiune de pădure de lîngă poteca pentru mentenanţă. Stevie avea o idee destul de clară cam pe unde trecea tunelul şi unde ar trebui să fie intrarea, dar aceasta avea să fie exact la nivelul solului. Hayes părea să ştie exact unde mergea.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Maris.

— Săparea de tuneluri e cea mai tare chestie, spuse Hayes zîmbind. Ăsta s-a deschis în primăvară. N-au vrut să ştie nimeni.

— Dar tu ai aflat?

— Am văzut, spuse rînjind, punîndu-şi lanterna sub bărbie.

Ieşi de pe potecă şi îi conduse vreo treizeci de metri în pădure, pînă la un pîlc des de copaci. Acolo se opri şi începu să tropăie tare pe pămînt, pînă se auzi un *dong* ca de metal solid.

— Lumină, spuse el.

Maris îndreptă o lanternă în jos, iar el dădu la o parte cîțiva centimetri de pămînt afînat.

— L-au acoperit, spuse aplecîndu-se. Şi se pare că i-au pus şi lacăt. Nu era încuiat. Avem o problemă.

— Stai să văd, spuse Stevie lăsîndu-se în jos lîngă el.

Sub genunchii ei, pămîntul era moale şi rece.

— E doar un lacăt obişnuit, zise ea, uitîndu-se la încuietoare. Poți să luminezi puțin aici?

Maris îndreptă lanterna spre lacăt. Stevie băgă mîna în geantă şi cotrobăi un pic prin ea, pînă găsi pe fund două agrafe de birou. Le îndreptă şi le băgă în încuietoare. Folosi una ca să blocheze butucul în loc, iar cu cealaltă manevră bolțurile cu arc. Toată şmecheria era să lucrezi încet, cu grijă, pipăind orbeşte cu ustensilele fiecare milimetru. încuietorile erau foarte mici, iar bolțurile lor cu arc

erau şi mai mici, deci mişcarea necesară ca să ridice unul era mai delicată decît o tresărire.

Din fericire, descuiase de multe ori lacăte de felul acesta. Era un hobby util şi ieftin, pe care-l puteai exersa în timp ce te uitai la filme polițiste. în plus, lui Stevie i se părea că ar trebui să dețină genul acesta de abilitate.

Lacătul se deschise.

— Uau! făcu Hayes. Cum naiba ai învățat să faci asta?

Stevie se mulțumi să zîmbească, se ridică şi-şi scutură palmele de pămînt.

— Frumooos! adăugă aprobator Maris.

în sfîrşit, ceva ce Stevie ştia să facă, şi Maris nu.

Dash scria un mesaj, iar Nate privea scena într-o tăcere stupefiată.

Hayes trase de uşi şi le deschise, dînd la iveală o gaură în pămînt, total cufundată în beznă. Stevie îşi îndreptă lanterna spre ea şi văzu vreo duzină de trepte de ciment care duceau către şi mai multă beznă.

— Îhî, nu arată deloc sinistru, spuse Nate.

Stevie îşi făcu loc în fruntea grupului şi se lăsă pe vine ca să lumineze interiorul. Spațiul din fața ei era învăluit într-un întuneric violent, catifelat. Putea fi orice acolo. Un milion de păianjeni. Cineva cu un cuțit. Sau, şi mai rău... doar un lung tunel întunecat.

Numără treptele şi pipăi în jur cu piciorul ca să se asigure că ajunsese la capăt, după care ridică lumina lanternei. Dacă erau acolo, cei un milion de păianjeni erau bine ascunşi, şi nu era nimeni înarmat cu un cuțit. Tunelul era făcut din cărămidă şi ciment şi era în stare destul de bună dacă nu puneai la socoteală cîteva crăpături şi spărturi îngrijorătoare, provocate, probabil, de zăpezile şi gheața atîtor ani. Mirosea foarte tare a pămînt şi a vechi şi a aer stătut. Tunelul părea mai îngust decît crezuse ea — de-abia încăpeau doi oameni, umăr la umăr. Era şi normal, desigur. Nu e uşor să construieşti un tunel secret. Aveai nevoie să fie doar suficient de mare cît să-ți poți aduce lăzile cu băutură sau să te poți furişa prin el cu prietenii cînd jucai unul din celebrele jocuri ale lui Ellingham. Din cauza cărămizilor, aveai senzația că te afli într-un horn orizontal.

Pentru o clipă, Stevie ameți puțin şi-şi trecu mîna pe pereți. Păreau aproape uzi, iar ea urmări cu degetele liniile mortarului. Asta era istorie, istorie adevărată, care se deschidea ca o carte sub ochii ei. Era aproape copleşitor. Stevie ignoră eforturile care se făceau în jurul ei: Dash scoase un trepied din geantă şi-l instală, Maris şi Hayes îşi plecară capetele peste telefonul lui, ca să citească încă o dată scrisoarea Maestrului minciunilor şi să decidă unde trebuia să stea Hayes.

Nate se strecură lîngă Stevie şi-i întrerupse reveria.

— De ce ştii să spargi lacăte? întrebă el.

— Fiindcă sunt o mulțime de tutoriale pe net.

— Ăsta e răspunsul la „de unde?", spuse el. Eu am întrebat de ce?

— Cine n-ar vrea să ştie cum se sparge un lacăt? Mi-a luat doar cîteva ore. Cumperi un lacăt de cinci dolari...

— Tot nu-mi spui de ce.

— Fiindcă asta fac la televizor, spuse pînă la urmă Stevie. Mi se pare ceva ce e bine să ştiu. îmi plac detectivii, ce vrei? Fiecare cu pasiunile lui.

— Sper să nu te supăr vreodată, spuse Nate.

Stevie se uită lung în întuneric. îndreptă lanterna spre el, dar nu se zărea capătul. Doar şi mai mult întuneric.

— Sunt siguri de integritatea structurală a tunelului? întrebă Nate. Poate că n-ar trebui să fim aici. Parcă e un lift de pe *Titanic.*

— E-n regulă, spuse Stevie.

Pentru că *probabil* că aşa era. Cele mai multe lucruri sunt în regulă.

Stevie mătură pereții cu fasciculul lanternei, avînd grijă să ocolească o crăpătură înfricoşătoare de pe un perete, după care îndreptă lumina drept în față.

— Mă duc pînă la capăt, spuse ea.

— Tu vorbeşti serios? zise Nate.

— Pentru asta am venit aici. Acolo sunt dragonii mei.

— Stevie, eu nu m-aş...

— Tu eşti tu şi eu sunt eu, spuse Stevie. Dacă mor, să mă răzbuni!

Glumea, dar nu chiar. Trebuia să se ducă, dar în acelaşi timp părea să fie o posibilă greşeală.

însă unele greşeli trebuie făcute.

Ştia că distanța era cam de o sută douăzeci de metri. Poate că o sută douăzeci de metri de tunel întunecat nu par cine ştie ce, dar în realitate înseamnă o eternitate de tunel întunecat. însă ea intra în el, aşa cum intraseră oamenii care se tîrîseră în spațiile înguste ale piramidelor sigilate de mii de ani, fără să aibă habar ce îi aştepta. Există mistere îngropate, aşa că uneori trebuie să intri sub pămînt.

Se întrebă dacă avea s-o cuprindă panica. Dar spre surprinderea ei, la fiecare pas făcut în vidul catifelat al tunelului, bătăile inimii ei rămîneau lente şi egale. în curînd avea să dea de uşa de la capăt. întinse brațul în față ca s-o găsească şi, în cele din urmă, simți cu vîrful degetelor lemnul masiv.

Inima îi stătu în loc efectiv, pentru o clipă, trimițînd apoi, nedumerită, un val de sînge care se grăbi să-i alerge prin vene.

Uşa era făcută din bucăți groase de lemn, strînse la un loc cu fîşii de fier, iar ferestruica mică, cu uşiță, arăta ca dintr-o închisoare medievală. Pe uşa asta nu era nicio clanță, nicio încuietoare. Pe vremuri, uşa aceasta era deschisă din cealaltă parte, aşa că dacă acum era încuiată pe partea cealaltă, aici lua sfîrşit expediția ei.

împinse.

Se deschise.

Mergea mai departe. Intra. Parcă era un vis.

Camera de dincolo de uşă era mică. Trei laturi ale spațiului erau numai rafturi. Aceasta fusese camera cu băutură. Livrările veneau prin tunel, apoi erau depozitate aici. O scară de metal ducea către un chepeng din tavan. Stevie o scutură ca s-o testeze. Părea bine fixată în perete şi în perfectă stare de funcționare. Oare să îndrăznească? Oare să se ducă, efectiv, *la locul faptei*?

Ceilalți nu se zăreau nicăieri. Era singură.

încercă iar scara, apoi îşi îndesă lanterna în geantă. Urca prin beznă. Porni încet, punîndu-şi încrederea în scară, conştientă că la un moment dat capul ei avea să ia contact cu chepengul de deasupra. Avea să se ghideze după acea senzație.

Sus, sus, sus în beznă, mişcîndu-se tot mai încet pe măsură ce înainta. Simți cînd părul, scalpul atinseră chepengul. Coborî o treaptă şi întinse mîna să-l încerce. La început, nu cedă, dar ea împinse mai tare. Cu un scrîşnet cumplit, străvechile resorturi au fost forțate să intre din nou în acțiune, iar chepengul s-a deschis.

Unii vor să se ducă să vadă Turnul Eiffel sau orologiul Big Ben. Unii visează la balurile de absolvire sau la nunțile pe care o să le aibă într-o zi. Unii visează să zboare cu balonul sau să facă scufundări în apele limpezi din Caraibe. Fiecare om are un loc al visurilor sale, iar Stevie Bell tocmai urca într-al ei.

Acum, că era înăuntru, observatorul cu cupolă parcă era mai mic. Triunghiurile din sticlă groasă din care era făcută cea mai mare parte din structură erau acoperite cu un strat gros de noroi întărit, aşa că totul era cufundat

în întuneric. Stevie cercetă cu lanterna podeaua de piatră, bancheta lipită de perete, care înconjura încăperea. Acum nu mai era nimic aici, doar nişte frunze moarte şi pământ. Mirosea ca într-un hambar.

Aici fusese Dottie. Aici îi găsiseră cartea cu Sherlock Holmes. Fix pe uşa aceea solidă intrase Albert Ellingham. Fusese lovit şi căzuse la podea. Aici? Chiar în locul ăsta? Oare aici fuseseră numărați banii? Oare aici începuse să meargă totul din rău în mai rău?

închise ochii o clipă. Poate, dacă respira aerul ăsta şi se lăsa pătrunsă de senzația acestui spațiu, reuşea să se întoarcă în timp...

— Alo! străpunse Dash tăcerea, strigînd de sub ea. Hai, că avem nevoie de tine.

Momentul se spulberase.

*

Filmarea s-a făcut foarte repede. N-a fost nevoie decît ca Hayes să recite scrisoarea de la Maestrul minciunilor, mergînd prin tunel. El şi Maris şi-au tot trecut camera de la unul la altul ca să tragă nişte cadre mai lungi, dar era întuneric şi frig şi era greu de filmat, iar timpul nu era de partea lor. La opt şi jumătate, s-au furişat cu toții înapoi spre trepte. O privire aruncată iute afară, şi şi-au dat seama că nu-i aştepta nimeni să răsară din gaură. Au închis uşile.

— Nu putem să mergem toți odată înapoi, spuse Hayes cu lacătul în mînă. Dacă ne vede cineva că venim toți din direcția asta, s-ar putea să-şi dea seama că am coborît aici. Nate, Stevie, duceți-vă voi primii. Dash, tu ar fi bine să o iei pe partea cealaltă. Maris, noi putem merge ultimii.

În timp ce Stevie şi Nate mergeau înapoi spre campus prin întuneric, Nate aruncă o privire peste umăr.

— Cred că o să se întoarcă să-şi facă de cap în tunelul ăla, spuse el.

— Să-şi facă de cap? repetă Stevie. Chiar trebuia să zici *asta*?

— Sex în tunel, spuse Nate. Un nou parfum pentru bărbaţi.

— N-ar face aşa ceva, spuse Stevie. N-o să facă asta.

— De ce?

— Fiindcă e... tunelul. Nu te duci aşa, să-ţi faci de cap în tunelul ăla.

— Uneori, un tunel e doar un tunel, spuse Nate.

Lui Stevie i se încleştară puţin maxilarele, dar merse mai departe, cu mîinile înfundate pînă la cot în buzunarele hanoracului. încă mai simţea magia tunelului şi a observatorului şi voia să o păstreze cît mai mult posibil.

Se gîndi la scrisoarea pe care o văzuse pe peretele camerei. Da, chiar fusese incredibil de vie. Visele aveau obiceiul să se înceţoşeze şi să se estompeze de cum se terminau. Dar la acesta, contururile erau clare şi culorile aprinse. Mintea ei făcuse o poză a imaginii.

Oare întîmplarea fusese reală?

Era posibil; cele mai multe lucruri sunt *posibile.* însă era *puţin probabil.* Cel mai probabil era faptul că creierul ei anxios şi surescitat, plin de stimuli noi, crease pentru ea ceva sclipitor şi colorat, ceva aşa de magic şi straniu, încît a rămas stanţat pe celulele ei nervoase un pic mai mult timp decît un vis normal. Analizînd logic incidentul, cine ştia sau cui îi păsa suficient de ea, încît să depună asemenea eforturi, şi în ce scop?

Fusese un vis, exact aşa cum spunea Janelle. Janelle era logică.

Cu toate astea, senzația rămînea, şi parcă Maestrul minciunilor arunca din trecut o provocare. Maestrul minciunilor, strigoiul cunoscut, ucigaşul vesel.

Dar unele lucruri nu rămîn îngropate — nici tunelurile, nici secretele. Iar Maestrul minciunilor nu era nici el imun.

CINE E MAESTRUL MINCIUNILOR? 80 DE ANI MAI TÎRZIU

Postdetective.com J'

13 aprilie 2016

Pe 8 aprilie 1936, la biroul lui Albert Ellingham din Burlington, Vermont, a sosit o scrisoare. La acea vreme, Albert Ellingham era unul din cei mai bogaţi oameni din America. A construit un domeniu şi o şcoală în munţii din apropiere de Burlington şi locuia acolo cu soţia şi fiica lui, respirînd aerul curat şi proaspăt. Un birou din Burlington îi aduna corespondenţa personală şi de afaceri şi, în fiecare zi, o maşină ducea saci cu plicuri din Burlington la casa din inima Muntelui Secure, unde era sortată şi procesată de secretara lui.

în acea zi, sosită împreună cu alte sute de scrisori, una a ieşit în evidenţă. Plicul avea ştampilă poştală de Burlington. Adresa domeniului Ellingham era scrisă pe faţă cu un creion tocit, cu litere groase, apăsate, înăuntru era o singură foaie de hîrtie, pe care scria:

lată! O cimilitură! Ah, ce-o să ne veselim!
S-alegem pistol, frînghie? Trebuie să cumpănim.
Cuțitul taie ca briciul si sclipeşte-aşa frumos!
Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos.
Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează.
Spînzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea... ațoasî.

Să-i dai vînt de la-nîlțime, țeasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?
Bombele sunt zgomotoase, scot mulțime de scîntei.
Ce de pedepse... tot felul pentru băieții cei răi!
Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim.
Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim.
Ha ha!
Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

Amenințările la adresa lui Albert Ellingham şi a familiei lui nu erau nimic nou — de fapt, Albert Ellingham scăpase ca prin urechile acului în urmă cu cîțiva ani, cînd cineva îi pusese o bombă în maşină. Asta se întîmpla într-o perioadă în care industriaşii erau deseori amenințați. De ce era aşa de deosebită scrisoarea asta?

În primul rînd, era făcută din litere şi cuvinte colorate, care, avea să se stabilească mai tîrziu, erau decupate din reviste populare la acea vreme. Fonturile vii, vesele, alcătuiau o poezie diabolică, în care erau înşirate numeroasele feluri în care putea muri Albert Ellingham. Autorul scrisorii îşi dăduse un nume: Maestrul minciunilor.

Cinci zile mai tîrziu, în timp ce era la plimbare cu maşina, soția lui Albert Ellingham, Iris, a fost răpită, împreună cu fiica lor în vîrstă de trei ani, Alice. Odată cu Iris şi Alice, a mai dispărut şi o fată pe nume Dolores Epstein, elevă la noua academie a lui Ellingham, deschisă pe domeniu.

În seara aceea s-a primit prin telefon o cerere de răscumpărare, dîndu-i-se lui Albert Ellingham doar cîteva minute ca să adune la un loc banii din seif şi să-i ducă la lacul de pe proprietate. Ellingham nu a avut chiar toți banii la îndemînă, aşa că răpitorii l-au bătut pe omul trimis să le

recupereze pe Iris şi Alice şi au cerut
si mai mulţi bani.
/ /

Robert Mackenzie, secretarul particular al lui Ellingham, un bărbat de 30 de ani, l-a implorat să anunţe poliţia. Dar Ellingham era convins că, dacă ar face asta, şi-ar pune familia într-un pericol şi mai mare. în schimb, împreună cu prietenul familiei, Ceorge Marsh, Ellingham a dus două sute de mii de dolari în bancnote marcate într-un loc izolat din Burlington şi a coborît banii către o barcă ce aştepta dedesubt, pe lacul Champlain.

Barca a plecat. Pe 16 mai 1936, trupul lui Dolores Epstein a fost găsit îngropat aproape de suprafaţă pe un cîmp din jericho, Vermont. A fost descoperită de şoferul unui camion cu lapte de la o fermă locală, care trăsese pe dreapta ca să se uşureze. Cauza morţii a fost o lovitură devastatoare în cap.

Trei săptămîni mai tîrziu, pe 5 iunie 1936, trupul lui Iris Ellingham a fost adus de apă la ţărm lîngă South Hero, Vermont. O localnică pe nume Maude Loomis descoperise cadavrul şi declarase: „Era înfăşurată într-o muşama şi nu arăta deloc bine, da' deloc! Mi s-a părut că au încercat s-o lege de greutăţi, ca să nu iasă la suprafaţă." Pe trupul lui Iris s-au descoperit trei răni provocate de împuşcături.

Părea că Maestrul minciunilor luase la rînd lista: a fost implicată o maşină, deşi nu intrase într-un zid (de fapt, Mercedesul roşu-cireaşă al lui Iris Ellingham a fost

pînă la urmă găsit parcat cu grijă pe un drum de ţară, la unsprezece kilometri de casă, fără semne că s-ar fi dat vreo luptă în el). Mai erau un cap zdrobit, un pistol şi un cadavru găsit în apă.

FBI-ul a fost chemat la trei zile după răpire. Agenţii au luat imediat în stăpînire scrisoarea şi au început s-o examineze. Specialiştii au stabilit că hîrtia era dintr-un sortiment obişnuit vîndut în mii de magazine. Singurele amprente de pe scrisoare erau cele ale lui Albert Ellingham şi Robert Mackenzie. Literele erau lipite cu lipici alb, de duzină. Cuvintele şi literele proveneau din publicaţii de mare tiraj precum *Life, Photoplay*şi *Saturday Evening Post.* Pe scurt, singurul lucru care ieşea din comun la această scrisoare era conţinutul.

/

Psihiatri din toată ţara şi-au exprimat opiniile despre identitatea autorului scrisorii. în privinţa verdictului exact existau păreri contradictorii, dar toţi erau de acord că autorul era inteligent, excelent orator şi foarte sigur pe sine. Poezia a fost studiată de poeţi şi profesori de literatură şi toţi au avut opinii care mai de care mai divergente. Unii au spus că lucrarea era infantilă. Alţii că poezia era scrisă de cineva versat în versificaţie şi care încerca să-şi ascundă talentul. Un suprarealist a numit-o în mod sinistru „cea mai mare şi mai onestă creaţie a timpurilor noastre".

Acest lucru s-a dovedit a fi cam problematic la proces. Cu toate că Anton Vorachek avea în casă o parte din răscumpărare şi şi-a recunoscut fapta, nu ştia engleză aproape deloc. Majoritatea experţilor implicaţi în caz credeau că era incapabil să scrie scrisoarea, însă un specialist FBI i-a contrazis. La doi ani după moartea lui Vorachek, o femeie a declarat că el fusese cu ea în

noaptea răpirii, dar că-i fusese prea frică să spună ceva pînă atunci. Declaraţia ei a fost contestată de toată lumea.

Optzeci de ani mai tîrziu, întrebările nu-şi găsiseră răspunsul.

Cu ajutorul tehnologiei moderne, am putea reuşi să aflăm mai multe despre scrisoarea Maestrului minciunilor — doar că e o problemă. Scrisoarea nu mai există. A fost dusă la tribunalul din Burlington pentru proces. La o săptămînă după încheierea procesului, în subsolul tribunalului a izbucnit un incendiu, cauzat, probabil, de o ţigară nestinsă cum trebui^. Douăsprezece cutii cu dovezi au fost distruse pînă să fie stins incendiul, printre care şi cutia în care era opera Maestrului minciunilor. Deci probabil că nu vom afla niciodată secretele Maestrului minciunilor.

Ha ha! cum ar spune acesta.

— Vrei s-auzi o chestie ciudată? întrebă Janelle stînd în pragul uşii lui Stevie.

Stevie era încă în pat, iar alarma de pe telefon ciripea anunțînd-o că, deşi era sîmbătă dimineață devreme, era timpul să se scoale şi să facă un filmuleț cu Hayes. Se frecă la ochi şi se uită la Janelle, care arăta pe cît de tulburată putea arăta o persoană îmbrăcată în pijamale bleu din lînă, presărate cu capete de pisici.

— Uite o chestie ciudată, spuse.

Ridică brațul şi din pumnul ei strîns atîrna un şnur cu sigla Ellingham, la capătul căruia se legăna un card de identificare.

— Ghici unde era?

Stevie nu găsi niciun răspuns.

— Afară, la propriu. Pe cărare. Cineva mi-a luat cîrdul şi apoi l-a adus înapoi, dar nici măcar nu s-a obosit să vină pînă la mine. Putea să mi-l bage pe sub uşă sau aşa ceva. în schimb, l-a aruncat la jumătatea potecii. *Ce fel de om face aşa ceva?*

— Cineva care face o farsă? spuse Stevie frecîndu-şi părul scurt. Un nesimțit?

— Categoric varianta B, spuse Janelle. Măcar l-am recuperat. Dezastrul a fost evitat.

Odată rezolvat (chiar dacă nu şi dezlegat) acel mister, Stevie făcu duş şi se îmbrăcă. Aerul era proaspăt şi rece, aşa că Stevie îşi puse pe ea treningul şi jacheta de lînă cu sigla Ellingham. Cînd intră în încăperea comună, descoperi şocată că David era treaz şi stătea turceşte pe canapeaua mov, aplecat peste laptopul iui, îmbrăcat în pantaloni de pijama şi un tricou vechi cu logo-ul unei companii de echipament de surfing.

— Lucrezi? întrebă ea. *J**

El ridică privirea. Avea ochii roşii, ca şi cum nu dormise toată noaptea, iar maxilarele îi erau umbrite de barba nerasă. Părul lui cîrlionțat îi stătea ridicat, drept. Arăta *răvăşit* şi... atrăgător.

— Nu ştiu dacă mai ții minte, dar sunt şi eu elev aici, spuse el.

— Eşti sigur? răspunse rece Stevie, ducîndu-se în bucătărie.

I se păruse, cumva, că David era atrăgător? Oare el şi-a dat seama? Era acceptabil să o gîndească, dar nu era acceptabil ca el să ştie asta, iar el, ca prin minune, ştia.

îşi umplu termosul de aluminiu de la Ellingham cu cafea şi ieşi repede din casă, fără să-l mai aştepte pe Nate să coboare.

Era o dimineață agresiv de frumoasă, de parcă anotimpul voia să se laude cu tot ce avea înainte ca totul să se facă praf, copacii să se golească de frunze şi totul să moară. Cerul era vast, albastru. Mergînd spre grădina scufundată, Stevie se simțea plină de avînt şi avea senzația plăcută că are o direcție şi un scop. Acum chiar simțea că merge la şcoală, gîndi ea uitîndu-se în jur, la domeniul Ellingham. Trezită devreme într-o dimineață senină de

sîmbătă, cu cafeaua în mînă, se ducea să lucreze la un proiect. încă mai avea în suflet energia tunelului.

Poarta către grădina scufundată era deschisă şi Stevie păşi înăuntru. încă nu venise nimeni, aşa că profită de moment ca să se aşeze şi să se uite în jur, bîndu-şi cafeaua.

Stevie ştia foarte bine că acest lac artificial era mare, dar cînd te uitai la el, cînd vedeai acest crater uriaş în pămînt, îți dădeai seama pînă unde mersese Albert Elling- ham ca să-şi facă familia fericită. Soției lui îi plăcea mult să înoate, aşa că terenul fusese nivelat şi stînca fusese dinamitată. Cînd primise un pont care sugera că soția şi fiica lui sau anumite dovezi despre ele s-ar fi aflat pe fundul lacului, acesta fusese secat, albia fusese uscată şi pămîntul mutilat. Iar acum, mai rămăseseră doar monumentele — statuile care priveau spre hău — şi observatorul arătînd ridicol pe mica sa colină.

— Mersi că m-ai aşteptat, zise Nate venind din spatele ei.

— Scuze, spuse ea.

Deşi era cam rece afară, Nate purta pantaloni scurți cu buzunare aplicate şi un tricou pe care scria CEALALTA MAŞINĂ A MEA E UN DRAGON.

— Ție chiar îți plac la nebunie chestiile astea, aşa-i? întrebă el aşezîndu-se lîngă ea pe iarba umedă. Parcă eşti la un Disney World dedicat crimelor.

— Un Disney World al crimelor ar fi extraordinar.

— Aşa e, spuse el. M-aş duce şi eu să-l văd.

— Chestia e că...

Stevie îşi căută cuvintele.

— Am văzut o mulțime de poze cu locul ăsta. Am citit o tonă de materiale. E ca şi cum tot ce aveam în minte e acum...

Arătă neajutorată cu mîinile spre tot ce o înconjura.
I >in fericire, Nate păru să înțeleagă.
— Îhî, spuse el. Cred că aşa m-aş simți eu dacă aş putea \.i intru într-o carte. Mi-am dorit întotdeauna ca poveştile să fie adevărate, aşa că am început să-mi scriu propriile poveşti. Parcă erau mai adevărate aşa. Sunt un pic invidios că tu poți să vezi cu ochii tăi ce te pasionează.
(iandalf n-o să vină niciodată să mă ia cu el.
— Nu se ştie niciodată, spuse Stevie,
S-a auzit zgomotul discret al sosirii unei maşinuțe de golf şi Mark, de la administrarea domeniului, apăru cu echipamentele lor şi cu Dash ca pasager. Hayes şi Maris sosiră ultimii şi, cu toate că nu se țineau de mînă, mergeau suficient de aproape unul de altul şi se priveau într-un fel care arăta clar că nu se despărțiseră imediat aseară, după ce ieşiseră din tunel.

*

A fost o zi cu multă alergătură, multe mutări de lucruri dintr-o parte în alta, multe obiecte de adus. Mult iubiții stîlpi ai lui Janelle au fost instalați şi folosiți ca stative de care au fost ataşate reflectoare. în grădina scufundată s-a instalat rampa, pentru a crea locul din care Hayes putea să-şi vîsleascâ barca imaginară. Aduseseră şi un generator pentru lumini şi maşinile de ceață, care au necesitat numeroase repoziționări şi teste. După care au fost instalate trepiedurile, iar luminile au fost îndreptate spre locul de filmare. Totul a durat ore în şir şi a fost groaznic de plictisitor. Nate şi Stevie n-au prea avut altceva de făcut decît să se supună cererilor de a ține lucruri şi de a muta lucruri şi de a aduce lucruri. Cînd Stevie şi
Nate s-au dus la dulapul cu costume şi apoi s-au întors în grădină, Stevie a observat că Hayes nu prea părea să alerge, să țină sau să mute cine ştie ce. în cea mai mare parte a timpului stătea pe o bancă din piatră, uitîndu-se în laptop. Stevie a crezut că-şi repeta replicile, care erau toate numai ale lui — era un monolog. Restul dialogului avea să fie înregistrat separat şi adăugat peste narațiunea lui, deci avea mult de învățat. Dar cînd a trecut rapid prin spatele lui, a văzut că se uita la poze şi răspundea la mesaje.
în timp ce rampa era poziționată a cincea oară, Stevie a remarcat că li se alăturase un personaj nou. Germaine Batt se strecurase pe poartă, se foise un pic pe-acolo şi acum se îndrepta agale în direcția lui Hayes. Stevie se întrebă cum avea să decurgă întîlnirea, avînd în vedere că Germaine îl filmase pe Hayes acum cîteva nopți fără ştirea lui şi postase filmarea. Dar el păru să o întîmpine cu brațele deschise pe Germaine, ba chiar poză pentru cîteva fotografii. Stevie mai remarcă şi faptul că Hayes a avut grijă să pară foarte

ocupat în acele poze.

S-a luat o scurtă pauză de masă, în timpul căreia Hayes a dispărut un pic, cît s-a dus înapoi la Minerva ca să se machieze. Cînd totul a fost, în sfîrşit, gata, cîteva ore mai tîrziu, el nu era de găsit.

— Unde naiba s-a dus? întrebă Dash uitîndu-se în jur. Stevie, îl cauți tu?

Stevie stătea pe geanta ei şi încerca să prindă suficient semnal ca să-şi descarce ultimul episod din noul ei serial documentar despre crime reale, *Apropo de crime.*

— Ăăă, spuse ea ridicîndu-se. Îhî, sigur.

Se duse să-l caute în jurul lacului secat, la marginea grădinii. La un moment dat, auzi voci care veneau din construcția ornamentală de lîngă zidul din fundul grădinii. Cînd se apropie, distinse o voce de fată, plină de furie.

— Numai rahat mănînci, Hayes, spunea. îmi eşti *dator.*

— Şi o să mă țin de cuvînt, răspunse Hayes.

— Ai mai zis asta şi altă dată.

— Pentru că e adevărat.

Stevie rămase neclintită cîteva clipe şi ascultă cu atenție.

— Crezi că nu se ştie? spuse persoana necunoscută, pe un ton plin de dispreț. *j>*

— Ce se ştie, Gretchen? întrebă Hayes.

Gretchen! Fata cu părul roşu. Cea cu ținută regală.

— Mă laşi? Doar n-ai de gînd să faci pe niznaiul cu *minei*

— Pînă la urmă, ce-ți pasă ție? întrebă el.

— Păi, în primul rînd, n-o să primesc niciodată banii înapoi. Hai să fim sinceri în privința asta. Aşa le faci tuturor. Aşa mi-ai făcut mie, probabil că aşa i-ai făcut şi lui Beth. Măcar acum ştie, datorită fetei care te-a filmat. Şi cum rămîne cu fraierii ăştia nenorociți de aici, care-ți fac treaba chiar în clipa asta?

Fraierii ăia nenorociți? Stevie era unul dintre fraierii ăia nenorociți!

— Gretchen...

Cuvîntul a fost rostit ca un lung oftat.

— Ce-ar fi să-i spun tot fetei ăleia care are emisiune?

— Păi, faci cum crezi de cuviință, Gretchen, spuse el.

Sau poți să iei un Xanax şi să mă mai păsuieşti o săptămînă sau două.

înainte ca Stevie să apuce să facă vreo mişcare, Hayes apăru de după ornament. Era Hayes, evident, dar mai

bătrîn. Avea părul grizonant şi chipul plin de riduri. Maris făcuse treabă foarte bună cu machiajul de scenă.

— Salut, Stevie, spuse el puțin mai tare decît era nevoie.

— Salut, răspunse ea. Suntem gata de filmare.

Hayes zîmbi uşor şi Stevie îşi dădu seama că el credea că îi oferă un pretext ca să pună capăt conversației. Acum, că fusese etichetată drept o fraieră nenorocită care-i făcea treaba lui Hayes, Stevie îi privi expresia cu mult mai multă suspiciune.

— Mulțumesc, spuse el cu voce dintr-odată îngroşată si îndulcită.

Acum era tot numai miere de tei.

Gretchen îşi făcu şi ea apariția. O văzu pe Stevie, dar, ca să-l parafrazăm pe Sherlock Holmes, nu o observă. Stevie făcea parte din peisaj. Trecu pe lîngă ea cu paşi mari, fără un cuvînt.

— Mulțumesc, spuse Hayes punîndu-şi încet brațul pe umerii lui Stevie. Fosta. Păi, ea a rupt-o cu mine şi tot ea pare să fie supărată pe mine din cauza asta. Ciudat. Dar

stii si tu cum e.

Stevie nu ştia cum e, dar aprobă din cap.

— E greu, spuse ea.

Hayes încuviință şi el şi apoi trecu la un zîmbet mai profund, mai confortabil. Zîmbetul lui Hayes era ca un hamac — hai, urcă, adormi şi uită de griji şi probleme.

*

în după-amiaza aceea, Stevie învață nişte lucruri:

Unu, o filmare însemna că mult timp nu se filma nimic, era multă pierdere de vreme, erau multe

discuții despre ce ar trebui refăcut, apoi din nou ceva trebuia refăcut, apoi dădeai o fugă la baie şi la întoarcere descopereai că toate erau exact ca înainte.

Doi, Hayes chiar juca bine. Nimeni nu putea nega asta.

Trei, ceața artificială puțea.

Şi patru, era posibil ca Stevie să se sature de stat în grădina scufundată şi să audă reluată la nesfîrşit povestea răpirii celor două Ellingham.

Pe măsură ce orele treceau, începu să deteste faptul că îi dăduse voie lui Hayes să-l aleagă drept subiect pe Maestrul minciunilor. Sigur, fusese de acord, dar ceva nu era în regulă, crearea acestui filmuleț bizar părea să fie cumva deplasată. Şi cu toate că Hayes făcea treabă destul de bună, oricît de bine era aplicat machiajul, el tot un puşti de 17 ani era, jucînd rolul unui bărbat de aproape 50 de ani. Acesta era subiectul lui Stevie, şi ceva din tot procesul ăsta de filmare îi părea cumva strîmb şi nedrept, într-un fel pe care nu prea reuşea să şi-l explice.

Pe la ora şase, Maris spuse că probabil aveau tot ce le trebuia, iar Dash decretă pauză de cină.

— Mîncăm şi apoi ne întoarcem să strîngem, spuse el.

— în seara asta? răspunse Nate. Nu putem să strîngem mîine?

Maris îl ajuta pe Hayes să-şi şteargă fața cu un şervețel demachiant. Cînd au terminat, grupul ieşi din grădină şi-o luă spre sala de mese. Stevie auzi cum îi chiorăiau mațele lui Nate.

Cînd au ajuns pe pajişte, Hayes făcu un pas înapoi.

— Mergeți voi înainte, spuse el. Am uitat ceva.

— Vin cu tine, spuse Maris.

— Nu, e-n regulă, zise el mergînd cu spatele. Mergeți şi păstrați-mi şi mie un loc.

Stevie şi Nate n-au aşteptat să li se spună de două ori.

*

Era ciudat de derutant să iei cina cu un alt grup. Stevie devoră o farfurie cu friptură de pui şi porumb, ui- tîndu-se cum în capătul celălalt al încăperii, unii dintre vecinii ei din casă se reconfigurau în alte grupuri. Iat-o pe Janelle, luînd loc alături de nişte persoane din casa lui Vi. Ellie stătea cu oameni pe care Stevie abia dacă-i mai văzuse o dată sau de două ori. David nici nu-şi făcu apariția. La fel şi Hayes.

— Oare ce i-o lua atît? spuse Maris foindu-se în scaun. Nu răspunde la mesaje.

— Probabil că vorbeşte la telefon, spuse Dash mîncînd grăbit nişte piure.

Maris stătea cu mîinile sub coapse şi se tot uita în jur, iar cînd Gretchen intră în sala de mese, privirea lui Maris se opri asupra ei şi fata îşi trecu limba peste dinți.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face, spuse ea.

— Maris, o să vină, spuse Dash. Doar că are ceva de făcut.

— Oricum trebuie să ne ducem înapoi ca să mutăm rampa.

— Of, Doamne! spuse Dash. Bine! îmi dai voie totuşi să termin de mîncat?

Gretchen se întoarse teribil de nonşalant spre ei, iar privirea ei trecu peste grup ca un nor.

Despre ce vorbea mai devreme cu Hayes? Ce-i datora Hayes lui Gretchen? Şi oare aşa reuşea să tulbure Hayes viețile tuturor celor cu care avea de-a face? Maris era agitată, toți lucrau la un proiect de pe urma căruia Hayes .ivea să beneficieze cel mai mult, iar Gretchen voia nu ştiu ce răsplată.

Cum reuşesc unii oameni să aibă asemenea vieți?

Cina se termină rapid, spre jalea lui Nate, şi toți patru — Maris, Dash, Stevie şi Nate — se întoarseră în grădina scufundată.

De-acum se lăsa înserarea şi pe fundalul cerului de-un albastru electric, siluetele copacilor ieşeau puternic în evidență. în drum spre grădină, Stevie auzi cum cineva se apropia cu pas iute şi, cînd se întoarse, o văzu lîngă ea pe Germaine Batt.

— Unde vă duceți? întrebă ea.

— La grădina scufundată, spuse Nate. Ca să mutăm o rampă. Sau aşa ceva. Nu sunt sigur. Am crezut că tot ce am de făcut e să scriu.

— Pot să vin şi eu?

— Vrei să muți o rampă? întrebă Stevie.

— E visul oricui, spuse Nate săltîndu-şi rucsacul pe spate. Vino la Academia Ellingham şi vei avea şansa să muți o rampă dintr-o gaură, pe întuneric.

— Vreau doar să văd ce faceți, spuse Germaine.

— Ai de dat noi ştiri cu Hayes? întrebă Stevie.

— Am avut cincizeci de mii de vizualizări la ultima postare.

— Ar suna bine ca inscripție pe mormînt, spuse Stevie. *Am avut cincizeci de mii de vizualizări la ultima postare.*

— Spune ce vrei, zise Germaine cam rece. Sinceră să fiu, nu-mi pasă.

Cînd oamenii spun că sincer nu le pasă, le pasă. Germaine nu-i făcuse nimic lui Stevie. Nu avea niciun motiv

să fie acidă cu ea. Sigur, ce făcea era cam de prost-gust, dar nu părea să-i facă vreun rău lui Hayes. Ba chiar avea o nouă iubită care alerga după el, la propriu, chiar acum, în fața lor, prin întunericul tot mai dens.

— Scuze, spuse Stevie. Glumeam.

— Nicio problemă, răspunse tăios Germaine.

Se pare că avea o problemă.

Cînd au intrat pe poartă, ultimii licurici ai sezonului dansau deasupra gazonului. în întuneric, gaura din pămînt părea ceva mai amenințătoare, iar sticla murdară a observatorului reflecta lumina lunii care răsărea. Aveau de luat mormane de stîlpi, prelate împăturite şi rampa.

— Hayes? strigă Maris.

Niciun răspuns. în frunzişul copacilor de deasupra lor se agita o pasăre nevăzută.

— Unde e? întrebă Maris.

— Cine ştie? răspunse Dash. Probabil că vorbeşte la telefon pe undeva şi ne-a lăsat cu toate astea pe cap. Hai să strîngem!

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva, spuse Maris. *Hayes!*

Vocea ei cristalină, de soprană, răsună dintr-un capăt
în altul al grădinii.

— O să te prinzi repede, spuse Dash luînd de pe jos nişte stîlpi. Hayes nu rămîne niciodată să ajute la spălatul vaselor.

Maris se răsuci pe călcîie şi, pentru prima dată, Stevie văzu o nou-venită ca şi ea, o fată care se îndrăgostise fulgerător de cineva şi-şi dădea seama cu repeziciune că relația nu era la fel de ambele părți.

în acea seară, la întoarcerea acasă, Nate se duse direct la el în cameră. Stevie se hotărî să stea în hamacul din camera comună şi să-l aştepte pe Hayes. N-ar fi putut explica exact de ce făcea asta. Poate că era vorba despre iritare. Poate că avea legătură cu tunelul. Se întorsese oare Hayes acolo? De ce făcuse stînga împrejur aşa brusc şi plecase de capul lui, insistînd să fie singur?

în orice caz, hamacul era un loc în care putea să stea comod şi să se uite la nişte episoade din *Vreme de furtună.* Le merita. Timpul trecea. Ora nouă se făcu zece, cînd veni acasă Janelle, cu obrajii în flăcări.

— Salut, spuse aşezîndu-se pe podea, la picioarele lui Stevie, zîmbind larg. Lucram ceva cu Vi. Am văzut că mi-ai adus stîlpii înapoi.

— Stîlpii tăi vor fi întotdeauna în siguranță cu mine, răspunse Stevie. Şi aşa, zici? Lucrai cu Vi?

— învățam, spuse Janelle. în iurtă.

— *învățați în iurtă?*

Janelle o plesni în joacă peste gambe cu firul de la căşti.

— Mă duc să-mi aduc lucrurile şi vin să stau cu tine.

Zece se făcu zece jumate. Ora de întoarcere în casă era unsprezece şi Hayes încă nu apăruse. Stevie începu să se gîndească tot mai mult la tunel. Era evident că Hayes mai fusese în el. Oare era stabil? Decenii întregi fusese umplut cu pămînt. Trecuse prin tot felul de intemperii. Era încuiat. Avea crăpături. Dacă coborîse singur în el? Dacă i se prăbuşise în cap?

Nu. Hayes se purta cum îi stătea în fire, atîta tot.

Totuşi, nu era cu Maris. Poate era cu Gretchen?

Nu conta unde era. Şi-atunci de ce era aşa de îngrijorată?

Fiindcă suferea de anxietate.

Pix se instala şi ea în camera comună. îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de bumbac largi şi un maiou negru, care-i lăsa la vedere brațele musculoase, tricota cu iuțeală şi se uita la un documentar pe laptop. Ellie şi David apărură ca două flori chiar înainte de ora unsprezece, amîndoi cu gura pînă la urechi. S-au prăbuşit împreună pe canapea.

— Şi? o întrebă David pe Stevie. Cum te-ai distrat în această seară de sîmbătă?

— Ce-i cu tine? întrebă Ellie. Arăți cam speriată.

înainte ca Stevie să apuce să răspundă, Pix îşi scoase căştile din urechi şi se uită la ei.

— Ştie cineva unde e Hayes? întrebă ea. O să întîrzie.

Toată lumea răspunse negativ. Stevie se hotărî să arate inexpresiv şi să ignore întrebarea.

Pix îşi scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj.

Stevie simți cum îi străbate brațele şocul electric al anxietății. Hayes avea să intre pe uşă dintr-o clipă într-alta. Făcea şi el pe interesantul. Nu pomeni de tunel. O să dea toată lumea de belea, probabil fără motiv.

Unsprezece se făcu unsprezece şi jumătate.

— Nu-mi place deloc să-l sun pe Larry cînd întîrzie cineva, spuse ea. Nu-mi răspunde la mesaje. N-a spus nimănui unde se duce?

Stevie simți cum îi pulsa o venă pe frunte.

— Chestia e că nu ştiu unde e Hayes, chiar nu ştiu, dar acum vreo două nopți ne-am dus în tunel, spuse Stevie.

La auzul acestor vorbe, David şi Ellie ridicară brusc capetele. Janelle nu auzi, fiindcă avea căştile pe urechi.

— Te rog să fii mai clară, spuse Pix. Sunt o mulțime de tuneluri.

— Cel de sub grădina scufundată.

Ăla e astupat, spuse Pix.

Nu mai e, răspunse Stevie. Nu s-a întîmplat nimic, >l,ir... ştiu şi eu? S-o fi întors acolo?

Nu pot să cred! spuse Pix. Doamne, Dumnezeule!

Zece minute mai tîrziu, Larry era la uşa casei M inerva.

— Mark e deja în drum spre tunel, îi spuse el lui Pix. Stevie, pune-ți haina. Vii cu mine.

Cîteva minute mai tîrziu, Stevie mergea prin frig alături de Larry, expulzînd norişori de abur la fiecare respirație, cu lumina lanternelor dansînd pe pămînt, în fața lor.

— Ştiam eu că cineva o să încerce să intre acolo, spuse l arry făcîndu-i semn lui Stevie să urce în maşinuța de golf care-i aştepta. Ştiam eu că trebuia să sudăm uşa.

Stevie se cuprinse strîns cu brațele în timp ce maşinuța huruia pe potecă.

— Măcar ai avut atîta minte să ne spui, zise Larry. Dumnezeule mare!

— Nu s-a întîmplat nimic, zise Stevie, cu voce mică. Părea să fie în regulă.

— Tunelul ăla e şubred, spuse Larry. Probabil că nu era prea solid nici cînd a fost construit, iar după ce a rămas îngropat optzeci de ani, starea lui sigur nu s-a îmbunătățit. Le-am zis să sudeze intrarea. Dacă nu e acolo, o să mergem peste tot pe unde ați lucrat, fiindcă o să-l găsesc şi-o să am o vorbă cu el. Doamne, Isuse, fir-ar al naibii de tunel...

Pe drum, lui Stevie începu să-i bubuie inima. S-au întîlnit cu o altă maşinuță, în care erau Mark şi asistenta medicală, domnişoara Hix, apoi au mers împreună pe lîngă zidul grădinii, apoi prin pădure. Au parcat pe poteca pentru mentenanță.

— Stai aici, îi spuse Larry lui Stevie.

Mark sări din maşinuță, cu o cască de protecție pe cap. Domnişoara Hix purta o pufoiacă imensă şi avea pe umăr o geantă

mare, pentru situații de urgență, de un portocaliu fluorescent. Cei trei au intrat în pădure. Stevie se cuibări în haină.

— Capacul e descuiat, spuse Larry.

Cînd trase de uşa trapei, aceasta scoase un geamăt metalic. Larry coborî cîteva trepte, luminîndu-şi drumul cu lanterna militară.

— Hayes? strigă el. Hayes, răspunde dacă eşti aici!

Niciun răspuns.

— Intru, îi spuse el lui Mark. Aşteaptă aici.

întunericul se înghesui în jurul lui Stevie. Degetele începură să-i amorțească, de la vîrfuri în jos. Singură în maşinuță, sub cupola deasă a copacilor, Stevie simți că începe să o cuprindă genul de groază care izvorăşte din frig, spații sălbatice, beznă deplină şi nenorociri fără nume. în noaptea asta avea să se petreacă o nenorocire. Oare cum erau pedepsiți elevii de la Ellingham? Oare liliecii atacau capetele oamenilor aflați în maşinuțe de golf?

Un strigăt îi întrerupse derapajul gîndurilor. Era Larry.

— Mary! Mark, sunați la 911! Spuneți-le că avem nevoie de un elicopter!

Cuvintele o izbiră ca un trăsnet. Domnişoara Hix intră iute în tunel. Mark păşi într-un luminiş ca să dea telefon la Urgență. Stevie coborî din maşinuță şi, păşind încet, cu grijă, de parcă putea să i se surpe pămîntul de sub picioare, se îndreptă spre deschizătura din pămînt.

Acum auzi voci înfundate. Erau adînc în tunel şi ceva nu era deloc în regulă.

Nu avea la ea lanterna mare, dar avea telefonul în buzunar, aşa că îl folosi ca să-şi lumineze calea. Coborî scările cu atenție şi cu pulsul tot mai accelerat. Auzea din străfunduri o conversație febrilă — erau tocmai în capăt, în încăperea pentru băuturi. Stevie păşi înainte ca prin vis, urmînd mica luminiță de la telefon. Ignoră tot ce spusese Larry despre instabilitatea tunelului. Se întîmpla ceva, iar o forță necunoscută părea s-o împingă să se confrunte cu ceva sinistru, necunoscut.

Cînd ajunse la uşă, auzi asistenta rostind cuvintele *inert*, *rece*, *cianotic.* La apropierea ei, Larry se întoarse şi-o lumină cu lanterna.

— Ce s-a întîmplat? se auzi Stevie întrebînd.

Larry veni spre ea. Nu alerga. Alergi doar atunci cînd te duci după ajutor. Mergi normal cînd te apuci să izolezi cu grijă locul faptei.

Lanterna puternică a lui Larry era îndreptată în jos, către ceva aflat pe pămînt. O masă amorfă, nemişcată. Lui Stevie îi trebuiră cîteva clipe pînă să-şi dea seama că lucrul acela era Hayes, cu picioarele spre uşă. Era în poziție semifetală, cu un picior întins. Avea pielea vineție.

— Stevie, spuse Larry blocînd uşa cu trupul.

Dar Stevie văzuse destul. Ştii cum arată moartea cînd dai cu ochii de ea.

Ciudat lucru mai e şi şocul. Totul devine clar şi neclar în acelaşi timp. Timpul se dilată şi se distorsionează. Unele lucruri ţîşneau în centrul atenției şi păreau mai mari decît erau în realitate. Altele se topeau pînă nu mai rămînea din ele decît un punct.

— Vino cu mine, spuse Larry întorcînd-o pe Stevie blînd de umeri şi conducînd-o afară din tunel, către maşinuța de golf.

— E mort, spuse Stevie ridicînd ochii spre cer şi trăgînd adînc în piept aerul rece. Hayes e mort.

Larry continuă s-o ducă spre maşinuță, fără să scoată o vorbă pe moment. O instală pe locul din dreapta şi-o privi în ochi.

— Cum te simți? întrebă el.

— Spune-mi doar dacă am dreptate.

Larry expiră încet.

— E mort, spuse el.

— De ce? întrebă ea ca un copil naiv.

— Nu ştiu, răspunse Larry. Tu ştii? Ce făcea acolo în toiul nopții, Stevie? Trebuie să-mi spui.

— Nu ştiu, răspunse Stevie. Pe cuvînt! Chiar nu ştiu.

Larry îi studie o clipă chipul, apoi păru că o crede. Stevie se simțea de parcă plutea uşor deasupra întregii scene, ca într-un vis pe

care-l tot avea, în care plutea dintr-o cameră în alta a casei vecinilor şi se uita la ei cum fac lucruri obişnuite. O fantomă în casa altcuiva.

— Ce-o să facem acum? întrebă ea.

Din nou, o întrebare teribil de bizară. Stevie cea din interior era capabilă să gîndească. Stevie cea din afară se cuprinsese cu braţele şi spunea chestii bizare.

— O să te duc înapoi la Minerva, spuse Larry.

Pe drumul de întoarcere nu rostiră niciun cuvînt. Academia Ellingham trecea pe lîngă ea ca imaginile dintr-un film. Nimic nu era real. La mare depărtare se auzi un sunet, ca o sfîşiere a aerului. Larry se aplecă în faţă şi se uită în sus, cînd luminile elicopterului apărură şi aterizară pe pajişte. Venise ambulanţa, dar pacientul nu mai era.

îşi dorise să vadă un cadavru — dar nu pe acesta, nu cineva real. Nu tenişi cu vîrfurile în sus la capătul acelor picioare, care cu numai cîteva zile în urmă stătuseră aiurea pe vine pe podeaua camerei sale. Nu acele rotule — patele —, nu acel om real, care acum era nemişcat şi rece şi rămăsese undeva în urma lor, în întuneric.

Cînd au ajuns la Minerva, Larry i-a spus lui Stevie să aştepte puţin, aşa că se supuse. El vorbi cu Pix în faţa uşii. Stevie o văzu pe Pix cum îşi punea mîna peste gură la auzul veştii, apoi veni la maşinuţă şi-o apucă de mîini.

— N-am nimic, spuse Stevie.

— Stevie!

Larry se aplecă spre ea de pe partea şoferului, cu mîna pe acoperişul maşinuţei.

— O să te rog să nu spui deocamdată nimic nimănui din casă. Doar pentru puţin timp. Ai înţeles?

— Nu vrei să se stîrnească panică şi ai nevoie să nu se apropie nimeni de zona crimei ca să poți investiga ce s-a întîmplat, zise Stevie.

— Exact, spuse Larry. Foarte bine, Stevie.

— Stevie, spuse Pix. O să te duc la mine în apartament...

— Dacă mă duci tu sus, ceilalți o să-şi dea seama, zise Stevie. O să mă duc, pur şi simplu, la mine în cameră. Sunt OK. Mă descurc.

Larry o aprobă dînd din cap.

— Face față foarte bine, spuse el. Du-te la tine în cameră şi bagă-te în pat, Stevie. Stai acolo liniştită şi o să mă întorc în curînd să te iau. O să mai avem nevoie de tine.

înainte să păşească jos din maşinuță, Stevie încercă terenul şi descoperi că nu-i tremurau picioarele. Pix se oferi s-o ia de umeri, dar o refuză. Odată intrată, camera comună îi păru luminată orbitor. Peretele roşu părea că vibrează, iar elanul de pe perete arăta de-a dreptul grotesc. Janelle nu mai era acolo, dar Ellie şi David erau tot pe canapea, cu tălpile lipite unele de altele, şi rîdeau de ceva. La intrarea lui Stevie şi Pix, s-au oprit.

— Care-i treaba? întrebă Ellie. Hayes o să şi-o ia?

— Nu, spuse încet Pix.

David se uita la Stevie. îl văzu cum îi înlătura expresia neutră şi încerca să-i pătrundă în gînduri.

— Mă duc să mă culc, spuse Stevie întorcîndu-le spatele.

David o urmări cu privirea. Apoi telefonul lui scoase un ciripit.

— Cineva a văzut un elicopter, îi spuse el lui Pix.

— Mi s-a părut mie că aud ceva ciudat, zise Ellie.

— Pix, a aterizat cumva un elicopter? întrebă David.

— Nu-i nimic, spuse Pix.

Stevie se grăbi spre camera ei şi închise uşa. Se sprijini de ea, lovindu-se cu capul de cuier. O copleşi un val de greață şi se duse preventiv la coşul de gunoi, dar greața ii trecu. Urcă în pat complet îmbrăcată şi trase pilota peste ea.

Şase au urcat pe munte şi-au rămas doar cinci.

Poate că o să doarmă puțin...

Şoc. Simțea cum alunecă în starea de şoc. Se ridică în capul oaselor. Hîrtie. Avea nevoie chiar acum de hîrtie.

Se duse la birou şi luă caietul de anatomie. Trebuia să scrie totul acum, cît îi era proaspăt în minte. Ce văzuse?

Ce ştia? Scrie tot, acolo, simplu, fără să te gîndeşti la ce-ar fi putut să însemne.

Se auzi o bătaie în uşă şi, înainte să apuce să răspundă, uşa se crăpă puțin.

— Salut, spuse David.

Pe chipul lui nu mai era nici urmă de umor.

— Ce se întîmplă?

— Nu pot, spuse Stevie aplecîndu-se încruntată peste caiet.

— Ce faci?

— *Nu. Pot. Vorbi.*

— Poftim?

— Vorbitul îți tulbură memoria, spuse ea iritată.

— Ceva se întîmplă, spuse el. Sunt doar vreo două motive pentru care s-ar trimite aici un elicopter. în plus, arăți de parcă tocmai ți s-au extras vreo trei kile de sînge.

Ce naiba se petrece?

— Nu pot, răspunse ea. Trebuie să scriu totul acum. Odată ce începi să vorbeşti despre ele, povestirile se pot modifica accidental, aşa că nu pot vorbi. Te rog, închide usa si lasă-mă.

"

Mîna începu să-i tremure uşor. O strînse pumn ca s-o potolească şi şi-o băgă iute sub pilotă. David se trase încet înapoi şi închise uşa.

Stevie îşi stoarse creierii. Fă o listă şi gata! Ce-ai văzut, Stevie? îşi lăsă mîna să scrie. A început joi.

- Mutat rampa şi echipamentul în grădină
- Instalat maşinile de ceață

Mai detaliat, Stevie. Aşază-le în ordine.

- Acum cîteva nopți am intrat cu toții în tunel. Noi.

Nu.

- Noi Eu am spart lacătul ca să putem intra

Şi în casă, şi afară era zgomot. Auzi zumzetul elicopterului cînd acesta decolă, apoi voci în camera comună, îşi puse căştile ca să înăbuşe zgomotul. Informația se răspîndea şi în scurt timp avea să fie haos total. Trebuia să-şi adune gîndurile acum. Cînd a fost sigură că notase tot ce ştia, rupse pagina. Apoi se ridică, îşi scoase haina roşie din dulap şi o puse pe ea, refugiindu-se în vinilinul țeapăn ca într-o platoşă. în buzunarul stîng puse o pastilă de Ativan şi în cel drept puse lista împăturită. Apoi se aşeză pe marginea patului şi rămase aşa, cu mîinile în poală, pînă veni Larry s-o ia.

*

Poate că trecuse o oră, Stevie nu era sigură. Timpul devenise alunecos. Stevie trecu prin camera comună ca o fantomă, fără să se uite la ceilalți. Afară, luminile roşu-albastre păreau să fie peste tot — sclipind printre copaci, reflectate pe cer, aruncînd peste tot umbre stranii. Temperatura părea să fi scăzut brusc cu zece grade. Nate aştepta afară, cu Pix. Arăta cenuşiu şi inexpresiv.

Larry îi duse pe Nate şi Stevie la Casa Mare. Cei doi stăteau unul lîngă altul în maşinuța de golf, în spatele lui Larry, încălzindu-se puțin unul de la celălalt. Sub portal era parcată o maşină de patrulare a Poliției Statale şi polițistul din ea introducea date într-un calculator. Alți polițişti erau înăuntru. Mai mulți membri ai colectivului profesoral stăteau înghesuiți pe palier şi se uitau în jos. Maris şi Dash erau deja în

hol, lîngă şemineul imens. Maris plîngea cu suspine şi Dash se holba absent la telefon.

— Cred că s-ar putea să vomit, spuse Nate.

— Respiră adînc, spuse Stevie luîndu-l de mînă. Odată cu mine.

Se aşeză cu el pe ultima treaptă a scării principale.

— Secretul e ca expirația să fie mai lungă decît inspirația, spuse Stevie. Aşa că o să inspirăm cît număr pînă la patru, ne ținem respirația cît număr pînă la şapte şi expirăm preț de opt timpi. Hai şi tu cu mine. Număr eu. Unu, doi, trei, patru...

Nate respiră cu Stevie, încetinind reacția, încetinind frica.

Asta era o chestie ciudată legată de anxietatea lui Stevie — cînd întîlnea pe cineva şi mai anxios decît ea, se calma. Descoperise acest lucru în urmă cu cîțiva ani, cînd, într-una din rarele vacanțe ale familiei Bell, rămăsese blocată într-un lift de hotel împreună cu o persoană. Hotelul avea douăzeci de etaje. Stevie şi acea femeie urcaseră în lift la etajul opt. Uşile se închiseseră, liftul pornise în jos, apoi se prăbuşise brusc cam un etaj, se cutremurase şi se oprise. Lui Stevie aproape că-i țîşnise inima din piept, dar cînd o văzuse pe femeie țipînd şi ghemuindu-se speriată într-un colț al liftului, un sentiment nou pusese stăpînire pe ea. Femeia îşi petrecuse următoarea jumătate de oră pe podea, într-un colț, cu ochii în lacrimi, tremurînd ca varga. Stevie o ajutase să nu-şi piardă mințile de spaimă, vorbindu-i tot timpul, iar cînd fuseseră salvate, femeia nu mai ştia cum s-o ridice în slăvi pe Stevie şi-i cumpărase de la cafeneaua din hol o brioşă imensă şi o cafea.

Era posibil ca acesta să fie viitorul ei — să vorbească cu oameni care tocmai fuseseră martori la evenimente traumatizante. O să trebuiască să vorbească cu ei, să-i calmeze, să-i aducă în stare să poată vorbi.

— Nate, spuse Stevie luîndu-l iar de mînă. Care e cartea ta preferată?

— Poftim?

— Spune-mi care e cartea ta preferată. Nu te gîndi prea mult, spune doar titlul unei cărți care-ți place.

— *Hobbitul.*

— Ce-ți place cel mai mult la ea? întrebă Stevie.

— îmi place toată.

— Dar dacă ar fi să alegi un singur lucru? închide ochii şi gîndeşte-te o clipă la *Hobbit,* apoi spune-mi ce-ți place cel mai mult.

Nate închise ochii şi trăsăturile i se mai relaxară puțin.

— Uşa rotundă, spuse el. De la casa lui Bilbo. Am citit cartea cînd eram mic şi totdeauna m-am gîndit la uşa aceea.

— Grozav, spuse Stevie. Gîndeşte-te la uşă. Gîndeşte-te l.i Bilbo. Hai să mai respirăm. Inspirăm pînă la patru.
| inem respirația pînă la şapte. Expirăm pînă la opt.

După încă o clipă, Stevie văzu că Nate se mai liniştise un pic. Umerii i se mai relaxaseră, iar încordarea provocată de încercarea de a nu vomita se mai risipise. Expiră încă o dată, deschise ochii şi se uită la ea.

— Aşa, spuse el, dînd din cap. Aşa. Ce-o să se întîmple acum? Ce se întîmplă? Stevie, ce naiba se întîmplă?

— O să ne întrebe ce am văzut, spuse Stevie.

— N-am văzut nimic. Nici nu ştiu ce se petrece. Cică Hayes ar fi mort?

— Mă refer la ce s-a petrecut în timpul zilei, răspunse Stevie. Trebuie să se stabilească înşiruirea faptelor.

— Dar ce s-a întîmplat? Cum a murit Hayes?

— Nu ştiu, răspunse Stevie, deşi în mintea ei vedea din nou uşa chepengului din podeaua observatorului.

O simțea în palmă, îi simțea greutatea, stînd în echilibru instabil pe treapta subțire, cilindrică, a scării de fier.

— Dar e foarte important să nu încerci să inventezi nimic. Fii cît mai clar şi gata. Spune numai ce ştii.

— Ăsta e un sfat foarte bun.

Larry stătea în fața lor. Se lăsă pe vine şi-l studie pe Nate, apoi se uită la Stevie şi dădu din cap aprobator.

— Fata asta e deşteaptă şi cu capul bine înfipt pe umeri. Poliția trebuie să treacă în revistă evenimentele.

Unul din polițiștii statali l-a strigat pe Nate şi l-a chemat în salonul din față. Larry se aşează lîngă Stevie, pe scară.

— Tu cum te simți? întrebă el.

— Am pus pe hîrtie o parte din ce s-a întîmplat, spuse Stevie dîndu-i notițele. Cît de proaspăt am reuşit să le păstrez în minte.

Larry citi cu atenție pagina. Stevie îi urmări privirea cum trecea de la un rînd la altul.

— E foarte bine, spuse dîndu-i înapoi hîrtia. Te descurci bine în circumstanțele astea.

— Ştii ce s-a întîmplat? întrebă Stevie.

Larry clătină din cap.

— Nu ştii? zise Stevie. Sau nu poți să-mi spui?

— Te aşteaptă, spuse un polițist apropiindu-se de Stevie şi conducînd-o în biroul Pazei.

Şi iat-o urmărind de aproape un caz, dînd o declarație, făcînd toate lucrurile pe care tînjea de atîta vreme să le facă.

Nu trebuise decît să moară cineva.

Poliția a reținut-o pe Stevie vreo jumătate de oră. întrebările au fost exact cele la care Stevie se aştepta. Trecerea în revistă a evenimentelor zilei. Cine unde s-a dus şi la ce oră? Ce căuta Hayes în tunel?

Adunarea de informații — ştia asta — trebuia să fie făcută la rece. Fără presupuneri. Fără ton prietenos. Se pun întrebările. Se stabileşte ordinea evenimentelor. Se face o documentare corectă şi rapidă. încercă să răspundă clar, concis, dar complet. Fără înfloriturі. Fără comentarii despre semnificația celor întîmplate.

Cînd a terminat, Larry şi Nate o aşteptau ca să meargă înapoi la Minerva. Cînd au păşit afară, o dubă de investigații criminalistice traversa proprietatea. Pentru o clipă, duba o luă prin surprindere pe Stevie, care se simți pe loc invadată de panică. Se gîndi iar la chepeng. Dar cel mai probabil, toate locurile unde murea cineva fără o cauză evidentă trebuiau analizate de criminaliști.

Luna era subțire ca un cîrlig, iar bufnițele țipau. Mirosul frunzelor

de toamnă era purtat de vînt, iar Hayes era mort.

*

La întoarcerea lor, toată casa Minerva era în picioare. Intrarea ei şi a lui Nate parcă instaură un vid, de zici că toată conversația fusese suptă din încăpere.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Janelle, repezindu-se s-o îmbrățişeze pe Stevie. Cum te simți? Doamne fereşte! Chiar e mort? Stevie? Ce s-a întîmplat?

Stevie se uită peste umărul lui Janelle la Ellie şi David. Erau cuibăriți unul în altul într-un colț al canapelei mov. Ellie era, practic, făcută ghem — nu plîngea, dar privea în gol. David stătea lîngă ea, ținînd-o cu blîndețe de umeri.

Nate începu să chicotească.

— Tu de ce dracu' te hlizeşti? îl repezi Ellie.

— Habar n-am, răspunse Nate.

— E din cauza şocului, El, spuse Pix. Rîzi, Nate. N-ai cum să-ți controlezi reacția.

Nate începu să rîdă şi mai tare, apoi începu să sughiță.

Stevie simți cum somnul o învăluia, greu. Era perfect calmă, doar că era foarte obosită.

— Mă duc să mă culc, spuse ea simplu.

Ajunsă în camera ei, Stevie descoperi că se mişca foarte încet şi meticulos. în cele mai multe nopți, doar îşi scotea hainele şi le arunca în sacul de rufe murdare, în seara asta, şi-a pus haina cu grijă pe umeraş, şi-a scos cu delicatețe fiecare braț din mînecile tricoului şi şi-a scos pantalonii de parcă erau fragili. Le-a rulat pe toate şi le-a dat drumul cu atenție în sac, apoi a cotrobăit pe fundul comodei, a scos pijamalele călduroase, primite de la şcoală, şi s-a îmbrăcat cu ele.

Urcă în pat, cu lumina aprinsă, şi privi fix în față, cu telefonul strîns în mînă, de parcă se aştepta să sune. N-o suna nimeni. Era doar ceva ce putea ține în mînă.

Habar nu avea cît timp trecuse, cînd auzi o bătaie uşoară în uşă. La început, se hotărî s-o ignore, dar apoi se ridică şi deschise.

Nu ştia cum, dar ştia că era David.

— Am văzut lumina aprinsă la tine, spuse el încet. Pot să intru?

Ea clipi, se scărpină la ceafă, apoi ridică din umeri şi lăsă uşa deschisă. El intră şi o închise. Stevie se aşeză pe podea, sprijinită de tăblia de la picioarele patului. El se rezemă de perete. Părul lui era un pic mai îmblînzit, iar expresia îi era neobişnuit de serioasă. *j.*

— Ştii ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Ştiu că e mort, spuse ea. Asta-i tot.

David strînse buzele gînditor şi-şi frecă un timp mîinile. Se duse pînă la biroul lui Stevie şi bătu o clipă darabana cu degetele pe marginea acestuia. Nu părea să fie atent la nimic. Se lăsă pe podea. Stevie fixă cu privirea partea de jos a pantalonilor lui de trening, fiindcă părea ceva ce putea fixa cu privirea fără probleme. Erau foarte vechi şi e posibil să fi fost cîndva bleumarin-închis. Acum erau un gri-albăstrui spălăcit, iar pe un crac era scris cuvîntul YALE, cu litere albe, crăpate.

— De ce ai spus mai înainte chestia aia că nu poți să vorbeşti? întrebă el în cele din urmă.

— Fiindcă nu te poți bizui pe declarațiile martorilor, răspunse ea.

— Crezi că oamenii o să-i mintă pe polițişti?

— Nu, răspunse ea. Nu e vorba de asta. Oamenii nu ştiu ce-şi amintesc. Nu că mint, dar se înşală în privința a ceea ce cred că au văzut. Ființele umane nu sunt deloc capabile să estimeze corect timpul, distanța şi durata evenimentelor, mai ales cînd sunt speriate sau stresate. Iar

pe întuneric e şi mai grav. Dar cel mai rău e cînd martorii încep să vorbească între ei. De cum începi să vorbeşti cu cineva, povestea din mintea ta se schimbă. Memoria umană e rescrisă exact ca memoria unui calculator. Primeşti doar fişierul cel mai recent actualizat. Motiv pentru care, dacă vezi vreun accident, trebuie să documentezi imediat experiența, în scris sau altfel, fără să vorbeşti cu altcineva. Aceea va fi relatarea cea mai clară. S-ar putea să nu fie adevărul pur, dar măcar n-o să te îneci într-un ocean de erori.

Explicația curse lin de pe buzele ei, de parcă aşteptase toată viața să o spună cuiva. îi veni perfect formată. Acum, că vorbea despre infracțiuni într-un mod ipotetic, corpul i se mai încălzi puțin şi simțurile îi reveniră la viață.

— Poftim? spuse David.

Stevie se uită în jur, căutînd o modalitate prin care să-i explice. Singurele obiecte pe care le putea folosi pentru exemplificare erau pixuri şi agrafe de birou. Erau de-ajuns. Scoase capacele de la cîteva pixuri.

— Să zicem că are loc un jaf, spuse ea, şi avem o maşină pentru fugă şi mai mulți hoți înarmați. Martorul Unu poate că-şi aminteşte trei hoți, doi cu măşti şi unul cu fes, şi o maşină neagră.

Puse pe podea un capac negru şi două agrafe de birou.

— Poate că Martorul Doi îşi aminteşte patru hoți, toți cu măşti, şi o maşină albastră.

Mai adăugă două agrafe şi înlocui capacul negru cu unul albastru.

— Şi poate că i s-a părut că vede o motocicletă.

împinse pe lîngă capac o rolă de scoci.

— Martorul Trei e sigur că erau trei hoți, continuă ea, luînd de pe podea o agrafă. Unul purta o mască şi fes,

l.u maşina era verde. N-am pix verde, aşa că... în fine. Martorul Trei e sigur de ce a văzut. Asta e important — i >a menii care cred că au memorie bună sunt uneori cel ni.ii puțin credibili, dar sunt cei care aproape sigur îi vor Inlluența pe ceilalți. Şi acel martor spune atunci că motocicleta era cu maşina verde.

Motocicleta e banda de scoci? întrebă David. Iar maşina verde e capacul albastru?

— Ideea e, spuse Stevie, că acum, după ce Martorul Unu .1 vorbit cu Martorul Trei şi Martorul Trei pare foarte sigur pe ce a văzut, Martorul Unu s-ar putea să se gîndească mai bine şi să vadă retrospectiv trei hoți cu fesuri, nu cu măşti. Acum Martorul Doi pune la îndoială măştile văzute şi crede că, de fapt, maşina era verde. Iar unul dintre hoți era foarte înalt. Martorul Trei susține că toți erau înalți şi că motocicleta era cu maşina verde.

David se dădu un pic mai aproape ca să studieze aranjamentul. De fapt, ajunsese foarte aproape.

— Bun, spuse el încet. Dar ce s-a întîmplat, de fapt?

— Poftim?

— Erau trei sau patru hoți? întrebă el. Maşina era albastră, neagră sau verde? A fost implicată şi o motocicletă sau nu?

— Ideea e..., repetă Stevie.

— Si ăsta care martor era? întrebă el întinzînd mîna
;
după o agrafă de birou.

O puse în palma ei. Avea mîna caldă.

Parcă nici nu-i venea să creadă că tocmai văzuse cadavrul lui Hayes întins pe jos în tunel. Văzuse tălpile unor tenişi, îi văzuse pielea marmorată...

Nu te gîndi la asta. Nu o face să devină reală.

în schimb, altceva îşi făcea loc în mintea ei. Mă rog, nu în minte. în alte părți ale ei. Mintea îi era deposedată rapid de orice gînduri raționale. Ea şi David se poziționau pe nesimțite tot mai aproape unul de altul, milimetru cu milimetru.

Oare chiar avea să se întîmple asta?

Ultimii centimetri dintre ei au fost acoperiți rapid şi David îşi apăsă buzele de ale ei. Stevie simți cum i se relaxează trupul şi o învăluie o căldură confortabilă. Se lăsă pe-o parte pe podea, iar David o urmă, sprijinindu-se într-un cot. O săruta cu multă delicatețe, apăsîndu-şi buzele pe gîtul ei, gîdilîndu-i urechea, iar ea îi răspundea înfometată la sărut. El se întinse pe podea şi, spre propria ei surprindere, Stevie se trezi că se rostogoleşte peste el.

Fiecare neuron din creierul ei spunea *nu face asta* — o să se sfîrşească prost. Era David, şi David avea ceva teribil de iritant, şi locuia deasupra ei şi cineva tocmai *murise.* Ea tocmai văzuse un *cadavru.*

Dar probabil că exact lucrul ăsta o şi împingea să continue. Acel lucru care o umplea cu un fel de emoție bizară, năvalnică şi cu nevoia de a face ceva, orice, absolut orice. Ea îi sărută curba ciudată a nasului, fruntea înaltă şi apoi reveni la gură. Şi-au schimbat poziția, rostogolindu-se către şemineu. Stevie a simțit cum se loveşte cu spatele de panoul cu documentarea cazului şi şi-a dat seama că probabil a îndoit puțin cartonul, dar nu i-a păsat. Nu i-ar fi păsat nici dacă s-ar fi deschis podeaua şi ar fi înghițit-o, nici dacă ar fi fost trasă în sus pe horn de o forță necunoscută. Avea mîinile înfipte în părul lui, iar el mormăia ceva ce ea nu prea reuşea să desluşească.

— Salut.

Era o voce complet diferită şi venea dinspre uşă. Cei doi se opriră din rostogolit şi, pentru o clipă, rămaseră nemişcați.

Stevie îşi dădu seama că transpira şi că David gîfîia, Iar inima lui bătea lipită de a ei. Dădu capul pe spate şi se uită la silueta inversată a lui Pix.

— Poate că ar fi cazul să te duci la tine în cameră, spuse ea, nu fără blîndețe.

— Corect, răspunse David rostogolindu-se cu grijă de pe Stevie şi ridicîndu-se în picioare, cu spatele la Pix. Corect. Plec chiar acum.

Pix se dădu înapoi ca să-i facă loc să iasă.

— încearcă să dormi puțin, spuse ea după plecarea lui David. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, răspunse Stevie cu o voce străină, pițigăiată. Am tot ce-mi trebuie. Mersi, Pix.

— Bine. Mă găseşti sus.

Stevie rămase pe loc cîteva clipe, uitîndu-se în tavan, unde un fluture de noapte se izbea neajutorat de bec. Apoi, foarte încet şi meticulos, se izbi cu ceafa de podeaua de lemn.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII INTEROGATORIU
LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD FLOREI ROBINSON
17 APRILIE 1936, 12:45 p.m.
LOCUL: PROPRIETATEA ELLINGHAM

SA: Aş vrea să trecem în revistă ce s-a întîmplat luni. Sunteți de acord?

FR: Desigur.

SA: Sunteți aici, ia reşedința Ellingham, de două săptămîni? De pe 4 aprilie?

FR: Da.

SA– *li vizitați cu regularitate?*

FR: Da.

SA: Şi locuiți în New York City. Acolo ați cunoscut-o pe doamna El ling ham?

FR: Ne-am cunoscut acum nouă ani.

SA: Unde v-ati cunoscut?

FR: La o ocazie socială.

SA: Ce fel de ocazie socială, domnişoară Robinson?

FR: Un salon literar.

SA: Un salon literar?

FR: Da.

SA *Unde avea loc acest salon literar?*

FR: în New York City.

SA: Era cumva, de fapt, un stabiliment unde se consuma alcool, domnişoară Robinson?

FR: Ce importanță are?

SA: Trebuie să ne facem o imagine clară a persoanelor cu care avea contact doamna Ellingham. Vrem să ştim dacă nu e posibil să fi cunoscut pe undeva pe cineva care i-ar fi vrut răul. Alcoolul e acum legal, aşa că nu ne pasă ce ați făcut cu nouă ani în urmă.

FR: Vă asigur, acest stabiliment era plin cu oameni de cea mai bună calitate.

SA: Acum nouă ani, stabilimentele pentru consumul de alcool erau pline totodată şi de infractori, domnişoară Robinson. Erau, prin definiție, conduse şi aprovizionate de infractori.

FR: Nici pe departe genul de infractori care... nu era acelaşi lucru.

SA *înțeleg. Haideți să vorbim acum despre relația dumneavoastră cu familia. Sunteti considerată cea mai apropiată prietenă a doamnei Ellingham, aşa e?*

Petreceți foarte mult timp cu ei aici, în Vermont. Personalul spune că sunteți aici cam tot atîta timp cît sunt şi soții Ellingham.

FR: Cred că se poate spune asta, da.

SA: Sîmbătă, pe 11, a avut loc o petrecere la reşedință. A fost o petrecere mică sau mare?

FR: O petrecere mică. Acum, că s-a deschis şcoala, petrecerile sunt foarte mici.

SA: Cine a participat?

FR: Eu, Leo...

SA: Leonard Holmes Nair. Pictorul.

FR: Da. Maxine Melville, actrița, şi soțul ei, john Porter. Unul sau doi parteneri de afaceri de-ai lui Albert, dar n-au stat prea mult.

S/4: *Se pare că majoritatea oaspeților au plecat din casă duminică. Dumneavoastră cît intenționați să mai rămîneți?*

FR: Pînă cînd simțeam că era timpul să plec. Invitațiile mele sunt pe termen nelimitat.

5/4; *Ce ati făcut duminică?*

FR: Albert lucra, afară ploua, aşa că am petrecut o bună parte din zi în salon, cu Iris şi Leo. Lucrează la un nou tablou.

SA: Altceva?

FR: Ne-am jucat puțin cu Alice. Apoi am făcut o baie lungă.

SA: Iar seara?

FR: Am stat de vorbă cu Iris şi Leo pînă tîrziu. Poate un pic prea tîrziu. Dimineață nu mă simțeam prea bine.

SA: Dimineață, doamna Ellingham v-a căutat ca să vă invite să veniți cu ea la plimbare cu maşina, corect?

FR: Da. A venit la zece, la mine în cameră. Eram încă în pat. Aveam o durere de cap cumplită, l-am spus...

[*Tăcere*]

SA: Vă ascult.

FR: îmi cer scuze.

SA: Nicio problemă, aştept.

FR: l-am spus că nu mă simțeam bine şi să se ducă singură. Dacă aş fi mers cu ele…

SA: Deci nu v-ați dus la plimbare fiindcă vă durea capul. FR: Ar fi trebuit să merg cu ele. Ar fi trebuit să merg cu ele. SA: La ce oră v-ați dat jos din pat?

FR: Menajera mi-a adus ceva de mîncare pe la amiază. Am pus-o să-mi pregătească baia. Mi-am petrecut restul zilei la mine în cameră, citind.

SA: în seara aceea v-ați dus în budoarul doamnei Ellingham. De ce?

FR: Am auzit agitație. Am vrut să mă uit pe geam. Fereastra lui Iris dă spre grădina din față.

SA: La fel si alte ferestre.

FR: Păi, ştiam că de la geamul ei se vede totul. Am intrat doar ca să mă uit. Eram neliniştită.

SA: E ceva obişnuit să intrați în budoarul personal al doamnei Ellingham în lipsa ei?

FR: Intru tot timpul în budoarul lui Iris.

SA: Chiar şi în lipsa ei?

FR: Da. Am permisiunea să-i folosesc lucrurile.

SA: Doamna Ellingham le dădea şi altora acces liber în spațiul ei intim?

FR: Habar n-am.

SA: Uneori nu-i dădea voie nici menajerei ei personale să intre în budoarul ei.

FR: Eu nu sunt menajeră.

SA: De obicei încuia uşa, nu?

FR: Eu am cheie. Aveți un foc, ca să-mi aprind țigara?

SA: Sigur.

[Pauză]

SA: Deci ați intrat în budoarul personal al doamnei Ellingham folosind propria dumneavoastră cheie? De cînd aveți cheia?

FR: Ăăă, nu mai ştiu. De ceva vreme.

SA- *Mi se pare ciudat că ați pierdut timp să intrați într-o încăpere încuiată ca să vă uitați pe geam.*

FR: Poate că vi se pare ciudat... dar aşa s-a întîmplat.

SA: Cît ați stat în încăpere?

FR: Nu ştiu. Am pierdut noțiunea timpului.

SA: Estimativ, aşa.

FR: Să zicem... un sfert de oră?

SA: Şi apoi, cineva a venit şi v-a chemat. Ruth, menajera. Spune că v-a căutat şi v-a găsit la ora opt cincizeci. Că v-a strigat, dar n-ați răspuns.

FR: N-am auzit-o.

SA: Era chiar pe coridor.

FR: Eram foarte absorbită.

S/A: *Doamna Ellingham ține în camera aceea nişte obiecte foarte valoroase.*

FR: Majoritatea lucrurilor ei sunt valoroase. Tot ce e în casa asta e valoros. Nu e totul sub cheie.

S/A: *Aveți dreptate, domnişoară Robinson. Dar în camera aceea sunt nişte obiecte de o valoare ieşită din comun.*
Nu de aceea e în mod normal încuiată?

FR: Bineînțeles.

SA: Nu sunteți la fel de bogată ca doamna Ellingham, asa-i, domnişoară Robinson?

FR: Foarte puțini sunt.

SA- *Nu sunteți bogată, aşa-i? Asta voiam să vă întreb.*

FR: Mă ofensează această întrebare. Cea mai bună prietenă a mea e...

SA: Punem aceste întrebări tocmai pentru că cea mai bună prietenă a dumneavoastră a dispărut. Nu e nicio ruşine să nu fii bogat, domnişoară Robinson. Vreau doar să spun că proveniți din medii diferite.

FR: Mi-ar da orice. Orice. Iris e cea mai generoasă persoană din lume.

Uitați-vă la şcoala asta! Au construit o şcoală la care copiii să poată merge gratis! îi invită în casa asta!

SA: Sunt foarte generoşi. Dar haideți să revenim la subiect. Ce traseu ați ales ca să ajungeți în camera doamnei Ellingham?

FR: Traseu?

SA: N-ați coborît pe scara principală.

FR: Nu, am luat-o pe scara laterală.

SA: Pe scara servitorilor?

FR: Da.

SA: De ce nu pe calea cea mai directă — pe scara principală?

FR: Nu stiu.

SA: Şi n-ați auzit pe nimeni strigîndu-vă?

FR: Nu.

SA *Domnişoară Robinson, aş fi zis că în acel moment ați fi fost mai atentă ca oricînd şi ați fi auzit că vă striga cineva. Ați petrecut tot acel timp uitîndu-vă pe fereastră şi atît?*

FR: Eram tulburată.

SA: Dar ați auzit-o pe menajeră cînd a ciocănit la uşă.

FR: Da.

SA: Spune că v-a luat ceva timp să răspundeți la uşă.

FR: Eram tulburată. Tocmai auzisem că cea mai bună prietenă a mea a dispărut. Asta am făcut şi punct. Nu ştiu de ce.

SA: Sunt foarte multe lucruri de valoare în camera aceea.

FR: De ce tot menționați cît valorează lucrurile ei?

5/4; *Pentru că a dispărut şi cineva cere o mulțime de bani ca s-o elibereze.*

FR: Prietena mea cea mai bună a dispărut. De ce îmi faceți asta?

SA: Trebuie să clarific faptele petrecute.

FR: Ce fapte?

SA: Trebuie să stiu de ce erați în camera ei.

FR: Tocmai v-am spus. Ar trebui să le căutați pe cele două, nu să mă luați pe mine la întrebări.

SA: Aproape toți polițiștii de pe o rază de o sută de mile le caută. Si încă si mai mulți dincolo de acea rază, în fiecare oraş de pe Coasta de Est. Dar ceea ce vreau să aflu acum de la dumneavoastră e ce ați făcut în acele cincisprezece minute petrecute în budoarul doamnei Ellingham.

FR: V-am spus...

SA: V-ați uitat pe fereastră.

FR: Da '.

SA: Domnişoară Robinson, dați-mi voie să fiu cît se poate de clar: nu e momentul să mințiți. în fiecare secundă pe care o irosiți mințind, Iris Ellingham şi Alice Ellingham ar putea fi în pericol. Cînd mințiți, le puneți în pericol şi vă puneți şi pe dumneavoastră în pericol.

FR: Dar nu...

SA: Auzeați cum vă strigă cineva de pe coridor. Casa era cuprinsă de haos. Nu era absolut nimic de văzut afară. Era întuneric si ceată.

FR: Stiu asta.

SA: Deci ați petrecut cincisprezece minute uitîndu-vă la nimic?

FR: Mai mult sau mai puțin, dar da.

SA: Ştim şi noi cîte ceva despre dumneavoastră, domnişoară Robinson. Stim că eraţi animatoare la Carmine's, barul ilegal de pe Twenty-Ninth Street. Carmine's era proprietatea lui Bill „Barosanul" Thompson, şeful mafiot. Lucrați direct pentru el. [PASAj REDACTAT DIN CAUZA INVESTIGAȚIEI ÎN DESFĂŞURARE. VEZI DOSARUL 248B-2]

FR: Treaba mea era să cînt, să distrez, să vorbesc cu clienții. Era o slujbă care presupunea socializare, iar Iris şi cu mine ne-am împrietenit fiindcă ne-am plăcut. 5/4; *Una dintre cele mai bogate femei din America şi o animatoare de bar ilegal.*

FR: Am cunoscut o mulțime de oameni importanți la Carmine's. Jumătate din înalta societate din New

York intra pe usa aia. Artişti. Scriitori. Actori si actrite.

Politicieni. Polițişti. îi vedeam pe mulți dintre ei acolo. SA: Bill „Barosanul" Thompson e implicat şi în operațiunile de trafic ilegal de bunuri din Canada. Se ştie că acoliții lui sunt prin zona asta. S-ar putea să ştiți asta în urma faptului că un alt agent FBI frecventează această familie. FR: Credeți că George Marsh vorbeşte despre munca lui? Orice-ar face pentru voi, e mormînt în privința asta. Iar cu Bill n-am mai vorbit de ani de zile. Sunt aici ca s-o vizitez pe prietena mea, Iris, iar prietena mea a dispărut. 5/4; *Trebuie să fie tare bine să ai prieteni bogați.*

FR: E bine să ai prieteni, indiferent cîți bani au. Iris e prietena mea şi ar fi prietena mea şi dacă ar fi săracă lipită pămîntului. Vreți să ştiți ceva despre Iris? Mă face să rîd.

S/A: *Vă face să rîdeți?*

FR: Exact. Şi nu e deloc uşor. Eu şi Iris suntem prietene, prietene adevărate. O înțeleg. Aş face orice pentru ea. Nu ştiți ce a însemnat pentru ea mutarea aici. Ducea o viață extraordinară la New York. Iris e sportivă, ştiați? S-o vedeți cum înoată! Scrie. Asta stiati? A scris un roman întreg. L-am citit. E bun. Nu-l arată nimănui fiindcă crede că nu ar fi luată în serios, deoarece e privită drept soția lui Albert Ellingham şi atît. Dar e mult mai mult de-atît. N-ar fi trebuit niciodată să ajungă să trăiască în vîrful muntelui ăstuia nenorocit, dar mai e si foarte loială, asa că a sustinut şcoala asta fiindcă era visul lui Albert. N-o cunoaşteți pe Iris. Eu, da. Are nevoie să se simtă stimulată...

SA: Si cum obține această stimulare aici?

[Tăcere]

SA: Domnişoară Robinson...

FR: V-am spus tot ce ştiu. Nu mai am nimic de adăugat. O să fac tot ce-mi stă în putință să-mi ajut prietena, dar conversația asta nu ajută la nimic. Aş merge pînă la capătul pămîntului pentru femeia asta şi pentru Alice.

Asa că ce-ar fi să vă duceți să le căutati? Fiindcă dacă

// /

n-o s-o faceți, jur pe ce am mai sfînt că urc în maşină şi nu mă las pînă nu le găsesc. încercați numai să mă opriți.

[Interogatoriu încheiat la ora 13:13]

Dovezile erau împrăştiate pe toată podeaua — agrafele de birou şi capacele de pix. O rază de soare ilumina o adîncitură pe care o făcuse în panoul cu documentarea cazului.

Venise dimineața şi adusese cu ea realitatea. Şi întrebări. O mulțime de întrebări, care îi dansau în minte învîrtindu-se în cercuri.

întrebările, în ordine aleatorie:

Ce-o să spună presa despre ultimul deces de la Academia Ellingham, care are deja o reputație sinistră?

Stai aşa, lasă presa — ce-o să spună despre asta părinții ei? *Şcoală de fițe reuşeşte să omoare un elev.* Dar despre faptul că ea *fusese* de față?

Oare o să se închidă şcoala?

Poate pentru cîteva zile. Doar n-aveau s-o închidă *de tot* din cauza asta, nu?

De ce gîndea aşa? Cineva *murise.* Hayes era *mort.*

Fiindcă asta fac creierele. Gîndesc. Podul în care creierul ei păstra tot era plin de lucruri noi şi bizare pe care ea nu reuşise încă să le studieze şi să le clasifice. Stevie nu putea să se simtă vinovată pentru gîndurile ei şi nici

nu putea să acorde atenție tuturor gîndurilor ei. învățai .ista în timpul şedințelor de terapie pentru gestionarea anxietății — gîndurile pot să vină, dar nu e obligatoriu să urmăreşti şirul fiecăruia dintre ele. într-un fel, era opusul unei anchete temeinice, în care trebuia să verifici şi să analizezi fiecare indiciu.

Rămase o vreme cu fața înfundată în pernă, în timp ce capul îi zvîcnea uşor. încă mai avea în gură un gust ciudat, gust de...

De afară se auzeau voci străine şi din cînd în cînd cîrîitul unei stații. Reuşi să-şi ridice fața din culcuşul moale şi sigur al pernei şi se frecă la ochi.

Hayes. Se întîmplase cu adevărat. Murise cu adevărat. Hayes murise şi îi găsiseră cadavrul. Iar reacția ei fusese să se întoarcă acasă şi să se giugiulească cu David. l otul era prea real, prea brusc, emoțiile ei se uneau toate intr-un nod de groază şi tremurat şi greață şi jenă.

Concentrează-te!

Un timp, creierul ei pluti în jurul evenimentelor. Hayes era pe jos, deja mort. Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? Se uită cu ochiul minții în jur, prin mica încăpere din capătul tunelului. Privi atent rafturile goale de pe pereți. Hîrşîi podeaua de piatră cu talpa pantofului. Ridică privirea în susul scării, către trapa care ducea în observator...

Cam patru metri înălțime. Dacă te prăbuşeai de la distanța aia pe piatră, te făceai praf. Puteai să şi mori.

Stevie văzu scena în minte. Ea urcase acolo. închisese trapa după ea. Oare Hayes urcase ca să vadă ce era pe-acolo? Poate că făcuse un pas greşit în beznă şi căzuse prin deschizătură.

De ce se dusese Hayes înapoi? Probabil ca să filmeze ceva. Dar pentru asta, el ar fi luat, probabil, pe cineva cu el. Era clar că a vrut să se ducă acolo singur. îl văzu îndepărtîndu-se cu spatele, încercînd să scape de ei ca să se strecoare înapoi.

Dar nu se înapoiase în grădină. Se dusese tocmai pînă la drumul de serviciu şi o luase prin pădure, pînă la tunel. Se întorsese acolo şi murise.

Pe perete-o ghicitoare...

Aproape că uitase de asta, de teroarea care o trezise cu cîteva nopți în urmă. Nu se putea să nu fi visat toată faza. Se gîndea la crime şi moarte şi tuneluri şi la Maestrul minciunilor, iar creierul ei a proiectat totul pe perete.

Nu?

Stevie se întinse pe spate şi făcu exerciții de respirație cîteva minute, cu expirații mai lungi decît inspirațiile, ducînd aerul pînă jos, în abdomen.

încă mai simțea pe piele un miros de gel de duş sau şampon moscat. David.

Mai era şi asta. în oricare altă zi, acesta ar fi fost unicul eveniment. Azi, abia dacă intra în top zece.

— Bun, îşi spuse ea. Acum. Bun. Acum. Ridică-te. Acum.

Se ridică.

*

La scurt timp după aceea, spălată şi îmbrăcată în pantaloni subțiri şi largi de trening şi hanoracul ei negru, Stevie îşi făcu apariția în camera comună. Janelle şi Nate erau la masă, amîndoi încă în pijamale. Pix vorbea la telefon în bucătărie. David stătea pe canapea în nişte blugi jerpeliți şi un tricou Henley maro. Avea părul ud, cîteva bucle îi erau turtite pe frunte. La intrarea lui Stevie, el ridică privirea spre ea — o privire directă, stăruitoare, lipsită de veselie. Părea să o măsoare din priviri, remar- cîndu-i prezența.

Nu erau prea multe de spus, cîteva saluturi mormăite, cîteva înclinări din cap. Ce se spune cînd îți moare colegul de casă, chiar dacă nu-l cunoşti prea bine? Chiar dacă ce ştiai despre el nu-ți prea plăcea?

Se spun foarte puține.

Apăru Ellie, îmbrăcată în izmene lungi, pătate de vopsea, dintr-o țesătură cu carouri în relief, şi un tricou imens, rupt, cu numele unei trupe franțuzeşti pe el, şi jambiere lungi, trase în sus pe brațe. Avea ochii foarte roşii şi umflați. Se lăsă să cadă pe canapea lîngă David, se strînse ghem şi-şi puse capul în poală la el. David îşi puse absent mîna pe părul ei încîlcit.

Stevie simți cum o cuprinde o senzație de greață. Oare aveau să vorbească despre ce se întîmplase? Şi dacă da, ce-o să spună? Poate că n-o să vorbească niciodată despre asta. Poate că ce se întîmpla în

nopți cum fusese noaptea trecută nu se punea la socoteală.

La acest gînd, ceva se prăbuşi în adîncul ei. Se uită țintă în cafea. Avea gust amar, neplăcut, dar era fierbinte şi, cînd o bea, simțea şi altceva decît stinghereală. Aşa că a băut-o.

— Stevie, spuse Pix intrînd în încăpere. Era Larry la telefon. Trebuie să vorbească iar cu tine sus, în Casa Mare. O să vină el să te ia.

Janelle o privi speriată. Nate se albi la față.

— E normal, spuse Stevie. Aşa face poliția. Trebuie să pună aceleaşi întrebări de mai multe ori ca să obțină informații cît mai clare.

— Toți ceilalți trebuie să rămîneți aici, spuse Pix.

— Toată ziua? întrebă Ellie din poală de la David.

Vocea ei avea tonul acela înfundat care apare după ce ai plîns mult.

— Deocamdată, răspunse Pix. O să vină nişte terapeuți, în caz că simțiți nevoia să vorbiți despre ce s-a întîmplat.

David îşi dădu ochii peste cap.

*

Nu după multă vreme, Stevie şi Larry ajungeau la Casa Mare, unde găsiră două maşini de la poliția statului Vermont parcate sub portalul de la intrare.

— Spune doar ce ştii, zise Larry. Spune-le adevărul şi gata.

— Ştiu, răspunse Stevie.

— Cum te simți?

— Cred că sunt OK. Poate că încă nu am procesat ce s-a întîmplat. Asta e rău?

— Nu e nici bine, nici rău. Pur şi simplu, este. O să descoperi asta dacă te hotărăşti să urmezi această cale. Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum ai auzit tu că ar trebui să fie.

Era unul dintre cele mai înțelepte lucruri pe care i le spusese vreodată un adult lui Stevie.

Odată intrată, Stevie crezu că avea să se ducă în camera pazei, în schimb Larry o conduse către uşa din stejar masiv care ducea spre biroul lui Albert Ellingham.

— Aici? întrebă ea.

— Aici poartă detectivul discuțiile cu oamenii, zise el. Răspunde la întrebări şi atît. O să te descurci.

Un detectiv, de data asta. Nu un polițist în uniformă.

Două scaune de piele erau aşezate lîngă imensul şcmineu din marmură roz, cu înfiorătorul covor-trofeu, din piele de animal, întins între ele. într-unul din scaune stătea scriind într-un carnețel o femeie minionă, îmbră- cată într-un costum gri.

— Stephanie? spuse ea consultînd carnețelul. Sunt detectiv Agiter. Vino şi ia loc.

Stevie se aşeză pe scaunul din fața ei, unul dintre scaunele care-i aparținuseră lui Albert Ellingham, personal.

I)eşi era foarte vechi, pielea încă era în stare foarte bună şi avea o uşoară elasticitate confortabilă. Acesta era locul unde stătea şi de unde-şi conducea imperiul, gîndindu-se la soția şi fiica lui pierdute.

Detectivul Agiter era o paletă de tonuri neutre atent selectate. Avea mîini lungi, elegante. Părul negru era dat pe spate şi adunat într-un coc strîns, cu fiecare fir perfect aliniat şi lipit de cap. Dar Stevie îi admira cel mai mult pantofii, care erau negri, plați şi perfect banali. Chipul ei avea o împietrire studiată. Nu trăda nimic, niciodată. Stevie simți că trebuia neapărat să învețe să stăpînească şi ea expresia aceea. Aşa arăta un detectiv.

— O să înregistrez această discuție, spuse ea, punînd un reportofon digital pe măsuța Art Deco dintre ele. Interogatoriul cu Stephanie Bell, sunt detectivul Fatima Agiter, duminică, 10 septembrie, ora nouă patruzeci şi cinci. Aşa. Cum vrei să-ți spun? Stephanie sau Stevie?

— Stevie.

— Stevie, ai luat parte la filmarea unor secvențe despre răpirile din familia Ellingham. A cui a fost ideea filmului?

— A lui Hayes.

— Tu cum ai ajuns să participi?

— A venit şi m-a rugat să-l ajut să-l facă.

— Şi de ce te-a rugat pe tine? întrebă detectivul.

— Fiindcă ştiu foarte multe despre asta.

— Te referi la răpirile celor două fete Ellingham? îi ceru detectivul să clarifice.

Stevie dădu din cap aprobator şi se dojeni în sinea ei. Era vorba că ai să vorbeşti clar. *Asta* nu e clar.

— Ştiu foarte multe despre cazul Ellingham. Am venit aici ca să-l studiez. Infracțiunea... tot istoricul ei.

— Deci Hayes a vrut să facă un serial despre răpirile celor două fete Ellingham şi a apelat la tine fiindcă tu ştii despre ce e vorba. Şi pe Nathaniel l-ai rugat să se implice fiindcă e scriitor?

— Hayes m-a rugat să-l întreb, spuse Stevie.

— Deci, se pare că Hayes aduna un grup de oameni, fiecare cu domeniul lui de expertiză. Mai erau în grup Maris Coombes, care are experiență teatrală, şi Patrick Dashell, care e student la cinematografie. Şi împreună, ca grup, ați făcut acest proiect.

— Corect, spuse Stevie.

— Cum ați intrat în tunel?

Inima lui Stevie stătu o clipă.

— Am descuiat lacătul, spuse ea.

— Cum l-ai descuiat?

— L-am spart, spuse Stevie.

Detectivul ridică una dintre sprîncenele ei îngrijite — singura sa reacție pe parcursul întregului interogatoriu.

— L-ai spart? întrebă ea ca să fie sigură.

— Exact, spuse Stevie.

N-avea rost s-o dea cotită. A spart un lacăt. Adio, Ellingham. A fost frumos.

— De unde ştii să spargi lacăte?

— De pe YouTube, răspunse Stevie ridicînd din umeri.

Ridicase din umeri ca să dea de înțeles că nu era mare lucru şi că oamenii făceau asta tot timpul, dar nu era sigură că reuşise să transmită mesajul.

— Vreun motiv anume?

— Nu. Fiindcă e simplu? Nu. Oamenii mai sparg şi lacăte. E o chestie aşa... Un hobby.

Nu dădea deloc bine. *Nu-i nimic de văzut aici! Sparg şi eu*

lacăte ca să mă distrez!

— Larry mi-a spus că te interesează să lucrezi în domeniul legii şi ordinii publice, spuse detectivul.

— Da, răspunse Stevie.

— Să ştii că noi nu avem obiceiul să spargem încuietori.

— Nu, spuse Stevie. Ştiu că nu.

Detectivul Agiter îşi scărpină o ureche, apoi trecu mai departe.

— Cînd aţi terminat, aţi plecat din tunel cu toţii împreună sau în grupuleţe?

Ciudat. N-a întrebat nimic de chepeng. O clipă, lui Stevie îi stătu inima şi creierul îi dădu eroare.

— Am plecat împreună, spuse ea. Doar Maris şi Hayes... au mai rămas.

— Ştii cumva de ce?

— Pot să presupun.

— Şi ce presupui că au făcut? spuse detectivul.

— S-au pupat? răspunse Stevie. Aşa ceva?

Cu o umbră de zîmbet pe chip, detectivul îşi consultă notiţele.

— în timpul filmării, aţi folosit ceaţă artificială. Ştii cumva cum a fost făcută?

— Am avut maşini de ceată.

— Aţi mai folosit şi altceva? întrebă detectivul.

Era o întrebare ciudată.

— Nu, spuse Stevie.

— Doar cele trei maşini.

— Corect, spuse Stevie.

Nu, pe bune, de ce întreba de maşinile de ceață?

— Cred că am terminat, Stevie, spuse ea. Îți mai vine în minte altceva? Vreo întîmplare ieşită din comun?

Stevie îşi cercetă podul minții, în care păstra totul. Sigur, mai era mesajul de pe perete. Mesajul pe care probabil că şi-l imaginase. Nu puteai spune poliției lucruri pe care credeai că probabil ți le-ai imaginat.

Doar că... aşa era? Oamenii făceau asta tot timpul în povestirile polițiste şi întotdeauna se dovedeau a fi informații cruciale.

— Nimic, spuse Stevie.

— Bine. Interogatoriul s-a terminat la zece şi douăzeci.

Opri reportofonul şi Stevie se ridică din scaunul adînc.

— Ce s-a întîmplat cu Hayes? întrebă Stevie.

Detectivul ridică privirea la ea.

— Trebuie să aşteptăm raportul medicului legist, răspunse ea.

— Da, spuse Stevie înroşindu-se. Sigur. Scuze.

Se duse la uşă şi tocmai pusese mîna pe clanța de cristal cu fațete tăioase, cînd în minte îi veni un gînd.

— A fost o chestie, spuse. Cartela de acces a lui Janelle.

Detectivul Agiter ridică privirea din carnețel.

— Poftim?

— Prietena mea, Janelle, spuse Stevie. I-a luat cineva cartela de acces în Casa Minerva. Cînd ne-am dus joi la ora de yoga o avea la ea. Dar cînd am plecat, nu o mai avea în geantă. Apoi, a doua zi, a găsit-o pe poteca din fața casei noastre.

— De ce spui că a luat-o cineva? Nu se poate să fi pier- dut-o ea?

— Era prinsă cu o carabină în interiorul buzunarului din față al genții ei, spuse Stevie. Am văzut cu ochii mei. A folosit-o ca să intrăm la yoga şi a pus-o la loc în buzunarul din față. Cînd am plecat de la oră nu o mai avea. Şi apoi a apărut din senin afară, vineri dimineață.

— Care e numele de familie al lui Janelle?

— Franklin, spuse Stevie.

Detectivul îşi notă informația în carnețel.

— Mersi, Stevie, spuse, concediind-o. Poți să te-duci înapoi la casă.

în holul principal, doi oameni de la pază vorbeau cu poliția. Niciunul din ei nu păru să-i dea atenție lui Stevie cînd ieşi din biroul lui Ellingham. Sus, pe palier, îl văzu pe Charles cufundat într-o conversație cu dr. Quinn şi alte cîteva cadre didactice. Stevie ieşi neînsoțită.

Afară, un nor acoperise rapid cerul. Campusul era îngrijorător de tăcut, fiindcă aproape toată lumea se retrăsese în case. Avea pentru moment suficiente motive de grijă, multe sentimente de gestionat şi multe temeri. Dar lucrul care o preocupa cel mai tare pe Stevie în această clipă era ceața. De ce o întrebase despre *ceață* şi nimic altceva? Cui naiba îi păsa de ceață? Trebuia să fi avut un motiv. O întrebase de două ori.

Stevie trecu în revistă tot ce ştia despre maşinile de ceață. Erau închiriate. împroşcau ceață artificială. Puteau, oarecum.

în străfundurile minții ei se stîrni un ecou. Ceață. Mai venise vorba despre asta şi în alt context. Ceață...

Gheață carbonică. Se aflase aproape de gheață carbonică. Era în atelier, cînd Janelle şi Dash se certaseră pe

stîlpi şi Dash se uitase în containerul cu gheață carbonică şi spusese că se lucrează mai uşor cu maşinile de ceață.

Stevie se opri în drum spre Minerva, scoase telefonul şi căută pe Google gheață carbonică. Luă la mînă pagină după pagină de rezultate ale căutării, pînă ajunse la unul care conținea şi cuvintele *risc la utilizare*.

> *Gheața carbonică e dioxid de carbon solidificat... în mod normal nepericuloasă, dar trebuie luate precauții la utilizare... se transformă în dioxid de carbon... trebuie folosită în spații bine ventilate, altfel există pericolul apariției hipercapniei, cînd dioxidul de carbon înlocuieşte oxigenul din atmosferă datorită greutății sale, mai ales în structuri aflate la nivel inferior, cum ar fi pivnițele. Asta poate duce la pierderea cunoştinței şi moarte, care poate surveni cu rapiditate...*

Stevie îşi înghiți nodul din gît.

Gheața carbonică era în atelier. Lui Janelle i-a fost furată cartela. Cartela lui Janelle deschidea atelierul.

Ar fi trebuit să se ducă acasă. încălcase deja destule reguli.

Ar fi trebuit să se întoarcă la Minerva.

Deci de ce întorcea spatele casei Minerva şi o lua înapoi, spre atelier? Nu putea intra acolo cu cartela ei. Ce-şi imagina că avea să găsească? Cu toate astea, toate instinctele ei o îmboldeau să meargă înainte.

— O să verific înregistrările, îl auzi pe Larry spunînd.

El şi detectivul Agiter se apropiau din spate. Stevie abia avu timp să se pitească după o maşinuță de golf.

— Aveți înregistrate şi intrările, şi ieşirile? întrebă detectivul.

— Da, sistemul le înregistrează pe toate. Stai puțin!

Larry duse telefonul la ureche.

— Jerry? Te rog să scoți cîteva înregistrări. Pe numele lanelle Franklin. Vreau să ştiu unde şi cînd a fost folosită cartela ei joi seara.

Cei doi se duceau către atelier, iar Stevie se ținea după ei păstrînd distanța. Se lăsă tăcerea cît Larry îşi scoase cartela de acces şi deschise uşa. Odată intrați, Stevie avea să piardă restul conversației, iar asta părea să fie o idee foarte proastă.

O învălui din nou acea senzație ca de vis şi se trezi că se furişa tupilată către uşă, ca s-o prindă înainte să se închidă de tot. O ținu deschisă cu degetul cît să-i lase pe cei doi să mai înainteze în încăpere. O mai crăpă un pic şi văzu că erau deja în cealaltă parte a atelierului şi se uitau în containerul cu gheață carbonică.

Oare chiar făcea aşa ceva? Da, o făcea.

împinse şi mai mult uşa şi intră tiptil, ascunzîndu-se după un suport cu unelte de grădinărit.

— Doamne, îl auzi pe Larry, chestia asta era plină. Cum naiba... da, Jerry. OK. Ia zi! Intrare în şopronul artelor la şaisprezece şi cincisprezece. Apoi nimic pînă la unu şi douăsprezece minute după miezul nopții. Intrare aici, în atelier. Mda.

Băgă telefonul în buzunar.

— Deci, conform declarației lui Stephanie Bell, spuse detectivul, cartela lui Janelle Franklin dispare în timpul orei de yoga.

— O să-i verific orarul, dar ştiu că orele de yoga se țin în şopronul artelor. Aşadar, mi se pare în regulă. Deci cineva ia cartela...

— Şi o foloseşte ca să intre aici la unu noaptea. Trebuie s-o luăm şi să ridicăm amprente de pe ea. Ți se pare plauzibil? Vine aici, ia...

Şi atunci, telefonul lui Stevie începu să sune.

Larry şi detectivul întoarseră amîndoi odată capul în direcția ei.

Nu avea sens să încerce să rămînă ascunsă. Stevie se ridică în picioare.

— Salut, spuse ea.

Aruncă o privire la telefon.

Pe ecran scria: PĂRINȚII.

Cînd a escortat-o pe Stevie afară din atelier, Larry nu mai avea aerul prietenos de dinainte.

— Ştiu, spuse ea. îmi...

— Uite ce e, Stevie, spuse el. Eşti o puştoaică deşteaptă şi-mi place de tine. Dă-mi voie să fiu cît se poate de clar. trebuie să faci exact ce-ți spun.

— Stiu. Voiam doar...

— Nu. Ştii. Spune-mi că ştii.

— Ştiu, spuse Stevie. Dar Janelle...

— Aşa că acum o să stai aici, zise el. în biroul celor de la pază. Şi n-o să vorbeşti cu nimeni pînă nu-ți spun eu că ai voie. Bine?

Telefonul lui Stevie începu din nou să sune.

— Cine e? întrebă Larry.

Ea îi arătă ecranul. Din nou, scria PĂRINȚII. îi făcu semn să răspundă şi o urmări în timp ce se conforma.

— Stevie!

Erau amîndoi părinții la telefon şi era imposibil să-ți dai seama care-i rostise primul numele.

— Tocmai ne-au sunat de la şcoală, spuse mama ei. Venim să te luăm.

Stevie îşi trecu o mînă peste faţă.

— N-am nimic, spuse ea.

— Stevie, a *murit* cineva.

— Mda, ştiu, răspunse ea.

— Deci venim acolo şi te luăm înapoi acasă, spuse tatăl ei.

— Uitaţi care-i treaba, spuse Stevie uitîndu-se speriată în pămînt. E groaznic, dar... se putea întîmpla oriunde.

— La vechea ta şcoală n-a murit nimeni.

— Nu-i adevărat, răspunse Stevie. A fost un accident de maşină în...

— Uite ce este, spuse mama ei. Tatăl tău şi cu mine ne luăm o zi liberă şi venim să te aducem acasă. N-au trecut decît cîteva zile. Putem să te înscriem din nou la vechiul liceu.

N-ar fi trebuit ca Stevie să înceapă să plîngă tocmai în momentul acesta. Nu voia ca ăsta să fie motivul. Hayes ar fi trebuit să fie. Dar, aşa cum îi explicase Larry mai devreme, lucrurile nu se întîmplau aşa cum voiai tu. îşi şterse o lacrimă cu dosul mîinii şi încercă să-şi înăbuşe tremurul vocii.

— Stai puţin, spuse ea. A fost... Hai să vorbim despre asta cînd ajungeţi aici, bine?

Acceptară fără tragere de inimă. Stevie reuşi să încheie convorbirea. Expresia de pe chipul lui Larry se mai îmblînzise puţin — trecuse de la împietrire tăioasă, la împietrire mai puţin colţuroasă şi tăioasă.

Deasupra se auzi un zgomot precum cel de noaptea trecută. Larry şi Stevie ridicară amîndoi odată ochii şi văzură un elicopter alb cu roşu.

— Presa, spuse el. S-a aflat. O să se adune la poartă.

Oftă zgomotos şi iuţi pasul.

— Hai, spuse el. Trebuie să te duc la Minerva şi apoi să mă ocup de situația asta.

— Mi-am pierdut mințile pentru o clipă, spuse ea. Mi-a lost teamă pentru Janelle. Dar n-o să mai fac. Promit să mă duc direct acasă, fără opriri, fără abateri, fără nimic, lartă-mă. Poți să-ți vezi de treaba pe care-o ai de făcut. Poți avea încredere în mine.

Larry o cîntări o clipă din priviri.

— Bine, spuse el. Dar dacă aflu că nu ți-ai respectat promisiunea, cu mine ai terminat-o. Şi ştii că te pot verifica.

Fata se întoarse să plece, ca să-i arate că se ține,de cuvînt, dar Larry o strigă din urmă.

— Ai grijă de tine, Stevie, spuse el. Du-te şi stai cu prietenii tăi. Chiar dacă nu-ți plăcea tipul, nu e momentul să stai singură.

— Cine spune că nu-mi plăcea tipul? întrebă Stevie.

— Douăzeci de ani în poliția statală. Am fost detectiv, începi să te prinzi de chestiile astea.

— Ai fost detectiv? întrebă Stevie. Pe bune?

— Cincisprezece ani la Omucideri.

— De ce ai renunțat? întrebă Stevie.

— Fiindcă am deschis prea multe uşi şi am văzut prea multe lucruri cumplite, spuse el încet. Iar unele dintre ele rămîn cu tine pentru totdeauna. Fiecare detectiv are ceva ce nu-l părăseşte niciodată, ceva ce vede de fiecare dată cînd închide noaptea ochii ca să doarmă. Douăzeci de ani sunt mai mult decît suficienți. Ştiu că-ți doreşti să devii detectiv, dar nu te juca de-a detectivul, m-ai înțeles? Nu te mai furişa pe lîngă polițişti.

— Ştiu, spuse ea.

— Ne-am înțeles?

— Îhî, spuse Stevie. Cred că da.

*

Stevie se întoarse la Minerva cuprinsă de amorțeală. Părinții ei aveau să fie categoric o problemă, iar întoarcerea acasă era o

posibilitate foarte reală, asta dacă n-o dădeau mai întîi afară de la Ellingham. Cînd se apropie de usa albastră, se uită cu alti ochi la clădirea în care lo-

cuia. Poate că nu îi fusese sortit să stea prea multă vreme aici. Greşeli se făceau tot timpul. Soarta avea planurile...

Nu.

Stevie nu era una dintre acele persoane care credea că soarta decidea în locul ei. Soarta însemna să faci alegeri. Soarta însemna să *încerci,* măcar. Cei de la şcoală încă n-o dăduseră afară, iar părinții ei încă n-o luaseră acasă. Şi aici se întîmpla ceva. Dacă Hayes fusese cel care luase cartela, dacă Hayes luase gheața carbonică... ce naiba făcea cu ea în tunel?

încă se mai gîndea la asta cînd intră în camera comună. Nimeni nu părea să se fi mişcat de unde stătea cînd ea plecase. Cineva făcuse focul în şemineu, aşa că era foarte cald. Focul dădea încăperii o personalitate complet nouă cu mirosul de lemn şi senzația de intimitate pe care o crea. Pîrîitul lemnelor în şemineu semăna cu pocnetul de sticlă spartă.

— E totul în regulă? întrebă Janelle.

Se întoarse şi Nate spre ea.

— Îhî, făcu Stevie scoțîndu-şi hanoracul.

Se uită în jur după un loc unde să se aşeze. Ellie şi David erau tot pe canapea, dar acum era loc între ei. Ellie desena într-un caiet pe care-l ținea în poală. David avea cu el laptopul, dar se uită din nou fix la ea.

Ochii li se întîlniră şi Stevie îşi feri repede privirea. Se aşează la masă.

— Ți-au spus ce s-a întîmplat? întrebă Nate.

Stevie se mulțumi să clatine din cap.

— Deci, o să avem voie să ieşim din casă? continuă Nate.

— Cred că da, spuse Stevie. în curînd. M-au sunat părinții mei. Cred că i-a anunțat şcoala? Deci o să afle acum şi părinții tăi. O să afle

toată lumea.

— Îhî, făcu David.

Stevie tresări la auzul vocii lui. Apoi o văzu pe Janelle că remarcă scena şi că se uită curioasă cînd la Stevie, cînd la David.

— S-a dus vestea. Asa că în cinci minute o să înotăm în

terapeuți.

Nu-şi lua ochii de la ea. Şi nu că se uita doar. O ţintuia cu o privire pătrunzătoare, directă.

— Mai bine îi sun eu prima pe părinți, spuse Janelle luîndu-şi telefonul în mînă. Avem voie? Crezi că putem?

Stevie ridică din umeri.

— Mai bine aştept, spuse Janelle lăsînd telefonul din mînă. O s-o întreb pe Pix cînd iese de la duş.

— *Après le déluge,* spuse din senin Elbe. *Les parents.*[7]

Nimeni nu ştiu ce să răspundă.

— Deci aşteptăm, spuse Nate.

— Aşteptăm, repetă David.

Stevie deveni brusc foarte conştientă de locul în care se afla David în încăpere. Da, aseară doar s-au sărutat, dar s-au sărutat la greu. Şi s-au tăvălit la greu. Ce poți să spui cuiva cu care te-ai rostogolit pe podea?

După potop, vin părinții. (în original, în franceză). *(N.t.)*

Ellie se ridică brusc şi plecă cu paşi apăsaţi în camera ei. Şi apoi au rămas patru, stînd într-o tăcere stînjenitoare, pînă se auzi o bătaie la uşă. Era Larry, cu un poliţist în uniformă.

— Janelle, spuse Larry. Ia-ţi, te rog, cartela de acces şi vino puţin cu noi.

Janelle făcu ochii mari, dar se ridică imediat şi se duse în camera ei după cartelă, apoi ieşi afară.

— De ce au nevoie de cartela lui Janelle? o întrebă David pe Stevie.

— Fiindcă i-a fost furată joi, răspunse ea cu ochii la usă.

-Şi?

Stevie nu mai spuse nimic. David se ridică şi se aşeză la masă, lîngă ea.

— Nu ştii nimic? întrebă el.

— Nu pot să spun nimic, răspunse ea.

— Deci ştii ceva.

Nate urmărea în tăcere discuţia. Pix intră în cameră.

— A bătut cineva adineauri la uşă? întrebă ea.

— Tocmai a luat-o poliţia pe Janelle cu tot cu cartela ei, spuse David. Stevie ştie de ce, dar nu poate să ne spună.

— Nu vreau să fiu afurisită, spuse Stevie. Pur şi simplu, nu pot.

Pix se duse iute spre uşă şi ieşi afară.

Atmosfera din încăpere continuă să devină tot mai apăsătoare. Stevie se uită la mîna lui David, aflată pe masă. Avea degete lungi. Degetele acelea trecuseră aseară prin părul ei. Şi prin alte locuri. Avea mîini puternice, mult mai puternice decît păreau. Se uită la el cu coada ochiului. Sprîncenele lui erau groase şi foarte expresive. Se ridicau cînd era pus pe glume, se arcuiau cînd era nesuferit, iar acum erau drepte. Era în alertă.

O cuprinse dorința stranie să se aşeze în poală la el. Să-i tragă fața către a ei. Să-l sărute din nou, chiar aici, lîngă foc, în fața lui Nate şi a capului de elan.

De unde mai răsărise şi gîndul ăsta? îi traversase lulgerător mintea, ca un iepure care țîşneşte peste şosea.

David împinse scaunul în spate, se ridică şi se duse în camera lui Ellie, lăsîndu-i pe Stevie şi Nate singuri.

— Deci, spuse Nate.

— Îhî, făcu Stevie.

— Chiar eşti OK?

Ea încuviință din cap.

— Fiindcă pari speriată. E normal. Aseară m-am speriat eu, dar azi nu mai sunt chiar aşa de speriat. Aşa că, dacă vrei, e rîndul tău.

— Totdeauna mi-am dorit să fiu în preajmă cînd are loc o moarte suspectă, spuse Stevie. Ştii că sunt pasionată de chestiile astea. Şi acum sunt în preajma morții. Mă simt vinovată că mi-am dorit asta, dar...

Scutură din cap.

— Ți-a stîrnit interesul, spuse el. Am văzut ce mutră •ii făcut cînd a venit Larry să-ți spună că poliția vrea să vorbească cu tine.

— E urît din partea mea?

— Nu, spuse el. Chestia asta tocmai s-a întîmplat. Eram cu toții aici cînd s-a întîmplat.

îşi înfipse unghia între striațiile lemnului.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Pentru ce?

— Am impresia că mă înțelegi, răspunse ea.

— Aşa şi e, zise el ridicînd din umeri. Noi doi avem un vocabular emoțional limitat. Suntem copii de apartament.

Uşa se deschise iar şi Janelle se întoarse. Se aşeză lîngă Stevie şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— Mi-au luat cartela, spuse ea. Şi o să urce în camera lui Hayes ca să se uite pe-acolo. Nu ştiu ce vor cu cartela mea. N-am făcut nimic.

Stevie puse mîna pe capul prietenei sale. Era o senzație străină pentru ea, acest cap cald pe umărul ei. Şi încrederea deplină pe care-o avea Janelle în ea, faptul că îi căuta sprijinul. Şi mai era şi Nate, care ieşea din carapace ca să comunice cu ea.

Iar David, de care tocmai fusese mai apropiată decît de oricine, păstra o tăcere plină de înțelesuri.

Arestul la domiciliu luă sfîrşit la ora trei.

Tuturor li s-a părut cît se poate de natural ca priveghiul să se țină în iurtă. Nu se anunță nimic, nu era nimic oficial. Oamenii au început pur şi simplu să se ducă acolo, să se aşeze pe pernele prăfuite de pe podea şi pe canapelele vechi şi stricate. în iurtă era o atmosferă confuză şi cumva încărcată de tensiune — toată lumea vorbea în acelaşi timp, dar încet, iscînd un zumzet scăzut, constant. Lumea aducea mîncare. Pungi cu chip- suri şi bomboane şi tot felul de alte gustări făceau turul i ncăperii.

Stevie se duse cu Janelle şi Nate. Vi îi aştepta la uşa iurtei şi se aruncă de gîtul lui Janelle. Arătau ca un cuplu.

De cum intră, Stevie îşi dădu seama că atrăgea foarte mult atenția. Oamenii se întorceau să se uite la ea, aşa cum se uitau cu doar puțin timp înainte la Hayes. Aflaseră că ea era Cea Care A Fost Acolo.

Maris şi Dash stăteau ca un cuplu regal într-o zonă specială în spatele iurtei, pe cea mai mare canapea, cu un mic grup în fața lor, pe perne. Maris era în negru tlin cap pînă-n picioare — colanți, pulover mulat, cu o

curea aurie. Arăta de parcă purta un costum de Catwo- man. Dash era îmbrăcat tot în tricoul lui imens şi stătea ghemuit, cu genunchii strînşi la piept. Maris plîngea încetişor, fără oprire. La intrarea lui Stevie, ridică ochii şi îsi aruncă brațele în sus.

— Stevie! strigă ea. Nate!

Stevie o luă spre ei. Cînd ajunse suficient de aproape, Maris o apucă strîns de mînă.

Stevie îşi privi mîna captivă. Nu-şi dădea seama dacă era un gest sincer, unul teatral sau unul plin de sinceritate teatrală. Se simțea foarte obosită şi în acelaşi timp foarte agitată, iar un straniu sentiment de vinovăție o urmărea peste tot, ca un miros neplăcut.

— Ai vorbit din nou azi cu poliția? întrebă Dash. Şi noi.

— Îhî, făcu Stevie.

— Ți-au spus ceva?

— Mă tot întrebau de maşinile de ceață, spuse Stevie.

— Da, zise Maris. Şi pe noi. Şi unde am fost. Şi la ce oră ne-am

întors acasă în noaptea în care am fost în tunel.

— La ce oră te-ai despărțit de el?

Stevie puse întrebarea ridicînd din umeri, ca şi cum era nevoită să o pună şi ei ştiau asta.

— Adică, trebuie să se fi dus acasă înainte de stingere, adăugă ea.

— Chiar înainte de ora unsprezece, spuse Maris. S-a dus acasă. M-am dus acasă.

Dash părea cu adevărat şocat.

— îmi pare rău, spuse Stevie. Ați făcut ceva împreună anul trecut? Ai lucrat la *Sfîrşitul*?

— Nu, spuse Dash. Ala a fost un proiect pe care l-a făcut complet singur. A scos serialul ăla aşa, din senin, din iarbă verde, peste vară. Avea să fie un star, să ştii. Cred

inter asta. Cred că urma să se ducă la Hollywood şi să apară în filme şi să ajungă mare. Era genul ăla de actor, punct.

- Aşa am zis şi eu de cum l-am văzut prima dată, spuse Maris. Star. Star, star, star!

Stevie decise să nu îi atragă atenția că Hayes era deja mi mic star cînd îl cunoscuse Maris.

- Era sincer, spuse Maris. Era cel mai sincer om pe care l am cunoscut vreodată. De aceea juca aşa de bine.

— Sincer? întrebă Stevie.

— Mă rog, nu sincer, spuse Maris. Pur. Mă rog... *n_eîn- Xnuiit.* De cum l-am cunoscut, am ştiut că trebuia să fiu cu el.

Făcu o pauză şi-şi studie unghiile. Apoi ridică brusc i apul. Stevie se întoarse ca să vadă la ce se uita aşa, țintă. In iurtă intrase Gretchen.

— Aia, spuse Maris, e o javră.

— E fosta iubită a lui Hayes, nu? întrebă Stevie.

— Ea i-a făcut rău. Uită-te la ea!

De fapt, Gretchen părea distrusă. Plîngea.

— Hayes s-a băgat în chestia cu Beth doar de dragul serialului, continuă Maris. Ştiu ce-o să spună lumea, dar era doar de fațadă.

Doar de fațadă. Expresia cristaliză în mintea lui Stevie un gînd pe care

nu reuşise pînă acum să-l exprime in cuvinte. Toată treaba asta avea ceva... nu neapărat regizat, dar... avea un fel de aer teatral. Ei lucraseră la u n serial. Apoi, felul în care Hayes se întorsese din drum şi n-o lăsase pe Maris să vină cu el. Privirile ostentative, melodramatice.

Din cealaltă parte a încăperii, Janelle îi făcu semn lui Stevie să vină la ea. Janelle, Nate şi Vi erau aplecați peste

computerul lui Nate. David era şi el acolo. îşi făcuse şi el apariția în iurtă la un moment dat.

— Germaine Batt loveşte din nou, spuse Nate întorcînd laptopul ca să-l vadă şi Stevie.

Tăcuta, atotvăzătoarea Germaine Batt postase iar un reportaj şi acesta era şi despre gheața carbonică. Vestea se răspîndi ca fulgerul şi toată lumea puse mîna pe telefoane ca să vadă ştirea.

— Gheață carbonică? spuse Janelle cu voce gravă. Asta s-a întîmplat? Aşa a murit Hayes?

— Cum te poate omorî gheața carbonică? întrebă Nate.

— Mori de intoxicație cu dioxid de carbon, spuse Janelle. Dacă eşti captiv într-un spațiu mic şi e destulă gheață carbonică, dioxidul de carbon poate să înlocuiască tot oxigenul. Oare Hayes luase cu el o cantitate mare de gheață carbonică?

— S-ar părea că e foarte posibil să se fi întîmplat exact aşa, spuse Stevie. Am auzit ceva în sensul ăsta cînd m-au dus la Casa Mare.

Janelle se încruntă.

— Trebuie să fi luat foarte multă, spuse ea. Şi chestia aia e grea. Foarte grea.

Cei din grup căzură o clipă pe gînduri. Vi mîngîie încurajator mîna lui Janelle.

— Şi acum ce urmează? întrebă Nate.

— Nu cred că o să mai stau mult pe-aici, răspunse Stevie.

— Crezi că o să te dea afară? spuse Vi.

— N-o să te dea, zise David.

Apăruse din spatele canapelei, sprijinindu-se de spătarul acesteia şi aplecîndu-se spre ei.

— Nu dau afară pe nimeni. Am încercat eu.

— S-ar putea să mă ia de-aici părinții mei, spuse ea.

— De ce ar face aşa ceva?

— Fiindcă din start n-au vrut să vin aici.

— De ce să nu vrea să vii aici? întrebă Vi.

— Fiindcă, răspunse Stevie, le plac lucrurile normale.

I llingham nu e o şcoală normală. E plină de tot ce îi îngrijorează pe ei. *Altfel* de oameni. M-au lăsat să vin liindcă e luxoasă şi gratuită, dar abia aşteaptă un pretext (a să mă retragă. Şi cred că moartea cuiva poate fi un pretext foarte bun. Aşa că nu mai fac mulți purici pe-aici, iu lumea asta luxoasă, specială. Mă aşteaptă sediul local al campaniei lui Edward King, unde o să adun praf şi-o să stau printre oameni care cred în extratereştri, dar nu m schimbarea climei.

— Doamne fereşte, spuse Vi. Nu poți face nimic în privința asta?

— Habar n-am. Poate doar să devin peste noapte genul de fată care ajunge Miss Boboc. Le plac lucrurile astea.

— Poate că o să trebuiască să plecăm toți, spuse Nate. Poate o să închidă şcoala.

— Măi, oameni buni! spuse Janelle. Ce Dumnezeu? A murit Hayes.

— Asta nu înseamnă că nu putem vorbi despre posibila închidere a şcolii, spuse Nate.

Stevie auzi pe cineva din grupul de lîngă ei repetînd m şoaptă „se închide şcoala?". Viața vine peste tine cu repeziciune, iar telefonul fără fir şi mai rapid.

Uşa iurtei se dădu de perete şi Ellie intră cu paşi mari. Se clătină pe picioare, vădit beată şi-o ridică pe Roota deasupra capului.

— Hayes a murit! strigă ea. Trăiască Hayes!

începu să sufle în neştire în saxofon, făcîndu-l să zbiere.

Anunțul acesta nu a fost primit prea bine de cei din încăpere. Spre deosebire de acea primă noapte în iurtă, de data aceasta nimeni n-a fost prea receptiv la puseele artistice ale lui Ellie. David se dezlipi de spătarul canapelei, se duse la ea şi-i şopti ceva la ureche. Ea se smuci de lîngă el şi suflă şi mai agresiv în instrument. O luă de braț şi încercă să o conducă acasă, dar ea se trase iar înapoi.

Cîțiva artişti se ridicară de prin diverse colțuri şi se adunară în jurul ei. La început, părea că încearcă să o oprească, dar apoi, unul din ei începu să sară-n sus într-un fel de dans bizar. Ellie îi urmă exemplul. Apoi li se alătură încă cineva. David ridică din umeri şi părăsi grupul, întorcîndu-se să stea sprijinit de spătarul canapelei ca o pasăre pe sîrmă. Maris, care inițial se uitase oripilată la scenă, se ridică şi începu să danseze cu furie, vînturîndu-şi brațele în toate părțile.

— Dumnezeule mare, spuse Janelle încercînd să acopere zgomotul. Nici nu mai înțeleg ce se întîmplă în clipa asta. Voi?

— Bacantele, zise Nate.

Acest mic grup care dansa absorbi pe loc tot aerul şi toată energia care mai rămăseseră în încăpere, continuînd să țopăie pînă ce în cameră intră un alt grup. Era unul mai puțin festiv, format din Larry, Charles, dr. Quinn şi doi polițişti în uniformă. Zgomotul din încăpere încetă în cîteva clipe.

— Puțină atenție, vă rog, spuse Larry ridicînd mîinile.

Ellie mai scoase un behăit cu Roota.

— Element, spuse Larry. Te rog.

Ea coborî saxofonul de la gură.

— Politia vrea să stea de vorbă cîteva minute cu fiecare dintre voi, spuse Larry. Nu vă faceți griji. Trebuie doar să stabilim un nivel de referință al informațiilor despre ce s-a întîmplat aici. Aşa că o să rog pe toată lumea să se ducă înapoi în case.

— O să vă fie adusă cina acolo, spuse Charles. Şi repet: vă stau la dispoziție terapeuți care pot veni oricînd la voi. Oricine are nevoie de ajutor trebuie doar să răspundă la SMS-ul pe care l-am trimis sau să discute cu oricare dintre profesori.

Toți elevii de la Ellingham s-au dus fără chef către casele lor, şi mai neliniştiți decît pînă acum.

— Toată lumea trebuie să stea de vorbă cu cîte un polițist, spuse David în timp ce grupul Minerva se îndrepta spre casă. *Tu* trebuie să vorbeşti cu un polițist, şi *lu* trebuie să vorbeşti cu un polițist, *şi tu…*

— Ba eu nu vorbesc cu nimeni, spuse Ellie.

— Mult succes, spuse sarcastic David.

— Nu sunt obligată şi nu vreau, răspunse ea. Nu suntem intr-un stat fascist.

— Nu cred că despre asta e vorba, spuse Nate. Se pare că încearcă să afle ce s-a întîmplat.

— Iar tu eşti beată, zise David. Primeşti cafea înainte să vorbeşti cu un polițist.

Ea începu să rîdă şi-l împinse cu palma în piept, lu- ;îndu-l prin surprindere şi trîntindu-l la pămînt.

— Ar putea cineva beat să facă asta? întrebă ea.

— Sunt sigur că răspunsul e da, spuse el ridicîndu-se şi scuturîndu-se.

Ellie înaintă cîțiva paşi, clătinîndu-se. Era mai beată decît îşi închipuise inițial Stevie. Cu Ellie, era greu să-ți dai seama.

— Hai, îi spuse Janelle lui Stevie. Apuc-o de celălalt braț!

Janelle înainta şi o apucă îndemînatic pe Ellie de brațul îndoit şi aşteptă ca Stevie s-o ia de celălalt.

— Hai, împreună, spuse Janelle. Ce zici? Mergem împreună?

— Mergem împreună, spuse Ellie. De ce nu? împreună, împreună!

Era tot mai greu s-o țină pe Ellie în picioare.

— Ştii că el mi-a spus s-o iau pe Roota? întrebă ea, respirîndu-i lui Stevie direct în nas şi duhnind a vin. înțelegea. *înțelegea!*

— Bine, spuse Stevie.

— înțelegea arta. Mai mult decît îşi dădeau oamenii seama.

— Sigur.

David mergea pe lîngă ele, cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor. După trînta pe care-o trăsese, părea absolut mulțumit să le lase pe Stevie şi Janelle să se ocupe de Ellie.

— Auzi, Nate? spuse Ellie. Şi tu înțelegi. Eşti scriitor. Şi tu înțelegi.

— Ăăăă, sigur că da? spuse Nate.

— Faci ceea ce vezi în *mintea* ta.

încercă să-şi lovească tîmpla cu degetul, dar Janelle o ținea zdravăn de braț.

— Apă, spuse Janelle. Ne trebuie apă! Şi apoi cafea. Şi o baie. Ce zici de o baie?

— O baie! spuse Ellie. Şi tu înțelegi. Toți înțelegeți! Mai puțin Stevie. Tu înțelegi, Stevie?

— înțeleg, spuse Stevie, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Ellie.

Reuşiră să o bage pe Ellie în casă fără să-i vadă Pix. lanelle pregăti baia. Ştiind că Ellie nu avea nimic împo- l riva băilor cu hainele pe ea, o băgară în cadă exact aşa cum era.

în cadă, Ellie deveni tăcută şi îşi bău cuminte cafeaua.

(:înd poliția veni, cîteva ore mai tîrziu, era într-o stare rezonabilă. Janelle, Nate şi Stevie trecuseră deja prin asta.

David a fost chemat primul. Interogatoriul a avut loc iu camera lui şi a durat cam zece minute.

— Ce te-au întrebat? zise Stevie.

— Dacă ştiam ceva despre planurile lui Hayes. Dacă a zis ceva despre tunel sau despre gheața carbonică. N-a zis. (lînd Hayes se ocupa de chestiile alea, eu eram aici, cu Ellie, fumam iarbă. Nu le-am

zis asta, şi nu ştiu dacă ea o să le spună, dar cred că o să aflăm curînd.

Ellie era suficient de trează ca să nu le spună asta polițiştilor. Le-a zis că era acasă cu David şi lucrau împreună.

După aceea, epuizarea parcă îi lovi pe toți deodată, ziua fusese lungă. Locuitorii casei Minerva zăcură pleoştiți o vreme în camera comună, apoi, unul cîte unul, dispărură la culcare. Ellie plecă prima, apoi Janelle, apoi Nate.

)avid era în hamac, legănîndu-se încet înainte şi-napoi.

— Şi? spuse el. Chiar crezi că părinții or să te oblige să pleci?

— Cineva tot o s-o facă, răspunse ea. Dacă nu ei, atunci şcoala.

David întinse picioarele, împingînd în materialul elastic al hamacului.

— N-o să te dea afară, spuse el. Aici nu fac aşa ceva. (Irede-mă! Am testat sistemul.

— Şi cînd ai testat tu sistemul *murise* cineva?

— N-ai făcut nimic care să ducă la moartea lui Hayes, nu?

— Nu cred. Dar...

— N-ai făcut ceva ce regreți, nu?

Ridică spre el o privire intensă. Vorbea cumva de ce făcuseră împreună? Ce fel de joc conversațional cinic mai era şi ăsta?

în orice caz, nu era unul pe care ea să fie dispusă să-l joace.

— Mă duc la culcare, spuse ridicîndu-se. Noapte bună, Westley. Probabil că o să fiu ucisă dimineață.

— Poate că n-ar fi cazul să faci glume despre moarte, spuse el în timp ce ea se îndepărta pe coridor.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII INTEROGATORIUL LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD LUI LEONARD HOLMES NAIR 17 APRILIE 1936, ORA 15:30 LOCUL: PROPRIETATEA ELLINGHAM

5/4: *Domnule Nair, trebuie să vă mai pun cîteva întrebări. LHN:*

Se pare că numai asta facem pe-aici.

SA: Trebuie doar să stabilim cu exactitate ce s-a întîmplat, înțeleg că ați predat la un moment dat aici un curs de arte plastice.

LHN: Nu-mi amintiti.

SA: De ce spuneți asta?

LHN: A fost cea mai lungă după-amiază din viața mea, cea în care am încercat să-l explic copiilor pe Max Ernst. Dar ăsta e unul din prețurile pe care le plăteşti cînd îl cunoşti pe Albert. El crede că aceşti copii trebuie să învețe de la cei mai buni.

SA: în ziua aceea, ați cunoscut cumva o elevă pe nume Dolores Epstein?

LHN: Habar n-am. Pentru mine, toți copiii arată la fel.

[îi este arătată o fotografie a lui Dolores Epstein.]

LHN: Repet: pentru mine, toți copiii arată la fel.

SA– *Dolores era o elevă foarte înzestrată. Mulți dintre profesori considerau că era cea mai inteligentă dintre elevii de aici.*

[Dl Nair s-a mai uitat o dată la fotografie.]

LHN: Acum, că-mi spuneți, era o fată care părea mai vioaie decît ceilalți. Avea cunoştințe decente despre arta greacă şi romană. E posibil să fi fost ea. Avea părul creț, ca în poză. Da, cred că ea era. Ea e cea care-a dispărut?

S/A: *Dolores Epstein a fost văzută ultima dată în după-amiaza zilei de 13, cînd a împrumutat o carte de la bibliotecă. Ați văzut-o vreodată în altă parte decît la cursul dumneavoastră?*

LHN: îi văd pe toți, peste tot. Ştiți? Albert a deschis locul ăsta şi a zis că-l umple de copii supradotați, dar jumătate dintre ei sunt copiii prietenilor lui şi nu sunt cine ştie ce lumini. Probabil că cealaltă jumătate sunt OK. Cinstit să fiu, mai erau unul sau doi dintre ceilalți care mai dădeau semne de inteligență. Un băiat şi-o fată,

nu mai ştiu cum îi cheamă. Păreau să fie un cuplu. Fata avea părul ca pana corbului, iar băiatul semăna puțin

cu Byron. îi interesa poezia. în ochii lor se vedea că era ceva lumină la mansardă. Fata m-a întrebat de Dorothy Parker, ceea ce mi s-a părut o rază de speranță. Sunt prieten cu Dorothy.

[Pe masă e pusă o brichetă de argint.]

5/4; *O recunoaşteți, domnule Nair?*
LHN: A! De cînd o caut!

[Domnul Nair încearcă să ia bricheta de pe masă, dar nu e lăsat.]

SA: E o probă, domnule Nair. Trebuie să rămînă la noi. LHN: E Cartier, domnule agent Arnold. Unde ați găsit-o? O caut de o veşnicie.
/
S/4: *Am găsit-o în observator, împreună cu cartea luată de la bibliotecă de Dolores şi un creion.*
LHN: Probabil că am uitat-o acolo.
5/4; *Am găsit amprentele lui Dolores pe bricheta asta. De ce ar fi avut Dolores bricheta dumneavoastră?*
LHN: Probabil că a găsit-o.
5/4; *Nu i-ați dat-o dumneavoastră?*
LHN: De ce aş da unui copil bricheta mea Cartier?
5/4; *Nu ştiu, domnule Nair.*
LHN: Mai pierd cîte ceva. Presupun că fata a găsit-o şi-a păstrat-o pentru că e un obiect frumos. Are bun-gust. O s-o primesc înapoi?
SA: Cînd n-o să mai avem nevoie de ea, domnule Nair. Dați-mi voie să vă întreb altceva. Ce motiv ar fi putut avea domnişoara Robinson să se ducă în budoarul privat, încuiat, al doamnei Ellingham?

LHN: O mulțime de motive, cred. Cele două femei sunt nedezlipite.

SA *Mai la obiect, asta se întîmpla în seara zilei de 13, cînd toată lumea din casă o căuta pe domnişoara Robinson. Nu a răspuns numeroşilor oameni care o strigau şi a fost găsită singură în cameră, unde era de aproximativ un sfert de oră. Un comportament bizar în timpul unui evident moment de criză, nu credeți?*

LHN: N-am de unde să ştiu de ce face Flora ce face.

SA– *Sunteți prieten cu domnişoara Robinson?*

LHN: Da, Flora mi-e prietenă. *j.*

SA: Unde v-ati cunoscut?

/

LHN: Ei, într-un bar ilegal. Cu ani în urmă.

SA *Deci vreți să spuneți că Flora Robinson nu v-a spus ce căuta în camera doamnei Ellingham luni seara, cînd s-a dat alarma?*

LHN: Nu mi-a spus.

SA: N-a spus nimic despre acest subiect?

LHN: Flora nu-mi dă raportul de fiecare dată cînd intră sau iese dintr-o cameră.

SA: Şi cînd ați aflat prima dată de răpire?

LHN: Cînd m-a trezit Flora marți dimineață, aşa cum ştiți, fiindcă v-am mai spus asta de cel puțin zece ori. Dacă sugerați cumva că Flora a fost implicată în povestea asta, vă înşelați amarnic. Spre deosebire de mine, Flora are inimă. O iubeşte pe Iris ca pe o soră, iar pe Alice ca pe o fiică. Aveți grijă cum umblați cu bricheta aia, vă rog. Serios, o vreau înapoi.

[Interogatoriu încheiat la ora 15:36]

— Aşa, spuse Charles. Hai să stăm de vorbă.

Era a doua zi dimineaţă şi Stevie stătea în faţa lui Spuneţi-mi-Charles, în biroul lui. Ploaia bătea în ferestre şi din nişte mici boxe albe se auzea încet muzică clasică. Stevie se aştepta la această convocare şi, cînd în sfîrşit sosi, simţi că era pregătită trup şi suflet. Citise despre cum Maria Antoaneta aşteptase prizonieră într-un palat din Paris, în timp ce afară se ridicau ghilotinele.

— Hai să discutăm despre ce s-a întîmplat, spuse Charles. întîi şi-ntîi, spune-mi dacă eşti OK.

— Adică, vrei să ştii ce simt? întrebă Stevie.

— Răspunde la întrebare cum vrei tu.

Stevie nu era o persoană căreia să-i placă să vorbească despre sentimentele ei, dar de data asta probabil că era mai bine să vorbească despre sentimente decît despre fapte.

— Păi, spuse ea, n-am nimic. E ciudat, dar nu-l cunoşteam aşa bine pe Hayes. Aşa că ce s-a întîmplat e groaznic, dar... nu eram apropiaţi.

Charles încuviinţă din cap cu o expresie îngrijorată.

— Poţi să-mi spui ce s-a întîmplat? Cine a venit cu ideea să folosiţi tunelul?

— Hayes, spuse Stevie. Eu credeam că tunelul a fost astupat.

— Nu, spuse Charles. L-am dezgropat în primăvară.

o să fie demolat şi umplut cu pămînt cînd o să tragem noile conducte de apă şi canalizare, pentru noua aripă a şopronului artelor. Credeam că am lucrat în secret, dar...

— Eu am spart lacătul, spuse Stevie.

Simțea că era important să-i spună. Poliția ştia deja.

1 ra mai bine să nu lase secretul s-o macine pînă-şi pierdea mințile.

— Ştiu, spuse el.

Trecură cîteva secunde lungi. Azi Charles nu mai arăta aşa tînăr şi fără griji. Pe sub sacou nu mai purta un tricou cu super eroi.

— Folosirea tunelului a fost mult timp una din caracteristicile acestei şcoli. încercăm să descurajăm această activitate. Şi Hayes n-a... nu tunelul l-a omorît pe Hayes. Ce s-a întîmplat cu Hayes a fost un accident tragic. Extrem de tragic. Aveai ce căuta în tunelul acela? Nu. Dar nu tu l-ai dus pe Hayes acolo în noaptea aceea.

Stevie se uită la dantelăria creată de picăturile de ploaie pe sticla ferestrei.

— Mă exmatriculați? întrebă ea.

— Nu, spuse Charles. Dar o să-ți dau ceva de făcut. Vino cu mine!

Stevie îl urmă ca în transă către intrarea în pod. Nu numai că nu o exmatricula, dar o rnai şi ducea în pod?

— După tot ce s-a întîmplat cu Hayes, am decis să întărim toate măsurile de securitate, spuse introducînd în mcuietoarea digitală un nou cod de securitate, mai lung.

Au urcat scările înguste.

— Cînd am vorbit data trecută, spuse el aprinzînd luminile, ți-am spus că vreau să găseşti un proiect care să dea un chip uman crimei petrecute aici, pierderii tragice. Şi ai găsit un proiect. Nimeni n-ar fi putut prezice groaznica lecție despre pierdere pe care ai primit-o. Acum, că ştii că tunelul e deschis, pot să-ți arăt ceva.

O conduse pe lîngă mai multe culoare şi o luă pe unul plin de cutii pentru depozitat documente şi trei rafturi ticsite de cărți mari, îmbrăcate în piele verde, cu date scrise pe ele.

— Rîndul acesta conține o mare parte dintre documentele şi efectele personale din biroul lui Albert Ellingham şi de la administrația reşedinței, spuse el.

La capătul rîndului, lîngă fereastră, se lăsă în genunchi pe podea şi trase de pe raftul de jos o cutie de metal uzată, de vreun metru lungime şi cam patruzeci de centimetri înălțime. Se vedea că era foarte veche. Fusese vopsită în roşu şi, pe ici, pe colo, se mai vedea vopseaua, dar în mare parte sărise sau fusese mîncată de rugină.

— Cînd echipa a intrat prima dată în tunel, cutia asta a fost găsită în pămîntul folosit la umplerea tunelului. Era încuiată.

Charles ridică cu grijă ivărul vechi.

— Toată lumea s-a entuziasmat. O cutie îngropată în tunel... putea fi orice. Aşa că am deschis-o şi...

Săltă capacul, dînd la iveală două teancuri de ziare îngălbenite, aşezate unul lîngă altul. Titlul de pe primul era: FAMILIA ELLINGHAM, RĂPITĂ. Stevie îngenunche lîngă Charles ca să se uite mai bine. Fiecare ziar era diferit, provenea din oraşe diferite, avea o dată diferită, dar toate aveau pe prima pagină Cazul Ellingham.

— Cineva a îngropat în tunel o cutie cu ziare? întrebă ea.

— Nu ştim cine le-a pus acolo, răspunse Charles. Dar i red că probabil a fost Albert Ellingham. Poate că încerca s.t îngroape trecutul, să-şi îngroape durerea.

— Trebuie să fi fost greu pentru un proprietar de ziar să se ascundă de presă, spuse ea.

— Foarte bine punctat, zise Charles aprobînd din cap.

I)ar cred că înţelegi că tunelul acela era un loc sacru. A văzut foarte multă moarte şi lumea o să facă din asta un subiect de senzaţie.

Stevie văzu în această declaraţie o mică dojană,

— Deci uite ce-o să faci, spuse el. Rîndurile astea...

O scoase înapoi pe culoar şi o duse la un alt rînd, pe i are scria *38.*

— Rîndurile de la treizeci şi opt la patruzeci şi cinci sunt pline cu obiecte casnice. Obiectele au fost adunate ¡11 cutii, dar n-au fost sortate cum trebuie. Vreau să sortezi şi să cataloghezi materialele de pe aceste şapte rînduri.

— Asta e pedeapsa mea? spuse ea.

— Noi nu aplicăm pedepse, răspunse Charles. Noi desemnăm proiecte. Acesta e proiectul tău. Sortezi, ordonezi, cataloghezi.

Stevie se uită la şirul de rafturi. Părea să conţină containere cu clanţe, vrafuri de reviste vechi, saci cu diverse resturi.

— Poţi să te apuci acum, dacă te simţi în stare, spuse el.

— Sigur, răspunse ea.

— Atunci te las să te apuci de treabă. Doar să-i anunţi pe cei de la pază cînd termini. S-ar putea să-ţi ia cîteva zile, aşa că o să aranjez să te aducă cineva aici.

O lăsă singură, cu toate comorile din pod. Dintre toate pedepsele posibile, una mai plăcută ca asta nici că

se putea. Se plimbă printre rafturi, uitîndu-se pasivă la tot ce era în jur. îşi imprimă în minte tot ce vedea: hainele aici, mobila acolo. Globuri, cărți, veselă... Erau doar ea şi obiectele familiei Ellingham, care, prin repetiție, îi deveneau familiare.

Stătu o vreme în fața unui bufet masiv cu rafturi orizontale închise cu sticlă, pînă şi-a făcut curaj să îl deschidă ca să scoată o supieră delicată, albă, cu flori roz şi lăstari gingaşi de viță, cu marginile aurite. Pe fundul vasului, literele AIE erau şi ele aurite. Lîngă porțelanuri era un teanc de cărți.

Se întoarse la primul rînd unde-o dusese Charles şi se uită la registrele lungi şi verzi. Unele conțineau comenzi de alimente şi produse pentru casă. Oamenii ăştia consumau o groază de mîncare în weekenduri: tone de portocale şi lămîi şi ouă şi mentă pentru băuturi. Comenzi semnificative de țigări, care erau aşezate în tabacherele puse la dispoziția oaspeților. Biletele care consemnau zeci de pahare de şampanie sparte şi comenzi de pahare noi. Ceară de podele pentru a acoperi urmele lăsate de pantofi în sala de bal.

Un registru consemna numai meniuri zilnice, făcute pentru cei din casă. Stevie îl frunzări pînă dădu de meniul din 13 aprilie 1936. Era scris de o mînă sigură şi ordonată:

MASA *PRINCIPALĂ:*
Supă-cremă de țelină
Filé de calcan cu sos de migdale
Miel la cuptor
Mazăre cu mentă
Sparanghel cu sos olandez

Cartofi **a** *la Lyonnaise Sufleu rece de lămîie*

Meniul din 14 aprilie nu era la fel de elaborat:

Fără servire la masa principală. Tavă dusă în birou. Sandvişuri cu friptură rece de pui şi salată cu şuncă Țelină feliată şi măsline umplute Prăjitură cu lămîie Cafea

Musafir, domnişoara Flora **R***obinson, servire la tavă: supă clară, ceai cu lapte, suc de roşii, sandvişuri cu pui rece, țelină feliată, cremă dulce de brînză de vaci Musafir, domnul Leonard Nair, servire la tavă: ouă jumări, cafea*

Oricît de nesemnificativ părea, acest meniu oferea o imagine clară a stării de spirit din casă şi a schimbării resimțite în gospodărie. Pe 13, totul a decurs normal. Pe 14, parcă era altă casă. Tăvile cu sandvişuri reci, încropite la repezeală fiindcă trebuiau să mănînce ca să-şi păstreze puterile. Şi completarea bizară a mesei cu țelină feliată, probabil rămasă din ziua precedentă, nişte măsline (mănîncă orice, orice ai la îndemînă) şi prăjitură probabil mai veche. Cafea, ca să alunge oboseala.

Flora Robinson şi Leo Holmes Nair păreau să fi mîncat în camerele lor, mîncăruri simple, genul pe care le mîneai cînd erai bolnav sau mahmur. Ouă jumări. Supă. Şi iar cafea şi ceai. Orice, numai să rămînă în stare de alertă. Toată casa încărcată de tensiune, aşteptînd să sune telefonul. Şi cu toate acestea, majordomul consemnase şi această masă disperată, fiindcă aşa se făcea. Probabil că personalul din bucătărie fusese şi el interogat, aşa că cei de-acolo nu avuseseră prea mult timp să gătească.

înaintă printre rafturi, scoțînd cutii şi vechi obiecte din birou — trei telefoane, hărți făcute sul, tuburi de ceară, cărți de telefon. O cutie

mare, căptuşită cu catifea, adăpostea nişte obiecte ce păreau să fie unice — o călimară din cristal, un stilou rafinat, piuneze, agrafe de birou, un teanc de cărți de vizită, o invitație la un dineu pe 31 octombrie 1938.

Aceea era o dată care avea însemnătate. Acestea erau obictele care trebuie să fi fost pe biroul lui cînd a murit. Răscoli prin ele, se uită la agenda de birou pe care erau scrijelite nişte cercuri şi cifre şi pe care se scurseseră cîteva picături de cerneală. O bucățică de hîrtie ruptă dintr-un ziar cu informații despre bursă. Un formular de telegramă Western Union pe care scria:

10/30/38
Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă...

Ultima lui ghicitoare, rămasă fără răspuns. Pe 30 octombrie 1938, Albert Ellingham îi spusese secretarei lui că se duce la o plimbare cu barca cu pînze. în ziua aceea părea neobişnuit de bine dispus. L-a luat cu el pe prietenul lui credincios, George Marsh. Au ridicat ancora de la Burlington Yacht Club. în acea seară, locuitorii din South Hero au auzit un bubuit şi au văzut o străfulgerare pe apă. Barca lui Ellingham explodase. Rămăşițele au dovedit că la bord fusese pusă o bombă. Se părea că anarhiştii care îl urmăriseră atîta vreme, care fuseseră acuzați de uciderea soției şi dispariția copilului său, reuşiseră pînă la urmă să-i vină de hac.

Ultimele lucruri erau teribil de stranii. Cei mai mulți oameni nu au niciun fel de control ori idee despre care vor fi ultimele lucruri pe care le vor face. Pentru o clipă, lata se întrebă dacă Hayes îşi dăduse seama ce i se întîmpla, că avea să moară făcînd un video la şcoală.

îi trecu fulgerător prin minte scrisoarea de pe perete, viziunea ei. Păruse *incredibil* de reală, dar era absolut imposibil să fie. N-avea niciun sens. Fusese, pur şi simplu, un vis intens, provocat de o minte prea înfierbîntată. Ste- vie nu credea în premoniții şi clarvăzători. Nu

credea că prevăzuse moartea lui Hayes. Cuvîntul *crimă,* e-adevărat, apăruse în visul ei, dar asta era din cauza crimelor petrecute aici. Nu era nimic straniu. A visat despre o crimă, a avut loc o crimă. Albert Ellingham scrisese o ghicitoare, aşa cum făcuse de nenumărate ori, apoi murise.

Ţintui îndelung cu privirea micul formular de telegramă, studiind cuvintele, cerneala, hîrtia veche, dar bine păstrată. Trebuie să fi fost ultima ghicitoare a lui I llingham, ceva la care lucra în ziua în care murise. O mică prostioară, o scurtă întoarcere la vechiul lui fel de a fi. Apoi, a intervenit soarta. Oare mai observase cineva mainte de ea această mică rămăşiţă de pe biroul lui? Sau MU i-a păsat nimănui de micile lui jocuri după moartea lui, cînd marele imperiu trebuia administrat? Cui îi mai pasă de o mică ghicitoare cînd moare unul din cei mai bogaţi oameni din lume?

Stevie puse înapoi în cutie bucăţica de hîrtie cu grijă, ca şi cum îi depunea o floare pe mormînt. I se umeziră puţin ochii şi i se puse un nod în gît.

Se şterse la ochi cu dosul mîinii, se duse la una din ferestre şi se uită la întinderea campusului şi la priveliştea de dincolo de el. Moartea venise din nou la Ellingham. Moartea iubea locul ăsta. Dar dacă voia să facă faţă şederii aici, să facă faţă slujbei la care visa, Stevie trebuia să privească moartea în ochi. Nu avea voie să-i fie frică sau să plîngă de fiecare dată cînd vedea cîte un memento trist. Trebuia să fie tare. Morţii meritau asta.

Dar, se întrebă Stevie, care era răspunsul la ghicitoare? Ce era veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă?

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII
INTEROGATORIU LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD
LUI GEORGE MARSH
17 APRILIE 1936, ORA 1 7:45
LOCUL: DOMENIUL ELLINGHAM

SA: *Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbiți din nou cu mine.*
CM: Vă stau la dispoziție pentru orice.
SA: Au fost cîteva zile foarte grele.
CM: Nu dorm de două nopți. Nu contează. Iris şi Alice sunt încă dispărute. Pot să iau o țigară de la dumneavoastră? SA: Sigur. Se poate să trecem în revistă relația dumneavoastră cu Albert Ellingham şi situațiile din trecut cînd v-a îngrijorat siguranța familiei Ellingham? Cînd v-ați cunoscut, lucrați la poliția din New York, corect? CM: Corect. Eram detectiv. Lucram la cazul unei grupări anarhiste care crea probleme. Am descoperit că plănuiau să arunce în aer un industriaş important. Am descoperit că acesta era Albert Ellingham şi, din fericire, am ajuns la el la timp ca să-l previn.
SA: Dumneavoastră, personal, i-ați salvat viața cu cîteva clipe înainte să explodeze maşina.
CM: Mi-am făcut treaba. După aceea, domnul Ellingham a fost amabil si m-a recomandat celor de la FBI. Am lucrat în sediul din New York. Ați lucrat vreodată la New York?
SA: Nu, numai la Washington. Dar directorul Hoover m-a trimis aici ca să investighez acest caz.
CM: Domnul Ellingham m-a rugat să vin în Vermont cînd a construit locul ăsta. Fac muncă de teren pentru birou şi sunt consultantul lui.
SA: Dar nu locuiți aici, în casă.
CM: Nu. Locuiesc în Burlington. Vin aici de cîte ori are nevoie de mine domnul Ellingham. De obicei vin cînd are musafiri importanți. Eram aici pentru petrecerea din acel weekend, în principal pentru că Maxine Melville, starul de cinema, era şi ea aici. Vrea s-o angajeze la studioul lui de film, aşa că a invitat-o să vină în vizită. Petrecerea din weekend a fost organizată în primul rînd pentru ea, ca s-o distreze. Eu supraveghez domeniul, sunt cu ochii în patru după ziarişti, am

grijă ca angajații să nu devină prea băgăcioşi. Sunt foarte buni, dar oamenii au tendința să devină ciudați în preajma celebrităților.

SA: Ce credeți că s-a întîmplat cu eleva dispărută?

CM: Cel mai probabil s-a nimerit să fie unde nu trebuia, cînd nu trebuia. M-am uitat prin dosarul ei. Copil bun. Foarte deşteaptă. Unul dintre cei mai inteligenți copii de-aici. Dar îi plăcea să găsească ascunzători unde să se bage şi să citească. Am auzit că ați găsit o carte de-a ei în observator, aşa e?

SA: Asa e.

CM: Of, fir-ar a naibii de treabă! Biata fată!

SA: Cum ați evaluat scrisoarea care a venit pe 8 aprilie? Cea pe care o numim scrisoarea Maestrului minciunilor.

CM: Mackenzie se ocupă de toată corespondența. Mi le arată doar pe cele care crede că pot provoca probleme.

SA: Dar această scrisoare nu v-a arătat-o decît după răpire?

CM: Era un weekend foarte plin. Cred că n-a avut cînd să mi-o arate. Iar cînd am văzut scrisoarea, totul era deja în desfăşurare. Lui Mackenzie nu-i scapă niciodată nimic. Mare păcat că nu mi-a spus. Nu că asta ar fi schimbat ceva.

SA: Ce vreți să spuneți?

CM: Vreau să spun că e greu să-l faci pe Albert Ellingham să-şi schimbe planurile. De exemplu, uitați-vă la locul ăsta. Vedeți si dumneavoastră exact ce văd si eu.

Avantajul, dar şi dezavantajul acestui loc e poziția unde e situat. Pe de o parte, e greu de ajuns la el, deci n-o să aibă loc aici infracțiuni spontane. Trebuie să faci un efort serios ca să ajungi aici, iar apoi trebuie să faci un efort şi mai mare ca să fugi. Dar, aşa cum am descoperit, dezavantajul e că sunt multe locuri în care poți ataca pe cineva prin surprindere şi multe căi de scăpare.

SA– *Nu se poate ca cineva care a dejucat un atentat cu bombă împotriva lui Albert Ellingham să nu-şi fi dat seama de aceste lucruri!*

CM: Ba, mă îngrijorau de moarte. Am vorbit despre asta cu Albert. l-am sugerat să aducem aici mai mulți oameni ca să păzească domeniul. A refuzat.

SA: De ce?

GM: Citez: „Nu ar fi favorabil învățăturii prin joc." Am încheiat citatul.

S/A: *Deci şi-a continuat activitatea fără să aibă paza necesară?*

GM: Uitați care-i treaba. Trebuie să înțelegeți un lucru cînd e vorba de Albert Ellingham. E un om extraordinar. Cu excepția lui j. Edgar Hoover însuşi, nu admir pe nimeni mai mult decît pe el. Dar se crede invincibil. Crede că poate face orice. Fiindcă experiența i-a arătat că aşa şi este. Şi-a făcut singur toți banii. Tot ce are — ziarele, studioul cinematografic şi toate celelalte — pe toate le-a construit de la zero, cu mîinile lui. în copilărie, tipul vindea ziare, trăia pe stradă şi nu avea niciun sfanț. E un geniu. Dar crede că nimic nu-l poate atinge. Nu cred că mă ține pe lîngă el fiindcă ar considera că îi sunt cu adevărat de ajutor — cred mai degrabă că vede în mine un fel de trifoi cu patru foi. L-am salvat de bomba aia, dar el a pus-o pe seama norocului şi m-a luat pe lîngă el. îi sunt recunoscător. Dar crede că voința lui e suficientă. Era de aşteptat să se întîmple ceva de genul ăsta. Eram sigur. E evident. Era de aşteptat să se întîmple aşa ceva.

[Interogatoriu încheiat la ora 18:10]

A doua zi, microbuzul de la Ellingham era din nou activ, cu un orar special, pentru a permite elevilor să se întîlnească cu părinții.

Se făceau două opriri — la un popas şi la Burlington. Stevie aranjase cu părinții să se întîlnească la popas. A aşteptat cu mai multe persoane sosirea microbuzului. îşi pusese căştile şi-şi asculta emisiunile ca să se calmeze.

Şi era calmă, pînă cînd David se trase lîngă ea. Nu era îmbrăcat în

țoalele lui tipice: blugi zdrențuiți şi tricou străvechi. Avea pe el o cămaşă albastră călcată impecabil, pe talie, şi o pereche de pantaloni negri bine croiți. Purta chiar şi pantofi negri, eleganți. Toată înfățişarea lui era impecabilă şi pe măsura lui, scoțîndu-i în evidență silueta subțire, musculoasă. Tot ansamblul era întregit de o haină neagră, cambrată.

Experiența lui Stevie cu tipi îmbrăcați elegant era limitată. (Detectivii în costum de la TV nu se puneau la socoteală.) David îşi etala penajul, ca un păun, şi asta stîrnea în Stevie senzații care-o tulburau fizic.

- Succes la interviul pentru slujbă, spuse Stevie, mtorcîndu-şi privirea de la el. Cred că au mare nevoie de tine sus, la Contabilitate.

— Asta ai dedus tu? spuse el. Te-ai prins? Poantă cu contabili şi poantă cu detectivi.

— Unde te întîlneşti cu părinții?

— Nu mă întîlnesc, spuse el, înfundîndu-şi adînc mîi- iiile în buzunarele hainei negre, lungi. Sunt departe, iar cu sunt în siguranță. Evadez şi eu, naibii, de aici.

— Şi-atunci, ce-i cu...

— îmi place să arăt bine cînd mă duc să-l văd pe-Maies- latea Sa, Burger King. Tu, încotro?

— La masă. Şi, sper, înapoi la şcoală, dacă părinții mei nu sunt convinşi că locul ăsta e plin de liberali dezaxați c are-i lasă pe oameni să fie omorîți, ceea ce cam cred în acest moment.

Microbuzul se opri în fața lor şi Stevie şi David urcară. Stevie se aşeză la geam, iar David se trînti lîngă ea.

— Deci, vrei să vorbim? întrebă el.

— Despre ce?

— Despre seara aia?

Cei mai mulți dintre cei din microbuz — nu că erau prea mulți — deja vorbeau unii cu alții sau ascultau ceva. I)ar tot erau în public. Stevie simți că o ia cu transpirații reci.

— Ai vreun motiv anume pentru care faci asta? întrebă ea.

— Vreau numai să ştiu. îmi place să aflu lucruri noi. De aceea sunt elev la Ellingham. E distractiv să înveți ceva nou. învățătura e ca un joc.

— Cît de în serios iau cei de aici regula care interzice folosirea limbajului violent cu un alt elev? întrebă ea.

începeau să-i transpire palmele. Şi fruntea. Şi picioarele? Ce naiba mai era şi asta? De ce era trupul omenesc aşa un nemernic? De ce te inunda cu hormoni şi senzaţii sexy, dar şi cu *valuri de transpiraţie*?

— Foarte, spuse el sever.

— Uite ce este, zise ea, am şi-aşa destule pe cap. Probabil că părinţii mei o să mă ia în seara asta de la şcoală, aşa că...

— Viaţa găseşte întotdeauna o cale să răzbească, spuse el. N-ai învăţat nimic din *Jurassic Park?*

îşi sprijini capul de tetieră şi-şi puse nişte căşti imense, lăsînd-o pe Stevie să rumege afirmaţia.

*

Microbuzul îşi croi drum înapoi pe lîngă ferme şi magazine cu dulciuri cu sirop de arţar şi pe lîngă ateliere de suflat sticlă şi reclame la îngheţata Ben & Jerry's, înapoi spre 1-89, şi pînă la popas, unde aşteptau acum părinţii lui Stevie, bine înfofoliţi, lîngă maşina lor monovolum, maro.

David se ridică pentru a-i face loc să treacă şi coborî din microbuz. Stevie crezu că ia măsuri exagerate ca să-i facă loc să coboare, dar el rămase jos şi veni după ea direct la părinţii ei.

— Bună ziua. Eu sunt David, spuse el întinzîndu-le mîna. David Eastman.

De ce se prezenta David părinţilor ei?

— Ne pare bine să te cunoaştem, David, spuse mama ei. Te întîlneşti şi tu aici cu familia ta?

— Nu. Stevie a spus că aţi putea să mă duceţi şi pe mine pînă în Burlington. Dacă nu vă supăraţi. Dacă vă supăraţi, pot să iau microbuzul cînd trece din nou.

Stevie văzu în ochii părinților ei cum le pica fisa. Se uitară de la David la Stevie şi iar la David şi le plăcu ce văzură. Stevie simți că îi fuge pămîntul de sub picioare.

— Sigur că nu e nicio supărare! spuse mama ei. Vii cu noi.

— Mergem să mîncăm ceva, spuse tatăl ei. Vino şi tu, dacă vrei.

Stevie nu se putea mişca. îi paralizase tot trupul. David, nu, David, nu e de glumă, David...

— Sigur, răspunse el zîmbind. Dacă nu vă deranjez.

— Vai, dar nu ne deranjezi deloc, răspunse tatăl ei.

îl văzu pe David uitîndu-se la abțibildul cu EDWARD KING de pe maşina părinților ei. îi aruncă pe furiş o privire fetei, apoi se duse şi deschise portiera din spate.

— După tine, zise el.

— Te omor, spuse ea printre dinți.

— Jur că regula cu limbajul e luată foarte în serios aici.

Ea ocoli maşina şi urcă pe cealaltă parte.

Porniră toți patru pe 1-89 în monovolumul familiei Dell, în timp ce întunericul se lăsa peste ținut. Drumul pînă la Burlington a fost rapid. Au trecut prin zona cu universitatea, s-au blocat în trafic pe dumul de lîngă lacul (!hamplain şi au cotit pe una din numeroasele străduțe pitoreşti.

De-acum, toată ordinea Universului era dată peste cap. Nu trebuia să fie niciun David aici, cu părinții ei, în acest loc. Cu toate că volumul radioului era scăzut, Stevie auzea mormăitul familiar al talk-show-ului preferat .il părinților ei — cel care vorbea mereu despre cît de periculoşi erau „oamenii de genul acela", cel care făcea propagandă pentru Edward King. L-au oprit, ceea ce era uluitor.

în Burlington erau multe restaurante bune, iar restaurantele bune au tendința să fie scumpe. Stevie găsise un loc pe lîngă Church Street, zona principală cu magazine şi localuri, unde păreau să se vîndă sandvişuri şi salate bune, care nu costau prea mult. Şi erau acolo şi locuri de parcare libere. în restaurant comandai la tejghea, plăteai, primeai un număr de ordine şi te duceai să te aşezi la orice masă îți

plăcea.

Mama lui Stevie şi David au comandat primii. Tatăl lui Stevie avu nevoie de mai mult timp ca să studieze meniul, iar lui Stevie îi venea să se tragă în țeapă arun- cîndu-se în stativul cu chipsuri.

— Sandviş vegetarian cu friptură de vită, spuse tatăl ei. Mă întreb cum vine asta.

— Folosesc un înlocuitor, zise încet Stevie.

— Atunci nu e friptură de vită, nu?

Stevie închise o clipă ochii, exasperată.

— Nu face mutra asta, spuse el. Glumesc şi eu. Nu pot să fac o glumă?

Nu face mutra asta, Stevie. Nu fi deşteaptă, Stevie! Crezi că ştii aşa de multe, Stevie, dar stai să ieşi în lumea reală, ai să vezi că nu aşa merg lucrurile...

— Am venit pînă aici să te vedem. N-am putea să facem din această vizită o experiență plăcută? Dacă nu, putem să te urcăm în maşină şi să te luăm acasă.

Nu reacționa! Nu ceda! Nu trebuie decît să treci cu bine prin asta ca să te întorci la şcoală.

Momentul tensionat trecu.

— îmi place de el, spuse tatăl ei. E foarte politicos. Ți-a deschis portiera.

— E o comoară la casa omului, răspunse Stevie.

La capătul celălalt al cozii, de unde îți ridicai comanda, David părea s-o amuze grozav pe mama ei şi... o, iui! îşi scotea portofelul. Insista, *insista* vizibil să plătească <1. Uite şi cîrdul de credit. încă o glumă. Ea rîdea în hohote, leşinată de încîntare, complet fermecată de el.

Stevie simți cît se poate de clar cum îi murea o păr- l teică din suflet. Spera să nu fie o părticică importantă.

Au ocupat o masă la fereastră. Aerul rece trecea prin sticlă, iar Stevie întîmpină bucuroasă frigul. Se potrivea cu ce era în sufletul ei. îşi examină sandvişul cu pui mult prea umplut, decise că era prea mare ca să îl poată lua în mînă să muşte din el, aşa că îl răsturnă şi mîncă părțile componente

cu o furculiță de plastic, în timp ce părinții ei îl interogau pe David.

La rîndul lui, de cealaltă parte a mesei, David era tot numai păr negru şi ochi mari şi sprîncene expresive. Keuşi să-şi îndese sandvişul uriaş în gură şi să participe în acelaşi timp la conversație. Vorbea cu o voce mai limpede decît de obicei, observă ea, de parcă juca un rol.

încerca s-o zăpăcească.

— Şi cu ce se ocupă părinții tăi? întrebă tatăl lui Stevie.

— Mama e pilot, răspunse el printre îmbucături.

Stevie ridică privirea. David băgă calm în gură un cartof prăjit, apoi aşeză un altul într-un turn pe care-l construia din cartofi.

— Pilot? repetă tatăl ei. E foarte impresionant! Trebuie să fie greu să ai o viață de familie cu o astfel de meserie. Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Păi, spuse David rupînd în două un cartof şi examinînd interiorul pufos al celor două jumătăți. Conduce o fabrică de îngrăşăminte.

Stevie îi aruncă o privire tăioasă. Făcea cumva mişto de părinţii ei? Pilot şi cineva care administra o fabrică de rahat? Stevie simţi cum creştea în ea un imens val de furie. Poate că nu era de acord cu părinţii ei în nicio privinţă, dar erau părinţii *ei,* nu erau bătaia de joc u nimănui.

— Foarte impresionant, repetă tatăl ei.

Fetei îi ardea faţa. îşi lipi o clipă paharul de obraz ca să-şi răcorească pielea.

— Aşa, spuse mama ei. Trebuie să discutăm despre ce s-a întîmplat. E o conversaţie foarte serioasă, David, pe care trebuie s-o purtăm cu Stevie.

— Bineînţeles, zise David. Am purtat-o şi eu cu părinţii mei.

— Şi ce-au spus?

Se lăsă pe spătar cu acea degajare pe care se presupune că o au doar băieţii şi pe care Stevie intenţiona s-o stăpînească şi ea.

— E groaznic, spuse el. Dar accidente se întîmplă peste tot.

— Cum a putut permite şcoala să se întîmple aşa ceva? întrebă mama ei. Chestia aia ar fi trebuit să fie ţinută încuiată.

— Era, spuse Stevie. Dar Hayes a spart lacătul.

— înseamnă că nu era cine ştie ce lacăt, zise tatăl ei.

— Unii se dau peste cap să intre în locuri încuiate, spuse David fixînd-o pe Stevie cu o privire lungă. A furat cîrdul de acces al cuiva.

— Era celebru, spuse mama ei. Dacă e să te iei după ştiri, era un copil bun.

— Asta nu înseamnă nimic, zise David. Nu poţi afla de la ştiri cum sunt de fapt oamenii.

Mare adevăr ai spus, confirmă tatăl lui Stevie.

Stevie se încordă. *Te rog, nu începe.*

Eu şi Stevie avem opinii diferite despre anumite lu- 11uri, continuă tatăl ei. Dar presa...

Fata simți cum i se zdruncină hotărîrea. O să-şi dea .11 hii peste cap, o să iasă pe geam şi o s-o rupă la fugă. Putea să trăiască în munți, mîncînd pietre.

- ...ne spune, în general, ce vrem să auzim, continuă I)avid.

Stevie simți cum i se opreşte inima o clipă. Iar acum, tatăl ei avea să sară la el, ceea ce urma să fie un spectacol »le neratat.

— Interesant, spuse tatăl lui Stevie dînd din cap. Ai pus mîna pe un băiat isteț, Stevie.

Parcă primise un pumn în stomac. Stevie afirma ast- lel de lucruri *tot timpul* şi i se spunea că nu are dreptate.

I)avid a zis-o o dată şi a obținut de la el o aprobare din cap şi un compliment.

Ah, magia bărbaților! Dacă ar putea-o ambala, ar face avere.

— Stevie, am primit un telefon, spuse tatăl ei, culegînd o bucățică de roşie din sandvişul lui. Ne-a sunat Edward King. Mă rog, cineva de la biroul lui. Oamenii lui.

— Edward King e senatorul nostru, îi explică mama ei lui David. E un mare om. Dar Stevie nu-l place.

Stevie îşi împreună mîinile şi le apăsă în plexul solar.

— Ni s-a propus să devenim coordonatori voluntari pentru tot statul, spuse tatăl ei. Stevie, ştiu că n-o să-ți placă asta...

Transformă-te în stană de piatră, Stevie. Fă-te munte!

— E grozav! spuse David trîntindu-şi pe față un zîmbet imens. Felicitări!

Amîndoi părinții ei se uitau la ea. Aceasta era proba de foc. îi venea să explodeze. Asta îi dicta instinctul. Muntele ăla în care se transformase era, de fapt, un vulcan. Dar... dacă reuşea s-o înghită pe asta — dacă reuşea să facă față veştii fără să explodeze — avea să pară schimbată într-un fel care o să le placă. Şi dacă o să poată face asta, atunci poate că uşa nu era încă închisă. Poate că... cine ştie...?

O durea. O durea la propriu. Muşchii feței opuneau rezistență. Gîtlejul dădea să i se închidă.

Dar se forță. Se forță să afişeze... dacă nu un zîmbet, măcar ceva ce semăna oarecum cu unul. împinse aerul din plămîni în sus, pe gît, şi afară, pe gură.

— E minunat! spuse ea.

Două vorbe. *E minunat.* Cele mai oribile două vorbe pe care le pronunțase vreodată. Părinții ei se uitară la ea. Se uitară la cămaşa elegantă a lui David. Toată această mică şi ciudată piesă de teatru avu efect. Şi în acel moment, ştiu că aveau s-o lase să rămînă.

Şi-atunci de ce se simțea de parcă tocmai pierduse partida?

Cînd au ajuns la microbuzul de întoarcere, nu mai »•rau decît două locuri libere, aşa că David şi Stevie erau i.11 împreună. Stevie simți gheara din piept şi îşi dădu seama că îşi strîngea pumnii aşa de tare în buzunare, că il intrau unghiile în palme.

— Cred că mă plac, spuse el.

— Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă Stevie.

— Cu plăcere, spuse el.

Stevie îşi scoase telefonul şi-şi îndesă căştile în urechi. 1)avid îi scoase una.

— Ce ai? Rămîi aici. De ce eşti aşa de supărată?

— De-aia, spuse Stevie. Nu rămîn datorită mie. Rămîn datorită *ție.* Fiindcă părinții mei cred că suntem împreună. Fiindcă probabil cred că am pus laba pe un prieten bogat, de familie bună. Rămîn fiindcă există un tip în viața mea.

— Ştiu, spuse el ridicînd iritat din sprîncene. De aceea am şi făcut tot ce-am făcut. Ai spus că e important pentru ei. De aceea am venit cu tine. Dacă vrei să-mi primesc valoroasa lecție, va trebui să mi-o spui pe litere.

— Să fie iubitele cuiva, spuse ea cu răceală, ăsta cred părinții mei că e rostul fetelor. Să iasă cu băieți. Aşa că acum le-am îndeplinit toate aşteptările pe care le au de la mine. Şi faza cu Edward King? Da. A trebuit să stau şi s-o înghit cu totul.

— Pare să fi funcționat, spuse David. Repet: nu văd de ce eşti supărată. Tu eşti aici, iar ei sunt departe.

— Fiindcă, repet: nu datorită mie. Datorită lui Edward King, tipul care reprezintă, efectiv, tot ce urăsc pe lume. Tipul e un gunoi rasist, fascist, iar acum părinții mei îi conduc armata de huligani din tot statul, iar eu a trebuit să zîmbesc frumos.

— Ca să ştii... nu ai zîmbit...

Pentru o clipă, Stevie se simțea prea furioasă ca să poată vorbi. Respiră greu, pînă-şi regăsi vocea.

— Şi mama ta nu e pilot, dezaxat mincinos ce eşti! adăugă ea.

— De unde ştii? Poate că e.

— Iar taică-tu conduce o fabrică de îngrăşăminte? întrebă ea.

— Asta e adevărat, spuse David.

— Lîngă plaja din San Diego?

— Să nu înoți niciodată acolo, zise David clătinînd grav din cap.

— Ştiu eu ceva plin de rahat, spuse ea. Şi ăla eşti tu, fiindcă-l mănînci cu polonicul.

Ridică din umeri, ca şi cum voia să spună: *Mi se pare corect.*

— Care naiba e problema ta? întrebă ea.

— Multe, răspunse el.

— Eşti un mincinos, spuse ea.

l'oate că subiectul părinților e delicat pentru amîn- iloi. N-am vrut decît să te ajut să-ți rezolvi problema. Am ic/.olvat-o. Vrei să fii supărată, n-ai decît. Poftim!

Luă iar în mînă casca ce atîrna şi i-o dădu s-o bage l>i loc în ureche. Dar fata nu porni nicio emisiune. Se uită pe fereastră şi la reflexia lui palidă în sticlă. Descoperi

< .1 era enervant de fascinată de linia maxilarului său. La început îi păruse foarte ascuțită, de parcă chipul lui se mluna într-un singur punct la capăt, dar de fapt nu era

< li iar aşa de ascuțită. Probabil că era încordat înainte şi îşi împinsese bărbia în față.

Acum se uita în telefon, fără să-i mai dea nicio atenție. Numai că îşi transformase mîna într-un mic păian- |cn şi-o făcea să danseze de-a lungul coapsei lui. Ea o urmări cu privirea, aşa cum şi trebuia, evident, iar creatura se apropie milimetru cu milimetru de piciorul ei... ...apoi dădu înapoi.

...apoi se apropie iar, şi un deget de păianjen rămase suspendat nehotărît deasupra piciorului ei, fără să-l . 1 lingă, fără să atingă...

...numai vîrful o atinse fugar, oare *chiar* o atingea? Tot trupul ei era încărcat de electricitate, în aşteptare. Microbuzul luă curba în ac de păr ca să intre pe aleea

< .impusului, zgîlțîindu-i şi alungînd păianjenul.

*

Cînd s-au dat jos, Stevie o luă înaintea lui David. Pe

l.i jumătatea drumului spre Minerva, încetini, aşteptînd să-i audă paşii în urma ei. Dar el nu era de găsit. Intră plină de draci în camera comună.

— Cum a fost? întrebă Janelle cînd Stevie trecu prin fața camerei sale.

Janelle era înconjurată de mormane de cărți de matematică şi cabluri şi un laptop deschis pe ecranul căruia rula un serial.

— Bine, spuse Stevie, încercînd să pară cît mai nonşalantă. Bine. Cred că totul e în regulă. Deocamdată rămîn aici.

Janelle scoase un chițăit de încîntare.

— Hai, stai jos, spuse ea.

— Mă duc puțin pînă..., arătă Stevie cu capul spre camera ei. Mă întorc în cinci minute.

Ajunsă în cameră, se plimbă dintr-o parte în alta fără să-şi scoată haina. Se privi în oglindă. Avea obrajii roşii ca mărul de frig. Părul ei scurt era lipit de cap din cauza căciulii tricotate.

Venise timpul să-şi pună o întrebare la care nu se gîndise niciodată cu adevărat: era atrăgătoare? Ce însemna să fii atrăgătoare? Ce le plăcea altora? Ea ştia ce-i plăcea ei: părul scurt. îi plăcea cum arăta cînd îşi îngusta privirea, fiindcă îi dădea un aer inteligent şi pătrunzător, fără să arate de parcă se strîmba. îi plăceau rotunjimile gurii ei, fiindcă nu se temea să spună ce gîndea. Rotunjimea şoldurilor o făcea să se simtă cu picioarele bine înfipte în pămînt.

Asta însemna să fii frumuşică?

Cine ştie? în orice caz, asta însemna să fii Stevie.

Apucă marginea biroului şi întinse brațele, ui- tîndu-se la podea. Stevie era expertă în domeniul panicii, însă ceea ce nu înțelegea nici pe departe la fel de bine era acest nou amestec hormonal pe care trupul ei îl trecuse

In meniu, şi nici ce impact avea el asupra planurilor ei. Voia să se ducă sus. Voia... să fie cu David.

Îl *dorea.* Pe David, care tocmai o înfuriase mai tare decît oricine altcineva, cu excepția părinților ei. Pe I >.ivid, cu care era nevoită să se vadă în fiecare nenorocită de zi. Pe cineva care a venit de la alergat duhnind şi apoi i n-apărut în camera comună curat lună şi parfumat şi...

De ce el? Dintre toți, de ce l-au ales zeii hormonilor tocmai pe *el?*

Îl auzi intrînd în casă. Îl auzi venind pe coridor. Oare avea să se oprească?

Nu. Se auzi scîrțîitul treptelor.

Poate că trebuia să se ducă să vorbească cu el. Nu era sigură despre ce. îşi scoase haina, se plimbă prin cameră şi se trezi că iese şi o ia în sus pe scări.

Ajunsă la uşa lui, rămase acolo, cuprinsă de incertitudine. Nu urca prea des aici. Băieții trebuiau să coboare, dar pentru ceilalți, urcatul pînă aici era opțional. Era mai întuneric decît jos. Vîntul se auzea mai tare. Ridică mîna ca să bată şi rămase cu ea în aer un minut întreg pînă să o coboare ca să ciocănească timid în lemn.

Cînd David deschise uşa, nu arăta deloc plin de sine. (ăldura se aduna aici, la etaj, aşa că era extrem de cald. Singura lumină aprinsă în camera lui era o mică veioză de pe noptieră.

— Ce vrei? întrebă el.

— Vreau...

Ce voia?

—... să înțeleg.

— Ce? Viața? Universul?

— Vreau să ştiu care-i treaba cu tine, spuse ea.

— *Treaba?* Cum adică *treaba?*

— E ceva ce nu spui, răspunse ea. E ceva ce...

— Şi tu ai ceva ce nu spui, răspunse el. De ce nu pomeneşti deloc despre faptul că ne-am sărutat?

— Şi ce-ar trebui să spun despre asta? zise ea aprin- zîndu-se la fată.

— Uau, te dai rău de gol cînd te înroşeşti. Ar trebui să faci ceva în

privința asta.

Ridică bărbia, furioasă.

— Şi despre ce-ar trebui să discutăm? întrebă ea. Despre tehnică?

— Am putea. A ta mi s-a părut bună. îți place teribil să explorezi cu limba. Se pare că eşti detectiv pînă în vîrful unghiilor...

— Bine, spuse ea întorcîndu-se pe călcîie. La revedere.

— Enervez oamenii, spuse el. Sunt conştient de asta, crede-mă. E un mod eficient de a comunica atunci cînd asta e singura opțiune pe care-o ai. Dacă nu poți intra pe uşă, aruncă o cărămidă în geam. Şi cred că s-ar putea să fii şi tu la fel.

Aceste vorbe o calmară pentru o clipă. Aveau logică, iar ea era întotdeauna dispusă să recunoască dacă spunea ceva ce avea logică. David lăsă uşa deschisă şi se îndepărtă. Ea păşi ezitînd către uşă, o deschise puțin mai larg şi intră. El stătea pe pat.

— Ea intră în cameră, spuse el.

Stevie bătu nelinişitită cu degetele în tocul uşii.

— Cred că te fac să te jenezi cînd vorbesc despre ce am făcut, spuse el. Adevărul e că nu vreau să te fac să te simți prost. Nu asta-mi doresc. Poate că mie îmi vine mai uşor să vorbesc despre chestii de genul ăsta. Cred că există unele lucruri de care mă doare în cot, din motive bine întemeiate. Dar pot să-ți spun că mi-a plăcut ce am făcut împreună.

Lui Stevie îi zvîcneau încheieturile mîinilor. Pulsul II era aşa de mare, că sigur aveau să i se umfle mîinile ca nişte baloane, ba poate chiar o să-i explodeze din cauza presiunii.

Adevărul e, spuse el, că mi-ai plăcut din clipa în care le-am văzut, cînd te-ai uitat la mine de parcă-ți venea \.i ini dai un pumn în mutră numai pentru că existam. I'robabil că asta spune ceva sinistru despre mine. Şi mai i ied că mă placi pentru că te enervez. Amîndoi avem probleme serioase, dar cred că ar trebui să facem ca personalitățile noastre bizare să funcționeze în folosul nostru.

Stevie se întrebase deseori cum decurgeau conversațiile de genul ăsta, în care oamenii vorbeau despre *sentimente* şi *atingeri* şi toate chestiile care ea credea că l rebuiau ținute bine închise în drogheria ei personală, Interioară. Şi acum cineva voia să intre, să scoată capacele

sticluțelor şi să se uite la ce era înăuntru. Stevie habar nu avea că oamenii aveau voie să vorbească aşa deschis despre emoții. Lucrurile nu se întîmplau aşa acasă.

închise uşa după ea. I-a tremurat mîna cînd a făcut-o, dar asta nu conta. Făcu emoționată cei cîțiva paşi pînă la pat şi se aşeză cu prudență pe margine. Stătea pe patul lui. Se afla pe un teritoriu nou şi periculos.

El nu se clinti.

— Şi? spuse ea. Acum ce facem?

— Tu ce vrei să facem?

Privirea ei se începtoşa cu intermitențe. Se apropie de el, întinse mîna şi-l apucă de ceafă, trăgîndu-l mai aproape. Se întrebă dacă avea să opună rezistență mîinii

ei, dacă făcea o greşeală, dar capul lui se apropia de ea. îşi apăsă buzele pe ale lui.

De data asta, se sărutară pe îndelete, încet, păstrîn- du-şi echilibrul delicat pe marginea patului. Buzele li se întîlneau şi stăteau împreunate cîteva clipe, apoi se opreau amîndoi şi rămîneau neclintiți alte cîteva secunde, cu chipurile lipite, înainte s-o ia de la capăt. Fără grabă, fără nervozitate. Parcă vorbeau cu uşurință unul cu altul prin intermediul sărutărilor. Mîna ei alunecă pe pieptul lui şi simți cum îi bubuia inima. El îi mîngîia părul, trecîndu-şi degetele prin şuvițele scurte. Se lăsă pe spate pe pat şi Stevie se întinse uşor peste el.

Şi atunci, se auzi o bătaie în uşă.

— David? îl strigă Pix.

Totul îngheță în loc. Realitatea se prăbuşi peste ei cu o bufnitură sonoră. Asta nu trebuia să se mai repete niciodată.

— în dulap, şopti David.

Cînd dădu să se ridice, Stevie descoperi că i se înmu- iaseră genunchii. Se poticni către dulap şi intră printre mormane de încălțăminte şi genți şi echipament de schi, toate de-a valma, mirosind (nu să te dărîme, şi totuşi) a purtat, cu capul printre pantaloni şi cămăşi. închise uşa pe dinăuntru. David o salută pe Pix.

— Trebuie să te duci la Casa Mare, o auzi ea pe Pix. Nu s-a întîmplat nimic, dar Charles trebuie să discute cu tine despre...

— Nu-i nimic, spuse el. Sigur. Vin chiar acum. Am haina jos.

Tăcere. Părea să fi plecat.

Stevie se lăsă pe vine în dulap, cu inima bubuind în piept, răvăşită şi un pic încinsă, respirînd iute. îşi

potoli respirația, aprinse ecranul telefonului, ca să vadă, si-l îndreptă către spațiul din jur. Se uită la pantofii lui, luAndu-i în mînă ca să-i studieze. Toți aveau tălpi relativ noi. Stevie avea adidaşi cu găuri în tălpi şi majoritatea pantofilor ei aveau urme de uzură în vîrf, pe laterale — mici imperfecțiuni pe care fie încerca să le ascundă, fie le accepta, pur şi simplu. Ăştia erau pantofi noi. înlocuiți cu icgularitate. Şi toți erau de firmă. Avea lîngă ea pantofi eleganți, din piele moale, cu numele în interior: ELLIS, OF I ()NDON. Echipament de tenis. Schiuri. Totul confirma diagnosticul de copil înstărit, aproape sigur nu Jiu de pilot şi director de fabrică de îngrăşăminte. Cînd nu auzi niciun zgomot afară, ieşi din ascunzătoare şi se duse la uşă. Linişte.

Şi uite-aşa, era în camera lui David. Singură.

Există un principiu deseori discutat în cărțile şi filmele polițiste. Agatha Christie scrisese chiar şi o carte intitulată *E uşor să ucizi.* Ideea era că prima crimă e cea mai grea, dar odată încălcată acea limită, odată ce ai luat

o viață şi-ai scăpat neprins, îți e de fiecare dată tot mai uşor. Stevie încă nu găsise în cărțile ei nicio dovadă care să arate că acest lucru era neapărat adevărat şi în reali- late, deşi era foarte limpede că oamenii pot comite şi alte

1 rime dacă-s mînați de panică. Cu toate astea, teoria avea

o logică de necontrazis. E simplu să comiți o crimă. Şi e la fel de simplu să cotrobăi prin camera altuia, mai ales dacă proprietarul camerei respective e o persoană care te-a poftit înăuntru şi te-a lăsat singur acolo.

Şi avea aşa de multe întrebări! Cine era David, acest David fără niciun cont pe nicio rețea de socializare?

1 i pul care tot spunea minciuni bizare despre familia lui. I)orința de a şti era, efectiv, ca o foame — huruia în adîncul ei şi pretindea informație.

Ce-ar fi dacă ar arunca doar o privire rapidă în jur? Să se uite un pic prin cameră, fără să atingă nimic. Ar avea timp. Ca să mergi pînă la Casa Mare, să vorbeşti cu Charles, să te întorci, asta însemna minim douăzeci de minute, chiar şi dacă Charles avea foarte puține de spus. Şi probabil că era oricum o idee bună să aştepte aici vreo două minute, ca să fie sigură că Pix plecase.

Doar o să tragă puțin cu ochiul prin jur.

David avea un sistem de jocuri video şi o mulțime de componente de calculatoare. Boxe bune — Stevie văzuse reclame la marca aceea. Căşti bune. Totul bun. Cărțile lui erau puse la întîmplare în teancuri. Subiecte: filozofie, teoria jocului, o mulțime de literatură, cărți despre cum să scrii (interesant), benzi desenate. Pe noptiera de lîngă pat era un e-reader. Trecu în revistă conținutul: alte benzi desenate, mult SF (era foarte clar că lui David îi plăceau mult lucrările spațiale), cărți despre istorie. David citea. Cu nesaț.

Puse la loc pe ecranul e-reader-ului pagina la care îl găsise cînd l-a luat în mînă şi-l aşeză la loc. Se uită la veioza de pe noptieră: era făcută de o firmă italiană — alt obiect de calitate. Tot ce era în camera lui era doar un pic mai bun, de la greutatea şi finețea cearşafurilor lui (se aşeză pe pat şi îşi trecu palma peste ele; miroseau a el) pînă la pilota groasă, din puf.

O clipă, se lăsă la loc pe pat, pe spate.

Ce mai era la vedere? Poliția putea să se uite la lucrurile aflate la vedere dacă intra undeva, dar nu avea mandat de percheziție. Camera era curată. Nu *ordonată,* dar per total curată. Se vedea că se făceau eforturi ca să țină lucrurile la locul lor. Exista un singur poster, cu Led Zeppelin, dar Stevie avea impresia că fusese pus doar ca un fel de anti-decorațiune. Ia primul obiect pe care-l vezi şi pune-1

l»f perete. Marea majoritate a încăperii era o vastă pînză neatinsă, fără poze sau decorațiuni.

Se lăsă pe spate şi dădu de ceva tare. Băgă mîna sub i earşaf şi scoase laptopul lui David.

Laptopul lui, stînd aşa, acolo.

îl examină pe dinafară cîteva secunde. Niciun .ibțibild, niciun însemn. Puse mîinile pe margine.

Să-l deschidă sau...

Problema cu uitatul doar un pic e că e foarte uşor după aceea să te uiți un pic mai mult. Odată ce l-ai atins, .ista e, l-ai atins şi dacă ai laptopul în poală şi-l deschizi şi se aprinde ecranul, asta-i situația.

Poate că aşa s-a simțit Pandora cînd şi-a primit celebra cutie. Deschizi capacul şi lumina se revarsă...

— Ce naiba faci?

Pentru o clipă, lumea încremeni în loc. Cum de urcase scările fără ca ea să-l audă era un mister. Probabil că fusese mult prea absorbită de ocupația ei — sigur, ocupația ei era să se uite prin computerul lui.

Să-i răspundă la întrebare ar fi însemnat să se autoin- crimineze, aşa că Stevie rămase în loc, neclintită şi tăcută. Obiectele neclintite pot să pară uneori invizibile.

— Ce faci? repetă David.

— Voiam doar...

Veni la ea şi întinse mîinile. Stevie îi dădu laptopul.

— Nu... nici măcar nu m-am uitat.

— Părea că te uitai, spuse el.

Păi, mda, aşa părea. Avea dreptate. Stevie simți cum toate mecanismele de apărare se reactivează instantaneu.

— Şi? Ce mare secret ai de ascuns? se răsti şi ea. Tu mi-ai cunoscut familia. Te-ai urcat, pur şi simplu, în maşină şi-ai venit cu noi. Ai avut ocazia să arunci o privire în viața mea.

— Iar tu ai vrut să arunci o privire, spuse el. Ți-a trecui vreo clipă prin cap că nu vreau să vorbesc despre familia mea dintr-un motiv întemeiat?

— Toți avem motive întemeiate, spuse ea. Nu eşti cu nimic mai

special fiindcă ai o relație aiurea cu părinții tăi.

— Părinții mei sunt morți, spuse el. E suficient de special pentru tine?

Odată, cînd era mică, Stevie se juca afară într-o zi geroasă. A prins cam multă viteză pe un petic de gheață şi a intrat din plin într-un zid. Cînd abdomenul ei a luat contact cu peretele, îşi amintea cum simțise că tot aerul din plămîni îi fusese forțat afară, rănindu-i gîtlejul la ieşirea din corp.

Cam aşa se simțea acum. Unghiurile ascuțite reapăruseră pe chipul lui David şi, împreună cu ele, încă ceva.

Durere.

— Ieşi afară, te rog, spuse el.

— îmi...

— Ieşi afară, spuse el încet.

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAŢII INTEROGATORIUL LUAT DE AGENTUL SAMUEL ARNOLD LUI ROBERT MACKENZIE 17 APRILIE 1936, ORA 19:10 LOCUL: DOMENIUL ELLINGHAM

SA: *Nu mai am decît vreo două întrebări, domnule Mackenzie. Trebuie să trecem de mai multe ori prin toate aceste informații.*

RM: înțeleg.

SA: Cînd ați început să lucrați pentru Aibert Ellingham? RM: Cînd am terminat Princeton, acum opt ani.

SA: Şi sunteți asistentul lui personal pentru chestiunile care tin de afaceri?

RM: Corect. Sunt secretarul lui personal pentru afaceri.

SA: Deci vedeți foarte multe dintre tranzacțiile domnului Ellingham.

RM: Le văd aproape pe toate, poate chiar pe toate.

SA: Nu vi se pare ciudat să conduceți afacerea de aici, din munți?

RM: Cred că niciunul dintre noi nu se aştepta să rpmănă aici aşa de mult timp.

SA: Cum adică?

RM: Şcoala era doar încă un proiect. Domnul Ellingham are o mulțime de proiecte. Ni s-a părut că acest loc avea să fie un fel de refugiu, care urma să fie folosit vreo două săptămîni pe timpul verii, în cel mal bun caz. Dar e aici din septembrie. Parcă toți aşteptam să zică: „ Gata! Ne întoarcem la New York." Dar nu s-a întîmplat asta. Am rămas aici toată iarna. Aveți idee cum sunt iernile aici? SA- *îmi închipui că friguroase.*

RM: Mare parte din timp, nici nu poți ieşi din casă de atîta zăpadă. Pe localnici nu pare să-i deranjeze, dar toți ceilalți au luat-o razna — se cheamă febră de cabană. Doamna Ellingham...

[*Tăcere*]

SA: Ce-i cu ea?

RM: Doamna Ellingham e vivace. îi place să fie printre oameni şi îi plac sporturile. A schiat puțin aici, dar n-a fost destul. Se vedea că o afectează.

SA- *A provocat neînțelegeri între domnul si doamna El ling ham?*

[*Tăcere*]

SA: Ştiu că aveți simțul loialității, dar trebuie să ştim aceste lucruri.

RM: Sunt conştient de asta. Poate că da, puțin. Sunt complet diferiți. Se iubesc, desigur, dar sunt extrem de diferiți. Cred că uneori şederea aici a fost extrem de dificilă pentru ea. o are pe domnişoara Robinson ca să-i țină de urît. Asta pare s-o mai ajute.

SJJ; *Sunt apropiate?*

RM: Ca două surori.

SA: Si cum era domnul Nair?

RM: Domnul Nair e un artist genial şi un beţiv.

SA: Bea des?

RM: Des si cantităti mari. L-am văzut odată bînd o ladă de şampanie de unul singur. M-a surprins că n-a murit. SA: Cînd e aşa, e agresiv?

RM: Dimpotrivă, de obicei se mulţumeşte să picteze sau să vorbească şi în cele din urmă îi găsim dormind pe undeva, pe proprietate. Odată l-au scos elevii din fîntîna arteziană. Dacă mă întrebaţi dacă e capabil să aranjeze o răpire, mă îndoiesc că Leonard Holmes Nair e capabil să aranjeze masa pentru micul dejun. Aici a fost cineva organizat.

SA *Dumneavoastră sunteţi un bărbat organizat.*

RM: Motiv pentru care recunosc o acţiune organizată cînd o văd. Sunt searbăd în meserie, agent Arnold. De aceea am fost angajat. Contrabalansez exuberanţa domnului Ellingham.

5/4: *Păreţi o persoană raţională. în noaptea de 7 3, aţi insistat să fie anunţată poliţia.*

RM: Şi regret că n-am făcut-o, totuşi mi s-a *spus să n-o fac.*

SA: V-aţi supus ordinelor.

RM: M-am supus ordinelor.

5/4: *Haideţi să vorbim despre scrisoarea primită pe 8 aprilie. Scrisoarea de la Maestrul minciunilor? Ce părere aţi avut cînd aţi primit-o?*

RM: Primim, în medie, două sau trei ameninţări pe zi odată cu corespondenţa noastră regulată. Marea majoritate a lor sunt aiureli şi o mulţime sunt de la aceiaşi oameni. Iniţial, aceasta mi-a dat impresia că e o glumă.

SA: De ce?

RM: Din cauza literelor tăiate din ziare. A poeziei. Dar apoi am remarcat cîteva lucruri. Am observat că avea ştampilă de Burlington. Apoi am observat adresa. Ştiţi, domnul Ellingham primeşte corespondenţă de afaceri din toată ţara. Aşa cum

sunt sigur că vă puteți imagina, e greu să ajungă poşta aici. Aşa că toată corespondența de afaceri e direcționată către un birou din Burlington, de unde ne e livrată aici cu maşina în fiecare zi, dacă permite vremea. Dacă vremea e prea proastă, avem acolo o secretară care mi-o citeşte la telefon. Ceea ce era neobişnuit la scrisoarea aceasta era că nu fusese trimisă la niciuna dintre adresele oficiale — acolo ajung cele mai multe scrisori cu amenințări. Avea adresa de aici, de la această casă. Părea mult mai personală.

SA: Dar nu i-ați arătat-o lui George Marsh.

RM: Urma s-o fac. Dar s-au petrecut foarte multe în acel weekend. Aveam de gînd să i-o arăt cînd venea data următoare.

SA: Deci în acel weekend a avut loc o petrecere?

RM: Da, pentru Maxine Melville.

SA: Ați fost prezent şi dumneavoastră?

RM: Numai în sensul că eram în casă. Eram foarte ocupat — finalizam hîrtiile pentru o tranzacție importantă la care domnul Ellingham lucra demult. Vrea să cumpere un ziar din Philadelphia.

5/4: Ați observat ceva neobişnuit în acel weekend sau luni dimineață?

RM: Absolut nimic. Luni dimineață ne-am dus la Burlington ca să rezolvăm nişte afaceri şi să trimitem cîteva telegrame. Ne-am întors seara.

SA: Haideți să vorbim despre casa aceasta şi despre şcoală. Vi s-a părut cumva că acest loc e nesigur?

RM: Categoric, avînd în vedere amenințările primite şi tentativa de asasinat.

SA: Ați discutat despre asta cu angajatorul dumneavoastră?

RM: Am încercat.

SA: Păreți un tip deştept, domnule Mackenzie. Instinctul v-a spus tot timpul să apelați la autorități. Sunteți un om cu picioarele pe pămînt. Unde credeți că ar putea fi Iris, Alice Ellingham şi

Dolores Epstein?

RM: Oriunde ar fi, nu le e bine. Ca să fiu sincer, cred…

SA: Da?

RM: Mi-e greu să rostesc cuvintele, agent Arnold. Cred că scrisoarea aceea era de la răpitori şi că fiecare cuvînt de pe pagina aceea era adevărat. Cred că sunt moarte. Doamne, iartă-mă, cred că sunt moarte toate trei.

[Interogatoriu încheiat la ora 19:32]

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Dottie, care era din New York, a venit la Academia Ellingham şi aici colțul a dat cînd s-a ales cu capul spart.

A fost odată ca altă dată un actor din Florida, care a venit la Academia Ellingham şi s-a constatat că gheața (arbonică i-a venit de hac.

A treia oară e cu noroc. O fată din Pittsburgh la Academia Ellingham a venit şi să vadă un cadavru ea şi-a dorit.

Dorința i s-a împlinit.

Aceeaşi fată a reuşit să transforme în ultima clipă o înfrîngere sigură în victorie, cînd a izbîndit să rămînă la Academia Ellingham, dar după aceea, îngrijorată că înfrîngerea se va răzbuna în moduri neaşteptate, şi-a luat victoria obținută şi a transformat-o repede în înfrîngere. I ata aceea a dat de gustul unui lucru de care n-a ştiut că are nevoie sau pe care nu a ştiut că-l vrea, şi reuşise să strice tot.

Şi viața a continuat.

Ellingham a jelit şi a făcut terapie. A avut loc o mică ceremonie comemorativă în cupola de pe pajişte, unde lumea a lăsat lumînări şi poze şi o mică păpuşă zombi.

Au mai fost şi scrisori şi telefoane de la Charles şi ceilalți membri ai consiliului director. Paza a fost întărită. Cîrdurile de acces ale tuturor au fost verificate şi îmbunătățite. Ora stingerii a început să fie impusă cu strictețe şi domeniul a început să fie patrulat. Nu era vorba că toată lumea uitase de moartea lui Hayes — subiectul era discutat în permanență —, doar că devenise ceva ce se întîmplase şi atît. Făcea parte din realitate.

Cu toate că ancheta nu era încă închisă în mod oficial, informațiile au fost făcute publice, pentru a liniști pe toată lumea. Se părea că Hayes murise într-un accident provocat chiar de el. Hayes, o persoană despre care se știa că făcea filmulețe în unghere întunecate, a luat ceva ce nu îi aparținea. Amprentele lui erau pe cîrdul lui Janelle și pe mașinuța de golf folosită ca să mute gheața carbonică și pe un cărucior manual de marfă. Era foarte clar pentru toată lumea că aici era vorba despre Hayes care făcuse o greșeală imensă. Și mai și furase. Se dăduse peste cap ca să încalce regulile, așa că părinții lui nu aveau niciun motiv să dea școala în judecată.

Varianta universal acceptată era că Hayes intrase în tunel ca să filmeze ceva nou pentru *Sfîrșitul.* De aceea se întorsese singur acolo. De aceea păstrase secretul. Văzuse gheața carbonică, se uitase la tunel și îi venise o idee care le unea pe cele două. Doar că le unise foarte greșit.

Viața revenise la teancuri de cărți și laboratoare de anatomie și eseuri. S-a organizat ceva ce se numea Petrecere Tăcută — un dans fără niciun sunet, sau ceva în genul ăsta. Urma să aibă loc în Casa Mare. Asta era considerată o formă de distracție. înapoi la școală. Fiindcă asta și era Ellingham — o școală. Stevie a încercat să facă asta, dar a descoperit că nu avea strop de putere do concentrare. Nu reușea să termine lecturile obligatorii, nu reușea să-și scrie eseurile. Vremea deveni ireversibil cenușie. Munții sunt nemiloși cînd vine toamna. Frunzele din copaci începură să se facă aurii și roșii la vîrfuri, Iar cîteva, grăbite, făcură călătoria spre pămînt.

David nu vorbea cu ea.

Era deasupra lui Stevie, la propriu. Ea îi auzea pașii, ilar cam asta era tot ce auzea din partea lui. Trecea foarte iar prin camera comună și bucătărie, iar dacă se întîlnea cu Stevie, se uita în altă parte.

Fata deschidea cărți, se holba la o pagină și-și dădea seama că nu reținuse nimic. Apoi o citea din nou, iar cuvintele cum intrau, așa îi și ieșeau din cap. Avea de scris eseuri care nu depășeau niciodată etapa notițelor. I ucrurile astea erau tratate cu oarecare îngăduință, din

cauza evenimentelor recente, dar îngăduința nu avea să dureze o veşnicie.

Nimic din toate astea nu scăpă atenției lui Janelle, rare în cele din urmă o luă pe Stevie de braț, o trase în i amera ei şi o aşeză pe pat.

— Ai de gînd să-mi spui ce naiba s-a întîmplat cu voi doi? întrebă Janelle.

— Poftim?

— Cu tine şi David, spuse Janelle.

Stevie clipi.

— Crezi că nu ştim? spuse Janelle. Toată lumea ştie. Nimic nu poate fi mai evident ca relația dintre voi doi. I)eci ce s-a întîmplat?

— Ne-am pupat, spuse Stevie.

— Îhî, m-am prins. Şi după aia?

Ruşinea e un sentiment cumplit. Janelle n-ar cotrobăi niciodată prin camera lui Vi. Bine, Vi nu era o ciudată mincinoasă, dar chiar dacă ar fi fost, Janelle tot n-ar fi făcut aşa ceva. Janelle avea standarde. Janelle era loială, în timp ce Stevie era o cretină fără principii.

Janelle aşteptă un răspuns, iar cînd şi-a dat seama c ă nu avea să primească vreunul, Stevie văzu cum în ochii ei se stingea o luminiță.

Mai rămîneau Nate şi Ellie.

Reacția lui Ellie față de moartea lui Hayes era Ellie la puterea o sută. Casa Minerva era trezită dimineața de zbieretele înfricoşătoare ale Rootei. Cînd garguii şi unele statui de la Minerva au fost fardate cu vopsea, a fost destul de clar cine era vinovat. Şi mai aveau loc şi mai multe beții, şi mai multe băi şi mai multă poezie franceză.

Ceea ce însemna că mai era doar Nate, iar Nate se retrăsese în munții înceţoşați din mintea lui. Acum citea tot timpul, evita orice conversație şi mînca deseori singur. Stevie îl găsi în sala de mese, la una din mesele mici, înalte, cu capul îngropat într-un exemplar din *Trilogiu Terramare,* de Ursula K. Le Guin, învîrtind cu furculița într-o farfurie de paste cu chiftele de curcan.

Stevie trase un scaun şi-şi puse pe masă tava cu la- sagna şi salată cu dressing de arțar, fiindcă renunțase să mai lupte cu siropul de

arțar.

— Salut, spuse ea.

Nate o privi peste carte.

— Salut, răspunse el.

Aşteptă să lase cartea din mînă. Băiatului îi luă cîteva clipe ca să se prindă. Puse cu grijă un şervețel între pagini, pe post de semn de carte. Nate nu punea cărțile deschise cu fața în jos, ca să nu se strice cotorul.

— Spune-mi cum e să scrii, zise Stevie.

— De ce mă urăşti? răspunse el.

Nu, pe bune. Spune-mi cum e. *p* - Ce să-ți spun? zise el. Scrii şi gata.

Dar cum faci asta? spuse ea. Te aşezi, pur şi simplu, >l scrii? Trebuie să faci mai întîi un plan sau scrii aşa, tot ir ți trece prin cap?

- Te plăteşte cineva să mă şicanezi?
- E doar... ții minte în prima zi, cînd vorbeam despre y.ombi? Şi Hayes habar nu avea ce e mallul Monroeville?
- Îhî.
- A fost o chestie ciudată, spuse ea.

El aşteptă să explice ce voia să spună, dar fata nu avea n Ido explicație. Nate se întoarse la cartea şi chiftelele lui.

— E ca şi cu Maestrul minciunilor, spuse ea după o clipă.

Nate ridică o privire plictisită, dar măcar o ridică.

— Ce-i cu el?

— Persoana pe care au arestat-o pentru crimele din i .izul Ellingham, spuse ea. Anton Vorachek. N-ar fi fost niciodată capabil să scrie scrisoarea aceea. Vorbea prea prost engleză. Şi oricum, cine anunță că are de gînd să comită o crimă?

— Cam toți criminalii în serie, răspunse Nate.

— Foarte puțini criminali în serie fac asta, îl corectă Ste- vle. Ucigaşul Zodiac a fost unul din extrem de puținii...

— Toți o fac în filme, spuse el. Şi în cărți.

— Uite altă chestie, zise Stevie ambalîndu-se. Există o veche dilemă polițistă. Un bărbat e găsit spînzurat într-o încăpere goală,

încuiată pe dinăuntru. Nu există niciun scaun, nimic pe care să se fi urcat. Cum s-a întîmplat?

— S-a urcat pe un bloc de gheață, spuse Nate. Toată lumea ştie răspunsul.

— Corect, zise Stevie. E exact ca aceea despre persoana găsită înjunghiată într-o cameră încuiată şi fără nicio armă în jur. Arma a fost un țurțure de gheață. E aşa de bine cunoscută ghicitoarea, că nimeni nu poate folosi această metodă în povestirile polițiste. E ca şi cum al spune că majordomul a comis crima, dar şi mai rău. Gheața nu poate fi niciodată folosită într-o crimă.

— Ei bine, ăsta nu e un roman polițist.

— Nu eşti curios să ştii ce făcea Hayes în tunel?

— Ştim ce făcea, spuse Nate. Făcea un film, parcă.

— Asta crede toată lumea că făcea.

— Ce altceva ar fi avut de făcut acolo? Nu era nimeni cu el şi chiar dacă ar fi fost, nu cari după tine o sută de kile de gheață carbonică doar ca să te tăvăleşti cu cineva. Nu prea sunt la zi cu perversiunile, dar nu cred că asta e una din ele.

Stevie se lăsă pe spătar şi ciuguli din lasagna. Se uită prin sala de mese. O văzu pe Gretchen intrînd — mai degrabă văzu părul lui Gretchen, dar Gretchen era nedespărțită de părul ei.

Dintre toți cei de aici, probabil că Gretchen îl cunoştea cel mai bine pe Hayes. Fusese cu el anul trecut, cu siguranță mai mult timp decît Maris. Şi dintre toți cei din şcoală, ea părea să fie constant în stare de şoc. Maris era ținta compasiunii generale, dar Gretchen arăta cu adevărat distrusă. Stevie o urmări cum îşi lua o salată la pachet.

— Scrisul înseamnă mult stat jos, spuse Nate, răspunzînd, în sfîrşit, la întrebare. înseamnă să încerci o mulțime de lucruri şi să o dai în bară. Ai văzut cum e cînd am lucrat împreună la scenariu.

— Dar noi am folosit lucruri care au existat, spuse Stevie. Dar cum e cînd inventezi totul, de la zero?

— E fie extraordinar, fie cel mai groaznic lucru din lume, spuse el. Uneori merge bine şi nu te poți gîndi la nimic altceva, după care, a

dispărut. E ca şi cum cobori i u barca pe un rîu, cu o viteză ameţitoare şi apoi, brusc, im mai e apă. Stai aşa, în barcă, şi încerci s-o împingi cu v.'lslele prin nămol. Şi atunci, ai ajuns ca mine.

— Dar parcă acum scrii, spuse ea.

— Îhî, şi dacă vorbesc despre asta, o să se evapore totul.

Terminase de vorbit şi o lăsă pe Stevie cu gîndurile el. Iar gîndurile ei refuzau să se potolească. Cu cît pe- t recea mai mult timp singură cu ele, cu atît mai iute se roteau şi se răsuceau şuierînd.

Nu avea sens să încerce să mănînce. Stevie aruncă restul cinei în containerul pentru compost şi ieşi afară, iii mărind-o de la distanţă pe Gretchen. Se îndreptă înapoi i .lire şopronul artelor, iar Stevie o urmă. Odată intrată, o pierdu pe Gretchen. Dar cîteva secunde mai tîrziu, dintr-una din încăperi răsună zgomotul tunător al unui pian la care cineva cînta agresiv. Stevie merse pe coridor ljindu-se pe la uşi, pînă o zări pe Gretchen la unul din piane. Cînta sălbatic, lovind cu putere clapele de parcă se lua la întrecere cu înseşi forţele naturii. Purta haine strîmte, sport, ceva în genul ţinutelor purtate de dansatori — colanţi negri, balerini negri, o tunică înnodată în talie.

Stevie bătu în geam şi Gretchen se opri brusc. Stevie intră în sala de repetiţii. Nu îşi pregătise ce anume să-i spună. Norocul ei că Gretchen vorbi prima.

— Erai cu Hayes în ziua aceea, spuse ea. Eşti Stevie, nu?

— Îhîm, spuse Stevie. Scuze. Te-am auzit cîntînd şi... pot să vorbesc cu tine?

— Nu tu eşti cea care l-a găsit? întrebă Gretchen.

— Nu l-am găsit eu. Doar eram acolo cînd a fost găsit.

Gretchen dădu absentă din cap şi se uită la cutia cu salată de pe podea. Era neatinsă.

— Acum două zile, spuse Stevie, am dat peste voi doi discutînd...

— Mda, spuse Gretchen. Nu a fost cea mai grozavă ultimă conversaţie din lume. Eram nervoasă.

— Ştiu că aţi fost împreună, spuse Steve. Şi ştiu că v-ajl

despărțit. Cu toate astea, condoleanțe.

— Condoleanțe? spuse Gretchen. Mda. E ciudat să fii fosta iubită a tipului care-a murit. Eşti singura persoană care mi-a spus „condoleanțe".

— Pot să te întreb cîte ceva despre Hayes? zise Stevie strecurîndu-se în încăpere şi aşezîndu-se pe podea.

— Ce-i cu Hayes? spuse Gretchen.

— Faza e... După cele întîmplate, sunt buimacă şi cred că dacă aş şti mai multe despre el, poate n-aş mai fi.

Gretchen se gîndi o clipă.

— Vrei să ştii cum mă simt? spuse ea. Furioasă. Sunt furioasă că nu pot să fiu furioasă pe el. Parcă mi-a făcut-o din nou.

— Cum adică ți-a făcut-o din nou?

— M-a tras pe sfoară, spuse clătinînd din cap. Mă simt ca o proastă. Şi dacă aş zice ceva de rău despre el, aş fi considerată un monstru. Şi nu ştiu cum să mă împac cu asta.

— Nu cred că eşti un monstru dacă spui adevărul despre cineva.

— Ba da, dacă acea persoană moare într-un tragic accident bizar.

— Ce a luat de la tine şi nu-ți mai dădea înapoi? întrebă Stevie. Lucrul acela despre care vorbeați cînd am dat peste voi.

— A! spuse ea. Astă-primăvară, a împrumutat de la mine cinci sute de dolari. Erau banii pe care-i cîştigasem l> rodînd pian copiilor într-o tabără. Erau toți banii mei.

I .un zis să mi-i dea cînd ne întoarcem la şcoală. Ştiu că .1 tăcut ceva bani cu serialul ăla. Mi-a tot promis că mi-i ilă înapoi, dar nu cred că aveam să-i mai văd vreodată. Ştii tu, ca şi cum...

Scutură din cap şi-şi şterse iute o lacrimă.

— Doamne, spuse ea. De ce plîng? Sunt furibundă.

Stevie se uită în altă parte cît Gretchen se adună.

— Hayes era unul dintre acei oameni care păreau să ,iibă o viață perfectă, spuse Gretchen ştergîndu-şi obrajii.

I ra actor bun, aşa a intrat aici. Dar în profunzime? în profunzime nu era *nimic.* Lumea făcea tot felul de lucruri pentru el pentru că era frumos şi are... avea vocea aceea, li făceai favoruri. Ştii cum e cînd îți place cineva. Faci numai prostii. Faci chestii care ştii că n-au nicio noimă.

Pînă foarte recent, Stevie n-ar fi ştiut cum era. Dar acum avea o imagine destul de clară despre subiect. Poate c ă îi cotrobăi prin lucruri, de exemplu.

— Dar eram *topită* după el, spuse Gretchen. însă anul trecut... s-a folosit de mine. Adică, s-a folosit de mine pe bune. Mai întîi mi-a cerut să-l ajut puțin cu lucrarea lui despre Jonathan Swift. M-a rugat să o citesc şi poate să o mai aranjez puțin. Aşa că asta am făcut. Apoi lucra la o producție a piesei *Menajeria de sticlă* şi era ocupat şi a zis că n-avea timp să scrie un eseu despre Dryden şi n-aş vrea să-l ajut şi să scriu eu măcar o parte din el? Apoi m-am trezit că făceam o parte din proiectele lui la franceză ca să pară că se ocupa de asta. Apoi, într-o zi, m-a rugat să-i scriu eu lucrarea semestrială de zece pagini despre Alexander Pope şi mi-am dat seama cît de multe din temele lui Hayes le făcusem eu. Cînd l-am refuzat, la început s-a enervat, dar după aceea şi-a cerut scuze insistent. A zis că ştia că-mi ceruse prea mult. Totul a revenit la normal. Mai tîrziu, cînd eram deja despărțiți, am aflat că nu eram singui.i care-i făcea proiectele. Cunoscuse nişte oameni online, pe alții prin şcoală. Probabil că eram vreo patru sau cinc i care făceam toată treaba lui Hayes. Patru sau cinci.

Gretchen îşi trase nasul.

— în perioada aceea. Timp de o săptămînă sau două cred că am crezut că-l iubeam, spuse ea. Cînd Hayes îşi dezlănțuia farmecul, păi îl *dezlățuia.* Dar apoi lucrurile s-au înrăutățit. într-o noapte, ne furişam cu toții din campus ca să ne ducem la o petrecere în Burlington. Ellie Walker îi pusese pe cîțiva dintre prietenii ei din teatrul burlesc să vină după noi cu maşina pe drumul din spatele campusului şi să ne aştepte cu farurile stinse. Ne-am strecurat din campus şi ne duceam la locul de întîlnire. I un loc unde camerele de supraveghere

nu merg prea bine şi, dacă te sincronizezi perfect cu ele, poți să pleci fără să fii văzut. Dar s-a întîmplat ca un îngrijitor al domeniului să lucreze în noaptea aia acolo, fiindcă cineva văzuse un urs prin împrejurimi. Venise cu maşina pe drumul lăturalnic ca să stea de pază şi ne-a prins. Tipul a zis că o să ne spună superiorilor. Şi Hayes i-a zis: „Ar fi groaznic dacă ar găsi iarbă la tine în maşină, aşa-i? Cum ar fi să fii arestat pentru că vinzi droguri elevilor?" Tipul s-a albit la față, iar Hayes a zîmbit şi-a zis doar: „Glumeam..."

— Pe bune? spuse Stevie.

Era o latură a lui Hayes pe care ea nu o văzuse.

— Pe bune. Atunci ar fi trebuit să o rup cu el. Ar fi trebuit să fac stînga-mprejur şi să mă întorc la casa mea. Ellie s-a supărat groaznic pe el pentru faza asta. Pe drum către Burlington l-a pocnit peste ceafă şi a țipat la el, i-a zis că nu te porți aşa cu oamenii. Hayes a zis că-i pare i.1 ii. Hayes spunea întotdeauna că-i pare rău. A spus că a K lu mit dar... nu faci aşa ceva. Nu ai dreptul să sperii oamenii şi să-i amenințI şi-apoi să spui că glumeai. Fiindcă iui glumeai.

Imaginea lui Hayes începea să devină tot mai clară şi iui era deloc frumoasă.

- Tipul ăla, paznicul? spuse Gretchen. A plecat la vreo i rei săptămîni după aceea. Nu ştiu de ce. Totdeauna m-am întrebat de ce. Asta mi-a pus capac. M-am despărțit de Hayes. Era pe 1 aprilie, aşa că o fi crezut că era o păcăleală. Nu era. A reacționat foarte bine. Un pic cam prea bine. A spus că înțelegea. O zi, două totul a fost în regulă, apoi mi-a trimis un mesaj în care spunea că vrea să vorbească cîteva minute cu mine, că nu era nimic grav. Pu- leam să vin în şopronul artelor? Aşa că m-am dus. Cînd ain ajuns acolo, s-a lansat dintr-o dată într-un *spectacol* m toată regula. A început prin a-mi spune cît mă iubeşte de mult şi că nu-i venea să creadă că l-am înşelat. Era o Interpretare demnă de Oscar, jur, şi venită complet din senin. Nu l-am înşelat. îi tot dădea înainte cu tot felul de (bestii pe care cică le făcusem eu, toate inventate. Şi în camera de alături erau o mulțime de oameni, aşa că toată lumea a auzit. Cînd a terminat, a făcut un semn

din cap către peretele dintre noi şi cei de alături, mi-a zîmbit şi şi-a şters lacrimile mincinoase. încerca să mă facă să mă întorc la el făcîndu-mă să par eu vinovată. Şi, apropo, el avea deja pe altcineva gata să-mi ia locul. Beth. Fata aia cu care s-a cuplat în Chicago. Era deja în peisaj.

Se opri o clipă şi scutură din cap.

— Uite, de aceea nu pot să vorbesc despre asta, spuse ea. Nimeni nu vrea să audă aşa ceva despre un tip care-a murit.

Stevie lăsă această declarație să plutească o clipă în aer. în minte îi răsări brusc o nouă idee — găsi deodată cuvintele pentru a exprima ceva ce îi stătea pe creier.

— Crezi că el a scris serialul? întrebă ea.

Gretchen se uită la ea buimacă.

— Care? Ăla cu zombi? spuse ea. Sub nicio formă.

Stevie nu se aşteptase la un răspuns atît de categoric, la o întrebare care abia îi trecuse prin cap.

— Ți-am zis, spuse Gretchen. Toată munca lui o făceau alții.

— Mie mi-a zis că el l-a scris, spuse Stevie.

Gretchen îşi dădu ochii peste cap.

— Scuză-mă că te-am deranjat, zise Stevie ridicîndu-se de pe jos.

— Eşti cu David Eastman? întrebă Gretchen cînd Stevie dădu să iasă pe uşă.

Stevie îşi înghiți nodul din gît.

— Nu, spuse după o clipă.

— Aha. Credeam că eşti cu el. Voiam să-ți spun „mult succes cu chestia *asta*".

Stevie vru s-o întrebe ce voia să zică, dar Gretchen se întorsese deja spre pian şi începu iar să cînte. Muzica ce izvora cu putere din mîinile ei furioase era pasională şi plină de forță.

în drum spre Minerva, lui Stevie îi zvîcneau tîmplele. Asta o sîcîia. Dacă n-a scris Hayes *Sfîrşitul*? Ce însemna asta?

Păi, în primul rînd, filmul acela despre care vorbea... s-ar cam fi

complicat lucrurile.

Cînd ajunse acasă, o găsi pe Pix în camera comună, desfăcînd mai multe cutii.

— Pentru ce sunt astea? întrebă ea.

— Pentru lucrurile lui Hayes, spuse încet Pix. Părinții lui m-au rugat să-i golesc camera ca să nu fie ei nevoiți s-o lacă. Măcar atîta pot să fac şi eu pentru ei.

Pe masă era o cheie de care atîrna o etichetă de carton pe care scria 6. Cheia de la camera lui Hayes.

— O să te ocupi de asta în seara aceasta? întrebă Stevie.

— Astă-seară, mîine, spuse Pix. Peste o jumătate de oră am o şedință şi probabil că o să încep după aceea. Tu cum te simți?

— Păi, bine, spuse Stevie.

întoarsă în camera ei, Stevie analiză această nouă Informație. în curînd, lucrurile lui Hayes aveau să dispară. Ceea ce însemna că o mulțime de informații aveau
să dispară. Nu că avea nevoie de informații. Numai că... ceva... ceva... ceva nu era în regulă. Şi probabil că răv punsurile erau sus, în camera lui. De exemplu, poate că era acolo un răspuns legat de *Sfîrşitul.*

Dar cu ce ar ajuta-o asta pe ea?

Stevie se plimbă dintr-o parte în alta prin cameră. Se foi de colo-colo, fixînd cu privirea marginea panoului de caz, care se ițea de sub pat. Cînd se mai uitase în camerele de sus, nu ieşise nimic bun din asta, dar...

Stevie se întoarse în camera comună.

— Auzi? îi spuse ea lui Pix. Simt că ar trebui să te ajut. Pot să desfac eu cutiile astea?

— Sigur, răspunse Pix. Sigur că da. Ar fi grozav, Stevie.

Stevie îi amncă un zîmbet de mincinoasă nenorocită
şi se aşeză în locul lui Pix la masă. Cheia de la Minerva Şase era lîngă ea.

— Eu mă duc, spuse Pix luîndu-şi haina din cuierul de lîngă uşă, acoperindu-şi apoi puful ca de piersică de pe cap cu o căciulă de lînă.

Sigur e totul în regulă cu tine?

— N-am nimic, spuse Stevie. Dar e bine că am ceva de făcut.

— Te înțeleg, spuse Pix. Nu stau mult.

De cum ieşi pe uşă, Stevie luă cheia.

*

Stevie descuie şi intră în camera lui Hayes cufundată în întuneric. Perdeaua era trasă peste fereastră. în cuierul de pe uşă atîrna un prosop. îl luă şi-l aşeză pe jos, la crăpătura uşii, ca să nu se vadă de afară lumina în caz că ar fi trecut cineva pe-acolo. îşi scoase pantofii ca să reducă zgomotul făcut de paşii ei pe podea, apoi traversă uşurel • .unora către biroul lui Hayes, aprinse veioza, răsuci scaunul cu fața spre centrul camerei şi se aşeză.

l)a, cotrobăia prin altă cameră. Dar avea motive în- loineiate şi asta era tot ce conta. Era acolo fiindcă o zgîn- il.n ea ceva în legătură cu moartea lui Hayes, iar Hayes nu in,ii putea face nimic în privința asta.

Asta părea o scuză foarte bună.

Primul pas era să privească scena, în general — fără ■„1 caute nimic anume. Doar s-o privească pe de-a-ntregul, ,işa cum era. îşi permise să se rotească încet cu scaunul, ca să arunce o privire panoramică.

Aşa lăsase Hayes lucrurile din viața lui. Venise în i ameră ca să se pregătească pentru filmare. Patul părea să fi fost făcut, dar apoi deranjat. Pătura de deasupra ora răsucită şi trasă spre tăblie. Pe biroul lui Hayes era o harababură de tot felul de lucruri — laptop, produse pentru îngrijirea părului, cabluri, cameră foto, microfon, mormane de scrisori şi desene de la fani. Pe raftul biroului se afla o sacoşă de la o librărie. Stevie o luă şi scoase conținutul. Patru cărți despre actorie, toate fără semne că ar fi fost deschise. Dintr-una din ele ieşea un bon. Cărțile fuseseră cumpărate dintr-un magazin din New York pe 26 august, cu doar cîteva zile înainte ca Hayes să se întoarcă la şcoală. Pe

podea era încă o sacoşă cu cărți. Acestea erau toate piese de teatru: David Memet. Sam Shepard. Tony Kushner. Tom Stoppard. Arthur Miller. Shakespeare.

— Ce selecție masculină! îşi spuse ea.

Plimbă un deget de-a lungul cotoarelor căutînd fisuri sau semne de utilizare. Nu găsi nimic.

Sertarele biroului. Primul conținea post-it-uri, pachete cu pixuri de bună calitate, trei caiete legate în piele, marca Moleskin. Cu excepția unuia dintre caiete şi a unui

pachet de pixuri, toate erau încă sigilate şi fusese scos doar un singur pix. Următorul sertar, mai mare, conținea în principal cabluri. Ultimul sertar era gol.

Îşi croi drum prin cameră mergînd în sensul acelor de ceasornic. Măsuța de toaletă era plină cu produse de baie şi îngrijire personală, toate în dezordine. Se uită rapid prin sertare. Examină un sertar cu boxeri multicolori. îi împinse într-o parte ca să vadă dacă era ceva sub ei. Nimic remarcabil. La fel şi în cazul unui sertar cu tricouri şi al unuia cu şosete. Continuă cu dulapul, care era deja întredeschis. Toate hainele lui păreau aproape noi, toate de mărci normale, ca J. Crew şi Abercrombie & Fitch. Firme de mall, dar din cele mai scumpe.

Pe şemineu erau mai multe recipiente cu machiaj de scenă Ben Nye — majoritatea încă deschise, cu pudră revărsată pe suprafața neagră. Era acolo lichid argintiu pentru păr, pudră matifiantă, adeziv pentru mustăți şi bărbi false, ceară homeostatică de oase, latex, fond de ten solid, creioane de diverse culori, capsule cu sînge fals, bureței şi pensule folosite şi bucățele bizare de piele falsă. Un pieptene era pătat cu argintiu de la părul tratat. Pe podea era o trusă care arăta ca o cutie pentru pescuit, plină cu şi mai multe farduri. Toate erau mînjite şi în dezordine, dar erau profesioniste.

Desenele de la fani — acelea constituiau caracteristica numărul unu a camerei. Ocupau doi pereți. Stevie le examină pe toate la lumina mică a lanternei de la telefon. Majoritatea erau portrete ale lui Hayes în rolul lui Logan. Zeci de desene. Unele alb-negru, în creion, altele colorate. Unele erau stîngace, de amator, dar cîteva erau de foarte bună calitate. Mai erau scrisori, poezii, poze cu Hayes şi fanii, inimioare, felicitări... toate formele

■ li* comunicare pe hîrtie erau prezente. Obiectele mai mari erau pe podea, lîngă şemineu — animale de pluş, i mături în puncte, o machetă a platoului de la *Sfîrşitul,* i ii un Hayes minuscul, din lut.

Pe scurt, camera lui Hayes era un omagiu adus lui I layes. Pe perete-o ghicitoare, Cine-i mai celebru, oare?

Făcu poze la tot, începînd dintr-un colţ şi lucrînd secţiune cu secţiune. îi luă cam jumătate de oră să termine. La final, avea o imagine destul de clară a cuiva interesat doar de subiectul Hayes.

Stevie îşi îndreptă atenţia spre calculatorul lui Hîyes. (.1 pacul avea un strat gros de abţibilduri — din nou, majoritatea erau reclame la serialul lui Hayes, dar şi cîteva cu canale online şi cu schi. Mai avea şi o zgîrietură. Era evident că Hayes nu fusese prea grijuliu cu laptopul lui. în calculator erau foarte puţine fişiere. Unul era intitulat IDEI. Deschise un document în care scria doar:

Tabără care antrenează asasini
Tabără de antrenament pentru spioni
Spioni care
Tabără?
O lume în care poţi

Şi aici se termina lista.

— Cred că Hayes era în pană de idei, îşi spuse ea.

Dădu o căutare în calculator după fişiere legate de *Sfîrşitul.* Erau tone de e-mailuri, dar numai cîteva fişiere video — unul lung şi o mulţime scurte, cam de aceeaşi dimensiune, de parcă cel lung fusese tăiat în bucăţele. Cel mare era din 4 iunie, iar celelalte purtau date între 9 şi 14 iunie.

O căutare rapidă pe net scoase la iveală faptul că *Sfîrşitul* începuse pe 20 iunie şi apoi apăruse de două ori pe săptămînă. în total erau zece episoade. 20 iunie, 23 iunie, 27 iunie, 30 iunie, 4 iulie, 7 iulie, 11 iulie, 14 iulie, 18 iulie, 21 iulie. în cîteva clipe, verifică progra mul anului trecut şi văzu că elevii eliberaseră camerele de la Ellingham pe 6 iunie.

Fişierul principal era făcut pe 4 iunie.

Era făcut aici.

M-am dus anul trecut acasă, în Florida, am făcut cîteva zile surfşi ideea mi-a venit dintr-o dată...

— Ba nu, nu ți-a venit, spuse Stevie cu voce tare.

Şi atunci de ce a spus asta? De ce ar fi mințit în privința *locului* unde a făcut serialul?

Afară se auzi o voce. Stevie îngheță. Dar nu venea de pe coridor. Venea prin perete şi părea furioasă.

Vocea lui David. Nu reuşea să desluşească ce spunea, aşa că puse deoparte calculatorul şi se furişă către perete. Tot nu reuşi să audă decît o bolboroseală, apoi un cuvînt strigat tare: „Allison!"

— Cine-i Allison? şopti Stevie pentru sine.

Simți cum o cuprinde anxietatea. Allison. Iubita? Cea adevărată, nu o tîmpită de la şcoală? Allison căpătă pe loc un chip, un întreg profil. Avea păr lung şi o placă de surf. îi stătea bine în pantaloni scurți. Se epila cu ceară şi rîdea în somn.

Stevie îşi dădu o palmă uşor peste frunte ca să înceteze şi continuă să încerce să asculte, dar de cealaltă parte a peretelui se lăsase tăcerea. Mai rămăseseră în camera lui Hayes doar ea şi bubuitul inimii ei.

Pix avea să se întoarcă în curînd. Stevie închise laptopul lui Hayes şi-l aşeză unde-l găsise. Stinse lumina, îşi luă pantofii şi puse prosopul la loc în cuier. Apoi, după ce se asigură că nu se auzea niciun zgomot mei pe coridor, nici în camera lui David, deschise pre- i aut usa.

Holul era gol.

Se strecură afară şi închise uşa fără zgomot. Cînd a mizit o uşă deschizîndu-se în spatele ei, era deja lîngă st ară. Se întoarse şi-l văzu pe David privind-o.

— Salut, spuse ea.

El nu-i răspunse. Dar nici nu părea să-şi fi dat seama i ă ea tocmai ieşise din camera lui Hayes.

— Ei, hai acuma! spuse ea. Zi ceva. Nu se poate să nu mai vorbeşti niciodată cu mine. Doar locuim împreună.

— Ceva, spuse el, dar fără urmă de umor în voce.

— Fii atent, spuse ea. De ascultat poți să asculți? Nu Irebuie să vorbeşti. O să fiu concisă. Ce zici?

David cumpăni o clipă propunerea, apoi ridică din umeri.

— Pot să intru două secunde? spuse ea.

El arătă spre uşa lui deschisă, apoi intră în cameră. Stevie trase aer în piept şi îl urmă.

David nu s-a aşezat. Stătea în picioare în mijlocul camerei, cu brațele încrucişate la piept.

— Ce vrei? spuse el.

— Vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru ce-am făcut.

— Bine, spuse el.

Apoi... nimic.

— îmi pare rău, repetă ea.

— Bine. Dacă asta e tot, poți să pleci.

— Pe bune? întrebă ea.

lar o cuprindea furia. Toate sentimentele pe care le ¡năbuşea de zile în şir țîşniră pe neaşteptate la suprafață.

— Ia, mai lasă-mă! Nu vrei să-mi spui nimic despre tine, la cină ai mințit...

— La cină am glumit, fiindcă n-aveam chef să vorbest despre părinții mei morți.

— Sunt o nenorocită. Ştiu asta. Dar sunt şi plină de regrete. Nici nu ştii cît de tare regret ce-am făcut.

— De ce stai cu pantofii în mînă? întrebă el.

Stevie uitase de pantofi.

— I-am scos acum, spuse ea.

El lăsă capul într-o parte şi o privi lung, cîteva clipe. Fetei îi veni o idee, care probabil că era teribil de proastă. Dar în lipsă de altele, trebuia s-o pună în practică. Sinceritate radicală. Spune-i şi gata! Toate cărțile pe față.

— Am fost în camera lui Hayes, spuse ea.

David izbucni în rîs, dar nici de data asta nu era urmă de veselie în rîsul lui.

— Ştiu cum pare, spuse ea, vorbind peste rîsul lui, dar am avut cheie. Ascultă-mă puțin. Trebuia să intru. Pix se pregătea să pună lucrurile lui în cutii şi atunci totul ar fi dispărut.

— Şi ai simțit, aşa, nevoia de a mai petrece cîteva minute cu amintirea lui?

— Ceva nu e în regulă aici, spuse ea. Nu pot să-mi dau seama ce anume...

— Cred că pot eu, zise el. Cineva din casa asta tot co- trobăie prin lucrurile altora. Ar trebui să fie luate măsuri.

Vorbele lui o răneau. Simți că-i dau lacrimile.

— Şi de ce zici că trebuia să intri acolo? întrebă el. Trebuie să intri în fiecare cameră de pe coridorul ăsta? Asta-i pasiunea ta?

— Hayes nu a scris *Sfîrşitul*, spuse ea.

— Cine zice?

Logica. Am lucrat cu el la un film. El nu făcea ni- i lodată nimic. Iar anul trecut, toate temele lui au fost l.lcute de alții. Iar în laptopul lui nu există nimic care să •.ugereze că ar fi făcut vreo bucățică din serial sau că ar fi lost în stare să scrie ceva nou. Iar fosta lui iubită crede...

— Gretchen, spuse David dîndu-şi ochii peste cap.

— Gretchen, răspunse Stevie.

— Lui Gretchen i se pusese rău pata pe el. L-a părăsit. A lost o mare tragedie anul trecut.

— Hayes a păcălit pe toată lumea, spuse Stevie. Hayes s-a folosit de toată lumea. Hayes n-a muncit nicio se- (undă, dar a cules toți laurii. După care, Hayes moare lucrînd la proiectul care i-ar fi permis să plece la Hollywood >i să se bucure de rezultatele muncii tuturor. Nu ți se pare Improbabil că Hayes ar fi depus atîta efort ca să facă ceva *complet lipsit de sens*?

— Şi? Ce vrei să spui? întrebă el. Vrei să spui că cineva a lăcut-o dinadins? Că cineva l-a *omorît* pe Hayes?

Rostite cu voce tare, cuvintele păreau ireale. Hayes. Omorît.

— Nu, spuse ea, descumpănită de idee. Nu... poate a fost un accident. Vreun plan ca să-i dea peste cap filmările.

Acum, că acel cuvînt fusese introdus în ecuație, rătăcea pe coridoarele minții lui Stevie, stîrnind ecouri. Pentru crimă e nevoie de un motiv, iar un motiv exista din plin aici. Numai dacă te gîndeai la toți cei cu care Hayes se cuplase, pe care îi trăsese pe sfoară şi de care se folosise, precum şi la faptul că nu-şi scrisese serialul, dar era pe cale să culeagă laurii pentru el şi să se îmbogățească... toate astea erau motive cît se poate de întemeiate.

Crimă? Oare asta era, de fapt, convingerea ei? Aceasta să fi fost cauza neliniştii ei?

— Ştii ce nu e-n regulă? spuse David în timp ce Stevn era pierdută în gînduri. Nu e-n regulă să-ți faci o pasiune din moartea unui coleg. Şi ştii ce altceva nu e-n regulă ' Să cotrobăi prin camerele altora, inclusiv în cea a colegii lui mort. Fiindcă pari nebun.

Oamenii tind să nu ia în serios o persoană obsedată de mistere polițiste, de parcă granița dintre ficțiune şi realitate ar fi extrem de clară. Probabil că nu ştiau că Sher- lock Holmes era inspirat dintr-un om adevărat, doctorul Joseph Bell, nici că metodele create de Arthur Conan Doyle pentru detectivul lui fictiv inspiraseră generații de detectivi din lumea reală. Ştiau că Arthur Conan Doyle se apucase de investigat infracțiuni reale şi că dovedise chiar nevinovăția unui om condamnat pe nedrept? Ştiau că Agatha Christie îşi înscenase cu măiestrie propria dispariție ca să se răzbune cu eleganță pe un soț infidel?

Probabil că nu.

Şi Stevie Bell n-avea de gînd să lase pe nimeni s-o ia în derîdere, pe ea, care intrase la şcoala asta pe aripile interesului ei pentru cazul Ellingham, şi care asistase de pe margine la o moarte care acum părea tot mai suspectă.

Nu era nebună. Iar cheia lui Hayes era în buzunarul ei, în timp ce Pix era în drum spre casă.

Stevie se răsuci pe călcîie şi ieşi din camera lui David fără să mai spună nimic. Fiindcă n-avea de gînd să-l lase s-o vadă plîngînd.

RAPORTUL BATT
O celebritate a internetului moare într-un accident

Hayes Major, starul care a făcut senzaţie pe internet în această vară cu filmul *Sfîrşitul,* devenit viral, a murit sîmbătă noapte. Major, elev la Academia Ellingham, făcea un film despre cazul răpirii şi crimelor Ellingham. Trupul lui neînsufleţit a fost găsit într-un tunel dezafectat, care fusese dezgropat recent. Cauza morţii nu a fost clară imediat, dar surse apropiate de Raportul Batt spun că a murit asfixiat, cel mai probabil accidental. "Poliţia a stabilit că Major a luat o cantitate de gheaţă carbonică
din zona de atelier si mentenantă a scolii, folosind o
///'
cartelă de acces furată de la un elev, probabil pentru a produce un efect de ceaţă pentru filmarea sa. Peste noapte, gheaţa carbonică s-a topit în spaţiul închis subteran, umplînd încăperea cu un nivel mortal de dioxid de carbon.

Directorul Academiei Ellingham, dr. Charles Scott, a făcut publică marţi dimineaţă următoarea declaraţie: „Toţi cei de la Academia Ellingham avem inimile zdrobite din cauza pierderii lui Hayes Major, un actor şi un artist cu un viitor extrem de promiţător, şi un prieten drag. Gîndurile noastre sunt alături de familia şi prietenii lui, precum şi de numeroşii lui admiratori. Pierderea lui ne-a afectat profund."

„Mă numesc Logan Banfield", spuse Hayes. „Şi nu ştiu unde sunt. Nu ştiu dacă mă aude cineva. Nu ştiu cc s-a întîmplat. Nu ştiu dacă sunt singur. Nici măcar nu ştiu dacă sunt mort sau viu."

Stevie stătea turceşte pe podeaua din podul Casei Mari şi se uita la *Sfîrşitul,* numărînd clanțe. Trecuseră două zile de cînd lucrurile lui Hayes fuseseră trimise acasă, de la confruntarea cu David. în acele două zile, ea ar fi trebuit să se apuce din nou de lucru, să se apuce din nou de învățat. Teancul de cărți de lîngă patul ei nu se citea singur, iar eseul pe care trebuia să-l predea a doua zi rămăsese nescris, deşi Stevie deschisese de nenumărate ori laptopul, dar se holbase în gol în direcția ecranului, pentru ca în cele din urmă să se mai uite o dată la *Sfîrşitul.*

Fiecare episod din *Sfîrşitul* ținea cam zece minute. Stevie începu de la capăt, de la primele momente, cînd personajul lui Hayes se trezea, buimac, fără să ştie ce se întîmpla. Totul era filmat în acelaşi loc, un fel de buncăr, cu excepția ultimelor minute din serial. Mare parte din serial consta doar din reacții, turuială fără noimă şi ascultat zgomote îndepărtate. în unele

episoade, lui Logan îi reveneau frînturi de amintiri despic atacul zombilor. în altele, găsea mesaje de la posibili supraviețuitori. Cam toate erau chestii tipice filmelor şi serialelor apocaliptice cu zombi. Motivul pentru care ut est serial avusese atîta succes, credea Stevie, era fap- lul că Hayes era teribil de intens. Şi frumos. Era un tip Inimos care se ascundea de zombi şi pierdea treptat con- I,K tul cu realitatea. în ultimul episod, Logan pleca din buncăr. Fusese oare salvat, sau renunțase să mai lupte pentru supraviețuire?

Se uită la serial de mai multe ori. Iar acurti îl urmărea de pe rîndul 39 al podului Casei Mari, în care ci.iu mici obiecte de gospodărie, lustre vechi, cutii cu t incane, borcane cu şuruburi. Şi aceste clanțe. Casa asta .ivea o groază de clanțe de rezervă.

Doar o fată, cu clanțele şi zombii ei.

în ultimele cîteva zile, Stevie îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului concentrîndu-se exclusiv la aceste lucruri. Iar acum, cînd se lăsa seara şi îi chiorăia stomacul, îşi scoase căştile din urechi. Nu mai putea să-l mai vadă încă o dată.

Se ridică şi căută iar prin cutia cu obiectele din biroul lui Albert Ellingham, pînă găsi formularul de lelegramă cu ultima ghicitoare.

Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă...

Se sprijini de rafturile de metal şi privi îndelung loaia în lumina fluorescentă verde. Cineva care nu e niciodată, de fapt, acolo suna puțin cu felul în care Gret- chen îl descrisese pe Hayes. *în profunzime nu era* nimic.

E veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă putea însemna o mulțime de lucruri. O balustradă. Ceva de pe perete. îmbinările dintre trepte.

Albert Ellingham n-avea să apară ca să-i dea răspunsul la ghicitoare.

Mirosul de vechi era prezent, dar încăperea avea climatizare şi sistem de control al umidității, aşa că în loc să fie stătut şi greu, aerul din pod avea chiar o anume dulceață. Bogații reuşeau chiar să se şi descompună cu grație.

Stevie puse pe podea mica foaie de hîrtie şi se uită în sus, la rafturile care o înconjurau.

Ce naiba însemnau toate astea? Şi ce dacă nu scrisese el serialul? Ce naiba avea de evita munca şi oamenii şi viața, ca să stea într-un pod, holbîndu-se la Hayes, socotind date şi sortînd clanțe? Ar putea să lucreze la eseul ăla, care trebuia predat — aoleu! — mîine. Ar putea să...

Ce? Să încerce să vorbească iar cu David? Că ultima dată fusese un succes răsunător, nu?

Puse clanțele la loc în cutie. Cînd împinse cutia la locul ei, îşi zgîrie

dosul mîinii de raftul de deasupra. Din zgîrietură apăru o dungă subțire de sînge.

— Proastă mai eşti, îşi spuse ea.

Cînd termină, coborî fără tragere de inimă scările Casei Mari, cu rucsacul atîrnîndu-i pe spate. Larry era la postul lui de lîngă uşă, uitîndu-se atent la ceva dintr-un dosar. Stevie avea de gînd să treacă pe lîngă el fără să zică nimic, dar cînd ajunse la uşă, el o strigă:

— Nici măcar un salut? spuse el.

— Scuze, spuse ea. Mă gîndeam la altceva.

— Văd. La ce?

Fata scuturã din cap. El îşi lăsă scaunul pe spate şi-o cîntări o clipă.

w

Maestrul minciunilor

I — Ce-ai mai făcut? o întrebă.

— Bine, răspunse ea.

I — Nu pari prea entuziasmată.

[— Nu, spuse ea. Nu sunt.

— Păi atunci, ia loc.

Deşi n-avea chef, un ordin de la Larry era un ordin de la Larry. Se duse şi se aşeză pe marginea scaunului din liția biroului său, ca să-i încapă rucsacul şi să se poată ildica repede.

— Ceva idei noi despre cazul Ellingham?

— N-am prea avut timp să mă gîndesc la el, spuse ea.

— Păi, dacă vrei să rezolvi un caz vechi, asta trebuie să faci. Nu te fofilezi de la muncă. Cazurile vechi se rezolvă fiindcă cineva se dă peste cap să facă totul. Citeşte llecare dosar. Ascultă fiecare înregistrare. Vorbeşte cu fiecare martor. Caută fiecare dovadă, cît de mică. Şi apoi o ia de la capăt; iar şi iar, pînă se aprinde un beculeț, pînă ce cazul vechi e văzut într-o lumină complet nouă. Munceşti pe brînci. Şi uneori ai noroc.

— Cam cît e noroc? întrebă Stevie.

— Norocul are întotdeauna un rol. Te roade ceva.

— Chestii de şcoală, spuse ea.

— Nu, spuse el. Nu cred că e vorba doar de şcoală. Cred că are legătură cu Hayes Major. Te macină ceva şi nu e durerea pierderii lui. E altceva.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Douăzeci de ani de muncă în poliție. Am de unde să ştiu.

Stevie se împinse puțin înapoi în scaun şi-l înfruntă pe Larry.

— Poți, te rog, să-mi spui ce ştii despre moartea lui şi despre ce s-a întîmplat?

— Vrei detalii?

— Îhî.

— Nu pot să ți le dau pe toate, spuse el. Dar pot să-ți dau cîteva. A fost luată foarte multă gheață carbonică, în containerul acela erau zece bucăți. Zece cuburi, şl şapte dintre ele au dispărut. Fiecare din acele zece cuburi cîntărea peste douăzeci de kilograme. Am găsit amprentele lui Hayes pe cartela de acces a lui Janelle şi pe o maşinuță de golf. Cartela lui Janelle a accesat şopronul artelor noaptea, la ora 01:12. Am găsit recipientul în caro a fost mutată gheața carbonică. Ştim că Hayes a intrat în şopronul artelor cînd voi eraţi la cursul de yoga. în urma testelor făcute, ştim că gheața carbonică a stat în spațiul acela aproximativ optsprezece ore şi că nivelul de dioxid de carbon din încăpere era extrem de ridicat. Am avut noroc că n-am murit şi noi cînd am intrat acolo. Uşa era deschisă, deci s-a mai disipat puțin gazul. Dacă Hayes ar fi reuşit să închidă uşa după el, iar după aceea ar fi intrat unul dintre noi, am fi murit şi noi.

— Deci Hayes a intrat în încăperea în care lăsase gheața carbonică, spuse ea. Şi a murit pe loc?

— Probabil că aproape imediat sau, cel puțin, şi-a pierdut cunoştința aproape pe loc. Moartea a survenit rapid. Locul acela era o capcană mortală. Nu e plăcut, dar aşa s-a întîmplat.

— Şi eşti sigur de asta?

Larry lăsă scaunul să cadă la loc pe cele patru picioare şi se sprijini de birou, împreunîndu-şi mîinile.

— De ce întrebi? spuse el. Ştii tu mai multe?

A, nu, doar că am avut un vis despre crima asta chiar înainte să se întîmple, în care mi-a apărut pe perete un mesaj fantomatic...

Maestrul minciunilor

— Nu, răspunse ea. Doar că am o senzație aiurea.

O măsură puțin cu privirea, apoi deschise primul sertar al biroului şi scoase un plasture.

— Pentru mînă, zise el. Uite, ai fost foarte curajoasă... Curajoasă.

Mai exista cineva cu care putea vorbi.

— Mulțumesc, Larry, spuse ea lipindu-şi plasturele pe mînă. Interesantă discuție.

Beth Brave stătea în apartamentul ei de pe platoul de filmare al propriului serial, avînd în spate un perete cu lucrări de artă de la fanii săi. Era mai îngrijit decît al lui Hayes, imaginile fiind înrămate şi aşezate pe rafturi suspendate.

Beth era o blondă care te frapa, cu păr strălucitor, drept ca paiul, şi gene imense, pe care Stevie le bănuia că erau false. Unghiile ei lungi — Beth le-a examinat constant pe tot parcursul conversației (părea să fie un tic nervos) — erau creații splendide ale artei manichiurii, cu blazoanele celor patru case de la Hogwarts pictate pe degetele ambelor mîini şi cu imaginea minusculă a lui Harry Potter pe unghiile degetelor mari. Nu era genul de manichiură pe care ți-o făceai singură; era genul de manichiură pe care dădeai sute de dolari şi care dura ore în şir să ți-o facă cineva.

Nu fusese aşa de greu s-o contacteze pe Beth. Erau peste un milion de oameni care-i urmăreau canalul de YouTube, dar n-a fost nevoie decît să-i trimită un mesaj în care îi povestea că fusese colegă cu Hayes la Academia Ellingham, că lucrase cu el la serial şi că — şi aici intervenea minciunica — voiau să facă un film în memoria lui, în care să apară şi ea. După mai puțin de o oră, a sosit un răspuns, iar după alte cincisprezece minute, Beth şi Stevie se uitau una la alta pe Skype.

— Îți mulțumesc că m-ai contactat, spuse Beth.

Avea dinți orbitor de albi, mari cît nişte uşi de bufet.

— Mi-a fost destul de greu. Sunt sigură că şi pentru voi, cei de acolo, a adăugat ea.

— Cu siguranță, spuse Stevie.

— Frumos din partea voastră că faceți un clip, spuse Beth. I-ar fi plăcut lui Hayes.

Pe ecranul laptopului, în spatele ferestrei de Skype, Stevie vedea ițindu-se şi țipînd *alooooo* un fişier cu un eseu neterminat (mă rog, de fapt *neînceput),* care trebuia predat a doua zi. N-o să rămînă aşa. O să-l facă. Doar să vorbească puțin cu Beth.

— E ceva cam..., spuse Stevie, ...ceva... Nu ştiu... Aş vrea să-ți alin durerea, dar mi-e tare teamă că...

— Ce e? spuse Beth.

— Nimic, doar că eu cred că cineva ar trebui să-ți spună, fiindcă

oricum o să se afle, spuse Stevie.

— Te referi la fata aia? spuse Beth.

— Da..., răspunse Stevie. La Maris...

— A, ştiu de ea, zise Beth.

— Şi nu te deranjează?

— Adevărul e, spuse Beth, şi asta nu e pentru film, da? Opreşte înregistrarea.

— Bine, zise Stevie.

(Nu că ar fi înregistrat pînă atunci.)

— Normal că avea pe cineva la şcoală. Şi eu am pe altcineva. Niciunul dintre noi nu ar trebui să fie singur. O să ne cuplăm... urma să ne cuplăm cînd avea să vină în LA.

Maestrul minciunilor

I).ir am stabilit împreună că era în regulă să ne vedem cu altcineva cît eram despărțiți. Dar asta nu e o informație pentru urechile fanilor. S-ar supăra. Ştiam cum să ne des- i urcăm departe unul de altul.

— A zis ceva de clip? întrebă Stevie cu precauție. De vreun efect cu gheață carbonică?

— Nu, răspunse ea. Nimic. Păcat că n-a făcut-o. Am vorbit cu el chiar în noaptea în care a luat-o.

Stevie simți furnicături în ceafă.

— Stai puțin, spuse Stevie. Ai vorbit cu el joi seara?

— Da, vorbeam mereu pe Skype înainte să ne gulcăm. Probabil că am fost ultima persoană cu care a vorbit în seara aceea, spuse ea.

— Era tîrziu cînd ai vorbit cu el?

— A, da! spuse Beth.

— La ce oră?

— Eu ştiu? Era tîrziu.

— Faza e că ar fi fantastic dacă... dacă discuția voastră din noaptea aia ar fi aşa... un punct culminant romantic al filmului în memoria lui. Ai pe Skype ora la care ați vorbit?

— Stai să văd.

Stevie avu parte de un prim-plan al nasului lui Beth cînd aceasta

se aplecă să citească de pe ecran.

— A, uite. Era... zece şi douăzeci.

N-avea nicio logică. La ora aceea, Hayes fusese cu Maris.

Nu, proasto, Beth era în California. Deci aici era ora 01:20 noaptea.

Dar cîrdul de acces al lui Janelle fusese folosit la ora 01:12. Hayes nu avea sub nicio formă cum să-l folosească şi să fie înapoi în camera lui la 01:20.

La ora 01:20, Hayes fie era în atelier, fie vorbea cu Beth, dar sigur nu le făcea pe amîndouă. Iar activitatea la care avea un *martor* era probabil cea reală.

Ceea ce însemna că altcineva pusese gheața carbonică în tunel şi făcuse să pară că Hayes era autorul.

Ceea ce aducea foarte tare a crimă.

Ploua în noaptea aceea. Nu era o ploaie blîndă, care s-o legene pe Stevie ca să adoarmă. Ploua pieziş, furios, bătînd haotic în ziduri, ferestre şi acoperiş. Era o ploaie care făcea ca încăperea goală în care stătuse Hayes să pară şi mai pustie.

Era o ploaie care-i biciuia nervii lui Stevie Bell, impri- mîndu-i o stare de alertă maximă.

Inamicul principal în orice anchetă e timpul. Cu fiecare oră care trece, dovezile dispar. Locurile crimelor sunt compromise de oameni şi natură. Lucrurile sunt mişcate, modificate, mînjite, mutate. Organismele putrezesc. Vîntul aduce praf şi contaminează dovezile. Amintirile se schimbă şi se estompează. Cu cît te îndepărtezi mai mult de eveniment, cu atît mai mult te îndepărtezi de soluție.

De aceea nu le-a găsit nimeni pe Dottie şi Iris decît cînd era prea tîrziu. Trecuseră zile în şir. Dacă ar fi chemat cineva poliția în noaptea aceea, poate că totul s-ar fi schimbat pentru familia Ellingham. Dar nu a chemat-o nimeni.

Stevie avea acum informații — informații adevărate. Putea merge cu ele la Larry, dar Larry o avertizase deja să nu se mai joace de-a detectivul. Putea să se ducă la el cînd ştia ceva, cînd înțelegea ce ştia. Aşa că începu să facă liste.

Ce ştiu sigur:

Cineva a luat cartela lui janelle din şopronul artelor cît noi eram la yoga.

Cineva a folosit cartela ca să intre în atelier în acea noapte, la ora 01:12. La aceeaşi oră, din container au fost luate şapte bucăţi de gheaţă carbonică.

Pe cartelă erau amprentele lui Hayes.

La acea oră, Hayes era pe Skype cu Beth.

Hayes a minţit în legătură cu *Sfîrşitul.*

Ce ştiu aproape sigur:

Hayes nu a scris *Sfîrşitul* sau, cel puţin, nu l-a scris

singur.

Concluzii:

Hayes a avut la un moment dat cartela aceea, dar nu el a intrat în atelier cu ea.

întrebări:

De ce a făcut Hayes cale întoarsă ca să se ducă în tunel?
Ştia că gheaţa carbonică era acolo?
A rugat cumva pe cineva să i-o aducă?

în acea dimineață, era la laboratorul de anatomie îmbrăcată în cel mai vechi tricou al ei şi un hanorac şi privea în gol în direcția lui Pix, care îşi făcea de lucru cu scheletul. Intra în faza de acuitate exacerbată. Capul unui femur arăta ca o ciupercă bizară. Stevie îl răsuci în minte, studiind concentrată osul. Trohanterul mare.

I rohanterul mic. Capul, care se articulează cu acetabulul şi chestia aia din pelvis, tuberozitatea ischiatică...

îi curgea un pic de salivă din gură. îşi şterse bărbia t ii o mînă şi se uită la caietul ei şi la numele de oase pe care le scrisese acolo, în timp ce Pix le scria pe tablă.

I rau nişte mîzgăleli fără noimă. Se gîndi la Hayes, la genunchii lui, la cum îi văzuse picioarele întinse pe jos.

La literatură ațipi, apoi a fost trezită brusc ca să răspundă la întrebări despre poezia „Cîntecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock". („Şi ce crezi, Stevie, că voia să spună I I iot cînd a scris *seara în cer e-ntinsă peste noi precum o pacientă sub eter pe-o masă*?"[4] Răspuns: „Că... era obosit?")

Luă prînzul singură şi ascultă cum lumea discuta despre Petrecerea Tăcută ce avea să aibă loc în acea seară.

---

[4] Poezie de T.S. Eliot, traducere de Aprilia Zank, *Romînia Literară* nr. 49-50, Bucureşti, 2010. (N.t.)

Își continuă ziua poticnindu-se, încercînd să proceseze tot ce acumulase în creier. Cînd ajunse la cursul de yoga, abia mai reuşea să-şi țină ochii deschişi. Își luă covoraşul mov cam murdar din mormanul din colț şi păstră lîngă ea un loc pentru Janelle, pe care însă îl ocupă altcineva. Janelle a venit, a văzut că Stevie se instalase fără ea şi şi-a făcut tăcută loc în partea cealaltă a încăperii.

Plecă de la curs înainte ca Stevie să apuce să vorbească cu ea.

*

În seara aceea, Stevie sări peste cină şi trecu din nou în revistă faptele. Stomacul îi chiorăia, iar ploaia răpăia în

geam. Janelle şi Ellie se duseseră la dansul din Casa Mare.

Habar n-avea ce făceau David si Nate.

Concentrează-te, Stevie! *Concentrează-te!*

Dar puterea ei de concentrare era pe zero. Ajunsese pînă aici, dar nu reuşea să mai avanseze niciun centimetru, îşi băgă căştile în urechi şi dădu drumul tare la muzică, în încercarea de a-şi abate gîndurile într-o direcţie nouă, într-un loc de unde putea să vadă imaginea de ansamblu. Aşa că nu a auzit bătaia în uşă şi a fost surprinsă să-l vadă pe Nate în picioare lîngă ea, îmbrăcat într-o pereche de raiaţi largi şi o cămaşă în carouri, şi purtînd cravată. Vorbea, dar cu căştile în urechi şi gluga hanoracului trasă pe cap, Stevie nu auzea nimic. îşi smulse căştile şi-şi dădu gluga jos.

— Poftim? întrebă ea.

— Tu, spuse el. Vii cu mine.

— Să vin? Unde?

— La dans.

— La dans?

— Da, la dans, răspunse el. în seara asta se dansează. Iar tu mergi cu mine. Mă rog, nu *cu mine,* cu mine. Dar mergem amîndoi.

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Dans. Chestia aia. în Casa Mare. Toată lumea. Acolo. Aşa că hai.

— Nu pot, spuse ea.

Cu un şut, Nate închise uşa.

— Uite care-i faza. Ai cam luat-o razna. în viata mea nu am mers de bunăvoie la un dans. Dar acum merg, fiindcă eşti prietena mea, bine? Şi ceva nu e în regulă cu tine. Normal că nu vreau să fac asta. Şi nici tu nu vrei să faci asta. Dar o fac pentru tine, pentru binele tău. E prima şi ultima dată cînd mă ofer să fac ceva de genul

•Ista. Uneori, trebuie să mai ieşi, la naiba, din Comitat, Irodo. Dacă suntem prieteni, ridică-te şi vino imediat cu mine. Şi ar trebui să mă iei foarte în serios, fiindcă ai cam i.lmas fără prieteni.

îi întinse mîna.

— Tu vorbeşti serios.

— Da.

Se uită în jos, la listele ei, apoi ridică ochii spre Nate.

— Ți-ai pus cravată, spuse ea.

— Ştiu.

— Asta se poartă la dans? J'

— De unde să ştiu? Ți se pare că merg non-stop la pe- t receri?

Stevie se simțea ca făcută din ciment şi sudată de podea. Dar văzîndu-l pe Nate acolo, văzînd cîte eforturi făcea, simți că lanțurile care-o ancorau în loc se rupeau. Se ridică de pe podea. Hanoracul de pe ea era prăfuit. Nu era fardată. Era încălțată cu adidaşi.

— Merg aşa?

— Arăți suficient de bine pentru mine. Asta nu înseamnă că arăți bine. înseamnă că ai face bine să te mişti înainte să-mi piară curajul să merg la dans.

*

Mergeau spre Casa Mare într-o tăcere stranie. Stevie vedea luminile care pulsau blînd în ferestrele înalte ale sălii de bal.

— Deci cu ce te ocupi de ai ajuns să fii aşa de ciudată? întrebă Nate.

— îl caut pe ucigaşul lui Hayes, spuse ea înfundîndu-şi mai adînc mîinile în buzunarele hanoracului.

— Poftim? spuse el.

— îl caut pe ucigaşul lui Hayes, repetă ea.

— Să mori tu!

— Să mor eu.

— Eşti beată?

— Nu, răspunse ea. Nu Hayes a fost cel care a pus gheaţa carbonică în tunel şi pot s-o dovedesc.

— Cum?

Stevie îl puse pe Nate să se aşeze sub portalul Casei Mari şi-i explică tot ce descoperise.

— Bun, zise el. Deci de-aia ai fost aşa ciudată în ultimul timp.

— în mare parte, da, spuse ea uitîndu-se în sus la ceva ce zbura pe lîngă cupolă.

Un liliac, probabil. Era plin de lilieci la Ellingham. Nate îl văzu şi el şi sări în picioare.

— Şi? Ai să-i spui lui Larry sau altcuiva toate astea? întrebă Nate după cîteva secunde de tăcere.

— Cred că ar fi bine să mai aştept, spuse Stevie.

— De ce? Ce să aştepţi?

— Dacă nu procedez cu cea mai mare grijă, dacă mă înşel, şcoala ar putea fi închisă, spuse ea. Dacă e un accident şi Hayes e vinovat, am scăpat. Dacă e cineva aflat în libertate, am dat toţi de belea.

— Dar ceva s-a întîmplat. Ai dovada că Hayes nu şi-a făcut-o cu mîna lui. Aşadar vrei să găseşti de una singură vinovatul fiindcă nu vrei să te duci acasă?

— Vreau să găsesc vinovatul fiindcă vreau să găsesc vinovatul, răspunse ea. Şi fiindcă nu vreau să mă duc acasă. Dar cred că acum o să merg să dansez. Cu prietenul meu.

îl strînse de braţ.

— Pentru mine ai făcut asta, spuse ea.

Îhî, pentru tine am făcut asta, dar nu-i nevoie să faci alîta caz. Şi cum să mergem la dans după tot ce mi-ai spus?

— Mergem, spuse ea. Fiindcă m-ai adus la dans şi liiudcă s-ar putea ca răspunsul să fie aici.

— Pe bune, tu vorbeşti serios cînd spui toate chestiile astea?

întrebă el încet. Nu faci mişto de mine?

— Nu fac mişto de tine, spuse ea.

— Crezi că ştiau că gheața era mortală? N-a fost un accident?

— Asta chiar nu ştiu, spuse Stevie privindu-l în ochi şi simțind cum începe să transpire.

— Deci s-ar putea să dansăm cu un ucigaş?

— S-ar putea, spuse Stevie.

— Şi chiar crezi că e cazul să mai aştepți înainte să spui cuiva?

— Mai lasă-mă măcar o seară, spuse Stevie. Ca să mă uit puțin prin jur. Îți promit să o să vorbesc curînd cu Larry.

Nate trase adînc aer în piept.

— Bine, spuse el. Dacă spui tu. Probabil că asta e doar a doua cea mai mare prostie pe care am făcut-o de cînd am venit aici.

13 august 1937

Măcelarul s-a prins primul. El a fost cel care a observat că anarhistul local, Anton Vorachek, cumpăra deodată carne mai de calitate. De obicei cumpăra resturi şi bucățele — orice era mai ieftin — şi nici acelea multe, într-o zi, a venit la prăvălie şi a cumpărat o halcă pentru friptură.

Sau poate că a fost chelnerița de la restaurant. A spus că Vorachek a venit ca în fiecare săptămînă, ca să comande un singur ou făcut jumări — aşa făcea în fiecare duminică, ca să încerce să vorbească şi să-i recruteze pe oamenii care mîncau la tejghea. Numai că în acea duminică a comandat două ouă, chiftele de cartofi, o porție de slănină prăjită şi pîine prăjită. Ba chiar a comandat cafea. Şi i-a lăsat bacşiş douăzeci şi cinci de cenți pentru o consumație de treizeci şi cinci de cenți, pentru că „muncitorul merită o parte mai mare din profituri".

Sau poate că a fost şoferul de autobuz, fiindcă Vorachek avea brusc bani de autobuz.

Tot Burlingtonul a semnalat autorităților un om care, chiar dacă nu se întrecea cu familia Rockefeller la bogăție, avea deodată mult

mai mulți bani ca înainte.

Nu era un personaj prea plăcut de oameni. Incita l.i greve şi împărțea literatură anarhistă. Striga „Moarte Iii anilor!" de cîte ori rostea cineva numele lui Ellingham. Albert Ellingham era teribil de îndrăgit în zonă. Dona bani pentru poliție şi şcoli şi departamentul de pompieri şi spital şi pentru orice altă cauză despre care afla. Influențase mii de vieți din Burlington. Vorbim despre un bărbat care cumpăra înghețată pentru copiii sărmani. Iar acum îşi deschisese o şcoală.

Aşa că lumea nu-i privea cu ochi buni pe cei care-i iloreau moartea.

Oficial, poliția i-a percheziționat casa lui Vorachek liindcă un martor a spus că l-a văzut dînd tîrcoale cabinelor telefonice. Apoi altcineva a raportat că l-a văzut sigur pe Vorachek dînd un telefon la ora 19:07, în seara de 14 aprilie. Şapte martori care au primit cîte cincizeci ile cenți pentru declarațiile lor au spus că în seara de 14 aprilie l-au văzut pe Vorachek luînd-o spre Rock Point, faptul că acestor oameni le-a luat cîteva luni să-şi dea seama că văzuseră aceste lucruri nu părea să deranjeze pe nimeni. La fel şi faptul că declarațiile acestor martori se băteau cap în cap. Doi dintre cei care au dat declarații scrise susțineau că Vorachek s-a dus spre Rock Point într-o maşină neagră. Doi spuneau că s-a dus pe jos. Unul spunea că a luat taxiul. Unul că s-a dus cu bicicleta. Unul nu ştia ce mijloace de transport a folosit.

în orice caz, poliția din Burlington avea suficiente motive ca să se ducă să arunce o privire prin casa lui, unde au găsit un munte de bani marcați cu vopseaua fosforescentă a lui Leonard Holmes Nair, şi chiar un teanc de bani care purta amprenta invizibilă a lui Ellingham.

Şi mai îngrijorător era faptul că au găsit şi un pantof de copil, perechea celui lăsat la Rock Point.

Vorachek a fost arestat şi acuzat de răpirea lui Iris şl Alice Ellingham, precum şi de uciderea lui Iris şi Dottic Epstein.

— Eu am făcut-o, a spus el cînd i s-au pus cătuşele. Toți tiranii vor cădea. Acesta e doar începutul!

*

Mecanismul justiției s-a pus în mişcare. Pe tot pai cursul acelei toamne şi ierni s-au examinat dovezile şi au fost aduşi tot felul de experți. Un avocat celebru a venit ca să-l apere pe Vorachek. în primăvară, totul părea gata pentru proces, însă au apărut întîrzieri. Anarhiştii au venit în oraş ca să protesteze față de arestarea lui Vorachek. S-a vorbit de mutarea procesului, dar propunerea a fost respinsă.

în cele din urmă, pe 15 iulie, în toiul unui val de canicula devastator, totul era pregătit să înceapă. Burlington făcea față cu greu magnitudinii situației. Nu mai era nicio cameră de hotel liberă, aşa că Albert Ellingham a cumpărat, pur şi simplu, o casă lîngă tribunal. Presa locuia, practic, pe gazonul ei şi ziariştii au fisurat trotuarul tot plimbîndu-se dintr-o parte în alta. Cazul era pe prima pagină în fiecare zi, în toată țara. Erau veniți reporteri de la fiecare ziar din America, din lume chiar. Pe lîngă tribunal erau aşa de multe cabluri de telegraf, că uneori, cînd se uita în sus, Robert nici nu mai vedea cerul. Şi-apoi mai erau şi curioşii, cei care veniseră doar ca să caşte gura. Nici nu se mai putea merge pe Church Street. Restaurantele rămîneau în fiecare zi fără mîncare.

Ambarcațiuni pline cu oameni traversau lacul Cham- I»Inin numai ca să ajungă în Burlington, ca să-l vadă pe Anton Vorachek judecat. în fața tribunalului s-au instalat vînzători ambulanți care vindeau bere rece, floricele şi ll monadă. Parcă era un meci de baseball.

în fiecare zi din acea lună oribilă, Robert Mackenzie .1 stat în sala de tribunal înăbuşitoare, alături de Albert Ellingham, şi a urmărit prezentarea dovezilor. A luat notițe care nu erau, de fapt, necesare, dar el era mîna dreaptă, iar mîna dreaptă trebuia să facă ceva. A văzut aim poliția arăta fotografii cu banii găsiți sub podea, cu bancnotele pe care le marcaseră cu cerneala specială a lui Leo. A văzut banderola de hîrtie pe care Albert Ellingham îşi pusese amprenta înmuiată în aceeaşi cerneală Invizibilă, ceea ce dovedea fără urmă de îndoială de unde proveneau bancnotele. Leo a depus mărturie despre cum făcuse vopseaua şi procesul prin care ieşea la iveală.

Vorachek a folosit sala de judecată drept amvon ca să țină predici furioase împotriva industriaşilor lumii. Aceasta era răzbunarea, a spus el. în curînd, toți cei ca Albert Ellingham aveau să plătească. Anarhiştii l-au ovaționat şi au fost dați afară din sală. Mulțimea a icnit şocată şi a plîns şi şi-a mîncat floricelele.

în tot acest timp, chipul lui Albert Ellingham era total lipsit de expresie. Uneori, Ellingham nici măcar nu transpira. Era cenuşiu şi neclintit. Concentrarea lui era nestrămutată. în fiecare zi îi spunea lui Robert: „Poate că azi o să spună unde e Alice."

Vorachek a fost declarat vinovat la toate capetele de acuzare.

în noaptea anterioară pronunțării sentinței, Albert Ellingham a venit în camera lui Robert.

— Mergem la tribunal, a spus, scurt. Vreau să vorbesc cu el.

Robert şi-a luat pălăria şi l-a urmat. Apariția lor i .1 luat pe nepregătite pe ziarişti, dintre care cei mai mulți erau plecați la cină sau mîncau sandvişuri pe iarba din fața casei. Au mers pe Church Street, cu o haită de oa meni pe urmele lor, răcnind întrebări către ei.

Din cauza interesului stîrnit, precum şi a magnitudinii evenimentului, Anton Vorachek nu a putut fi ținui în închisoarea normală. în subsolul clădirii impunătoare a vămii şi poştei, aflate lîngă tribunal, se construise o celulă într-un loc rezervat de obicei pentru depozitare. Acolo s-au întîlnit cu George Marsh.

— Pe aici, a spus el, făcîndu-le semn să-l urmeze pe coridorul întunecos, către scări.

Robert şi Ellingham au fost escortați înăuntru, apoi jos, prin secția de sortare a corespondenței, printre sacii de poştă, către adîncurile pustii. Acolo, după o uşă cu gratii special construită, se afla bărbatul condamnat. Era mic, cu o barbă lungă, foarte ascuțită, şi ochi strălucitori. Era îmbrăcat într-un combinezon maro, din pînză aspră, care-i fusese dat să-l poarte în celulă. Robert şi-a dat seama că nu fusese spălat de multă vreme. Chiar şi de la cîțiva metri se simțea că mirosea. Celula pe care-o ocupa Anton Vorachek avea un pat de campanie şi o băncuță de lemn; pentru necesitățile fizice îi fuseseră puse la dispoziție nişte găleți. Nu exista nicio fereastră, iar lumina venea din afara celulei, aşa că bărbatul stătea mai mult în întuneric.

— Văd că eşti foarte bine păzit aici, a spus Ellingham în loc de salut.

Anton Vorachek a clipit şi s-a aşezat pe băncuța lui, trăgîndu-şi genunchii la piept. Un gardian a adus un

M aun de lemn pentu Albert Ellingham şi l-a pus în fața /îbrelelor, ca să poată vedea pînă în fundul celulei.

- Spune-mi unde e, a spus Ellingham. Spune-mi cine tr-a ajutat. Sub nicio formă n-aveai cum să faci singur (e-ai făcut.

Anton Vorachek n-a spus nimic. Timp de o oră, a stat l.lcut, iar

Ellingham l-a țintuit cu privirea. Robert fuma t u George Marsh şi gardienii. Stăteau în picioare şi se mai loiau din cînd în cînd, dar niciunul n-a rupt vraja.

— O să ajungi pe scaunul electric, ştii asta, da? a spus III cele din urmă Albert Ellingham, lăsîndu-se pe spătarul scaunului.

Anton Vorachek şi-a părăsit, în sfîrşit, locul, a venit lîngă gratii şi le-a apucat strîns.

— Ce mai contează cine sunt? a spus el. Cei ca tine îi distrug zi de zi pe cei ca mine.

Ce mai contează cine sunt? şi-a spus în sinea sa Robert.
I)e ce-ar spune cineva aşa ceva?

— E ultima ta şansă, a spus Ellingham.

— Ce mai contează? a spus Vorachek.

— Ce mai contează?

Albert Ellingham aproape că tremura din cauza forței din vocea sa.

— Dacă ne spui unde e Alice, vorbesc cu judecătorul. Mă duc la el acasă. O să-ți pledez cauza. Poți să rămîi în viață. Chiar dacă ne spui doar unde i-ai pus trupul...

Cînd a spus *trupul,* în vocea lui s-a auzit un tremur aproape imperceptibil.

Anton Vorachek s-a uitat la Ellingham cîteva clipe nesfîrşite, iar expresia pe care-o avusese în boxa martorilor s-a risipit. Masca îi căzuse şi în fața lor stătea o ființă umană. O ființă umană care părea... plină de compasiune?

— Du-te acasă, moşule, a spus în cele din urmă Vom chek. N-am nimic să-ți spun.

— Atunci o să mă uit cum mori, a răspuns Ellingham, S-a ridicat şi şi-a împins scaunul în spate. în timp ce urcau scările înapoi, George Marsh i-a pus mîna pe spate,

— N-o să cedeze niciodată, Albert, a spus el. Mîine, totul se va termina.

—

Nu se termină niciodată, a spus Ellingham. Nu pricepi? Mîine abia *începe.*

4

Robert Mackenzie a dormit prost în acea noapte, chiar mai prost decît în toate acele ultime săptămîni cumplite. De obicei, reuşea să se lupte cu canicula şi grozăvia situației şi să prindă cîteva ore, dar de data asta s-.i sucit şi s-a răsucit toată noaptea.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat la luna care atîrna deasupra oraşului şi a lacului Champlain. Era aproape ridicol să zici că ceva nu era în regulă într-o situație în care nimic nu era în regulă, dar se apropia ceva rău.

în zori s-a îmbrăcat şi s-a stropit cu apă rece pe față. Şi-a găsit şeful gata şi el de plecare. Au ajuns devreme la tribunal şi au stat în hol, aşteptînd ca Vorachek să fie adus pentru ultima lui zi de proces.

în acea ultimă zi, s-a schimbat ceva. în loc să-l aducă pe Vorachek prin spate, aşa cum se întîmplase în fiecare zi, poliția l-a adus prin față. Vorachek mergea cu capul sus să-şi înfrunte soarta. Presa a dat năvală şi mulțimea a izbucnit în întrebări urlînd şi în mici explozii de blitzuri.

Mai tîrziu, Robert avea să-şi aducă aminte că nici măcar nu auzise sunetul, că acesta se contopise perfect cu țipetele şi blitzurile. Vorachek s-a prăbuşit, probabil împiedicîndu-se de ceva. Gloata spumega de furie şi, deodată, cineva a început să strige: „Culcat! Toată lumea la pămînt!"

George Marsh l-a înşfăcat pe Albert Ellingham şi l-a tras în vestibulul tribunalului. Robert Mackenzie a fost prins de valul de oameni şi polițişti care se repezeau la uşă. A auzit strigăte despre „împuşcat" şi „armă". Toată
lumea țipa şi fugea.

Vorachek a fost tras în holul de la intrare al tribunalului, cu cămaşa îmbibată de sînge, sînge pe mîini şi sînge mînjit pe față. Mai tîrziu, Leonard Nair, care era acolo, a pictat scena, aruncînd vopsea roşie peste-mica
siluetă căzută jos.

Poliția a împins pe toată lumea înapoi şi s-a prezentat un doctor, dar era evident că nu se mai putea face nimic. în ultimele sale clipe de viață, Vorachek a încercat să vorbească. Din gura lui au ieşit mai mult sînge şi o salivă spumoasă, dar Robert se afla suficient de aproape ca să-l audă spunînd: „Nu am..."

Apoi, Anton Vorachek a murit.

Stevie rămase în pragul sălii de bal. Vîrful adidaşilor ei atingea tabla de şah a podelei alb-negru. Luminile erau scăzute — doar cîteva aplice aurii erau aprinse la jumătate de capacitate şi pulsau în ritmul unui cîntec neauzit, în jurul ei, restul elevilor de la Ellingham se roteau purtînd pe urechi căşti fosforescente roz cu verde, în care răsuna o muzică pe care Stevie nu o auzea.

— Parcă păşesc într-o metaforă, spuse Stevie.

— Salut!

Kaz veni dansînd spre ei. Purta un sacou negru, cu o floare roşie în buzunarul de la piept.

— Mă bucur că aţi reuşit să veniţi! Poftim.

Stevie şi Nate au primit fiecare cîte o pereche de căşti luminiscente.

— Porniţi-le şi dansaţi! spuse Kaz.

Cu căştile pe urechi, Stevie şi Nate intrară în sala de bal. Stevie nu-şi putu stăpîni admiraţia pentru felul în care încăperea aceasta se juca cu lumina, reflectînd-o dintr-un capăt în celălalt şi înapoi, cu ajutorul oglinzilor. Chipurile măştilor de pe pereţi le rînjeau orb.

Stevie opri muzica, astfel încît auzea totul, doar că mi pic mai înăbuşit. Nate se uita în jur, agitat, în timp ce executa o mişcare

smucită constînd într-o uşoare îndoire i itmică a genunchilor. Stevie țopăi şi ea cu el cîteva clipe, in semn de solidaritate. Chiar era mişcată de gestul făcut de Nate pentru ea.

Se uită în jur şi le văzu pe Janelle şi Vi într-o parte a sălii, ținîndu-se cu brațele de gît, legănîndu-se la unison. Maris era şi ea în apropiere, într-o rochie zdrențuită, executînd o mişcare complicată, lentă, împreună cu I)ash. îşi reveniseră amîndoi după pierderea lui Hayes.

într-un colț stătea discret Gretchen, fosta iubită părăsită, împreună cu alți elevi de anul doi. Şi dincolo, în cealaltă parte a sălii, erau David şi Ellie. Ellie purta ceva negru şi lucios, care, la o privire mai atentă, părea să fie un snop de saci de gunoi legați unii de alții într-un fel de fustă fistichie, şi pe deasupra un furou scurt. Dansa nebuneşte, prostindu-se şi vînturîndu-şi la greu brațele. David nu dansa, ci privea, sprijinit de perete. Ca şi Stevie, nici el nu era îmbrăcat de petrecere. Purta aceiaşi blugi ponosiți şi un tricou verde jerpelit.

Cînd Nate şi Stevie au intrat în încăpere, s-a dezlipit de perete şi a traversat sala ca să vină la ei, scoțîndu-şi căştile.

— Ce cravată frumoasă ai, îi spuse el lui Nate.

— Nu te lua de Nate, zise Stevie.

— Nu mă luam de el, răspunse David. Nate. E o cravată frumoasă. Iar tu văd că te-ai îmbrăcat elegant. Te-ai inspirat de la artistul Banksy sau de la teroristul Unambomber?

— Sunt o fată frumuşică, spuse Stevie. Căreia îi place să se simtă confortabil.

Vi observase şi ea prezența lui Stevie şi venea spre el, tîrînd-o pe Janelle după ea. Vi era îmbrăcată chiar elegant, cu o cămaşă albă, impecabilă, şi cravată galbenă cu buline albe. Janelle era îmbrăcată cu o fustă galbenă şi bluză albă. îşi asortaseră ținutele pentru petrecere. Ideea depăşea complet înțelegerea lui Stevie, dar lor li se potrivea mănuşă.

— Salut! spuse Vi cu o voioşie un pic forțată. A venit toată lumea!

Janelle coborî o clipă privirea în podea.

— Îhî, spuse Stevie. Am vrut să ieşim în lume. *Noi doi* am vrut să ieşim în lume.

— Trăiesc pentru dans, spuse Nate.

— Păi, hai să dansăm, spuse Vi.

Adevărul era că Stevie nu ştia să danseze. Părea să fie o aptitudine pe care alții o aveau de la naştere, ceva ce le era la fel de natural ca mersul. Nu pricepea şi pace cum reuşi-, i lumea să învețe să danseze. Dar Janelle voia s-o vadă dan sînd, iar Nate o adusese la dans, iar acum, ea trebuia să-sl continue ancheta la un dans... aşa că, asta însemna că o să danseze. încercă la început faza cu îndoitul genunchilor, dar pînă şi Nate se uită la ea cu milă. încercă să-şi utilizeze în schimb brațele, învîrtindu-le ca pe nişte morişti, aşa cum făcea Ellie în cealaltă parte a sălii.

Dumnezeu ştia ce impresie îi făcea lui David, care stătea şi se uita. Nu conta. Nu mai avea nimic de pierdut.

Janelle izbucni în hohote incontrolabile de rîs, fiind nevoită să se sprijine de Vi. Apoi o luă pe Stevie pe după gît cu ambele brațe.

— Eşti ridicolă, spuse ea.

— Ştiu, spuse Stevie.

Janelle şi Vi reveniră cu o piruetă una în brațele celeilalte şi începură să danseze mai lent. Stevie se uită la
David, dar el se întorsese deja lîngă perete. Fata ignoră durerea pe care i-o provoca gestul lui.

La sfîrşitul a nenumărate cărți de Agatha Christie, l'oirot aduna suspecții la un loc ca să-i studieze. Dacă loată Academia Ellingham era adunată în seara asta în aceeaşi încăpere, însemna că Stevie putea să-i studieze pe toți laolaltă. Să caute pe cineva care ar fi avut motiv să pună gheața aia carbonică în tunelul acela şi care a tăcut chitic după aceea. Să caute motivul pentru care Hayes s-a întors înapoi.

Se învîrti şi cuprinse cu privirea încăperfea decorată, ca un omagiu adus măştilor şi şotiilor. Interpreți de commedia dell'arte pe

pereți şi corpuri de iluminat în formă de măşti. Totul era un truc cu oglinzi, care făcea ca încăperea să se repete la nesfîrşit.

Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată?

Albert Ellingham o îndemna să gîndească.

Să fi fost Gretchen? Gretchen, care a mărturisit deschis că muncea în locul lui Hayes, că era furioasă pe el? Gretchen care rămăsese fără cinci sute de dolari?

— Hai!

Janelle venise în spatele ei şi o luase de mînă. începu să danseze iar, cu Stevie. Aceasta încercă să țină pasul, mişcîndu-se cît putea ea de bine. îi părea bine să vadă că Janelle îi zîmbea din nou. Vi înclină discret din cap în semn de *totul o să fie bine.*

Poate că asta era de-ajuns. Doar să fii cu prietenii tăi. Să fii o fată normală. Să încetezi să mai crezi că ai descoperit o crimă. închide ochii şi dansează.

Janelle o strînse uşor de mînă, apăsînd puțin pe zgîrietura căpătată mai devreme.

Ceva străbătu fulgerător mintea lui Stevie.

Mîna ei. Era ceva legat de mîna ei. O durere în mînă. O zgîrietură. îşi concentră toată atenția ca pe un reflector acolo, la dosul mîinii. Mîna o să-i vorbească Mîna o să-şi spună povestea dacă o lăsa.

Mîna ei îşi răscoli prin amintiri. Ceva rece care a zdrelit pielea. Căldura din interiorul buzunarelor ei de polar. Atingerea pielii lui David...

— Vin imediat, spuse ea. Mă duc... pînă la toaletă.

Muzica se schimbă şi toată lumea începu să se mişti' frenetic. Stevie îşi împinse căştile de pe urechi şi întinse gîtul ca să se uite în jur. Trebuia să găsească o anume persoană, acea persoană care era mereu acolo, fie că o observai sau nu. Şi bineînțeles că era acolo, stînd pe una dintre banchetele joase de lîngă ferestre, butonînd telefonul. Stevie se duse la ea.

— Trebuie să văd pozele pe care le-ai făcut în ziua aceea, în grădină, spuse ea.

Germaine îşi miji curioasă ochii.

— De ce?

— Fiindcă trebuie, Germaine, spuse ea. Te rog. îți rămîn datoare. Te rog.

— îmi place faza cu „îți rămîn datoare", spuse Ger mîine.

Căută puțin prin telefon, apoi întoarse ecranul către Stevie. Stevie trecu de la o poză la alta pînă găsi ceea ce spera să fie acolo — un cadru clar cu Hayes aşezat, prefă cîndu-se că lucra pe laptop. Mări imaginea.

Inima i se opri o clipă în loc.

— Alo, spuse Nate din spatele ei.

— Stai, zise Stevie. Stai puțin!

Toți trei rămaseră în picioare în bula lor de tăcere, timp în care ceilalți se roteau în jurul lor.

Stevie scoase propriile ei poze, făcute în camera lui I layes. Peretele cu artă de la fani, biroul, calculatorul...

Dădu drumul unei avalanşe nesfîrşite de înjurături murmurate-n barbă.

în pozele de sîmbătă ale lui Germaine, computerul lui Hayes n-avea nicio zgîrietură. Dar cînd apărea iar în l>ozele făcute de Stevie, în timpul percheziției făcute în camera lui, după ce murise, pe fața capacului erau trei semne clare, ca nişte zgîrieturi de pisică. Erau trei semne l>e care le mai văzuse pe propria ei mînă, cînd o băgase sub cadă în ziua sosirii aici.

— Ce se întîmplă? spuse Germaine studiind cu atenție chipul lui Stevie.

Cineva luase laptopul lui Hayes şi-l ascunsese sub cadă.

De ce ai face asa ceva?

Concentrează-te, Stevie.

Poate dacă era nevoie să cauți ceva, cum ar fi dovezi că ai scris un serial pentru care Hayes culegea laurii, un serial care urma să devină film. Poate că ai făcut ceva ca să-l hărțuieşti. Poate l-ai omorît din greşeală. Şi apoi, poate că a trebuit să-ți ştergi urmele. Să te asiguri că în laptopul lui nu era nimic care să indice că tu erai adevăratul autor.

Janelle şi Nate puteau fi eliminați de pe lista suspecților. Anul trecut nu erau la Ellingham. Mai rămîneau Ellie şi David.

Aici se ajunsese.

Ellie, care iubea arta si se ducea la Paris si-si făcea tatuaje. Ellie, care era simpatică şi nepăsătoare şi poate că se străduia mult prea tare să pară aşa. David, care mințea. David, ai cărui părinți erau morți. David, care ținea totul în el. David, care hărțuia oamenii.

Luminile din încăpere se făcuseră roz strălucitor şl începuseră să pulseze, ca nişte degete trandafirii ce se întindeau spre tavan. Ochii măştilor licăreau.

Oricare dintre cei doi era în stare să iasă noaptea din casă fără să

fie detectat. Şi amprentele lui Hayes pe cartela de acces? Simplu. I-o dădeau s-o țină puțin şi gata.

Intenție. Planificare. Poate că scopul a fost să-l vadă exmatriculat şi planul o luase razna.

Dintre cei doi, David ar fi putut să ştie cel mai bine ce ar fi însemnat un asemenea gest. învăța mai multă matematică şi discipline ştiințifice. Probabil că David ar fi înțeles mai bine ce efecte poate avea o cantitate aşa de mare de dioxid de carbon. Pe de altă parte, lui Ellie i-ar fi plăcut ideea valului artistic de ceață.

Oare era posibil ca cheia întregului caz să fie cîteva zgîrieturi pe calculator?

— Ce se întîmplă? întrebă Nate.

— încerc să-mi dau seama, spuse Stevie.

— Hai să vorbim chiar acum cu Larry, spuse el. Lasă-I să cheme poliția.

— Poliția n-a ajuns aşa departe cu ancheta, spuse ea. Eu am ajuns. Şi pot să o duc pînă la capăt.

— Nu spune chestii de-astea, răspunse Nate. Am senzația că eşti pe cale să ne bagi într-o belea de-o sil murim amîndoi sau cam aşa ceva.

— Nu, zise ea. Doar că trebuie să mergem acasă.

*

Dansul s-a terminat la miezul nopții. Stevie era cu ochii în patru ca să se asigure că toți cei de la Minerva erau în raza ei vizuală. Janelle şi Nate erau lîngă ea. Ellie şl David mergeau înaintea lor. Din cînd în cînd, David se întorcea ca să se uite curios la Stevie.

Era oare posibil ca Stevie să se fi sărutat cu un ucigaş? Şi cum săruta un ucigaş? Putea un ucigaş să fie aşa de cald i u m fusese David? Oare de aia i se părea aşa de atrăgător? ()are asta să fi recunoscut în el din prima clipă în care îl văzuse, cînd ceva de pe chipul lui îi amintise foarte tare de ceva cunoscut, ceva ce o umplea de nervi?

Sau Ellie, care acum țopăia în pasul ştrengarului cu sacii de gunoi pe ea, ca o balerină dezaxată? Oare să-l fi atras jucăuş pe Hayes în tunel, cu promisiunea unei^ticle de vin? Oare i-a zis s-o ia el înainte?

Germaine Batt i-a urmat o vreme. Nu spunea nimic, dar era în permanență cu doar doi paşi în urma lor. Stevie mai că o auzea cum trage cu urechea ca să înțeleagă ce se petrecea. I-ar fi urmărit pînă la Minerva dacă ar fi putut, dar la răscrucea cu statui, un grup din casa ei a luat-o către Casa Iunona, şi Stevie i-a urat tare noapte bună. Germaine a mijit puțin ochii, iritată, dar a plecat cu ceilalți.

— Sunteți tare tăcuți, spuse Janelle.

— Suntem doar teribil de surescitați, spuse sec Nate. De-atîta dans.

— A mai fost vreunul dintre voi *vreodată* la dans?

— Nu, au răspuns ei la unison.

Noaptea avea ceva teatral. Luna era convenabil de jos şi de galbenă. O lună imensă, de toamnă, strălucind cu furie pe cerul senin şi întunecat. Ca un reflector.

— Măcar ai idee ce faci? o întrebă încet Nate pe Stevie.

— Vag, răspunse ea. Dar n-o să-ți placă.

Ajunşi în casă, Pix le scana conştiincioasă cartelele de acces ca să vadă dacă erau toți acasă şi apoi se duse la culcare. Ellie şi David păreau gata să se ducă în camerele lor, cînd Stevie spuse:

— Cine vrea să jucăm un joc?

Nate se uită la ea nedumerit.

— Ce joc? întrebă Ellie.

— *Niciodată,* răspunse Stevie.

— îmi place jocul ăla, răspunse Ellie. David, hai să jucăm. Aduc eu vin. Nu putem să-l jucăm fără vin.

— Atunci ar trebui să jucăm în cameră la cineva, spuse el.

— Haideți la mine, spuse Ellie.

Nate îi aruncă lui Stevie o privire. O privire îngrijorată. Dar Stevie îl înghionti ca să-l pună în mişcare.

Camera lui Ellie, cu toate că în realitate avea aceeaşi formă şi mărime ca a lui Stevie, era ca o altă lume. Pereții erau acoperiți de schițe şi broşuri în franceză. Pe podea era un covor zdrențuit, îmbîcsit, cu un miros greu de bețişoare parfumate. Mai erau mormane de căni şi ceşti şi castroane aduse din bucătărie, toate murdare şi unele mucegăite. Peste tot pe podea erau creioane şi hîrtii şi (cară de lumînări întărită revărsîndu-se de pe marginile mobilei.

— Ați mai jucat jocul ăsta, nu? spuse Ellie instalîndu-se I >e o pernă pe podea şi scoțînd o sticlă de vin dintre nop- l ieră şi pat. începi prin a spune *Niciodată* şi apoi spui o acțiune. Dacă n-ai făcut-o niciodată, nu bei. Dar dacă tu .ii făcut-o, mărturiseşti trăgînd o duşcă din sticla de vin.

I simplu. Hai să vă arăt. Niciodată nu m-am pupat cu cineva din camera asta.

Zîmbi larg şi se uită la David. David o privi pieziş.

La început, nici Stevie, nici David nu se clintiră, apoi Stevie întinse mîna după sticla de vin şi sorbi foarte puțin, abia cît să-i atingă vinul buzele şi mirosul să-i inunde nările. Puse sticla jos şi David întinse încet mîna după ea.

Ellie începu să rîdă.

— Uite-aşa se joacă, spuse Ellie. Acum e rîndul tău, Nate.

— Bine, spuse el. Niciodată n-am mai fost la dans pînă în seara asta.

— Asta ai spus-o mai devreme, zise Janelle.

— Nu scrie nicăieri că nu putem folosi informații deja cunoscute, răspunse el.

Janelle oftă adînc şi luă o gură mică de vin, urmată de Ellie şi apoi de David.

Urma Janelle.

— Niciodată n-am stîrnit un incendiu, spuse ea.

Numai Ellie trase o duşcă de vin. Acum era rîndul lui David. Se sprijini de patul lui Ellie şi-şi mîngîie o clipă bărbia.

— Niciodată n-am cotrobăit prin camera altcuiva, spuse el.

Stevie ezită, apoi bău. Toată lumea se uită lung la ea, dar nimeni nu scoase o vorbă. Acum era rîndul lui Stevie,

— Niciodată n-am luat ceva ce nu-mi aparținea, spuse ea.

Janelle şi Stevie nu băură. Nate da — sau, mă rog, a ridicat sticla.

— Ziceți şi voi că am băut, spuse el.

— A, nu! spuse Ellie. Trebuie să bei. Ce-ai luat?

— Cine n-a luat ceva de la altul? spuse Nate. Toată lumea o face. Cum poți să treci prin viață fără să iei ceva ce nu-i al tău, chiar şi din greşeală?

— Asta aşa e, spuse Janelle întinzînd mîna după sticlă Jocul ăsta e cam intens, iar eu nu prea beau, aşa că... s-ai putea să ies din joc.

— Atunci o să trebuiască să vă cînt, spuse Ellie ducînd mîna în spate ca s-o ia pe Roota.

Saxofonul era lîngă birou.

Roota.

Ce-a spus Ellie despre Roota? *Trebuia să fie a mea. Nu aveam bani atunci, dar am găsit o soluție. Am lucrat ceva, am făcut nişte bani şi am luat-o pe Roota.*

— Cît a costat Roota? întrebă Stevie cînd Ellie dădc.t să pună gura pe muştiucul saxofonului. Mă bate gîndul să-mi iau un

instrument.

Declarația atrase priviri neîncrezătoare din parte;i celor mai mulți dintre cei de față.

— Vreo cinci sute de dolari, răspunse Ellie. Dar a meri tat. Mi-a fost prietenă bună.

Cinci sute de dolari.

— Şi cînd ai luat-o? în primăvară?

— Îhî, răspunse Ellie, părînd un pic deranjată.

— Spuneai că ai făcut rost de bani lucrînd ceva. Ce ■mume?

Acum Ellie se foia deja în loc.

— Am vîndut nişte desene şi alte chestii, spuse ea.

— Desene, de cinci sute de dolari, spuse Stevie. Le-ai vîndut foarte bine. De cîte ori ai mai vîndut desene apoi?

— De vreo două ori, spuse Ellie. Ştiți ceva? Dacă nu jucăm şi nu bem, puteți să plecați toți.

Nate se uită la Stevie. Ştia. înțelegea. Janelle dădu să se ridice, dar Stevie îi făcu semn să rămînă.

— Ce-ați zice să vorbim puțin despre Hayes, spuse Stevie. Parcă ar trebui să... nu ştiu, să-i dedicăm cîteva clipe.

— Mda, n-am chef de-aşa ceva, spuse Ellie.

— Stevie, ce faci? întrebă David.

Se strîmba, dar vocea lui era încărcată de o îngrijorare sinceră.

— Chestia este că Hayes, spuse Stevie, avea un obicei: să ia ceea ce nu-i aparținea. Adineauri ar fi trebuit să tragă o duşcă de vin. îi punea pe alții să muncească în locul lui. Pe mine. Pe Nate. Pe Gretchen. Ai lucrat vreodată ceva pentru Hayes, Ellie?

Ellie deja o privea fix pe Stevie. Avea ochii de un căprui aşa deschis, că erau aproape aurii.

— Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

— Chiar, Stevie, spuse David. Despre *ce* vorbeşti?

— Fiți atenți ce chestie! spuse Stevie. Hayes mi-a spus cu gura lui că a făcut *Sfîrşitul* în Florida, la începutul verii trecute. A mințit. L-a

făcut pe 4 iunie, iar Ellingham s-a închis pe 6 pentru vacanța de vară.

— Ce? spuse Ellie. Am...

— Ştiu sigur, fiindcă i-am cotrobăit prin cameră, o între rupse Stevie. Eu cotrobăi prin camere. Sunt o nemernică. Devin curioasă cînd lucrurile nu se leagă. Dar am aflai cîte ceva. Am aflat că Hayes a mințit. A făcut serialul aii l şi nu l-a făcut singur. Iar primăvara trecută a împrumutat cinci sute de dolari de la Gretchen, fosta lui prietenă, pe care nu i-a mai dat niciodată înapoi. Iar tu ai primit cinci sute de dolari pe ceva ce ai lucrat primăvara trecută, şi al cumpărat-o pe Roota.

— Te porți ca o nebună, Stevie, spuse Ellie, dar vocea ii tremura uşor. Ieşi naibii din camera mea! Ia, ieşiți naibii toți din camera mea!

— Şi încă ceva, spuse Stevie. între momentul morții lui Hayes şi momentul cînd am intrat la el în cameră, cinev.i i-a luat calculatorul. Acea persoană l-a ascuns sub cadă Aşa, calculatorul a căpătat trei zgîrieturi pe capac. Zgîrieturi care nu erau acolo înainte. Am dovezi.

— Stevie..., spuse Janelle cu voce speriată. Ce se întîmplă.'

Dar Stevie pornise de acum pe acest drum şi nu mal era cale de întoarcere. în camera întunecoasă era o atmosferă grea, la care contribuia şi duhoarea stătută de paciull şi vopsele. Nu mai putea şterge cu buretele noaptea asta, nici neaşteptatul interogatoriu despre trecutul lui Ellie şi viața şi moartea lui Hayes. Dacă se înşela, avea să fie nevoită să-şi facă bagajele şi să plece. Avea senzația că înainta pe creanga unui copac, simțind cum se lăsa şi pîrîia la fiecare pas.

Şi-i plăcea la nebunie senzația.

— încă ceva. Beth Brave. La ora la care se presupune că Hayes scotea gheața carbonică din atelier, Hayes vorbea cu ea pe Skype. Ştia şi el de gheață? Fusese ideea lui?

Chipul lui Ellie se transformase într-una din măştile «le pe pereții sălii de bal — trăsături lățite, alungite, exagerate de emoție.

— Ieşi afară din camera mea, spuse Ellie. Ieşiți afară toți!

David îşi schimbase poziția şi acum stătea aproape

pe vine, pregătit să se ridice. Janelle se trăgea înapoi, spre perete. însă Nate era ca o stîncă, privind toată scena cu brațele încrucişate la piept.

— Stevie, spuse cu grijă David, ştii că chestiile astea pe care le spui sunt cam grave, da?

— Ştiu, răspunse ea.

— Deci ar trebui să fii foarte sigură...

— Sunt.

— Şi? Ce dacă l-am ajutat la serial? spuse Ellie. Dumnezeule mare! L-am ajutat la serial.

Prima piesă a puzzle-ului alunecă la locul ei.

— Filmul, spuse Stevie. Se ducea la Hollywood să lucreze cu P.G. Edderton şi să culeagă toate laudele şi beneficiile.

— Şi? Crezi că voiam să afle lumea că am lucrat la un serial cu zombi? Nu voiam decît nişte bani ca să mi-o iau pe Roota.

— Şi atunci de ce i-ai luat laptopul? întrebă Stevie. A venit poliția. Trebuia să vezi dacă avea acolo dovezi că ai fost implicată în serial, fiindcă ştiai că...

— Ştiam că nu dădea bine. Hayes... Hayes spunea tot felul de tîmpenii. Hayes făcea tîmpenii şi a murit şi asta mă întristează, şi acum hai, *ieşiți afară toți!*

Cînd văzu că nu se mişca nimeni, se ridică, înşfăcîndu-şi geanta de pe jos.

— Ellie, spuse David ridicîndu-se şi ducîndu-se după ea, unde te duci?

întinse mîna s-o apuce, dar ea îşi smuci braţul. Ellie traversă iute coridorul către camera comună şi într-n clipă ajunse la uşă.

Stevie se ridică repede şi-o urmă. Ellie deschise uşa dînd-o de perete şi se repezi afară...

... direct în Larry.

— I-am trimis un mesaj acum un sfert de oră, spuse Nate din spatele lui Stevie. Nu prea voiam să murim toţi, din cauza ta.

— Corect, spuse Stevie sprijinindu-se moale de perete. Mi se pare corect.

*

Locuitorii casei Minerva au fost duşi în grup la Cas.i Mare, unde toată lumea a fost invitată în biroul lui Albei l Ellingham. Noaptea învăluia casa, iar Larry trase draperiile groase.

Charles arăta de-abia trezit din somn şi era îmbrăcat în blugi şi un pulover de caşmir. Dr. Quinn era şi ea prezentă, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată. Părea să fi fost convocată în timp ce era la un eveniment. Pix a venit şi ea cu ei ca să supervizeze procedurile, într-un pulover imens şi pantaloni de camuflaj.

Ellie se făcu ghem într-unul din fotoliile de piele ale lui Albert Ellingham, cu capul lipit de genunchi. Au fost relatate evenimentele serii. Cînd Stevie a terminat, încăperea rămase cîteva clipe cufundată în tăcere.

— Element, vorbi în cele din urmă Charles, l-ai ajutat pe Hayes să scrie serialul?

— Da, spuse Ellie. Bine. L-am ajutat la serial. Ce contează?

— Serialul ăla n-a făcut o groază de bani? întrebă Larry.

— Habar n-am, răspunse ea. Nu-mi pasă de bani. Am cresort într-o *comunitate.* Asta n-are nicio legătură cu banii. Nu pentru mine.

— Ce înseamnă *asta?* întrebă Charles.

— Păi... asta. Las-o baltă!

— Ai luat laptopul lui Hayes? întrebă Larry.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ce porcărie!

— Element, spuse Larry. I-ai luat laptopul? E o întrebare simplă.

— M-am *uitat* la el, spuse ea.

— De ce?

Niciun răspuns.

— Tu ai pus gheața carbonică în tunel? întrebă Larry.

— Nu, mormăi Ellie de după genunchi.

— Ne ascunzi ceva, spuse Larry. Trebuie să ne explici ce se întîmplă. Situația e gravă.

Deodată, Ellie se îndreptă de spate. Avea ochii plini de lacrimi, care începură să-i şiroiască pe obraji.

— Doamne, ce prost era! De ce i-am dat atenție?

— Ce vrei să spui? insistă Larry.

— Tot locul ăsta, spuse ea clătinînd din cap şi zîmbind amar. Tot locul ăsta. Hayes şi ideile lui idioate. De la asta i s-a tras moartea, de la ideile lui idioate.

— Mă îngrijorează în mod real ideea de a continua această discuție, spuse dr. Quinn ridicînd o mînă. Ellie, cred că ar trebui să nu mai vorbeşti pînă nu-ți aducem un avocat. Iar voi, ceilalți, haideți să plecăm de-aici.

— De acord, spuse Charles. O să-l sun pe avocatul nostru şi-o să-l chem aici ca să-ți ofere o consultație. Larry, te rog să-i duci pe ceilalți înapoi la Minerva.

Larry traversă încăperea ca să le şoptească ceva lui Charles şi dr. Quinn.

— Bine, spuse Charles. Dr. Pixwell, du, te rog, pe toata lumea în cancelarie. Dacă vrea cineva să doarmă, puteți folosi camerele de oaspeți.

— Nu putem să ne întoarcem acasă? spuse Nate.

— Haideți să mai rămînem puțin aici cu toții, spuse dr. Quinn. Pînă lămurim situația.

— Adică sunt arestată? întrebă Ellie. Mă arestează *Larry f*

— Nu, răspunse Larry. Şi sunt de acord. Hai să aşteptăm avocatul, Element. Aşteaptă aici, bine? Mai stai puțin aici.

Schimbarea era drastică — de la un grup de elevi care povesteau conducerii şcolii o discuție purtată în cămin, la adresarea cu numele întreg şi chemat un avocat. Brusc, Ellie părea foarte mică şi un pic nebună, cu ochii ei roşii şi sclipitori.

— Plec, spuse ridicîndu-se în picioare.

— Element, o avertiză Larry.

— Nu mă poți ține aici.

— Ellie, interveni Charles pe un ton liniştitor. Ştiu că e înfricoşător. Dar îți aducem pe cineva care o să te ajute. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să te calmezi şi să iei loc. Dacă rămîi şi vorbeşti cu avocatul, o să fie mai bine pentru tine, dar dacă pleci acum...

— N-ai unde să te duci, spuse dr. Quinn. Suntem în toiul nopții, în vîrf de munte. Stai jos, Ellie.

Ellie se aşeză.

— îți aducem ceva de băut şi de mîncare, spuse Charles. Ce zici? Ți-ar prinde bine. Pix, te ocupi, te rog?

Ieşiră din cameră tîrşîindu-şi picioarele într-o tăcere stînjenită, fiindcă nu ştiau prea bine care era situația lui Ellie. Casa Mare scîrțîia şi gemea puțin, bătută de vîntul

toamnei. Ellie rămase în biroul lui Ellingham. După ce ieşi toată lumea, Larry răsuci cheia în broască.

— O încui înăuntru? întrebă Charles.

— Poți să fii sigur! Iar glasvandul e blocat pe dinafară.

— Nu e deținută, spuse Charles.

— Nu, dar s-ar putea să fi omorît pe cineva. E în siguranță închisă aici.

— Ei, eu îi aduc ceva de mîncare şi apă, spuse Charles.

— Cum vrei, răspunse Larry.

Făcu semn unui paznic să stea în fața uşii.

— Tu, îi spuse lui Stevie. Hai cu mine!

O duse în biroul pazei şi închise uşa.

— Stai jos, spuse el.

Sună la poliție şi ceru să fie trimis imediat un echipaj. Cînd închise telefonul, se uită cu gravitate la Stevie.

— Trebuia să vii să-mi spui, zise el.

— Ce să-ți spun? întrebă Stevie.

— Că ştii că Hayes era pe Skype cînd noi credeam că era în atelier.

— îmi pare rău, spuse Stevie. Nu mi s-a părut suficient.

— Suficient pentru ce? Nu era decizia ta. Tu îți dai seama ce se putea întîmpla? E clar că Element ascunde ceva. E posibil să-l fi ucis pe Hayes. Mai mult decît posibil. Nu te joci cu aşa ceva.

— Ştiu, spuse ea.

Larry se frecă la ochi.

— Aşa că o să aştepți aici pînă vine poliția şi clarificăm totul.

Se ridică şi ieşi, lăsînd-o pe Stevie să se uite la ecranele camerelor de supraveghere, care nu arătau decît beznă şi siluete de copaci şi, din cînd în cînd, sclipirea ochilor vreunui animal. Pentru cîteva clipe intră într-un fel de transă.

în mintea ei recăpătă formă scrisoarea pe care-o văzuse pe peretele camerei sale. Acum avea consistență. Cuvintele începură să

revină. *Pe perete-o ghicitoare…*

… crima vine ca o boare.

Asta spunea. Poate că era reală. Poate că Ellie chiar o făcuse? Poate era vreo chestie artistică. Fiindcă n-ai avea niciun motiv să spui că ai de gînd să omori pe cineva, nu?

Se auziră strigăte în fața uşii. Stevie sări în picioare şi se uită pe coridor. Uşa de la birou era deschisă, iar Charles era lîngă uşă, ținînd în mîini apă şi fructe. Ceilalți paznici alergară spre ieşire.

— Cum adică? spunea Larry. Fir-ar a naibii de treabă, poate să moară dacă se îndepărtează prea mult de campus…

— Cum de s-a întîmplat aşa ceva? întrebă dr. Quinn.

— Probabil că a deschis panoul secret, spuse Larry. De unde naiba ştie de panoul secret? Dennis, du-te în subsol. Lauren, Benny, ieşiți afară, verificați toate ferestrele…

Panoul secret. Stevie citise despre asta. Se presupunea că exista un fel de trecere secretă între biroul lui Ellingham şi sala de bal, folosită în special pentru farse şi jocuri. Ducea la subsol. Dar se pare că era camuflată inteligent în perete şi nu era uşor de găsit.

Ellie dispăruse.

30 octombrie 1938

Dimineața era incredibil de însorită şi albastră, o dimineață perfectă de toamnă, fără urmă de nor pe cer. Copacii încă mai păstrau rămăşițe din coroanele lor de aur.

Robert Mackenzie era aşezat la biroul lui şi asculta ticăitul ceasului de pe şemineu. Cam acesta era singurul sunet pe care-l auzea, cu excepția lui Montgomery sau a unuia dintre ceilalți angajați, cînd treceau prin fața uşii, sau, ocazional, vocile elevilor trecînd de la o clădire la alta. Dar chiar şi acele zgomote erau înăbuşite. Cînd se uita la ei pe fereastră, îşi întorceau întotdeauna privirile dacă vedeau pe cineva la ferestrele Casei Mari.

Acum, Mackenzie avea mult mai mult spațiu decît îi trebuia, de

cînd fusese mutat din biroul lui Albert Elling- ham după terminarea procesului, într-una din încăperile cu glasvand, din față.

— Nu văd de ce să nu foloseşti tu spațiul acela, spusese şeful lui. Oricum stă degeaba.

Dar ştia că adevăratul motiv era că şeful lui voia să fie singur. Singur toată ziua în biroul lui, cu uşile închise. Mînca doar din cînd în cînd. Primea foarte rar vizite. Draperiile izolau încăperea de lume. Dar mai era posibilitatea ca Alice să fie în viață.

Alice. Nu fusese găsită. întrebarea, plutind veşnic în aer. Mai era ea...? Mai era ea...?

Ellingham vorbea întotdeauna despre Alice la timpul prezent. Casa era mereu pregătită pentru întoarcerea ei. De trei ori pe an, Ellingham punea o specialistă din New York să-i trimită o garderobă completă cu hainele pentru copii care se purtau în sezonul respectiv, de fiecare dată de mărimea pe care estima că ar fi avut-o Alice. Munți de rochițe şi şorțulețe, puloveraşe şi ciorăpei de toate culorile, pijamale, paltonaşe, pălării, mănuşi, protecții din blană pentru urechi, pantofiori din piele fină... toate erau despachetate de menajera personală a lui Iris, care încă era angajată în casă, şi aranjate în dulapurile lui Alice. Setul de haine anterior, nefolosit, era donat săracilor. Fetița primea cadouri de ziua ei şi de Crăciun — un splendid radio Stewart Warner, un căluț-balansoar de la Londra, o întreagă bibliotecă de volume ale clasicilor, un serviciu miniatural de ceai din porțelan, de la Paris, şi o extraordinară casă de păpuşi, copia exactă a Casei Mari de pe domeniul Ellingham.

Aceste treburi erau aşa de deprimante, că personalul plîngea deseori în timp ce le îndeplinea, dar niciodată de față cu domnul Ellingham. De față cu el, vorbeau întotdeauna cu optimism despre domnişoara Alice. „Domnişoarei Alice o să-i placă la nebunie noile rochițe de primăvară, domnule." „E minunat radioul domnişoarei Alice, domnule. O să fie încîntată."

Posibilitatea ca Alice să fie găsită condusese la secarea lacului în

iunie, cu un an în urmă. Un pont anonim sugerase că trupul lui Alice era pe fundul lacului. Deşi era foarte puțin probabil, Ellingham a ordonat ca lacul să fie secat. Lui Robert aproape că i s-a părut un act de răzbunare împotriva lacului, pentru rolul jucat fără voie în acea noapte cumplită. Acum lacul era o groapă, un memento constant al pierderii suferite.

Aceasta era atmosfera sufocantă din Casa Mare în acea zi cînd soneria de pe biroul lui Robert Mackenzie a început să zbîrnîie. Şi-a luat agenda şi creionul şi s-a dus în biroul lui Albert Ellingham. în această dimineață, draperiile erau deschise. Prin glasvand se vedea priveliştea încă ireală a lacului secat. Robert n-avea să se obişnuiască niciodată pe deplin să vadă acea rană căscată în pămînt.

— Mă duc la Yacht Club, a spus Ellingham. Vremea e frumoasă şi e senin. L-am rugat pe Marsh să vină cu mine. Ne-ar prinde bine amîndurora un pic de aer curat. Am stat prea mult în locuri întunecate.

— E o idee foarte bună, a spus Robert. Vreți să vă pregătesc un coş de picnic?

Albert Ellingham a clătinat din cap.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Uite. Am scris dimineață o ghicitoare. Cum ți se pare?

I-a dat lui Robert un formular Western Union. Trecuse multă vreme de cînd Albert Ellingham scrisese o ghicitoare, aşa că Robert a luat nerăbdător hîrtia.

— *Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată?* a citit Robert. *E veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă…*

A ridicat privirea spre şeful lui şi a văzut în ochii acestuia o intensitate stranie.

— S-ar putea să fie cea mai bună ghicitoare pe care am scris-o vreodată, a spus Ellingham. E ca ghicitoarea Sfinxului. Cine o dezleagă poate să treacă. Cine nu…

A lăsat gîndul suspendat în aer. A luat hîrtia înapoi şi-a pus-o pe birou.

— Robert, astăzi am o sarcină foarte importantă pentru tine, a spus punînd un prespapier pe ghicitoare. Ieşi la aer. Bucură-te de viată. E un ordin.

— Aşa o să fac. Dar mai întîi trebuie să trec prin vreo cinci kilograme de corespondență.

— Vorbesc serios, Robert, a spus Ellingham mai sever. Iarna o să vină curînd şi o să-ți doreşti să fi profitat de zile ca cea de azi.

Remarca era aşa de încărcată de înțelesuri, că Robert a rămas fără replică.

— Eşti un om bun, Robert, a spus Ellingham. îți doresc să ai parte de tot atîta fericire în viață cîtă am avut şi eu. Nu uita să te joci. Nu uita de joc. Nu uita niciodată de joc.

Avea să-şi amintească mai tîrziu că Albert Ellingham nu rostise acele vorbe avînd un aer posomorît. Avea mai multă vigoare, ceea ce poate că sugera faptul că-şi transforma durerea într-un monument de marmură. Poate că era timpul să-şi reînceapă viața. Trecuse un an de la proces. Poate că era timpul.

*

Robert a ignorat ordinul de a ieşi la aer şi a avut o după-amiază productivă stînd la biroul său. S-a ocupat de apeluri de la New York şi de noua divizie de film din Los Angeles. A ajuns la zi cu corespondența. Aproape că n-a observat cum au trecut orele şi s-a lăsat întunericul, îşi simțea sufletul uşor cum nu şi-l mai simțise de multă vreme. Poate că, şi-a spus el, lucrurile se vor schimba măcar un pic de acum. Poate că Albert Ellingham va începe să se vindece. Nu era bătrîn. Era bogat. Era energic.

S-ar fi putut însura din nou, şi-ar fi putut face o altă familie. Poate că blestemul groaznic ce plutea asupra acestui loc avea să fie risipit. Poate că ceva avea să fie din nou normal.

La şapte şi jumătate, Robert s-a oprit, mulțumit de tot ce reuşise

se facă. Pe birou era un teanc ordonat de documente finalizate. Tăviţa pentru corespondenţă era goală. Se întunecase de-a binelea şi vîntul se înteţise. Şuiera pe la colţurile încăperii şi şerpuia în jos pe horn.

Robert a aprins focul şi a sunat să i se aducă cina. Bucătarul era întotdeauna bucuros să facă de mîncare pentru cineva care chiar avea să mănînce, aşa că în scurt timp avea în faţă o farfurie zdravănă de cotlete cu piure de spanac şi cartofi. A dat drumul la radio şi s-a aşezat la masa din birou. Abia aştepta să înceapă emisiunea de teatru radiofonic Mercury Theatre. în ultimul timp făcuseră nişte spectacole foarte bune, producţii cu Sherlock Holmes şi *înconjurul Pămîntului în 80 de zile.* Emisiunea era pentru Robert unul din momentele cele mai plăcute ale săptămînii.

Exact cînd a început muzica genericului şi crainicul spunea *„Să mergem acum la Grover's Mills, New Jersey...*", a sunat telefonul. Robert şi-a pus şervetul pe masă, a dat radioul mai încet şi a răspuns.

— Robert Mackenzie, a zis, ştergîndu-şi de la colţul gurii o picătură de piure de spanac.

— Sergentul Arnold la telefon, s-a auzit o voce întretăiată, aproape pierită. Puteţi confirma, Albert Ellingham, barca lui... a ieşit cu barca?

— Da, cu ore în urmă, a răspuns Robert. Cu George Marsh.

— Nu s-a întors?

— Nu, a răspuns Robert. A spus că probabil va rămîne peste noapte în Burlington. Ce s-a întîmplat?

— Am primit rapoarte despre o barcă ce cobora spre South Hero..., a spus sergentul. A fost o explozie...

Un zgomot cavernos a umplut urechea lui Robert. A fost cuprins de o senzaţie de cădere în gol, de senzaţia că multe lucruri au convers toate către un singur punct, în timp ce asculta cuvintele care au urmat, iar murmurul scăzut al radioului şi bătăile inimii sale stîrneau ecouri pe coridoarele pustii ale sufletului. Mai tîrziu avea să spună că, pentru o

clipă, a simțit că plutea către tavan şi se uita de acolo în jos, la încăperea în care se afla.

Avea să-şi amintească tot restul vieții conversația bizară pe care a avut-o în ziua aceea cu Albert Ellingham. Ghicitoarea Sfinxului. Ordinul de a se bucura de viață.

De parcă Ellingham ştia că în ziua aceea avea să moară.

Ghicitoarea avea să bîntuie mintea lui Robert pînă la moarte, dar el n-a reuşit niciodată să găsească răspunsul.

Fusese o noapte lungă.

Locatarii din Minerva erau nevoiți să iasă cît timp poliția percheziționa casa. în Casa Mare erau nişte camere rezervate pentru profesorii sau oaspeții care nu puteau pleca din cauza zăpezii. Pe acestea le-au ocupat Janelle şi Nate. David stătea pe canapeaua din cancelarie. Stevie era trează, în stare de alertă, de cîteva ore, pe treptele scării imense, în creier zumzăindu-i informații şi ghicitori.

E veşnic pe scară, dar nicicînd pe o treaptă. Dar ea era mereu pe o treaptă. Toată noaptea, pe o treaptă.

S-a uitat cum poliția şi paza veneau şi plecau, la fel şi Charles, dr. Quinn şi avocatul şcolii. S-a organizat o căutare pe domeniu, dar nu prea se putea face mare lucru pe întuneric. Pădurea era adîncă şi stăpînită de beznă. Se auzea că erau urşi, dar nu şi elani.

Tot nu pomenea nimeni de elani.

în subsol a fost găsită o fereastră deschisă şi, sub ea, cîteva cutii aşezate una peste alta. Dispărută, dispărută, dispărută. în sus pe munte. în jos pe munte. Pe după munte. Cine ştie?

Aşa că Stevie stătea chiar în inima pulsîndă a Casei Mari, scena unei noi căutări frenetice în toiul nopții. în versiunea neclară a realității, care se derula în creierul ei obosit şi supraexcitat, Stevie trecu în revistă evenimentele ultimelor săptămîni, oprindu-se în cele din urmă asupra mesajului pe care-l văzuse pe peretele camerei sale cu cîteva nopți înainte de moartea lui Hayes. *Peperete-oghicitoare…*

O mulțime de ghicitori.

îşi frecă fața cu palmele şi rămase cîteva clipe cu mîinile pe obraji. Ațipi aşa nu se ştie cît, pînă o trezi gestul cuiva care-i întindea o cană de cafea.

— Nu cred că-ți doreşti să dormi aşa, spuse Larry. în biroul Pazei e un pat de campanie, iar sus sunt mai multe canapele.

— Nu vreau să dorm.

— Uneori nu contează ce vrei.

Stevie scutură din cap.

— Ați găsit-o? întrebă ea.

— Se luminează de-acum. Elicopterul e pe drum.

— Pot să ies afară, la aer?

Larry se legănă pe călcîie.

— Numai să stai în față, unde să te pot vedea de la intrare, spuse el.

Aşa că Stevie îşi luă cafeaua, se aşeză pe iarba udă a pajiştii şi privi Casa Mare fără să se mai gîndească o vreme la nimic. Deasupra Academiei Ellingham se crăpa de ziuă într-un vîrtej roz-trandafiriu care se topea într-un albastru-vinețiu. Stevie se uită cum soarele abia răsărit se iți de după Casa Mare ca într-un joc celest de-a v-ați ascunselea. Nu era de multă vreme afară, cînd văzu pe altcineva ieşind din casă.

David venea agale spre ea cu mersul lui relaxat, cu mîinile îndesate în buzunare. Se aşează lîngă ea fără să spună nimic.

Primele ore ale dimineții au darul de a-ți schimba foarte subtil percepțiile. Lumina e nouă; nimeni n-a apucat să-şi ridice scuturile de protecție purtate în timpul zilei. Totul o ia de la zero şi nimic nu e încă real.

în acest moment, orice se întîmplase între David şi Stevie nu mai exista. Nu mai existau decît roua şi cafeaua instant de la Larry şi soarele blînd, untos, al dimineții.

— Ei, zise în cele din urmă David, cred că şcoala s-a dus naibii.

Stevie bău lung din cana de cafea. Era prea tare şi plină de cocoloaşe de lapte praf, dar te trezea pe loc.

— Un elev mort, spuse David ridicînd ochii spre zgomotul slab de elice care venea de deasupra lor. O elevă dispărută, presupusă ucigaşă a primului. O să fie greu să dea o tentă pozitivă poveştii ăsteia.

— Îhî, făcu Stevie sorbind iar din cafea.

Vîntul spinteca tăios munții, ca un oftat sonor al naturii. Se apropia un elicopter.

— Cred că au organizat o căutare aeriană, spuse David.

— Îhî.

— Ai multe de spus pentru cineva care a rezolvat primul său caz. Nu eşti entuziasmată? Nu primeşti steaua de şerif?

Stevie puse cana de cafea pe iarbă. O privi o clipă, ca să se asigure că nu se varsă. Nu s-a vărsat.

— Hai să te întreb ceva, spuse Stevie. Ai spus că erai cu Ellie în noaptea în care gheața carbonică a ajuns în tunel. Erai cu ea, da?

— Pînă pe la miezul nopții, a spus el. Dar te-am mințit. N-am fumat iarbă. Am stat doar de vorbă.

— Deci ai adăugat detaliul acela...

— Ca să mă distrez, a spus David.

Elicopterul se vedea din nou, întorcîndu-se să mai dea o tură pe deasupra pădurii.

— Mie tot nu-mi vine să cred, spuse el. Ellie nu e rea. înțeleg că aici se întîmplă ceva ce nu pricep, dar ea nu este... ea nu face rău oamenilor. în orice caz, nu dinadins. Nu ştiu ce să zic. Poate că nu ştiu nimic.

— Ai cumva idee ce a vrut să spună la sfîrşit? întrebă ea. Că Hayes ştia nişte lucruri? Cînd tot repeta: *tot locul ăsta...* şi zicea că fusese ideea lui Hayes?

— Habar n-am.

Stevie frecă nişte iarbă între degete pînă îşi pătă pielea. Poate că era din cauza lipsei de somn. Pusese lucrurile cap la cap. Ellie recunoscuse că scrisese serialul. Ellie fugise. De ce-ai fugi dacă n-ai făcut nimic rău?

Se gîndi la Hercule Poirot şi la felul în care el ezita cînd studia datele problemei şi descoperea că ceva nu se potrivea. Vorbea întotdeauna despre psihologia crimei, în cazul de față, lucrurile nu se aliniau perfect. Nu erau limpezi.

Ca şi cu Vorachek. Avusese banii la el. Ba chiar îşi mărturisise vinovăția. Dar Vorachek nu avea sub nicio formă cum să fie vinovat.

Doi polițişti ieşiră dintre copaci din direcția Casei Minerva. Unul ducea o cutie.

— Se pare că au căutat prin lucrurile lui Ellie, spuse David. Cred că ne putem întoarce acasă.

Se ridicară amîndoi, înțepeniți şi obosiți, cu pete de iarba udă pe haine.

*

Dimineață, Minerva scîrțîia încetişor, plină de lumină palidă şi fantome reci de fum. Elanul avea o expresie mai binevoitoare şi pînă şi tapetul roşu nu mai arăta chiar aşa de agresiv. Casa părea părăsită. Deocamdată era golită de oameni şi cel puțin doi dintre ei nu se mai întorceau niciodată. Poate că nu se mai întorcea nimeni.

Uşa camerei lui Ellie rămăsese întredeschisă. Stevie se opri o clipă în fața ei, uitîndu-se prin crăpătură. David era chiar în spatele ei.

Simțea căldura pe care-a emana trupul lui.

— Intri, nu? spuse el. Asta faci tu.

Ea nu răspunse.

Scena jocului jucat de ei cu cîteva ore mai devreme fusese puternic răvăşită. Polițiştii trăseseră patul lui Ellie de la perete şi-l lăsaseră cîş, aproape în mijlocul camerei. Cuvertura fusese întinsă. Cărțile erau fie culcate pe-o parte, fie scoase de tot de pe rafturi şi puse în teancuri ordonate. Toate sertarele erau închise, ceea ce însemna că trecuseră prin ele — în seara anterioară, aproape toate sertarele lui Ellie erau mai mult sau mai puțin întredeschise, cu lucruri atîrnînd din ele.

— Zău că e mai curat acum, după percheziția polițiştilor, spuse David.

Pipăi puțin cu mîna pe marginea patului, după care se aşeză. Stevie se uită la el. în lumina dimineții, chipul lui părea blînd. David aducea puțin a... înger, cu ochii lui mari şi părul uşor ondulat.

îşi aminti cum comentase mama ei la intrarea pe domeniu că statuile erau nişte îngeri cam ciudați, iar ea spusese că nu, nu erau îngeri, erau sfincşi. îngeri sau sfincşi?

Trebuia neapărat să doarmă puțin.

Se aşeză pe pat lîngă David şi se uită la lucrurile lui Ellie. Rucsacul ei din pînză. Mormanul de haine mur dare din colțul camerei. Creioanele împrăştiate pe podea. Propozițiile scurte scrise de ea pe pereți. Lîngă pat era o poză înrămată, cu zeci de oameni. Trebuie să fi fost comunitatea despre care le vorbise. Roota era sprijinită de birou, lucind în soare şi părînd singuratică.

— îmi pare rău, spuse Stevie, adresîndu-se oarecum Rootei, dar mai mult lui David.

— De ce?

— Fiindcă ți-am umblat prin lucruri. Mi-a părut rău din clipa în care am făcut-o. Doar că... nu ştiu. Voiam să ştiu. Despre tine. Iar tu te purtai aiurea...

— Frumos îți mai ceri scuze.

— Bine.

O luă de la capăt.

— Am greşit.

Elicopterul părea să plutească deasupra casei, bătînd aerul cu elicea. Ellingham avea să se trezească în curînd şi să descopere că Ellie dispăruse, şi iar avea să izbucnească haosul.

— Mda, spuse el după o lungă pauză.

— Mda?

Ridică din umeri.

— Dacă locul ăsta se închide, nu cred că ar trebui să fim supărați unul pe altul.

— Probabil că nu, spuse ea.

Tăcerea care a urmat părea nesfîrşită. Apoi David a luat-o de mînă şi cu un deget trasă în palma ei un mic cerc. Stevie aproape că se clătină sub avalanşa emoțiilor. Oare te puteai săruta în lumina rece a dimineții, cînd totul era la vedere? Pe patul colegei tale dispărute? Care probabil că omorîse pe cineva?

El se aplecă puțin spre ea, iar ea reacționă lăsîndu-se puțin pe spate. Cînd a făcut asta, mîna ei a aterizat pe ceva dur, ascuns printre aşternuturi.

Dădu deoparte cuvertura şi scoase la iveală o cutiuță.

Era roşie, din metal, cu colțuri rotunjite, de vreo douăzeci de centimetri pe douăzeci. Timpul îşi cam pusese amprenta pe ea — era lovită şi ruginită, dar desenul încă se mai vedea destul de clar. Pe ea scria PLICULEȚE DE CEAI OLD ENGLISH şi avea pe capac imaginea unei ceşti de ceai din care ieşeau aburi. O vechitură ciudată.

Acum se auzea duduind ceva.

Duduind tare!

Era elicopterul care zbura pe deasupra lor, dar foarte, foarte jos. Era imposibil să-l mai ignori de-acum. David se uită către fereastră mijindu-şi ochii, apoi dădu drumul mîinii lui Stevie şi se ridică să se uite

mai bine.

Stevie trase adînc aer în piept şi se adună. Examină cutia ciudată, deschise cu ceva efort capacul şi vărsă conținutul pe pat. Era acolo ceva ce arăta a rămăşiță dintr-o pană albă, o bucățică de pînză ruptă, cu nişte mărgelute cusute pe ea, un tub auriu de ruj. Mai era o clemă cu un ştras pătrat şi un pantofior miniatural vopsit cu email roşu, care se dovedi a fi o cutiuță de medicamente minusculă. Stevie o deschise şi-o închise de cîteva ori, privind lung interiorul din bronz mătuit.

— Asta chiar e bizar, spuse ea. Vino să vezi.

— Stai puțin, răspunse el.

Stevie îşi continuă cercetările. Lipită de o latură a cutiei era o bucată de hîrtie dictando împăturită şi vreo duzină de fotografii vechi, alb-negru, tăiate grosolan,

inegal. Stevie se uită mai întîi la hîrtie. Devenise fragilă de-a lungul îndoiturilor bine presate, dar se îngălbenise doar foarte puțin. Scrise ordonat, dar lăbărțat, erau următoarele rînduri:

Balada lui Frankie şi Edward Z aprilie 1936

Frankie şi Edward aveau argint Frankie şi Edward aur
aveau Par ei 'înțelegeau ce ascundea jocul Şi-adevărul
amîndoi să-l spună voiau

Frankie şi Edward pe rege-l sfidau
Trăiau pentru artă şi-amor
-El ~~*stăpînul ținutului l-au dat jos de pe tron—*~~
Au luat

Rege era un glumeț ce trăia sus pe culme Stăpîn peste joc
se voia numai el Par Frankie şi Edward şi-au jucat cartea
Şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel

în fotografii erau doi adolescenți, o fată şi un băiat, pozînd în diverse ipostaze, care lui Stevie i se păreau familiare, dar în acelaşi timp absolut năucitoare. Tipul purta costum, pălărie şi la gît o cravată uşor desfăcută. Fata avea pe ea un pulover mulat, fustă şi o beretă trasă pe-un ochi. într-o fotografie, pozau în fața unei maşini, în alta, fata avea un trabuc. în alta, erau față în față şi fata îl ținea la distanță pe băiat cu brațul întins. Stevie întoarse fotografiile. Pe spatele uneia scria *04.11.1935*.

Stevie se holbă îndelung la poze pînă să-i pice fisa. Oamenii ăştia pozau ca Bonnie şi Clyde, celebrul cuplu de bandiți din anii '30. Făceau *cosplay*[5].

Una dintre poze era altfel; era o idee mai groasă, mai grea. Stevie o examină pe aceasta cu mai multă atenție şi descoperi că erau de fapt două fotografii lipite una de alta. Ignoră zgomotul elicopterului care ateriza pe pajiște. Chestia asta — ce-o fi fost colecția asta bizară de poze şi obiecte — era extraordinar de importantă. încercă să desfacă grijulie pozele şi, cînd nu reuşi, trase mai tare. începură să cedeze. Era ceva prins între ele. Arătata...

Un cuvînt? Decupat dintr-o revistă?

Era cuvîntul NOI, scris cu litere de un roşu aprins pe un fundal galben. Minuscul. Poate să fi avut şapte milimetri.

Lui Stevie începu să-i tremure mîna.

Litere tăiate dintr-o revistă, aflate într-o cutie datînd din anii *1935-1936.* Poze cu doi oameni de vîrsta ei făcînd pe Bonnie şi Clyde. Şi un fragment de poezie — o poezie deloc diferită de scrisoarea Maestrului minciunilor, scrisă cu doar cîteva zile înainte de primirea scrisorii de la Maestrul minciunilor. O poezie scurtă, un fel de ciornă, despre un joc jucat cu regele care trăia pe culme.

Era chiar *Maestrul minciunilor.* Indiferent cine scrisese această poezie, indiferent cine erau Frankie şi Edward. Stevie alergă înfrigurată prin podul minții, unde depozita toate informațiile, rupînd nerăbdătoare cutii şi căutînd prin sertare. Plecase foarte departe de această dimineață stranie şi de David şi de camera lui Ellie. Uite-o! A găsit-o.

---

[5] Formă de artă, la origine japoneză, în care participanții se costumează în diverse personaje celebre. (*N.red*.)

Se uita la o pagină cu declarația martorului Imn Holmes Nair despre un băiat şi o fată care i se păno»' *| dădeau semne de inteligență. Formau un cuplu. 1.1 avgfj părul ca pana corbului şi el arăta ca lordul Byron, lai lntfl îl întrebase de Dorothy Parker. Doi elevi în anul Ini Al l| Academia Ellingham.

Nişte elevi scriseseră scrisoarea. Ținea în mani dovada.

Oare să fi omorît-o nişte elevi pe Iris Ellingham' W fi fost Dottie ucisă de oameni care-o cunoşteau blnW SA fi fost *Dottie* adevărata țintă? Mintea lui Stevie era Im al A la maximum.

— David, spuse Stevie cu voce uşor tremurată.

David ieşi din cameră mergînd cu viteză. Plecarea Im era aşa de neaşteptată, încît pentm o clipă Stevie nu **rențI** să proceseze informația. Clipi, apoi îl urmă, strîngînd încă în mînă fotografiile. El ieşise deja pe uşa casei şl se îndrepta spre pajişte. Elicele elicopterului aterizat acolo îşi încetineau rotirea. Cîțiva oameni ieşiseră deja din case. Ellingham se trezise.

Nu era un elicopter de poliție. Literele de pe el erau de un bronz-închis, uşor metalizat. Scria...

King?

David se oprise brusc la capătul aleii care ducea spic pajişte şi se uita lung la elicopter.

— Ce naiba se întîmplă? întrebă Stevie ajungîndu-l (.lin urmă. E cumva ceea ce cred?

David n-a răspuns, dar nici nu era nevoie. Uşa elicop terului se deschise şi coborî cineva.

în realitate, Edward King era mai mic decît părea la televizor, expresia îi era mai stresată, iar părul îi flutura

(liniat, în toate direcțiile. încercă fără succes să şi-l netezească.

David tot nu se clintise din loc. Parcă se transformase intr-una din numeroasele statui de la Ellingham, o copie ilin piatră.

în legende, Meduza te transforma în stană de piatră dacă te uitai la ea.

— Cum e posibil? spuse Stevie. De ce? Ce se întîmplă? I)avid?

David nu răspunse.

Şi atunci, toate piesele se adunară şi se potriviră. Toate informațiile din podul minții lui Stevie se asamblară în ordinea corectă. Făcu mici calcule, determinînd proporțiile chipului său. în minte îi răsări acea primă clipă în care îl văzuse în iurtă, acea antipatie ciudată, chestia care-o rîcîia pe creier. Unghiul nasului său, ținuta umerilor...

Atunci nu reuşise să-şi dea seama. Nici n-ar fi avut cum. Era prea abracadabrant.

Edward King traversa pajiştea venind în direcția lor.

Acum, în creierul ei se declanşă o avalanşă de indicii. Felul în care David se eschiva de la discuții, absența lui totală de pe platformele de socializare, lipsa fotografiilor, mutarea în California, Rolexul uzat...

— David, spuse ea încet.

El nu o privi.

— David? mai spuse ea o ultimă dată.

El se uită iute la ea cu coada ochiului. Arăta neajutorat, prins în capcană.

— Mai ştii cînd părinții tăi au primit slujba aia? spuse David în cele din urmă. în campania lui? Ei, ți-am zis că vreau să te ajut.

Stevie strînse şi mai tare fotografiile în pumn, cu toate că uitase de ele.

— Explică-mi ce vrei să spui, zise ea.

David zîmbi, dar era un zîmbet ca cel pe care şi-l lipise Stevie pe față în seara cinei cu părinții. Cu fiecare secundă care trecea, speranța ei se îndepărta tot mal mult, pînă ce abia o mai ținea cu unghiile, disperată să nu-i scape de tot. Apoi simți cum dispare.

— Ți-l prezint pe tata, răspunse el.

Va urma...

Mulţumiri

TREBUIE SĂ LE MULȚUMESC MULTOR OAMENI, în primul şi-n primul rînd, îi mulțumesc lui Kather- ine Tegen. Fără ea, *Maestrul minciunilor* n-ar fi existat.

Le mulțumesc numeroşilor oameni care au călăuzit această carte prin hățişurile procesului editorial — redactorului meu, Beth Dunfey, lui Mabel Hsu şi întregii echipe de la editura Katherine Tegen Books. îi mulțumesc Anicăi Rissi, cea care m-a adus la editura lui Katherine Tegen.

Agenta mea, Kate Schafer Testerman, mă ține în viață. E susținută în acest efort de asistenta mea, Felicity Disco (sau Kate Welsh, aşa cum *i se mai spune uneori).* Fără ele, cine ştie ce s-ar fi întîmplat? Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez.

Pot să spun cu mîna pe inimă că, fără ajutorul prietenei mele Robin Wasserman, această carte n-ar fi existat. Şi nici nu pot să cuprind în cuvinte ajutorul pe care mi l-au dat Cassandra Clare, Holly

Black şi Sarah Rees Brennan.